Elrik
z Melniboné

Elrik, neomezený vládce - čaroděj ostrova Melniboné, potomek deset tisíc let starého rodu - se snaží udržet si vládu ne krutostí, jako jeho předchůdci, ale rozumnou diskusí. Tento přístup k národu není vhod jeho bratranci Yyrkoonovi, který se pokusí o převrat, je odhalen, ale díky svým kouzlům uprchne z ostrova. Přitom unese Elrikovu snoubenku. Elrik se vydá na dlouhou cestu za pomoci živlů a bohů.

ISBN 80-86215-25-3
9 788086 215259
Cena včetně DPH 159 Kč

Michael Moorcock Elrik z Melniboné

DEUS

Michael Moorcock

Elrik
z Melniboné

Elrik

z Melniboné

Michael Moorcock

Elric

of Melniboné

Název originálu:
ELRIC OF MELNIBONÉ
THE FORTRESS OF THE PEARL
Přeloženo z knihy, která vyšla v roce 1993 v nakladatelství Millenium, Londýn

Copyright © 1972 for Elric of Melniboné by Michael Moorcock
Copyright © 1989 for The Fortress of the Pearl by Michael Moorcock
Copyright © 1997 for the Czech translation of Elric of Melniboné by Jarmila Vegrichtová
Copyright © 1997 for the Czech translation of The Fortress of the Pearl by Dana Chodilová
Copyright © 1998 for Cover by Martin Zhouf
Copyright © 1998 for the Czech edition by MUSTANG Ltd.
ISBN 80-7191-175-1 (Mustang)
ISBN 80-86215-25-3 (Deus)

OBSAH

Drahý čtenáři, ... 7

DÍL PRVNÍ
ELRIK Z MELNIBONÉ

PRVNÍ ČÁST 10
I. Král a jeho dvůr 12
II. Povýšenecký princ 19
III. Ranní projížďka 25
IV. Vězení 31
V. Bitva 38
VI. Zrada 49
DRUHÁ ČÁST 56
I. Jeskyně mořského krále 58
II. Konfrontace 64
III. Tradiční spravedlnost 71
IV. Pán Chaosu 80
V. Loď Plující Po Zemi I Po Moři 87
VI. Co si přál bůh Země 98
VII. Král Grome 103
VIII. Město a zrcadlo 115
TŘETÍ ČÁST 128
I. Za Branou Stínů 129
II. Město Ameeron 135
III. Tunel pod bažinou 142
IV. Dva černé meče 150
V. Milost bledého krále 159
Epilog 164

DÍL DRUHÝ
PEVNOST PERLY

PRVNÍ ČÁST 169

I. Na pokraji sil ... 171
II. Perla ze Srdce světa ... 189
III. Na Rudé cestě ... 205
IV. Pohřeb v oáze ... 229
V. Slib Zloděje snů ... 246
DRUHÁ ČÁST ... 262
I. Zloděj učí vládce ... 264
II. Na hranicích Srdce ... 280
III. O krásе nalezené v hlubokých slujích ... 296
IV. Zásah navigátorky ... 316
V. Smutek královny, která nemůže vládnout ... 333
TŘETÍ ČÁST ... 348
I. Na Dvoře Perly ... 350
II. Zničení Pevnosti ... 366
III. Oslavy ve Stříbrokvěté oáze ... 375
IV. V Quarzhasaatu se rozhodne ... 385
V. Rozuzlení při západu Krvavého měsíce ... 403

Drahý čtenáři,

v době mého dětství se stali mými oblíbenými hrdiny nejrůznější lidé bojující za svobodu a rovnost, kteří byli donuceni spoléhat se pouze sami na sebe a na svůj důvtip. Byli připraveni, i když neradi, přinášet v případě nutnosti oběti.

Později mne oslovily knihy s bájnou tématikou, jejichž hrdinové byli nekonečně ušlechtilí, například *Lord Jim*, a došel jsem k poznání, že taková literatura může být zneužita jako manipulační propaganda. Uvádí příklady, jak mladé ženy obětují svou budoucnost v bezperspektivních manželstvích, mladí muži zase ochotně pokládají své životy v nespravedlivých válkách.

„Nehrdinští hrdinové" mají často příležitost řídit běh událostí zpovzdálí. Fikce těmto protagonistům umožňuje používat své síly (nezřídka proti mnohonásobné přesile) k heroickým výkonům a k takovému riskování, k jakému bychom se my pravděpodobně odhodlali pouze v případě, kdybychom měli jejich ideální útočiště a „na život a na smrt" věrné přátele.

Ve skutečném životě je však možné prožít takové situace pouze díky skupinovým akcím, ve kterých hraje hlavní roli

bedna s hlasovacími lístky. Abychom však nebyli nespravedliví; je třeba přiznat, že existují příklady osobního hrdinství a odvahy obyčejných lidí v extrémních podmínkách.

Nevidím však nic špatného na hrdinech, ve kterých se odráží naše touhy i slabosti. Nestydím se za své hrdiny, kteří zůstávají skeptičtí k autoritám a jejich prohlášením.

Elrikovy příběhy jsem začal psát v polovině padesátých let. Vyvíjely se postupně, často ve spolupráci s Jimem Cawthornem, který mi posílal své nápady v kreslené podobě. V roce 1959 jsem byl požádán, abych napsal příběhy pro časopis **Science Fantasy** Teda Carnela.

Elrik byl stvořen jako citlivý protiklad k nadměrně pragmatickému vnímání světa v době, ve které vznikal. Nejdříve se objevil ve *Snícím Městě* a teprve později jsem se vrátil k jeho ranějším dobrodružstvím. Elrik, jak už jsem výše poznamenal, odrážel mé osobní pocity; takový jsem byl, když jsem o něm začal psát. Jeho konflikty a hledání měly mnoho společného se mnou samotným tehdy – a v některých směrech mají dodnes.

Elrik byl prvním hrdinou, kterého jsem vytvořil, a dostával se z dětinskosti stejně těžce jako já. Jeho dobrodružství jsou nyní seřazena do konečné podoby, ale v textu samotném jsem udělal pouze několik změn. Přežil totiž vzestupy a pády různých literárních období a dodnes vykonává to, pro co byl, jak doufám, stvořen. Baví.

Děkuji Anthony Skeneovi *(Monsieur Jenith),* Fletcheru Prattovi *(Well of the Unicorn),* James Branch Cabellovi *(Jurgen),* Lordu Dunsanymu, Fritzi Leiberovi a Poulu Andersonovi, a právě tak *The Castle of Otranto, Ivanhoe, Melmoth* a dalším, o kterých jsem se již zmínil na jiných místech svého textu.

Elrikova první kniha vyšla v roce 1963 a byla věnována mojí matce. Toto vydání věnuji s mnoha díky Johnu Daveyovi, jehož pomoc byla neocenitelná.

Váš

Michael Moorcock

DÍL PRVNÍ

ELRIK Z MELNIBONÉ

PRVNÍ ČÁST

V ostrovním království Melniboné se stále dodržují staré rituály, i když moc národa zmizela už před pěti sty lety a život ostrova je vyplněn hlavně obchodem s Mladými Královstvími. Město Imrryru se stalo místem, kde se scházejí kupci.

Přináší lpění na tradicích a rituálech Melniboné nějaký prospěch? Nebylo by lépe přizpůsobit se okolnímu světu? Lze se vůbec vyhnout nepříznivému osudu?

Mladý král Elrik je podle melnibonských tradic poněkud netypickým vladařem, který hledá odpověď na tyto otázky. Elrikův bratranec, princ Yyrkoon je přesvědčen, že mladý král přivodí Dračímu ostrovu svým odmítáním rituálů a pochybnostmi o jejich smyslu brzkou zkázu. Mimoto, sám by rád usedl na Rubínový trůn jako vladař, aby obnovil bývalou slávu upadajícího impéria. Otevírá se tragedie, která bude uzavřena až za mnoho let a uspíší zánik tohoto světa.

I.

Král a jeho dvůr

Král shlížel přes dlouhou řadu schodů dolů, tam, kde se bavil jeho dvůr.

Na záda mu padaly dlouhé bílé vlasy, na kterých seděla helma vytvarovaná do podoby vzlétajícího draka, z kuželovité hlavy hleděly šikmé, zarudlé a ustarané oči. Z volných rukávů žlutého hávu spočívajících na opěradlech trůnu vyřezaného z jednoho kusu rubínu trčely hubené ruce mrtvolné barvy. Na prsteníku levé ruky se matně lesklo jádro kamene drahocenného actoriánského prstenu a vždy, když král pohnul rukou, měnilo tvar jako neklidný kouř.

Dvořané tančili a šeptali tak delikátně, že je téměř nebylo slyšet. Mohl by to být dvůr duchů. Mladý král však v duchu probíral otázky morálky a tyto úvahy jej bezpečně oddělily od těch, které pozoroval.

Byli to obyvatelé Melniboné, Dračího ostrova, který ovládal svět už deset tisíc let a měl v úmyslu pokračovat ještě aspoň dalších pět set. Jsou krutí, chytří a morálka, to jsou pro ně pouze tradice deseti tisíciletí.

Mladému muži, 428. pokračovateli rodu melnibonských vládnoucích Kouzelníků, připadá jejich domýšlivost nejen zbytečně arogantní, ale také hloupá. V poslední době bylo

jasné, že Dračí ostrov ztratil většinu své moci a brzy bude ohrožován přímým konfliktem s přicházejícími lidskými národy, kterým tak trochu blahosklonně říkaj í Mladá království. Jejich pirátská loďstva už několikrát neúspěšně zaútočila na Imrryr Nádherný ve Snícím Městě, sídelním městě melnibonského Dračího ostrova.

O vyhlídce na pád Melniboné s ním odmítají diskutovat dokonce i vládcovi nejbližší přátelé. Vzbuzuje v nich nelibost svými postřehy, pokládají jeho poznámky za nesmysl a za porušování dobrých mravů.

Vladař si tedy ponechává své úvahy sám pro sebe.

Jeho otec, Sadric LXXXVI. nezplodil víc dětí, ze kterých by mohl vzejít vhodnější nástupce na Rubínový trůn. Sadric je už rok mrtvý. Zdálo se, že smrt přivítal. Po celý svůj život nepoznal Sadric jinou ženu než svoji manželku. Královna však zemřela při porodu chudokrevného potomka. Ale díky svému citovému založení miloval svoji manželku tak, že nebyl schopen najít potěšení u jiné ženy také kvůli synovi, který mu sice ženu zabil, ale byl to jediné, co mu po ní zbylo. Syn se z nejhoršího dostal díky magickým nápojům, chvalozpěvům podle runových záznamů a vzácným bylinám a jeho život dovedně podporovala všechna kouzla známá králům, Kouzelníkům Melniboné. A tak díky kouzlům stále žije, přestože je od přírody malátný a bez svých drog by po většinu dne ani nebyl schopen zvednout ruku.

Aby našel nějaké potěšení ve své dlouhotrvající malátnosti, hodně četl. Nebylo mu ani patnáct a měl přečteny všechny knihy v otcově knihovně. Jeho kouzelnické znalosti, kterým se zpočátku učil od Sadrica, teď byly mocnější, než znalosti kteréhokoliv z dlouhé řady předků. Teoretické vědomosti o světě za hranicemi Melniboné měl velké. Co neznal a neměl, byla praktická zkušenost. Snad by mohl znova vzkřísit

bývalou moc Dračího ostrova a jako nezranitelný tyran řídit jak svou zem, tak i Mladá království. Ale knihy jej poučily, že musí přemýšlet, k čemu svou moc použije, co ho k tomu vede a zda je vůbec jeho zásahu potřeba. Díky četbě se tedy dopracoval k moralizování. Zatím ale pořádně nerozuměl ani svým myšlenkovým pochodům. Pro své poddané byl mladý král hádankou a pro některé z nich hrozbou, hlavně z toho důvodu, že nemyslel ani nejednal tak, jak by podle jejich představ opravdový vládce Melniboné myslet a jednat měl. Například jeho bratranec Yyrkoon se několikrát nechal slyšet, že má silné pochybnosti o správnosti královy vlády nad lidem Melniboné.

„Ten slabomyslný vzdělanec nás všechny přivede do záhuby," řekl jednou večer Dyvimu Tvarovi, Lordovi Dračích jeskyní.

Dyvim Tvar byl jedním z mála vladařových přátel. Samozřejmě informoval krále o Yrkoonově poznámce, ale mladík jeho poznámku odbyl jako „triviální zradu". Předkové mladého krále by na takové věty reagovali velice pomalou a okázalou veřejnou popravou.

Navíc byl Elrikův postoj komplikován skutečností, že Yyrkoon je bratrem Cymoril, dívky, kterou král pokládal za svou nejbližší přítelkyni a která se jednoho dne stane jeho královnou.

Dole na mozaikové podlaze tančil se svými milenkami princ Yyrkoon. Jeho okázalý oděv z hedvábí, brokátu a kožešin zdobily nápadné šperky. Snědý obličej s tvrdým výrazem rámovaly černé naondulované a naolejované vlasy a jako vždy se choval arogantně. Brokátová pláštěnka se pohupovala ze strany na stranu a se značnou silou narážela do ostatních tanečníků. Vypadalo to, že ji používá jako pancíř či

snad jako zbraň. U mnoha dvořanů budil Yyrkoon nemalý respekt. Pouze pár jedinců jeho aroganci neschvalovalo, ale byli zticha. Znali jeho pověst vynikajícího kouzelníka. Způsob, jakým Yyrkoon na veřejnosti vystupoval, by uvítali u svého vládce.

A mladý král to věděl. Rád by potěšil svůj dvůr, ale nemohl se donutit k tanci, který pokládal za celkem nudný pohyb těla. V tom bylo jeho smýšlení poznamenáno větší arogancí, než na jakou se Yyrkoon jako konvenční neotesanec vůbec zmohl.

Z galerií zazněla hlasitější a složitější hudba. Speciálně trénovaní otroci byli chirurgickým zákrokem donuceni zpívat jen jeden perfektní tón. Dozorce je povzbudil k nadšenějšímu výkonu. Dokonce i mladý vládce byl pohnut zlověstnou harmonií jejich zpěvu, která jen vzdáleně připomínala lidský hlas. Proč jejich bolest přináší takovou úžasnou krásu? Nebo se krása vytváří bolestí? Je toto tajemství velkého umění, zároveň lidského a melnibonského?

Vládce Elrik zavřel oči.

Dole v hale náhle nastal pohyb. Brány se otevřely a dvořané ustali v tanci. Ustupujíce dozadu se hluboce ukláněli vcházejícím vojákům. Vojáci, oblečeni v bleděmodrém, s helmami pokrytými ornamenty fantastických tvarů, třímali dlouhá kopí zdobená stuhami a drahokamy. Obklopovali mladou ženu, jejíž šaty byly stejné barvy, jako uniformy vojáků. Na rozdíl od ostatních dvorních dam nebyla nalíčená. Útlé paže měla omotány zlatými náramky posázenými diamanty a safíry Vlasy jí zářily šňůrami drahokamů, které měla vpleteny do účesu.

Elrik se usmál. To vstupovala Cymoril doprovázená ke dvoru podle tradice osobní ceremoniální stráží. Jak stoupali vzhůru k Rubínovému trůnu, Elrik pomalu vstal a rozpřáhl ruce.

„Cymoril, myslel jsem, že dnes dvůr nepoctíš svou přízní."

Vrátila mu úsměv. „Můj vládče, zjistila jsem nakonec, že mám chuť si pohovořit."

Věděla, že se Elrik nudí a že ona je jednou z mála lidí, s nimiž si rád povídá. Usadila se podle protokolu na posledním stupni u jeho nohou a s výrazem pobavení a něhy se mu zadívala do očí.

„Vyjel by sis se mnou zítra do divokých končin ostrova, můj pane?"

„Jsou tu věci, kterým se musím věnovat…", ale ten nápad ho nadchl. Uplynulo už mnoho týdnů od doby, kdy naposled opustil město a jel s ní, nechávaje jejich doprovod v diskrétní vzdálenosti.

„Jsou ty věci naléhavé?"

Pokrčil rameny. „Co už je v Melniboné naléhavé? Na problémy by se mělo po deseti tisíci letech historie nahlížet z určité perspektivy." Usmál se. „Tak dobrá, odjedeme brzy ráno za úsvitu."

„Vzduch nad Imrryrem bude čistý a ostrý, slunce teplé, nebe modré a bez mraků," řekla Cymoril tiše.

Elrik se zasmál. „To jsi musela hodně čarovat!"

Sklopila oči a zkoumala vzor na mramorové podlaze. „Tak trochu. Mám nějaké přátele mezi nejslabšími živly."

Elrik se naklonil aby se mohl dotknout jejích jemných krásných vlasů. „Ví o tom Yyrkoon?"

„Ne."

Princ Yyrkoon své sestře zakázal, aby se pletla do kouzelnických záležitostí. Jeho přátelé pocházeli pouze z temnějších nadpřirozených bytostí a on věděl, jak je nebezpečné s nimi jednat. Domníval se, že jakékoliv čarování s sebou nese nebezpečí. Mimo to nenáviděl pomyšlení, že ještě

někdo jiný může ovládat síly, které ovládá on. Možná, že jeho nenávist k Elrikovi pramenila právě z těchto pohnutek.

„Doufejme, že všichni Melniboňané potřebují zítra pěkné počasí," řekl Elrik. Cymoril k němu zamyšleně vzhlédla. Jako Melniboňanku ji absolutně nenapadlo, že by její čarování mohlo někomu vadit. Pokrčila krásnými rameny a jemně se dotkla paže svého vládce.

„Proč stále pátráš ve své mysli, můj pane. Získáš tím jen pocit provinění. Tvoje pochybnosti jsou nad mé chápání."

„Zdá se, že to žádný praktický smysl nemá. A přitom předpovídala už řada našich předků přirozenou změnu života v Melniboné, a to jak duševní, tak fyzickou. Možná vidím záblesky této změny. Když si představím, že jsem cizinec a ne Melniboňan. Co myslíš?"

Hudba zesílila. Pak se zvuk pozvolna začal vytrácet. Dvořané tančili dál, ale mnoho pohledů se upřelo nahoru k trůnu, kde spolu Elrik a Cymoril rozmlouvali. Představí Elrik konečně Cymoril jako svou budoucí královnu? Obnoví obyčej obětovat dvanáct nevěst s jejich ženichy Pánu Chaosu, aby se zaručilo dobré manželství pro vládce Melniboné? Sadric obyčej zrušil. Bylo jasné, že Sadricovo odmítnutí pokračovat v tradici přineslo jemu zármutek a jeho ženě smrt; způsobilo, že má stonavého syna a je ohroženo samotné pokračování monarchie. Elrik musí zvyk obnovit. Také on by se měl obávat opakování osudu, který potkal jeho otce. Povídá se však, že Elrik tradici neobnoví a ohrozí tak nejen svůj vlastní život, ale také existenci Melniboné se vším všudy. A ti, kteří to říkali, se zdáli být zadobře s princem Yyrkoonem. Ten zatím pokračoval v tanci a tvářil se, jako by neměl potuchy o tom, co se kolem něj děje, že jeho sestra tiše promlouvá s bratrancem nedbale sedícím na hraně Rubínového trůnu. Elrik v té chvíli nepředváděl divokou a přezíravou pýchu, kterou se v

minulosti vyznačoval každý vládce Melniboné. Zaujatě rozmlouval se Cymoril a neuvědomoval si, že dvůr tančí jen pro jeho pobavení.

Princ Yyrkoon najednou ustrnul vprostřed piruety a zvedl oči na svého panovníka. Lord Dračích jeskyní si všiml Yyrkoonova dramatického držení těla a rázem byl ve střehu. Ruka mu mimoděk klesla tam, kde měl za normálních okolností meč. Na dvorní ples se však meče nosit nesmí. Dyvim Tvar soustředěně a s obavou sledoval prince Yyrkoona, jak stoupá po schodech k Rubínovému trůnu.

Hudba se sice rozezněla hlasitěji a dozorci otroků bodáním nutili své svěřence k většímu výkonu, ale skoro nikdo už netančil, všichni čekali, co se bude dít.

Elrik vzhlédl a uviděl Yyrkoona stát vedle Cymoril. Yyrkoon se poněkud urážlivě uklonil a řekl: „Přicházím ke svému panovníkovi."

II.

Povýšenecký princ

„Tak, jak se ti líbí ples, bratranče?“ zeptal se Elrik s vědomím, že Yyrkoonův melodramatický výstup ho měl vyvést z míry a kdyby se to povedlo, ponížit jej. „Líbí se ti hudba?“

Yyrkoon sklopil oči a na rtech se mu objevil nepatrný úsměv. „Všechno se mi líbí, můj vládče. Ale co je s tebou? Nejsi s něčím spokojen? Asi se ti nelíbí tanec.“

Elrik zvedl bledým ukazováčkem Yyrkoonovu bradu a upřeně mu pohlédl do přivřených očí. „Tanec se mi samozřejmě líbí, bratranče. Je přece možné radovat se z radosti druhých.“

Zdálo se, že Yyrkoon je upřímně vyveden z míry. Rozevřel oči a střetl se s Elrikovým pohledem. Elrikem projel slabý třes. Odvrátil svůj zrak ke galérii s hudbou a malátně pokynul rukou. „Je to možná bolest druhých, co mi přináší opravdovou radost. Neboj se o mne, bratranče. Jsem spokojen. Velmi spokojen. Můžeš pokračovat v tanci, když víš, že tvému panovníkovi se ples líbí.“

Yyrkoon se však nenechal odbýt. „Jistě, ale neměl bys ukázat radost také svým poddaným, aby odtud neodcházeli smutní a v obavách, že se jim nepodařilo potěšit svého pána?“

„Musím ti připomenout, bratranče," řekl tiše Elrik, „že vládce nemá ke svým poddaným žádné povinnosti mimo té, aby je řídil. Oni jsou povinni jemu. To je tradice Melniboné."

Yyrkoon nečekal, že proti němu Elrik vyrukuje s takovými argumenty, ale vzápětí se vzpamatoval a odsekl. „Souhlasím, můj pane. Vládcova povinnost je řídit své poddané. Možná právě proto se jich z plesu netěší tolik, kolik by mělo."

„Nerozumím ti, bratranče."

Cymoril se postavila s rukama zaťatýma v pěst. Byla napjatá a neklidná, nelíbil se jí bratrův žertovný tón a jeho pohrdavé chování.

„Yyrkoone…" řekla varovným tónem.

Uvědomil si její přítomnost. „Sestro, vidím, že sdílíš s naším panovníkem nechuť k tanci."

„Yyrkoone," zamumlala znovu varovně, „zacházíš příliš daleko. Panovník je tolerantní, ale…"

„Je to tolerance nebo nezájem o tradice naší vynikající rasy? Opovrhuje snad její hrdostí?"

Dyvim Tvar už stoupal po schodech. Bylo to jasné. Došlo mu, že Yyrkoon si vybral tento okamžik ke zkoušce Elrikovy síly.

Zděšená Cymoril naléhavě řekla: „Yyrkoone. Kdybys žil…"

„Neměl bych zájem žít, kdyby duše Melniboné zemřela. A hlídat naše národní povědomí má na starosti vládce. Co se stane, když to náš vládce nedokáže? Co když se ukáže, že král je slabý a neumí se postarat o Dračí ostrov a jeho lid!"

„To jé velmi hypotetická otázka, bratranče." Elrik se vzpamatoval a jeho hlas byl ledově chladný. „Takový panovník ještě nikdy neusedl na Rubínový trůn. A také nikdy neusedne."

Dyvim Tvar došel nahoru a dotkl se Yyrkoonova ramene. „Princi, jestli vám záleží na vaší důstojnosti a životě…"

Elrik zvedl ruku. „To není potřeba, Dyvime Tvare. Princ Yyrkoon nás jenom baví intelektuální rozpravou. Měl pocit, že se hudbou a tancem nudím, což není pravda. Myslel si, že potřebuji pár povzbudivých slov. Tvá snaha byla úspěšná, princi Yyrkoone.“ Poslední věta zazněla z Elrikových úst tak blahosklonným tónem, že Yyrkoon vzteky zrudl a kousl se do rtů.

„Pokračuj, drahý bratranče Yyrkoone,“ řekl Elrik, „zajímá mě to. Rozveď více svou teorii.“

Yyrkoon se rozhlédl kolem, jako by hledal podporu. Ale všichni jeho příznivci byli na parketu. Poblíž stáli jen Elrikovi přátelé, Dyvim Tvar a Cymoril. Yyrkoon přesto věděl, že dvořané na parketu slyšeli každé slovo. Ztratil by jejich obdiv, kdyby se teď neozval. Elrik si byl naprosto jistý, že Yyrkoon by nejraději ihned ukončil tohle špičkování a vybral si jiný den a místo. Sám už nechtěl pokračovat v rozhovoru, který se mu jevil nechutným a připomínal hádku dvou malých děvčátek o tom, kdo si bude s otroky hrát jako první. Rozhodl se, že to ukončí.

Yyrkoon opět začal: „Podotýkám, že vladař, který je fyzicky slabý, by mohl projevit také slabou vůli při plnění svých vladařských povinností…“

Elrik zvedl ruku. „To už stačí, drahý bratranče. Bylo toho víc než dost. Unavoval ses touto konverzací a přitom bys raději tančil. Dojal mě tvůj zájem. Ale nyní jsem i já unaven.“ Elrik dal znamení svému starému služebníkovi Tanglebonesovi, který stál mezi vojáky. „Tanglebonesi! Moji pláštěnku!“

Tanglebones přinesl pláštěnku z bílé lišky a přehodil ji svému pánovi přes ramena. Byl to velice starý muž, o hodně vyšší než Elrik, ale záda měl ohnutá a jeho sukovaté končetiny

byly zkroucené jako větve silného starého stromu. Proto mu Elrik v soukromí říkal Pokroucený.

Elrik vstal. „Ještě jednou ti děkuji za tvou starostlivost, bratranče.“ Obrátil se k dvořanům. „Pobavili jste mě! Teď si jdu odpočinout.“

Sestoupil po schodišti a zmizel ve dveřích, které vedly do předsíně jeho soukromých komnat.

Yyrkoon zůstal sám se svým hněvem. Seběhl se schodů a otevřel ústa, jako by chtěl něco říct dvořanům, kteří ho pozorovali. Jeho odpůrci se docela otevřeně usmívali. Yyrkoon zaťal ruce v pěst a zamračil se na ně. Pohlédl na Divima Tvara a chystal se něco říct. Dyvim Tvar celým výrazem své tváře Yyrkoona varoval, aby byl zticha.

Yyrkoon pohodil hlavou dozadu, až mu naondulované a naolejované vlasy spadly na záda. A začal se smát.

Zvuk jeho smíchu naplnil sál. Hudba ustala, ale Yyrkoonův smích zněl dále.

Yyrkoon ustoupil zpátky na schodiště, popadl svou těžkou pláštěnku a celou si ji omotal kolem těla.

Cymoril vykročila. „Yyrkoone, prosím ne…“ Odstrčil ji ramenem.

Vzpřímeně začal stoupat k Rubínovému trůnu. Bylo nabíledni, že si na něj chce sednout a provinit se tak nejhroznějším způsobem proti zákonům Melniboné. Cymoril k němu vyběhla a chytila ho za ruku. Vytrhl se jí a řekl: „Je to Yyrkoon, koho by rádi viděli na Rubínovém trůnu.“ Zalapala po dechu a s hrůzou se podívala na zamračený obličej Dyvima Tvara.

Dyvim Tvar dal znamení strážím a v tom okamžiku stanuly mezi Yyrkoonem a trůnem dvě řady ozbrojených mužů.

Yyrkoon se otočil na pána Dračích Jeskyní. „Udělal byste nejlíp, kdybyste šel chcípnout za svým pánem,“ zasyčel.

„Tato čestná stráž vás vyprovodí ze sálu, princi," řekl Dyvim Tvar klidně.

Yyrkoon se zarazil, rozhlédl se kolem sebe, pak se uklidnil. Pokrčil rameny. „Čas dozrál. Jestli Elrik neodstoupí, bude muset být sesazen."

Cymorilino štíhlé tělo strnulo. Z očí jí šlehaly blesky.

„Jestli Elrikovi nějak ublížíš, já sama tě zabiju, Yyrkoone."

Zvedl do špičky vybíhající obočí a zasmál se. V té chvíli se zdálo, že svou sestru nenávidí ještě víc, než bratrance. „Tvoje příchylnost k té kreatuře ti přivodí záhubu, Cymoril. Raději bych tě viděl mrtvou, než abys mu porodila nějakého potomka. Nedovolím, aby se krev naší rodiny zředila a poskvrnila jeho krví, nedovolím, aby se tě vůbec dotknul."

„Starej se o sebe a do mého života se nepleť," hněvivě odsekla Cymoril.

Hlučně seběhl se schodů a prodíral se těmi, kteří mu přišli gratulovat. Věděl, že prohrál a mumlání všech jeho patolízalů ho rozčilovalo. S prásknutím za sebou zavřel obrovské dveře sálu.

Dyvim Tvar zvedl paže. „Pokračujte v tanci, dvořané. Potěšte se vším, co vám síň nabízí. Tím se vladaři nejvíc zavděčíte."

Bylo však naprosto jasné, že pro dnešní večer je s tancem konec. Dvořané se zabrali do vzrušeného rozebírání událostí, které se jim právě odehrály před očima.

Dyvim Tvar se obrátil k Cymoril. „Elrik odmítá pochopit nebezpečí, princezno Cymoril. Yyrkoonovy ambice by nás všechny mohly přivést do neštěstí."

„Včetně Yyrkoona," povzdechla si Cymoril.

„Ano, včetně Yyrkoona. Ale jak tomu můžeme zabránit, Cymoril, když Elrik odmítá dát rozkaz k uvěznění vašeho bratra?"

„Je toho názoru, že takoví, jako Yyrkoon, by měli říkat nahlas a bez obav, co si myslí. Je to součást jeho filosofie. Moc tomu nerozumím, ale zdá se, že Elrik si věří. Když zničí Yyrkoona, popře tak základy, podle kterých pracuje jeho logika. Tak nějak, Dračí pane, se mi to pokoušel vysvětlit."

Dyvim Tvar si povzdechl a zamyslel se. Nebyl schopen Elrikovi porozumět. Navíc se obával, že vlastně s Yyrkoonovými názory souhlasí. Jeho motivy a argumenty byly přinejmenším přímočaré. Elrikovu povahu znal příliš dobře na to, aby uvěřil, že jeho jednání vychází ze slabosti nebo malátnosti. Paradoxní bylo, že Elrik toleroval Yyrkoonovy výpady protože byl silný a měl moc Yyrkoona zničit, kdykoliv se mu zachtělo. A díky své povaze zase Yyrkoon musí neustále zkoušet Elrikovu sílu. Instinktivně tušil, že bude mít vyhráno v momentě, kdy Elrik nařídí, aby ho zabili. Byla to komplikovaná situace a Dyvim Tvar si vroucně přál, aby do tohoto sporu nebyl zapletený. Ale jeho loajalita královskému rodu Melniboné byla silná a osobní oddanost Elrikovi veliká. Pohrával si dokonce s myšlenkou nechat Yyrkoona zabít tajně, ale věděl, že takový plán by docela určitě nevyšel. Yyrkoon sám byl vynikající čaroděj a jisté by mu bylo předem jasné, že se mu usiluje o život.

„Princezno Cymoril," řekl Dyvim Tvar, „mohu se jen modlit, aby váš bratr spolykal tolik svého hněvu, že se jím otráví."

„Budu se modlit s vámi, pane Dračích Jeskyní." Spolu opustili sál.

III.

Ranní projížďka

Světlo úsvitu rozzářilo svým dotykem štíhlé věže Imrryru. Každá z nich měla jiný odstín, tisíce jemných barev, růžové a pylově žluté, modré, bílé a zlatavé se slévaly do nádherného koncertu světla.

Dva jezdci opouštěli Snící město a ujížděli zelenou trávou od hradeb k borovému lesu, kde mezi stíny kmenů jako by zůstal zbytek noci. Veverky dováděly a lišky se vracely do nor; ptáci zpívali a lesní květiny otevíraly kalichy, aby naplňovaly vzduch jemnou vůní. Nad nimi líně poletoval hmyz. Kontrast mezi životem v nedalekém městě a tímto líným venkovem byl obrovský a zdál se zrcadlit protiklady existující v Elrikově mysli. Ten nyní sesedl s koně a vedl ho loukou modrých květů, které mu sahaly po kolena. Druhý jezdec, Cymoril, svého koně zastavila, ale neseskočila. Opřela se o přední rozsochu vysokého melnibonského sedla a usmála se na Elrika.

„Elriku? To chceš zastavit tak blízko Imrryru?“

Usmál se na ni přes rameno. „Jenom na chvilku. Naše jízda byla rychlá. Než pojedeme dále, musím si srovnat myšlenky.“

„Jak ses v noci vyspal?“

„Docela dobře, Cymoril, asi jsem snil, aniž bych si to uvědomoval. Když jsem se probudil, zněl mi v hlavě pokyn. Asi proto, že setkání s Yyrkoonem nebylo příjemné…“

„Myslíš, že proti tobě zamýšlí použít kouzla?“

Elrik pokrčil rameny. „Poznal bych, kdyby proti mně použil větší čáry. Ale on moji sílu zná. Nemyslím, že by se opovážil použít kouzel.“

„Má důvod věřit, že svou sílu nepoužiješ. Už tě provokuje tak dlouho. Není tu nebezpečí, že se mu jednou podaří vyzkoušet tvé schopnosti kouzelníka stejně, jako včera pokoušel tvou trpělivost vladaře?“

Elrik si povzdechl. „Ano, myslím si, že to nebezpečí existuje. Ale ještě to není moc blízko, pocítil bych to.“

„Nebude šťastný, dokud tě nezničí, Elriku.“

„Nebo dokud nezničí sám sebe, Cymoril.“ Elrik se zastavil a utrhl jednu květinu. Usmál se. „Tvůj bratr má rád všechno, co je absolutní, že? Je to zajímavé, jak slabí lidé nenávidí nedokonalost.“

Cymoril slezla z koně a vykročila k němu. Její tenké roucho mělo téměř stejnou barvu, jako květiny, kterými kráčela. Podal jí květ. Vzala si ho a zlehka se dotkla okvětí svými jemně vykrojenými rty. „A jak silní nenávidí sílu, lásko moje. Yyrkoon je vlastně celá moje rodina a přesto ti dám tuto radu – použij svou moc proti němu.“

„Nemohl bych ho zabít. Na to nemám právo.“ Elrikova tvář dostala známý zadumaný výraz.

„Můžeš ho poslat do vyhnanství.“

„Není pro Melniboňana exil totéž, co smrt?“

„Ty sám jsi mluvil o cestování do zemí Mladých království.“

Elrik se trochu hořce zasmál. „Třeba nejsem pravý Melniboňan. Yyrkoon něco takového řekl – a ostatní opakují jeho myšlenky."

„Nenávidí tě, protože jsi přemýšlivý. Tvůj otec byl také filosof a nikdo nepopíral, že je dokonalý vladař."

„Můj otec se rozhodl, že závěry ze svého rozjímání nebude dávat veřejně najevo. Vládl jako pravý vladař. Musím připustit, že Yyrkoon by vládl zrovna tak. On má příležitost udělat Melniboné opět velkou říší. Kdyby byl vládcem, pustil by se určitě do vítězného tažení za obnovení našeho obchodu a za rozšíření naší moci nad celým světem. Právě tohle si přeje většina našeho národa. Mám vůbec právo vzpírat se takovému přání?"

„Tvoje právo je dělat, co uznáš za vhodné, protože jsi vladař. Všichni, kdo stojí za tebou, smýšlejí stejně jako já."

„Možná, že jejich loajalita není správná. Možná má pravdu Yyrkoon a já zradím tu oddanost a přinesu Dračímu ostrovu záhubu." Vpil se očima přímo do očí Cymoril. „Možná jsem měl zemřít, když jsem opustil matčino lůno. Pak by se Yyrkoon stal králem. Překazily by se plány Osudu?"

„Osud se nikdy nemýlí. Co se stalo, stalo se, protože Osud tomu chtěl – jestli ovšem Osud jako takový existuje a pokud lidské jednání není jenom reakcí na jednání jiných."

Elrik se zhluboka nadechl a nasadil ironický výraz. „Podle tradic, kterým v Melniboné věříme, přibližuje tě tvoje logika ke kacířství, Cymoril. Možná by bylo lepší, kdybychom přestali být přáteli."

Usmála se. „Začínáš mluvit, jako můj bratr. Zkoušíš moji lásku, můj pane?"

Nasedl na koně. „Ne, Cymoril, ale doporučuji ti, abys sama o své lásce přemýšlela, protože cítím, že z našeho vztahu vyplyne tragedie."

S úsměvem se vyšvihla do sedla a zavrtěla hlavou. „Ty ve všem vidíš neštěstí. Cožpak nemůžeš bez přemýšlení užívat ty dary, které máš? A máš jich dost, můj pane."

„Jistě. S tím souhlasím."

Uslyšeli za sebou údery kopyt a otočili se v sedlech. Uviděli svoji stráž, cválající skupinu jezdců ve žlutých uniformách, kterou nechali daleko za sebou, aby mohli jet sami.

„Pospěš!" vykřikl Elrik. „Skrz les a přes támhleten kopec a už nás nenajdou!"

Tryskem projeli sluncem prozářený les a vystoupili na příkrý kopec za ním, sjeli z něho po druhé straně a pustili se přes planinu, kde rostly noidelové keře s bujnými jedovatými plody. Zářily modrofialovou barvou noci, kterou ani denní světlo nedokázalo rozptýlit.

V Melniboné bylo možné najít hodně takových bobulí a koření. Za svůj život Elrik vděčil některým z nich. Používaly se k čarování a rostly tu odjakživa. Kromě několika jedinců se ovšem Melniboňané sami sběrem těchto rostlin obvykle nezabývali. Pouze otroci navštěvovali vzdálenější oblasti ostrova a hledali kořeny a zákrsky, které lidem přinášely obludné a velkolepé sny.

Zádumčivá a do sebe zahleděná rasa, jakou byla melnibonská šlechta, nacházela svá největší potěšení v těchto drogách a také proto byl Imrryr nazýván Snícím Městem. Dokonce i vzpurným otrokům dávali žvýkat bobule, aby je učinili závislými a mohli je lépe kontrolovat. Elrik byl výjimkou, když odmítal tyto drogy, ale měl důvod; byl přece nucen užívat tolik jiných, aby se udržel při životě.

Stráže nechali daleko za sebou. Přejeli planinu a zpomalili. Přes linii útesů dojeli k moři, které jasně zářilo a lenivě omývalo bílé pláže pod útesy. Čisté nebe brázdili mořští ptáci. Jejich křik se ztrácel v dálce a jen umocňoval chvíli klidu,

kterou nyní Elrik a Cymoril pociťovali. Oba milenci vedli tichem strmými cestičkami své koně k pobřeží, kde je přivázali a vydali se pěšky pískem pláže. Jejich vlasy, jeho bílé a její smolně černé, vlály ve východním větru. Našli velikou suchou jeskyni, ve které se odrážely zvuky moře šeptající ozvěnou. Svlékli hedvábné šaty a něžně se milovali ve stínech jeskyně. Leželi si v náručí do doby, kdy vítr ustal a slunce proteplilo vzduch. Vykoupali se v moři a jejich smích se mísil s křikem ptáků a šuměním příboje.

Když se usušili a oblékli, všimli si, že se obzor temní.

„Než se vrátíme do Imrryru, budeme znova mokří," řekl Elrik. „I když pojedem jak nejrychleji umíme, bouře nás stejně dožene."

„Možná bychom měli zůstat v jeskyni, než to přejde," navrhla Cymoril a přistoupila blíž, aby k němu přitiskla své měkké tělo.

„Ne," odpověděl. „Musím se brzy vrátit a vzít si léky, které mě udržují při síle. Do dvou hodin začnu slábnout. Už jsi mě tak viděla, Cymoril?"

Zachmuřila se a v očích měla soucit. „Ano. Zažila jsem, když jsi náhle zeslábl. Pojď, najdeme koně."

Když našli koně, nebe nad nimi už bylo šedé a od východu se hrnula černá mračna. Oblohu náhle proťal blesk provázený duněním hromu. Moře se vzdouvalo, jako by se nakazilo šílenstvím oblohy. Koně frkali a podupávali v písku, připraveni vyrazit. Elrik a Cymoril se rychle vyšplhali do sedel. Na hlavy a pláštěnky jim dopadly velké kapky deště.

Jeli přikrčeni ke koňským hřbetům zpátky do Imrryru. Kolem nich se blýskalo a hrom řval jako rozzuřený obr. Jako by se nějaký obrovský starý a nespoutaný pán Chaosu snažil probít do pozemského království.

Cymoril se zadívala do Elrikova bledého obličeje ozářeného na okamžik nebeským ohněm a pocítila mrazení, které nemělo nic společného s větrem nebo deštěm. Ten jemný vzdělanec, kterého milovala, se zdál proměněn živly na pekelného démona, na monstrum bez lidské podoby. Krví podlité oči mu žhnuly z lebky jako skutečné plameny Vyššího Pekla; vlasy shrnuté dozadu vlály jako chochol zlověstné helmy a jeho ústa vypadala, díky bleskům, pokřivená směsí zloby a utrpení. V tu chvíli Cymoril pochopila.

Z hloubi duše jí bylo náhle jasné, že jejich ranní projížďka se stala na dlouhou dobu poslední klidnou chvilkou, kterou spolu prožili. Samotní bohové posílali touto bouří signál – upozornění na uragány, které teprve přijdou.

Znova se zadívala na svého milence. Elrik se smál. Zvrátil hlavu, takže mu teplý déšť smáčel obličej a tekl do otevřených úst. Smál se lehce a bezstarostně jako malé šťastné dítě.

Cymoril se také pokusila o smích. Musela ale odvrátit tvář, protože ji přemohl pláč.

Stále ještě plakala, když dojeli na dohled Imrryru – černé a groteskní siluetě proti jasnému pruhu nebe na západě.

IV.

Vězení

Muži ve žlutých uniformách spatřili Elrika a Cymoril v momentě, kdy procházeli nejmenší východní bránou.

„Tak nás konečně našli," usmál se Elrik skrz kapky deště, „ale trochu pozdě, viď, Cymoril?"

Cymoril, které se stále ještě držel pocit hrůzy, jen slabě přikývla a pokusila se o úsměv.

Elrik to přijal jako projev zklamání, nic víc, a zavolal na své strážce: „Hej, vojáci! Brzy budeme zase všichni suší!"

Ale kapitán stráže vyrazil k němu a volal: „Mého pána a vládce potřebují v Monshanjikské věži, kde vězníme špehy"

„Špehy?"

„Ano, můj pane." Obličej toho muže byl bledý. Voda mu stékala po helmě na tenkou pláštěnku, jeho kůň neklidně a bez ustání přešlapoval v loužích. „Chytili jsme je dnes ráno v bludišti. Podle šatů to jsou jižní barbaři. Čekáme s výslechem na vás, můj pane."

Elrik mávl rukou. „Veďte mě, kapitáne. Jdeme se podívat na statečné hlupáky, kteří se odvážili do Melnibonského mořského bludiště."

Monshanjikská věž byla pojmenována po architektovi-čaroději, který vytvořil mořské bludiště před tisíci lety. Byla to jediná cesta, kterou bylo možné vplout do velikého Imrryrského přístavu. Jeho tajemství pečlivě střežili jako hlavní ochranu před nenadálým útokem. Pro komplikované bludiště museli být lodivodi speciálně vyškoleni, aby skrz ně propluli. Ještě před jeho vznikem byl přístav vnitrozemskou lagunou, která byla plněná vodou přes soustavu přirozených jeskyní, oddělenou od moře vysokým útesem. Mořským bludištěm vedlo pět samostatných cest a každý lodivod znal jenom jednu. Do vnější stěny útesu vedlo pět vjezdů. Před stěnou vždy čekaly obchodní lodě Mladých království, až se nalodí navigátor. Než se pak zvedla brána na jednom z vjezdů, zavázali všem na palubě oči a poslali je do podpalubí – mimo velitele veslařů a kormidelníky. Těm nasadili na hlavy těžké ocelové helmy, přes které nemohli nic vidět. Mohli pouze poslouchat a plnit komplikované instrukce. Některé z lodí Mladých království se při manévrování rozbily o kamenné stěny. V takovém případě brali Melniboňané do otroctví ty členy posádky, kteří přežili. Všichni, kdo chtěli obchodovat se Snícím Městem, si uvědomovali rizika. Přesto každý měsíc přijížděl za vidinou skvělého obchodu nemalý počet obchodníků, aby se pokusil projet bludištěm a prodat své ubohé zboží boháčům v Melniboné.

Monshanjikská věž se tyčila nad přístavem a do středu laguny od ní vybíhalo masivní molo. Věž měla barvu zelené mořské vody a ve srovnání s ostatními věžemi Imrryru byla malá, ale krásná, s kuželovitou konstrukcí a velikými okny, z nichž se dal přehlédnout celý přístav. Ve věži se sjednávala většina obchodů. Ve sklepeních pod ní byli uvězněni ti, kteří nějakým způsobem porušili nekonečné množství předpisů zajišťujících plynulé fungování přístavu.

Cymoril odešla se stráží do paláce a Elrik vstoupil do přízemí věže obloukovým vchodem.

Přízemní sál byl plný obchodníků čekajících na povolení k prodeji, námořníků a Melniboňanů vyřizujících si své obchody. Hlasité mumlání tisíce hlasů všech, kteří tu jednali o svých obchodních záležitostech, pomalu sláblo, když kolem nich Elrik se svou gardou projížděl k dalšímu tmavému vchodu na vzdáleném konci haly. Ten se otvíral na rampu, která se svažovala a zatáčela do vnitřku věže.

Po rampě dolů sešli koňmo. Potkávali otroky, sluhy a úředníky, kteří rychle ustupovali stranou a hluboce se ukláněli. Tunel osvětlovaly obrovské čadící pochodně a házely na jemné obsdiánové zdi pokroucené stíny. Ve vzduchu visel chlad a vlhkost, protože venkovní zdi omývala voda imrryrského přístavu. Panovník jel dál po svažující se rampě přes sklovitou skálu. Náhle proti nim vyrazila vlna horka a mihotavé světlo. Vstoupili do komory plné kouře a strachu. Z nízkého stropu visely řetězy a na osmi z nich se houpali čtyři lidé pověšení za nohy. Šaty z nich servali. Těla byla zkrvavená z malých zranění, drobných, ale četných. Způsoboval je „umělec“ stojící se skalpelem v ruce a prohlížející si své dílo.

Byl to vysoký a velmi hubený muž, skoro kostra v krví potřísněných bílých šatech. Pod tenkým nosem se v ironickém úsměvu vlnily úzké rty, oči měl přivřené a nepříjemný pocit z jeho osoby umocňovaly řídké ulíznuté vlasy. V pavoučích prstech držel tenký, téměř neviditelný skalpel, který se občas zableskl ve světle plamenů šlehajících z jámy na druhém konci jeskyně. Jeho jméno bylo Doktor Jest a provozoval umění ne zrovna kreativní, i když on sám byl přesvědčen o opaku. Jemnými zářezy svého skalpelu vykrajoval tajemství z těch,

kteří nějaké měli. Doktor Jest byl vrchním vyšetřovatelem Melniboné.

Když Elrik vešel, otočil se a plavným pohybem skalpelu mezi palcem a ukazováčkem pravé ruky jej pozdravil. Vzpříma vyčkával, až k němu Elrik dojde, a pak se hluboce, skoro jako tanečník, poklonil.

„Můj sladký panovníku!“ jeho hlas byl na hranici slyšitelnosti. Nutil své posluchače k přemýšlení, zda vůbec ta slova slyšeli, tak rychle prosvištěla vzduchem.

„Doktore, jsou tohle jižani chycení dnes ráno?“ Elrik byl zdvořilý a odměřený. Tyto návštěvy neměl rád, i když osud

Jestových obětí mu byl zcela lhostejný. Byli to zvědové. Mohli si za to sami. Věděli, co se stane, když je chytí.

„To opravdu jsou, můj pane.“ Další pokřivené klanění. „K vašemu potěšení.“

Elrik přistoupil blíž k vězňům. Jeden z nich byl chlapec a další byla žena. Zmítali se v řetězech tak, že nebylo možné zjistit na první pohled, kým vlastně jsou.

Žena cvakla zbytkem zubů a zasyčela Elrikovi do obličeje: „Démone!“ Elrik poodstoupil a zeptal se:

„Už vám řekli, co dělali v bludišti, Doktore?“

„Pořád mě trápí narážkami. Mají vytříbený smysl pro dramatičnost. Oceňuji to. Řekl bych, že jsou tady proto, aby zmapovali cestu skrz bludiště pro válečné nájezdníky. Ale zatím neuvedli žádné podrobnosti. Je to hra. Všichni víme, jak se hraje.“

„A kdy vám to řeknou, Doktore Jeste?“

„Oh, velmi brzy, můj pane.“

„Bylo by dobré vědět, zda máme očekávat útočníky. A čím dřív to budeme vědět, tím méně času ztratíme jejich odražením. Zajisté souhlasíte, Doktore?“

„Jistě, můj pane.“

„To je dobře.“ Elrik byl rozmrzelý. Tahle událost mu zkazila potěšení z vyjížďky a postavila ho příliš rychle tváří v tvář jeho povinnostem.

Doktor Jest se vrátil ke své práci. Volnou rukou zkušeně uchopil genitálie jednoho z vězňů. Zableskl se skalpel a ozvalo se zasténání. Doktor Jest něco odhodil do ohně. Elrik si sedl na židli, kterou mu připravili. Rituálem, který provázel vymáhání informací, byl otrávený a znechucený a ty disonanční výkřiky, řinčení řetězů a tenký šepot Doktora Jesta mu dokonale zkazily pocit pohody, který měl ještě ve chvíli, když vjížděl do sluje. Byla to, bohužel, jedna z jeho povinností, zúčastňovat se takových rituálů a musel zůstat, dokud informace nebudou úplné. Potom bude následovat gratulace vrchnímu vyšetřovateli a vydání rozkazů ohledně případného útoku. Schůzka s admirály a generály asi zabere celou noc. Musí vyslechnout jejich názory a rozhodnout se, kolik mužů a lodí na operaci vyšle. Se špatně skrývaným zívnutím se opřel a sledoval, jak doktor přejíždí po tělech prsty skalpelem, špicí, kleštěmi a klíšťkami. Brzy začal přemýšlet o filosofických problémech, které se mu ještě nepodařilo vyřešit.

Elrik nebyl krutý ani nelidský. Byl stále ještě Melniboňanem a na takové věci byl zvyklý od dětství. Nemohl ty vězně ušetřit, i kdyby chtěl, protože tím by porušil všechny tradice Dračího ostrova. Zvykl si nevnímat pocity, které byly v rozporu s jeho panovnickými povinnostmi. Kdyby existoval jakýkoliv důvod k osvobození těch čtyř, kteří se teď kroutili k potěšení Doktora Jesta, nechal by je propustit, ale tady žádný důvod nebyl a ti čtyři by asi užasli, kdyby s nimi udělali něco jiného než to, co se jim právě dělo. Pokud šlo o morální rozhodnutí, byl Imrryr většinou praktický. Panovník dělá taková rozhodnutí, která jsou v souladu s jeho pravomocí. Tato reakce se stala Elrikovou druhou přirozeností. Jeho

přáním nebylo reformovat Melniboné, ale sebe sama. Tady bylo rozhodování snadné. Zvěd byl agresor. Je potřeba bránit se agresorům tím nejlepším možným způsobem. Metody používané Doktorem Jestem byly ty nejlepší.

„Můj pane?“

Elrik se na něj nepřítomně podíval.

„Máme informace, můj pane,“ šeptal tenký hlas Doktora Jesta. Dvě sady řetězů byly už prázdné a otroci něco sbírali ze země a házeli to do ohně. Dva zbývající beztvaré chuchvalce připomínaly Elrikovi maso pečlivě upravené kuchařem. Jeden z chuchvalců se ještě trochu chvěl, ale druhý byl nehybný.

Doktor Jest shrnul svoje nástroje do kufříku, který měl připevněný k pásku. Jeho bílé oblečení pokrývaly krvavé skvrny.

„Vypadá to, že tu před nimi byli ještě jiní zvědové,“ vykládal Doktor Jest svému pánovi. „Tito přišli jenom proto, aby cestu potvrdili. I když se nevrátí včas, barbaři stejně připlují.“

„A budou určitě vědět, že je očekáváme?“ zeptal se Elrik.

„Asi ne, můj pane. Mezi obchodníky mladých království a námořníky se povídá, že v bludišti byli viděni čtyři zvědové, kteří byli zabiti, když se snažili uniknout.“

„Aha,“ pronesl Elrik. „V tom případě pro nás bude nejlepší připravit jim past.“

„Ano, můj pane.“

„Víš, kterou cestu zvolili?“

„Ano, můj pane.“

Elrik se otočil k jednomu ze svých gardistů. „Pošli zprávu všem našim generálům a admirálům. Kolik je hodin?“

„Právě přešla hodina západu slunce, můj veliteli.“

„Vzkažte jim, aby se za dvě hodiny shromáždili před Rubínovým trůnem.“

Elrik se unaveně zvedl. „Odvedl jste dobrou práci jako vždy, Doktore Jeste.“

Umělec se hluboce uklonil.

V.

Bitva

Yyrkoon se dostavil první, celý ve válečné zbroji, doprovázený dvěma statnými gardisty, z nichž každý nesl princův vyšperkovaný válečný prapor.

„Můj panovníku!“ Pozdravil hrdě a přezíravě. „Necháš mě vést válečníky? Zbaví tě to starosti, jistě máš mnoho jiných zájmů k zabití času.“

Elrik netrpělivě odpověděl: „Jsi opravdu pozorný, princi Yyrkoone, ale nemusíš mít o mne strach, budu velet armádě a lidu Melniboné, protože je to moje panovnická povinnost.“

Yyrkoon se zamračil a ustoupil stranou lordu Dračích jeskyní Dyvimu Tvarovi, který právě vstoupil. Neměl s sebou žádné stráže a zdálo se, že se oblékal narychlo. Pod paží nesl helmu.

„Můj králi – přináším zprávy od draků…“

„Já ti děkuji, Dyvime Tvare, ale počkej, dokud se neshromáždí moji velitelé. Podáš zprávu všem najednou.“

Dyvim Tvar se uklonil a šel si stoupnout na druhou stranu síně naproti princi Yyrkoonovi.

Postupně přicházeli válečníci, aby se shromáždili u paty schodiště vedoucího k Rubínovému trůnu, na kterém seděl Elrik. Od ranní projížďky ještě neměl čas se převléct a bude to

muset vydržet, protože teď se budou studovat mapy bludiště. Rozuměl jim jen on a navíc byly v době míru zajištěny kouzlem, aby se k nim nikdo jiný nedostal.

„Jižané by rádi ukradli Imrryrské bohatství a nás všechny zabili," začal Elrik. „Věří, že našli cestu skrz bludiště. K Melniboné teď připlouvá flotila asi stovky válečných lodí. Zítra budou čekat pod obzorem do setmění, pak vplují do bludiště. Kolem půlnoci chtějí dosáhnout přístavu a před rozbřeskem dobýt Snící Město. Zajímalo by mě, je to vůbec možné?"

„Ne!" ozvala se většina jedním hlasem.

„Ne." Elrik se usmál. „A jak si tedy nejlépe užijeme tuhle malou válku, kterou nám nabízejí?"

Yyrkoon vykřikl první. „Pojďme se s nimi střetnout teď hned za pomoci draků na válečných prámech. Žeňme je na jejich vlastní území a přenesme válku k nim. Zaútočme na jejich národy a spalme jim města! Podrobme si je a zajistíme si bezpečí!"

Dyvim Tvar pomalu promluvil: „Žádní draci," řekl. „Cože?" Yyrkoon se otočil. „Proč!"

„Žádní draci, princi. Nebudeme je budit. Spí ve svých jeskyních unavení po posledním zásahu ve váš prospěch."

„V můj prospěch?"

„Použil jste je v bitvě s Vilmirianskými piráty. Říkal jsem vám tenkrát, abyste je šetřil pro větší akci. Ale vy jste je použil proti pirátům, nechal spálit jejich čluny, no, a teď draci spí."

Yyrkoon svraštil obočí. Vzhlédl k Elrikovi. „Nečekal jsem…"

Elrik zvedl ruku. „Nemusíme tentokrát použít draky. Tenhle jižanský útok nic neznamená. Budeme šetřit sílu a čekat na dobrou příležitost. Ať si myslí, že nic netušíme, až vplují do bludiště. Jakmile budou všichni uvnitř, vjedeme tam

a zablokujeme všechny cesty. Budou v pasti a to už je snadno rozdrtíme."

Yyrkoon se mrzutě díval do země a očividně si přál najít v plánu nějakou chybu. S úklonou předstoupil vysoký starý admirál Magum Colim v zeleném brnění. „Zlaté válečné prámy Imrryru jsou připraveny hájit svoje město, můj veliteli. Ale zabere to nějaký čas, než zaujmou pozici. Všechny se do bludiště asi najednou nevejdou."

„Vplujte do bludiště jenom s částí flotily a schovejte ji za útesem, aby prámy mohly čekat na ty co případně přežijí náš útok," poučil ho Elrik.

„Znamenitý nápad, můj veliteli." Magum Colim se uklonil a vrátil se do zástupu šlechticů.

Debata ještě chvíli trvala. Když se všichni chystali k odchodu, zakřičel Yyrkoon ještě jednou:

„Opakuji svoji nabídku panovníkovi. Jeho osoba je příliš cenná, aby riskovala v bitvě. Já osobně nic neznamenám, nechte mě velet válečníkům jak na zemi, tak na moři a panovník může zůstat v paláci neobtěžován bitvou, přesvědčen, že vyhrajeme a jižany pobijeme. Možná má nějakou knihu, kterou by rád dočetl?"

Elrik se usmál. „Ještě jednou ti děkuji za tvou starostlivost, princi Yyrkoone. Ale panovník musí cvičit svoje tělo stejně, jako myšlení. Zítra povedu bojovníky já."

Když se Elrik vrátil do svých komnat zjistil, že Pokroucený už připravil jeho těžkou černou válečnickou výstroj. Patřilo k ní brnění, které sloužilo již stovkám Melnibonských panovníků. K vykování byla použita kouzla, aby mu dodala nepřemožitelnou sílu na území Země. Brnění, podle toho co se povídalo, dokonce vzdorovalo uštknutí bájných runočepeláčů, Nositele Bouří a Truchlivého Čepela, kteří se řídili bezbožnými zákony Pak je přemohly bytosti z Vyšších Světů a

navždy je ukryli do říší, kam se ani tyto bytosti skoro neodvažovaly vstoupit.

Tvář starého muže byla plná radosti, když se dotýkal svými dlouhými sukovitými prsty jednotlivých dílů brnění a každé dobře vyvážené zbraně. Zvedl k Elrikovu unavenému obličeji vráskami zbrázděnou tvář. „Oh, můj pane! Oh, můj králi! Brzy poznáte potěšení z boje!“

„Dobře Pokroucený – doufejme, že to bude potěšení.“

„Naučil jsem vás všechno: práci s mečem, s lukem a s oštěpem, jak na zemi, tak na koni. Naučil jste se to dobře i když všichni říkají, že jste slabý. Až na jednoho jste nejlepší šermíř v Melniboné.“

„Princ Yyrkoon by mohl být lepší než já,“ zvažoval Elrik. „Nebo to není on?“

„Řekl jsem pouze, až na jednoho, můj pane.“

„A Yyrkoon je tím jedním. No, jednou to možná vyzkoušíme. Vykoupu se, než si obleču všechno to železo.“

„Měl byste si pospíšit, pane. Podle toho co jsem slyšel, bude hodně práce.“

„Až se vykoupu, budu spát.“ Elrik se zasmál zděšení svého starého přítele. „Bude to tak lepší, stejně nemůžu osobně řídit stavění prámů do pozice. Musím mít jasnou hlavu na detaily a to mi půjde líp, když si odpočinu.“

„Jestli to pokládáte za správné, pane králi, pak to správné je.“

„Jsi příliš netrpělivý, Pokroucený. Chceš mě do toho všeho obléct co nejdříve a vidět, jak si pyšně vykračuji, jako bych byl sám Arioch.“

Pokroucenému vylétla ruka k ústům, jako by to byl on, kdo vyřkl tato slova a teď se je snažil zadržet. Oči se mu rozšířily

Elrik se smál. „Mluvím jako drzý kacíř bez jakýchkoliv zábran, že? Na Melniboné ovládají králové démony a ne naopak, uvědom si to, Pokroucený."

„Když to říkáte, můj veliteli."

„Je to pravda." Elrik vyšel z místnosti a zavolal otroky. Naplnila ho válečná horečka a cítil se skvěle.

Konečně nastala chvíle bitvy. Elrik byl oblečen do celé své černé výstroje, ke které patřil masivní hrudní pancíř, podšitý krátký kožený kabátec, dlouhé spodky a drátěné rukavice. Po straně od pasu visel široký meč, metr a půl dlouhý, který podle pověsti patřil lidskému hrdinovi jménem Aubec.

O stojan se opírala velká kulatá tabule, jeho válečný štít se znakem draka v střemhlavém letu. Černou helmu zdobil další drak, který natahoval hlavu přes špici, křídla roztahoval nad helmou a ocas se mu kroutil dozadu jako ochrana zátylku. Bílou tvář, ze které zářily zarudlé oči, po stranách lemovaly chomáče mléčně bílých vlasů. Vypadaly jako kouř unikající z hořící budovy. A když se helma otočila do slabého světla lucerny pověšené na hlavní palubě, vystoupily z bílého stínu tváře rysy obličeje – jemné a hezké – rovný nos, zvlněné rty, oči nahoru zešikmené. Taková byla tvář panovníka Elrika z Melniboné, která teď zírala do temnoty bludiště a čekala na první zvuky mořských nájezdníků.

Stál na vysokém můstku velkého zlatého válečného prámu, který stejně jako všechny ostatní připomínal plovoucí poschoďovou pyramidu se stožáry a plachtami, vesly a katapulty Loď se jmenovala *Syn pyaraye* a byla vlajkovou lodí flotily Vedle Elrika stál viceadmirál Magum Colim. Právě tak jako Dyvim Tvar byl i on jedním z několika málo Elrikových blízkých přátel. Znal ho celý život a povzbuzoval ho, aby se naučil co nejvíc o řízení válečných lodí a flotil. Pro sebe se

mohl Magum Colim bát, že Elrik je příliš zahleděný do knih a svého nitra, ale uznával jeho právo vládnout a velice ho rozčilovaly řeči takových, jako byl Yyrkoon.

Princ Yyrkoon momentálně kontroloval válečné stroje v podpalubí vlajkové lodi.

Syn pyaraye kotvil v jedné z obrovských umělých jeskyní, které byly po stovkách vyhloubeny do stěn bludiště a navrženy právě pro ukrytí válečných prámů. Prostor v jeskyni umožňoval volný pohyb vesel. Zlatý válečný prám měl hrazení pro dvacet až třicet vesel na každé straně. Hrazení se dělila až do šesti plošin jako měl *Syn pyaraye*, se třemi samostatnými zabíracími systémy vepředu i vzadu. Lodě byly opancéřované zlatem a byly tak prakticky nezničitelné. Přes svou velikost se pohybovaly rychle a dalo se s nimi dobře manévrovat. Nebylo to poprvé kdy čekaly ve svých jeskyních na nepřítele. A nebylo to naposled.

V této době byly válečné prámy Melniboné jen zřídka vidět na otevřeném moři, ale kdysi, když vypluly na oceán jako hrozivé zlaté hory rozsévaly teror všude, kam zamířily. Tenkrát byla flotila větší a čítala stovky plavidel. Teď jich měla míň než čtyřicet. Mělo by to stačit.

Elrik poslouchal šplouchání vody narážející na boky lodi a přál si, aby mohl vymyslet nějaký lepší plán. Byl si jistý, že se všechno zdaří, ale bylo mu líto promarněných životů jak na straně Melniboňanů, tak i na straně barbarů. Bylo by lepší vymyslet něco, co by nájezdníky odradilo od útoku a nedostali se tak do pasti v bludišti. Tahle jižanská flotila nebyla první, která toužila po imrryrském bohatství. Nebyli to jen oni, kdo věřili, že Melniboňané, protože se už dlouho neodvažují plout dál od Snícího Města, zeslábli a nejsou schopni ubránit svoje poklady. A tak je třeba dát jižanům jasnou lekci a tím varovat i

ostatní. Melniboné je stále ještě silné. Podle Yyrkoonova názoru je dost silné na to, aby si získalo bývalou nadvládu nad světem a pokud by to nebylo možné po vojenské stránce, tak v čarování a kouzlech určitě ano.

„Tiše!“ Admirál Magum Colim natáhl krk dopředu. „Nebyl to zvuk vesla?“

Elrik přitakal. „Také si to myslím.“

Nyní zřetelně uslyšeli pravidelné šplouchání řady vesel a praskání dřeva. Jižani připlouvali. *Syn pyaraye* byl nejblíž k vjezdu a měl vyplout první, až je minou všechny nájezdnické lodě. Admirál Magum Colin se natáhl a zhasnul lucernu, pak tiše a rychle odešel informovat posádku.

Yyrkoon už předtím vyčaroval zvláštní mlhu, která zepředu zakryla zlaté prámy a ze strany Melniboňanů byla průhledná. Elrik náhle spatřil hořící pochodně lodí opatrně zkoumajících bludiště. V několika minutách proplulo kolem jeskyně deset galér. Admirál Magum Colim s princem Yyrkoonem se připojili k Elrikovi na můstku.

Yyrkoon měl také helmu s drakem, ale ne tak okázalou,

Elrik byl jediným velitelem těch několika žijících dračích princů v Melniboné.

Yyrkoon soustředěně zíral do mlhy a oči mu hořely nedočkavostí. Elrik by si přál, aby si princ vybral jinou loď než jeho, ale Yyrkoon měl právo pobývat na vlajkové lodi a Elrik mu toto právo nemohl upřít.

V tomto okamžiku už kolem projelo padesát lodí. Yyrkoon neklidně přecházel po můstku. Rukou v dlouhé rukavici tiskl jílec širokého meče. „Brzy,“ drmolil si pro sebe, „už brzy.“

A potom se zvedla jejich kotva a vesla se opřela o vodu. Poslední jižanská loď právě míjela jeskyni když vyrazili ven do kanálu a rozlomili nepřátelskou galéru na dva kusy.

Posádka barbarů zaječela. Muži létali na všechny strany. Pochodně divoce tancovaly na zbytcích paluby v rukou lidí, kteří se snažili nesklouznout do temné vody. Oštěpy několika statečných zadrnčely na bocích melnibonské vlajkové lodi. Ale ta se jen lhostejně otáčela v troskách, které nadělala. Imrryrští lučistníci odpověděli střelbou z luků a pár zbývajících útočníků spadlo do vody.

Zvuk srážky byl signálem pro ostatní válečné prámy. V perfektním sledu vyplouvaly z obou stran vysokých kamenných zdí. Překvapeným barbarům připadalo, že ty obrovské zlaté lodi vystoupily z nepropustné skály. Přízračná plavidla plná démonů, kteří je zasypávali oštěpy, šípy a zápalnými střelami. Celý kanál plný zmatku ozvěn válečných pokřiků a řinčení oceli zněl jako syčení obrovského hada. Nepřátelská flotila už také připomínala hada, ale rozsekaného na stovky kousků vysokými nesmiřitelnými zlatými prámy Melniboné. Naprosto klidně se blížily k nepříteli, železnými háky se zachytávaly dřevěných boků a zábradlí, táhly je k sobě a ničily.

Jižani však byli stateční a po prvním překvapení neztratili hlavu. Tři z jejich galér mířily přímo k *Synovi pyaraye*. Poznaly v něm vlajkovou loď. Jejich šípy létaly vysoko a dopadaly na dřevěné paluby kde začaly hořet.

Elrik zvedl štít nad hlavu a odrazil dva hořící šípy na spodní palubu. Přeskočil přes zábradlí za nimi a dopadl mezi bojovníky připravené zlikvidovat útočící galéry.

Katapulty zadrnčely a koule modrého ohně svištěly tmou. Těsně minuly všechny tři galéry. Následovala další salva a stěžeň vzdálenější lodě začal hořet. Skácel se na palubu a podpaloval mohutnými plameny všechno, čeho se dotkl. Vysunuté háky se zachytily první galéry přitáhly ji blíž a Elrik jako jeden z prvních skočil na palubu aby se rozběhl k místu,

kde zahlédl jižanského kapitána křičícího na své muže, ať odrazí ty melnibonské psy.

Ve chvíli, kdy Elrik přibíhal k můstku, vyrazili k němu tři barbaři ozbrojení zahnutými meči a malými obdélníkovými štíty. Měli obličeje plné strachu, ale zrovna tak odhodlání. Věděli, že musejí zemřít, ale do hrobu chtěli vzít s sebou co se jen dalo.

Elrik si posunul štít na paži, popadl svůj meč oběma rukama a zaútočil na námořníky. Jednoho srazil okrajem štítu a druhému roztříštil klíční kost. Zbývající barbar uskočil stranou a namířil Elrikovi zahnutý meč do obličeje. Jen tak tak Elrik uhnul výpadu a ostrá špička meče ho škrábla do tváře, po níž mu skanuly kapky krve. Máchnul mečem jako kosou a zasekl se barbarovi do těla ve výši pasu. Nájezdník strnul, jako by nemohl uvěřit, že je mrtev. Až když Elrik vytáhl meč z jeho těla, zavřel oči a padl. Muž sražený Elrikovým štítem se vrávoravě snažil postavit na nohy. Elrik mu mečem rozbil lebku.

Cesta k můstku byla volná. Když lezl nahoru po žebříku, všiml si, že kapitán na něj nahoře čeká.

Elrik zvedl štít, aby odrazil kapitánovu první ránu. Přes všechen rámus kolem měl dojem, že ten muž na něho křičí.

„Zemři ty démone s bílým obličejem! Zemři! Na téhle zemi už pro tebe není místo!“

Po těchto slovech se Elrik málem zapomněl chránit štítem. Zdála se mu pravdivá. Možná už doopravdy na zem nepatřil. Možná proto Melniboné pomalu upadalo a každý rok se rodilo méně dětí. Ani draci už se nerozmnožovali. Nechal kapitánovi ještě jednu ránu do svého štítu, pak sáhl dolů a švihl mečem po jeho nohách. Kapitán ale pohotově uskočil dozadu. To dalo Elrikovi čas vyběhnout po schodech a postavit se mu tváří v tvář.

Kapitánův obličej byl skoro stejně bledý jako Elrikův. Potil se, těžce oddychoval a v očích měl utrpení a divoký strach.

„Měli byste nás nechat na pokoji," slyšel se Elrik. „My vám nechceme ublížit, barbare. Kdy naposled vyplulo Melniboné proti Mladým královstvím?"

„Ubližujete nám svou přítomností. Je tu vaše kouzelnictví. Vaše zvyky a vaše arogance."

„Proto jste sem přišli? Ten útok byl motivován vaší nechutí k nám? Nebo chcete naše bohatství? Přiznej si to, kapitáne – chamtivost vás přivedla do Melniboné."

„Chamtivost je přinejmenším upřímná a dá se pochopit. Ale vy nejste lidští tvorové. A co je horší – nejste bohové, ale chováte se, jako byste jimi byli. Váš čas končí a musíte být vyhlazeni, vaše město zničeno, vaše čarodějnictví zapomenuto."

Elrik pokýval hlavou. „Možná máš pravdu, kapitáne."

„Já mám pravdu. Naši svatí mužové to říkají. Naši věštci předpovídají váš pád. Pánové Chaosu, kterým sloužíte, vám ten pád přivodí."

„Páni Chaosu se už nezajímají o události v Melniboné. Odnesli si svou moc pryč už před tisíci lety." Elrik kapitána nespouštěl z očí a pozorně odhadoval vzdálenost mezi nimi. „Asi z toho důvodu bledne naše vlastní moc, nebo jsme již unaveni."

„Ať se stane, co se stát má," řekl kapitán a otřel si pot z čela, „vy končíte. Musíte být zničeni jednou provždycky." A potom zasténal. Elrikův meč mu vnikl do těla pod kostkovaným prsním pancířem a projel přes žaludek do plic.

Elrik klečíc na jedné noze začal uvolňovat dlouhý meč z kapitánova těla a díval se přitom muži do obličeje, jehož rysy se náhle zklidnily. „To nebylo fér, bílá tváři. Sotva jsme si

začali povídat a tys ten rozhovor přerušil. Jsi obratný. Ať se navždycky svíjíš v Horním pekle. Sbohem.“

Poté kapitán padl obličejem na palubu. Elrik ani nevěděl proč, ale sekl mu do krku, až se hlava odkutálela od těla na stranu můstku, kde ji vykopl přes palubu do studené hluboké vody.

„Bojuješ divoce a dobře, můj pane a vládče. Ten mrtvý muž měl pravdu,“ vystoupil s úšklebkem na můstek Yyrkoon.

„Pravdu?“ Elrik se upřeně zadíval na bratrance. „Pravdu?“ opáčil divoce.

„Ano – ve svém odhadu tvé statečnosti.“ A Yyrkoon odešel s pochechtáváním dohlédnout na své muže, kteří dobíjeli několik zbývajících nájezdníků.

Elrik náhle nevěděl, proč předtím odmítal Yyrkoona nenávidět. Za to, jakým způsobem se mu podařilo nahlédnout do Elrikovy duše a vyjádřit opovržení nad tím, co tam uviděl, pocítil Elrik vůči bratranci tak prudkou nenávist, že by ho nejraději v tu chvíli s rozkoší zabil.

Zaplavený pocitem zlostné bezmoci si z celého srdce přál, aby nebyl Melniboňanem, aby nebyl panovníkem a aby se Yyrkoon nikdy nenarodil.

VI.

Zrada

Jako nadutí pávi proplouvaly zlaté válečné prámy mezi troskami poražené flotily. Několik lodí shořelo, některé se ještě potápěly ale většina zmizela v nezměřitelné hloubce kanálu. Hořící lodě vrhaly podivné tancující stíny na provlhlé stěny mořských jeskyní. Bylo to poslední sbohem duchů všech zabitých, než se odeberou do mořských hlubin. Tam ještě stále podle pověsti vládne Král Chaosu a do své přízračné flotily najímá duše těch, kteří zemřeli ve válkách na oceánech celého světa. Možná je potká lepší osud a budou sloužit Straaschovi, Pánu Vodních Živlů, který vládl nad hladinou moře.

Na vlajkovou loď, kde na můstku stáli Elrik, Magum Colim a princ Yyrkoon, dorazilo hlášení, že několika jižanským námořníkům se nějak podařilo proplout kolem masivních válečných prámů a dostat se kanálem zpátky na otevřené moře.

„Musíme je dohonit a zlikvidovat," řekl Yyrkoon. Potil se, snědý obličej se mu leskl a oči mu planuly horečkou. „Musíme jít za nimi."

Elrik pokrčil rameny. Byl zesláblý. Nevzal si s sebou žádné drogy navíc k načerpání sil. Přál si vrátit se do Imrryru a odpočívat. Byl unavený ze ztráty krve, z Yyrkoona a nejvíc byl

unavený sám sebou. Ta nenávist, kterou pocítil ke svému bratranci v něm stále byla – a on nenáviděl nenávist. „Ne.“ řekl. „Nechme je být.“

„Nechat je být? Nepotrestané? No tak, můj pane králi! To není náš způsob!“ Princ Yyrkoon se obrátil na starého admirála. „Je to váš způsob, admirále Magume Colime?“

Magum Colim si nebyl jistý. Také byl unavený, ale vnitřně souhlasil s princem Yyrkoonem. Nepřítel Melniboné by měl být potrestán už jenom proto, že se odvážil pomyslet na útok na Snící město. Proto řekl: „Rozhodnout musí panovník.“

„Nechte je jít,“ opakoval Elrik. Ztěžka se opřel o zábradlí. „Ať donesou zprávy do své barbarské země. Ať vyprávějí, jak je Dračí princové porazili. Zprávy se rozšíří. Věřím, že teď budeme mít na nějaký čas od nájezdníků pokoj.“

„Mladá království jsou plná hlupáků,“ řekl mu Yyrkoon. „Nebudou tomu věřit. Vždycky se najdou nějací nájezdníci. Nejlepší způsob, jak je varovat, je nenechávat ani jednoho jižana naživu nebo na svobodě.“

Elrik se z hluboka nadechl a snažil se překonat slabost, která se ho zmocňovala. „Princi Yyrkoone, zkoušíš moji trpělivost…“

„Myslím jenom na dobro Melniboné, můj panovníku. Jistě si nepřeješ, aby si tvůj lid říkal, že jsi slabý a bojíš se střetnutí s pěti jižanskými galérami?“

Tentokrát mu vztek dodal sílu. „Kdo si dovolí říct, že Elrik je slabý? Budeš to ty, Yyrkoone?“ Věděl, že jeho následující prohlášení je nesmyslné, ale už ho nic nedokázalo zastavit. „Dobrá, dohoníme ty ubohé čluny a potopíme je. Jsem tím vším unavený.“

Yyrkoon odcházel, aby vydal příslušné rozkazy, a v očích měl podivné světlo.

Nebe zjasnilo barvu z černé na šedivou. Melnibonská flotila doplula na otevřené moře a otočila se na jih směrem k Vařícímu moři a jižnímu kontinentu za ním. Barbarské lodě Vařícím mořem nepropluly. Nedokázala by to žádná loď smrtelníků, jak se říkalo, ale mohou proplout kolem něj.

Nájezdníci měli velmi malou šanci dosáhnout okraje Vařícího moře. Melnibonské válečné prámy byly rychlejší. Otroky, kteří se opírali do vesel, poháněla droga, která udržovala jejich zvýšené tempo po dobu dvaceti a více hodin, až do úplného vyčerpání.

Plachty se napnuly ve větru a lodě se zdálky podobaly zlatým horám letícím přes moře. Způsob jejich stavby byl tajemstvím Melniboňany dávno zapomenutým. Ostatně, nebylo to jediné zapomenuté tajemství.

Lidé z Mladých království nenáviděli všechno, čím je Dračí ostrov mohl ohrozit a čím prokazoval svou sílu. Pravdou však bylo, že mnohé z těchto vynálezů pocházely z dob před vznikem Melniboné.

Zlaté prámy doháněly prchající galéry.

Syn pyaraye letěl po vlnách v čele flotily a ještě, než byl nepřítel na dohled, připravovala posádka katapulty k boji. Zpocení otroci opatrně hnětli viskózní látku na ohnivé koule a dávali ji do bronzových misek katapultů pomocí dlouhých tvarovacích kleští zakončených lžícemi. Hmota se mihotala v předjitřní tmě.

Pro tři Dračí prince přinesli otroci na můstek víno a jídlo na platinových tácech. Elrik už v sobě nenašel ani sílu k jídlu. Vzal si jen vysokou číši se žlutým vínem a vypil ji. Nápoj byl silný a trochu ho povzbudil. Nechal si nalít další číši a vypil ji stejně rychle, jako tu první. Zahleděl se před sebe. Svítalo a na obzoru vyvstal pás nachového světla. „Jakmile se objeví slunce, vrhněte ohnivé koule," řekl Elrik.

„Dám rozkaz," řekl Magum Colim, otřel si rty, odložil masitou kost, kterou předtím okusoval, a odešel z můstku. Elrik slyšel jeho těžké kroky a zároveň ucítil, že je obklopen nepřáteli. Magum Colim se choval divně při jeho hádce s princem Yyrkoonem. Elrik se snažil setřást ten vtíravý pocit ohrožení. Ale únava, pochybnosti o sobě samém a nezastíraný výsměch jeho bratrance, to všechno způsobilo vzrůstající pocit, že je na světě sám a bez přátel. Dokonce i Cymoril a Dyvim Tvar byli Melniboňané a nemohli chápat ten podivný neklid, který ho ovládal a řídil jeho činy. Možná by bylo moudré zříci se všeho melnibonského a toulat se světem jako obyčejný voják štěstěny sloužící komukoliv, kdo potřebuje jeho služby.

V dálce nad hladinou se objevil kalný červený srpek slunce. Z předních palub vlajkové lodi se ozvaly dunivé rány katapultů, ze kterých vylétaly ohnivé střely. Svištěly vzduchem a zdálo se, že z nebe padá tucet meteoritů a míří si to k pěti galérám vzdáleným asi na třicet lodních délek.

Elrik viděl, jak dvě galéry vzplanuly. Ostatní tři začaly kličkovat a vyhýbaly se obratně ohnivým koulím, které hořící klesaly do hlubin moře.

Elrik slyšel Yyrkoona z druhého konce můstku, jak nařizuje otrokům, aby zvýšili výkon. Potom prchající veslice změnily taktiku. Roztáhly se od sebe a pluly naproti *Synovi pyaraye.* Nebyla to jen jejich odvaha, co Elrik obdivoval, ale také manévrovací umění a rychlost, s jakou se vracely podle svého logického, i když beznadějného rozhodnutí.

Tři siluety statečných jižanských galér se blížily k melnibonské vlajkové lodi mořem zbarveným šarlatově v předtuše nadcházejícího krveprolití.

Z vlajkové lodi vylétla další salva ohnivých koulí. Dvě střely zasáhly palubu vedoucí galéry a za chvíli byla celá loď v

plamenech. Hořící muži skákali do vody, v plamenech stříleli šípy na vlajkovou loď a jako živé pochodně padali z lanoví. Muži umírali, ale hořící loď stále pokračovala v plavbě. Někdo nasměroval kormidlo na *Syna payraye* a upevnil ho. Galéra vrazila do zlatého boku prámu a trochu ohně se rozprsklo na palubu, kde byly umístěny hlavní katapulty. Kotel s hořlavou látkou chytil a posádka se okamžitě začala sbíhat ze všech částí lodi, aby uhasila plamen. Elrik se ušklíbl, když viděl co barbaři způsobili. Možná, že se ta loď nechala podpálit schválně. Většina posádky se teď zabývala hašením ohně – zatímco jižanské lodě už dopluly k bokům vlajkové lodi a vyhazovaly lodní háky. Nepřátelé přelézali na vlajkovou loď.

„Pozor na horní palubě!“ vykřikl Elrik dávno po tom, co měl posádku varovat. „Barbaři útočí!“

Viděl, jak se Yyrkoon otočil, zhodnotil situaci a běžel dolů z můstku.

„Ty zůstaň tady, můj pane králi,“ ukázal na Elrika. „Jsi prostě příliš slabý bojovat.“

Elrik však shromáždil všechny zbytky své síly a klopýtal za bratrancem, aby pomohl při obraně lodi.

Barbaři nebojovali o své životy. Věděli, že ty už jim stejně nepatří. Bojovali z hrdosti. Chtěli vzít s sebou dolů jednu melnibonskou loď a tou měla být vlajková loď. Ostatní lodě zlaté flotily je stejně brzy přemůžou. Ale ty byly ještě dost daleko.

Elrik se na nižší palubě ocitl tváří v tvář dvěma vysokým barbarům. Každý byl ozbrojen zakřiveným mečem a malým, čtvercovým štítem. Připravil se na výpad, ale jeho pancíř mu bránil v pohybu paží, jeho vlastní štít a meč byly příliš těžké, aby je vůbec mohl zvednout. Skoro najednou zasáhly dva meče jeho helmu. Uskočil dozadu, sekl jednoho muže do paže, druhého pak odrazil štítem. Zakřivená čepel mu rozezvučela

zádový pancíř a on ztratil rovnováhu. Bojiště pokrýval dusivý kouř a žár. Zoufale mávnul mečem před sebe a cítil, jak se čepel zabodla hluboko do masa. Jeden z jeho protivníků s chroptěním padl. Krev mu vytékala z úst a nosu. Ten druhý udělal prudký výpad. Elrik ustoupil dozadu, zakopl o tělo muže, kterého zabil a padal s mečem napřaženým před sebou. Triumfující barbar se rozběhl, aby ho dodělal. Elrik jej ale zachytil špičkou meče a proklál ho. Mrtvý muž padl na Elrika, ale ten už náraz necítil. Omdlel. Nebylo to poprvé, co ho jeho špatná krev, teď už bez drog, zradila.

Probral se a v ústech měl slanou chuť. Nejdřív si myslel, že je to krev. Ale byla to mořská voda. Přes palubu se přehoupla vlna a přivedla ho k vědomí. Snažil se dostat zpod mrtvého, když uslyšel hlas, který poznal. Otočil hlavu a podíval se nahoru.

Stál tam princ Yyrkoon. Šklebil se. Měl radost z Elrikovy nepříjemné situace. Všude kolem stále ještě stoupal černý, mastný kouř, ale zvuky boje už nebylo slyšet.

„Vy-vyhráli jsme, bratranče?“ promluvil Elrik namáhavě.

„Ano, všichni barbaři jsou mrtví. Chystáme se odplout do Imrryru.“

Elrik pocítil uvolnění. Kdyby se nedostal včas do svého skladu léků, brzy by začal umírat. Jeho pocity byly asi viditelné, protože Yyrkoon se ironicky zasmál. „Je dobře, že bitva netrvala dlouho. Za chvíli bychom byli bez velitele.“

„Pomoz mi vstát, bratranče.“ Elrikovi se protivilo žádat od Yyrkoona cokoliv, ale neměl na vybranou. Natáhl k němu volnou ruku. „Cítím se dost dobře na to, abych prohlédl loď.“

Yyrkoon vykročil kupředu, jako by ho chtěl chytit za ruku, ale pak se s úšklebkem zarazil. „Ale já s tím nesouhlasím, můj

pane. V době, kdy se loď znovu obrátí k východu, budeš mrtvý."

„To je hloupost. Dokonce i bez drog mohu žít nějakou dobu, i když mi pohyb dělá potíže. Pomoz mi, Yyrkoone, nařizuji ti to."

„Ty mi nemáš co nařizovat, Elriku. Už jsem se rozhodl, teď budu vladařem já."

„Dej si pozor, bratranče. Já mohu prominout takovou proradnost, ale ostatní ne. Budu nucen…"

Yyrkoon se rozkročil nad Elrikovým tělem a natáhl se k zábradlí, pomalu otevřel závory a vykopl část zábradlí do moře.

Elrik se přímo zoufale snažil vyprostit, ale nemohl se ani pohnout.

Yyrkoon, na rozdíl od něho, snadno odhodil z Elrika mrtvé tělo.

„Yyrkoone, tohle od tebe není moudré," řekl Elrik. „Nikdy jsem nebyl opatrný, jak jistě dobře víš." Yyrkoon se mu holínkou opřel do žeber a tlačil Elrika k díře v zábradlí. „Sbohem Elriku, teď bude na Rubínovém trůnu sedět opravdový Melniboňan. A kdo ví, možná udělám Cymoril svou královnou?"

Elrik cítil jak padá a naráží na vodu. Brnění ho neúprosně táhlo pod hladinu a Yyrkoonova poslední slova mu zněla v uších stejně vytrvale, jako vlny, které dorážely na boky zlatého válečného prámu.

DRUHÁ ČÁST

V ohrožení života a díky svému nejistému osudu je král Elrik donucen vtáhnout do hry své kouzelnické schopnosti. Je si vědom následků, které mu změní život jinak než si přál. Ale záležitosti se musejí srovnat. Musí vládnout a být přitom krutý.

I.

Jeskyně mořského krále

Elrik se rychle potápěl. Zoufale se snažil zadržet ve svém těle poslední zbytek vzduchu. Neměl sílu plavat a váha jeho brnění mu nedávala žádnou naději, že by se mohl vynořit nad hladinu a být spatřen Magumem Colinem nebo někým, kdo mu snad zůstal věrný.

Hluk v jeho uších se postupně měnil v šepot a znělo to, jako by k němu promlouvaly jenom mladé hlasy vodních živlů, se kterými se v mládí svým způsobem přátelil. Z plic pomalu mizela bolest. Rudá mlha, která mu kalila zrak, pozvolna řídla a měl pocit, že vidí tvář svého otce Sadrica, Cymoril a rychle se ztrácející Yyrkoonovu tvář. Hloupý Yyrkoon. Přes všechnu svou hrdost na to, že je Melniboňan, postrádal melnibonskou jemnost. Byl brutální a přímý, jako někteří barbaři z Mladých království, kterými tolik pohrdal. A Elrikova nenávist k bratranci se pomalu měnila na vděčnost. Jeho život končil. Rozpory které trápily jeho myšlenky, pominou. Jeho obavy soužení, lásky a nenávisti jsou minulostí a před ním je jen zapomnění. Když poslední vzdech opustil jeho tělo, cele se poddal moři a Straashovi, králi Vodních Živlů, dávnému příteli melnibonského lidu. A vzpomněl si na staré zaříkávání,

kterým jeho předkové Straasha vyvolávali. A zaříkávání se mu připomnělo v umírajícím mozku.

Vody moře, vy jste nám život daly,
byly našim mlékem a matkou ve dnech,
kdy slunce zmizelo.
Byly jste na začátku, budete na konci.
Vládcové moře, naší krve otcové,
vaši pomoc žádám, vaši pomoc žádám,
vaše sůl je krev, naše krev vaší solí je,
vaše krev je krví člověka.
Straasho, věčný králi, věčné moře
vyslyš žádost moji;
kvůli nepřátelům tvým i mým
snaž se přemoci náš osud
a odveď moře odsud.

Ta slova měla buďto nějaký starý symbolický význam, nebo se vztahovala k nějaké události v melnibonské historii, o které ani Elrik nečetl. Nic pro něj ta slova neznamenala, ale nepřestával je opakovat, když se jeho tělo nořilo hloub a hlouběji do zelené vody. Dokonce, i když ho obklopila temnota a plíce se mu naplnily vodou, vnímal šeptání těch slov ve svém mozku. Bylo to zvláštní být mrtev a přesto stále slyšet ono zaklínání.

Připadalo mu, že uběhla dlouhá doba, než otevřel oči a uviděl vodní vír, kterým k němu klouzaly nezřetelné mohutné postavy. Smrt, jak se zdá, si dala na čas a on, zatímco umírá, sní. Postava v čele skupiny měla tyrkysové vousy a vlasy, světle zelenou pokožku, jako by byla vytvořena ze samotného moře a když promluvila, její hlas byl jako spěchající vlna. Postava se na Elrika usmála.

„Straasha odpovídá na tvé zaříkávání, smrtelníku. Naše osudy jsou spolu spoutané. Jak ti mohu pomoci a v pomoci tobě pomoci i sobě?“

Elrikova ústa byla plná vody a přesto byl schopný promluvit, což dokazovalo, že sní.

Řekl: „Králi Straasho. Ty obrazy ve věži D'a'rputna – v knihovně, když jsem byl ještě chlapec, viděl jsem je, králi.“

Mořský král k němu natáhl zelenou ruku. *„Ano, ty jsi poslal zaříkávání. Potřebuješ naši pomoc. Máme v úctě naši prastarou dohodu s tvým lidem.“*

„Ne. Neměl jsem v úmyslu vás vyvolat. To zaříkávání se mi vplížilo do umírající mysli. Jsem šťastný, že jsem se utopil, králi.“

„To nejde. Jestliže nás tvoje mysl přivolala, znamená to, že si přeješ žít. My ti pomůžeme.“ Vousy krále Straasha se zavlnily a jeho hluboké zelené oči byly laskavé a něžné.

Elrik znovu zavřel oči. „Sním,“ řekl, „klamu sám sebe fantastickou nadějí.“ Cítil v plících vodu a věděl, že nedýchá. To by dokazovalo, že je mrtvý. „Ale kdybyste byl skutečný, starý příteli, a chtěl mi pomoci, vrátil byste mě do Melniboné, abych si to mohl rozdat s tím uzurpátorem Yyrkoonem a zachránil Cymoril, než bude příliš pozdě. To je jediné, co mě trápí – ta muka, kterými bude Cymoril trpět, až se její bratr stane vládcem Melniboné.“

„To je všechno, co žádáš od vodních živlů?“ Král Straasha vypadal skoro zklamaně.

„Já to po vás nežádám. Jenom vyjadřuji to, co bych si přál, kdyby sen byl skutečností a já mohl mluvit. Ale to je nemožné, vím to. Teď zemřu.“

„To nejde, lorde Elriku, naše osudy jsou opravdu propojeny a já vím, že tvým osudem teď není smrt. Pomohu ti k tomu, co sis přál.“

Elrik byl překvapený ostrostí detailů této fantazie.

Řekl si: „Jaké kruté utrpení jsem si způsobil. Jak si mám připustit, že jsem mrtvý…“

„Ty nemůžeš zemřít. Ještě ne.“

Najednou pocítil něžné ruce mořského krále, které ho zvedly a nesly točitými chodbami tvořenými jemnou korálově růžovou tkaninou. Bylo tam sucho a přítmí. Elrikovi zmizela voda z plic a žaludku. Mohl dýchat. Možná se ocitl na legendární rovině Živlů – rovině, kde se protínala země s jejich prostorem.

Mořský král položil Elrika na podlahu jeskyně pokrytou jemným bílým pískem. Ale písek to nebyl. Bylo to ohebné a když se pohnul, vracelo se to do původní polohy.

Krok krále Straasha zněl jako vlna vracející se přes oblázky do moře. Král překročil bílý písek a šel k velikému trůnu z mléčného nefritu. Posadil se na něj, opřel si zelenou hlavu o zelenou pěst a díval se na Elrika rozpačitým a soucitným pohledem.

Elrik byl ještě fyzicky zesláblý, ale mohl dýchat. Jako by ho mořská voda vyčistila. Měl jasnou hlavu. A už si nebyl tak jistý, že sní.

„Pořád tomu nemůžu uvěřit, že jste mě zachránil, králi Straasho,“ mumlal ze svého místa na písku.

„Zařikávání. Uslyšeli jsme ho na této rovině a přišli jsme. To je všecko.“

„Ano. Víc mi to ale připomíná kouzla. Existují chvalozpěvy symboly, všechny možné druhy rituálů. Takže předtím platily“

„Třeba se rituály konají z naléhavé potřeby změny dějů nebo jejich trvání. Tys nám místo nich poslal svoje zařikávání. I když jsi řekl, že si přeješ zemřít, bylo zřejmé, že to není tvé opravdové přání, jinak by tvoje výzva nebyla jasná a nedostihla by nás tak rychle. Teď

na tohle všechno zapomeň. Až si odpočineš, uděláme oč jsi nás požádal."

Elrik se s obtížemi posadil. „Předtím jste mluvil o propojených osudech, víte tedy něco o mém osudu?"

„Myslím, že málo. Náš svět stárne. Dříve byly Živly na vaší rovině mocné a lid Melniboné s nimi tu moc sdílel, ale teď se naše síla vytrácí právě tak, jako ta vaše. Něco se mění. Existují dohady, že bohové Vyšších Světů se zase zajímají o váš svět. Možná se bojí, že lid Mladých království na ně zapomněl. Dejme tomu, že lid Mladých království vyhrožuje nastolením nové éry, ve které bohové a bytosti jako jsem já, už nebudou mít místo. Mám podezření, že v rovinách vyšších světů panuje určitý neklid."

„Víš víc?"

Král Straasha zvedl hlavu a podíval se Elrikovi přímo do očí. *„Už není nic, co bych ti mohl říct, synu mých starých přátel, kromě toho, že budeš šťastnější, když se úplně poddáš svému osudu, až ho pochopíš."*

Elrik si povzdechl. „Myslím, že vím, o čem mluvíte, králi Straasho. Pokusím se řídit vaší radou."

„A teď, když sis odpočinul, je čas k návratu."

Mořský král se zvedl z nefritového trůnu, přistoupil k Elrikovi a zvedl ho silnýma zelenýma rukama.

„My se ještě setkáme, než tvůj život skončí, Elriku. Doufám, že ti budu schopen ještě jednou pomoct, a pamatuj si, že naši bratři vzduchu a ohně se tě také pokusí podpořit. A vzpomeň si na zvířata – také ti mohou pomoct. Nemusíš se jejich pomoci bát. Ale varuj se bohů. Pozor na bohy vyšších světů a pamatuj si, že za jejich pomoc a dary se vždycky musí zaplatit."

Toto byla poslední slova, která Elrik od mořského krále slyšel, než znova začali uhánět spirálou tunelů této roviny takovou rychlostí, že Elrik nemohl rozeznat žádné detaily a

občas ani nevěděl, jestli jsou ještě v království krále Straasha, nebo se už vrátili do hlubin moře v jeho vlastním světě.

II.

Konfrontace

Nebe se zaplnilo podivnými mraky, nad kterými viselo těžké a veliké rudé slunce. Moře zčernalo, když zlaté galéry vlekly k domovu svou potlučenou vlajkovou loď *Syn pyaraye.* Vesla pokrývaly mrtvoly otroků, ze stěžňů visely potrhané plachty, na palubách seděli muži očazení kouřem.

Na rozbitém můstku stál nový panovník. Byl zároveň jediným jásajícím člověkem ve flotile a k radosti opravdu důvod měl. Teď to byl jeho prapor, ne Elrikův, který se nadouval na vlajkovém stožáru. Yyrkoon neztrácel čas a ihned prohlásil Elrika za mrtvého a sebe vládcem Melniboné.

Pro něj to zvláštní nebe znamenalo návrat ke starým způsobům a k bývalé moci Dračího ostrova. Když vydával rozkazy, jeho hlas potěšeně prozpěvoval. Admirál Magum Colim, vždycky opatrný ve svých názorech na Elrika, byl rád, že Yyrkoonovi předtím neodporoval.

Dyvim Tvar se opíral o zábradlí své vlastní lodi, *Terhalino Zvláštní Uspokojení,* a také pozoroval nebe. Na rozdíl od Yyrkoona viděl znamení záhuby Truchlil pro Elrika a uvažoval, jakým způsobem by se princi pomstil za jeho smrt, kdyby vyšlo najevo, že svého bratrance Yyrkoon zavraždil z touhy po Rubínovém trůnu.

Na obzoru se objevilo Melniboné. Silueta útesů usazených v moři volající své děti do vyhřátého lůna Snícího Města Imrryru. Vyvstávalo skalnaté pobřeží, hlavní brána do bludiště se otevřela a lodi se stáhly do kalné tmy tunelů, kde ještě plavala bílá těla utonulých mezi troskami z minulé noci. Posádky zlatých válečných prámů ale připlouvaly bez radosti. Přinášely zprávu o smrti svého panovníka v boji, samozřejmě v Yyrkoonově verzi. Příští noc a dalších sedm nocí budou ulice zaplněné Divokým tancem Melniboné. Dávky drog a nepatrná kouzla zaručí, že nikdo neusne, protože spánek byl během tryzny za mrtvého panovníka zakázán všem Melniboňanům, starým nebo mladým. Dračí princové budou nazí procházet městem a vezmou si kteroukoliv mladou ženu, kterou najdou a naplní ji svým semenem. Byla to tradice. Jakmile panovník zemřel, melnibonská šlechta musela stvořit tolik dětí s aristokratickou krví, kolik jen mohla. Hudební otroci budou skučet na vrcholku každé věže. Ostatní otroci budou zabiti a někteří snědeni. Bude to hrozný tanec, tanec Utrpení a bude stát tolik životů, kolik jich stvoří. Věž bude stržena a nová vztyčena během sedmi dnů. Bude postavena pro Elrika VIII., albínského panovníka zabitého na moři, když hájil Melniboné proti jižanským pirátům.

Jeho tělo si vzaly vlny. To nebylo dobré znamení, že Elrik odešel sloužit navždy zotročen Pyarayovi, Tykadlovému Donašeči Nemožných Tajemství, šlechtici Chaosu, který velel Flotile Chaosu, mrtvým lodím a námořníkům. Neslušelo se, aby takový osud postihl někoho z královské linie Melniboné. Ano, smutek bude dlouhý, pomyslel si Dyvim Tvar. Miloval Elrika, i když někdy nesouhlasil s jeho způsobem vlády nad Dračím ostrovem. Tuto noc půjde tajně do Dračích jeskyní a zůstane tam po dobu smutku se svými spícími draky. Byli to

jediní tvorové, které po Elrikovi miloval. A Dyvim Tvar si vzpomněl na Cymoril čekající na Elrikův návrat.

Lodě se nořily z večerního šera. Na nábřeží Imrryru už hořely pochodně a koše s dřevěným uhlím. Kromě malé skupiny postav shromážděné kolem válečného vozu na konci mola tam nikdo nebyl. Foukal studený vítr. Dyvim Tvar věděl, že je to princezna Cymoril se svou stráží čekající na návrat flotily.

I když vlajková loď proplula bludištěm jako poslední, ostatní lodě musely počkat, aby mohla jako první zakotvit v přístavu.

Kdyby nebylo nutné dodržet tuto tradici, opustil by Dyvim Tvar ihned svou loď, aby si promluvit s Cymoril. Vyprovodil by ji z nábřeží a řekl jí všechno, co ví o okolnostech Elrikovy smrti. Ale to nebylo možné. A tak ještě předtím, než *Terhalinovo Zvláštní uspokojení* spustilo kotvu, snížili na *Synu pyaraye* můstek a panovník Yyrkoon, naparující se pýchou, sestoupil dolů a zvedl ruce k triumfálnímu pozdravu své sestry. Ta ale sledovala očima paluby a hledala svého milovaného albína.

Cymoril najednou vytušila, že Elrik je mrtvý a byla si jistá, že Yyrkoon je nějakým způsobem odpovědný za jeho smrt. Buďto její bratr dopustil, aby Elrika zabila banda jižanských nájezdníků a nebo ho zabil sám. Znala jeho výraz. Byl spokojený sám se sebou jako byl vždycky, když se mu povedla nějaká proradnost. Oči plné slz zaplály hněvem. Zvrátila hlavu dozadu a zakřičela do měnícího se zlověstného nebe:

„Oh! Yyrkoon ho zabil!“

Její stráže sebou trhly. Kapitán úzkostlivě pronesl. „Madam?“

„On je mrtvý – a zabil ho můj bratr. Zatkněte prince Yyrkoona, kapitáne. Zabijte ho, kapitáne!“

Kapitán nešťastně položil pravou ruku na jílec svého meče. Mladý bojovník z princezniny gardy vytáhl meč a mumlal: „Já ho zabiju, princezno, jestli si to přejete.“ Mladík totiž Cymoril bezmezně miloval.

Kapitán se na něj varovně podíval, ale bojovník to nevnímal. Další dva vytáhli meče. Yyrkoon s vlajícím rudým pláštěm kolem sebe a s dračí korunkou na hlavě, odrážející světla pochodní plápolajících ve větru, důstojně vykročil vpřed a zvolal:

„Yyrkoon je teď panovníkem!“

„Ne!“ vřískla jeho sestra. „Elriku! Elriku! Kde jsi?“

„Slouží svému novému pánovi, Pyarayovi z Chaosu. Mrtvýma rukama tahá veslo lodi Chaosu, sestro. Jeho mrtvé oči vůbec nic nevidí. Jeho mrtvé uši slyší jen práskání Pyarayových bičů a jeho mrtvá kůže se krčí, necítí nic, než ten nepozemský bič. Elrik se potopil ve svém brnění na dno moře.“

„Vrahu! Zrádče!“ Cymoril začala vzlykat.

Kapitán, praktický muž, řekl svým bojovníkům tichým hlasem: „Zastrčte zbraně a pozdravte nového panovníka.“

Jen mladý gardista, milující Cymoril, neposlechl. „Ale on zabil krále! Moje paní Cymoril to řekla!“

„A co z toho? Teď je vládcem on. Poklekni, nebo budeš do minuty mrtvý.“ Mladý bojovník divoce vykřikl a hnal se k Yyrkoonovi. Ten udělal krok zpátky a snažil se osvobodit si ruce ze záhybů pláště. Tohle nečekal.

Ale kapitán přiskočil s taseným mečem a proklál mladíka, který zalapal po dechu, napůl se otočil a pak padl Yyrkoonovi k nohám.

To kapitánovo představení bylo potvrzením opravdové moci a Yyrkoon se málem oblizoval spokojeností, když se

podíval na tělo u svých nohou. Kapitán se zakrvaveným mečem poklekl na jedno koleno. „Můj panovníku," řekl.

„Předvedl jsi patřičnou oddanost, kapitáne."

„Moje oddanost patří Rubínovému trůnu."

„Tak to má být."

Cymoril se třásla bezmocným hněvem. Teď si uvědomila, že nemá žádné přátele.

Yyrkoon ji s chtivým pohledem přitáhl k sobě. Zvedl ruku a laskal její krk, tváře a ústa. Nechal ruku klesnout a zavadil jí o prsa. „Sestro," řekl, „teď jsi celá moje."

A Cymoril byla další, kdo padl k jeho nohám, protože omdlela.

„Zvedněte ji," řekl Yyrkoon strážím. „Odveďte ji do její věže a ujistěte se, že tam zůstane. Dva strážci budou neustále s ní. Budou ji sledovat a hlídat i v nejintimnějších okamžicích, protože by mohla plánovat zradu proti Rubínovému trůnu."

Kapitán se uklonil a naznačil svým mužům, aby panovníka poslechli. „Ano, můj pane. Vykonáme."

Yyrkoon se ohlédl na tělo mladého gardisty. „A tímhle nakrmte dnes večer její otroky. Bude tak symbolicky sloužit své paní dál," zasmál se.

Kapitán se zasmál také, aby dal najevo, že princův vtip ocenil. Měl pocit, že je dobré mít znovu v Melniboné řádného panovníka. Panovníka, který ví jak se má chovat, jak zatočit s nepřáteli a který přijímá bezmeznou oddanost, jako svoje právo. Znovu přijdou ty příjemné časy vojenského teroru, kdy zlaté válečné prámy a bojovníci Imrryru měli volnou ruku k plenění. Už teď si kapitán v mysli přivlastňoval poklady Lormyru, Argimiliaru a Pikaraydu, Ilmioru a Jadmaru. Možná by se mohl stát i guvernérem, řekněme třeba ostrova Purpurových měst. Jaká luxusní mučení by si vymyslel pro ty povýšenecké mořské šlechtice. V žaludku mu ležel hlavně

hrabě Smiorgan Plešatý, který soupeří s Melniboné a buduje obchodní přístav

Kapitán doprovázel skleslou princeznu Cymoril do její věže. Při pohledu na její tělo pocítil příliv smyslné žádosti. Yyrkoon ho odmění za jeho loajalitu, o tom nebylo pochyb. Navzdory studenému větru se kapitán začal potit. On sám by princeznu Cymoril hlídal rád. Liboval by si v tom.

Yyrkoon v čele armády mířil k Věži D'a'rputna, věži panovníků a k Rubínovému trůnu. Před nosítky, která pro něj přinesli, dal přednost pěší chůzi, aby si mohl vychutnat každou chviličku svého triumfu. Přistoupil k věži převyšující všechny ostatní v centru Imrryru, jako by přistupoval k milované ženě, s pocitem delikátnosti, beze spěchu. Byl přesvědčen, že mu patří.

Rozhlédl se. Jeho armáda pochodovala za ním. Vedli ji Magum Colim a Dyvim Tvar. Lidé lemovali křivolaké uličky a hluboce se mu ukláněli. Otroci leželi tváří k zemi. Dokonce i zvířata, která táhla náklad, byla přinucena pokleknout, když kráčel kolem. Yyrkoon téměř cítil chuť moci na jazyku. Chutnala jako přezrálé ovoce. Zhluboka se nadechl. Dokonce i vzduch byl jeho. Celý Imrryr mu patřil, celé Melniboné. Brzy bude jeho celý svět. A on ho celý pokoří.

Přímo se těšil na nepředstavitelný teror, který vrátí na zem. Všudypřítomný strach.

Panovník Yyrkoon vstoupil do věže v extázi, skoro poslepu. Zastavil se před obrovskými vraty do trůnního sálu. Nechal si je otevřít a prohlížel si vnitřek část po části. Stěny, korouhve, trofeje, galérie, to všechno teď bylo jeho. Nyní je trůnní sál prázdný, ale brzy se zaplní barvami a opravdovou melnibonskou zábavou. Už je to příliš dávno, co krev oslazovala vzduch této haly. Upřel oči na stupně vedoucí k samotnému trůnu, ale než dohlédl až na trůn, uslyšel za sebou

těžký vzdech Dyvima Tvara. Okamžitě se podíval na Rubínový trůn a z toho, co tam uviděl, mu spadla čelist. Vytřeštil nevěřícně oči.

„Zjevení!“

„O né, pouhý přízrak,“ řekl Dyvim Tvar s uspokojením. „Kacířství!“ zaječel panovník Yyrkoon. „Můj! Můj!“ zapotácel se dopředu s prstem napřaženým na postavu v kutně s kápí, která seděla na Rubínovém trůnu. Postava se nepohnula.

„Můj! Zmiz! Trůn patří Yyrkoonovi. Teď je panovníkem Yyrkoon! Co jsi? Proč mi maříš plány?“

Kápě spadla dozadu a odhalila slonovinový obličej, obklopený vlajícími mléčně bílými vlasy. Zarudlé oči shlížely dolů na kvílejícího a klopýtajícího muže.

„Jsi mrtvý, Elriku! Vím to, že jsi mrtvý!“

Přízrak neodpověděl, ale na bílých rtech se mu objevil nepatrný úsměv.

„To jsi nemohl přežít. Utopil ses. Nemůžeš se vrátit. Tvoje duše patří Pyarayovi!“

„Jsou tu ještě jiní co vládnou moři,“ řekla postava na Rubínovém trůnu. „Proč jsi mě zabil, bratranče?“

Yyrkoona opustila úskočnost a dala průchod hrůze a zmatku. „Protože je to moje právo vládnout! Protože ty jsi nebyl dost silný a krutý, dost vtipný…“

„A tohle se ti nezdá jako dobrý vtip, bratranče?“

„Zmiz! Vypadni! Nedám se vypudit přízrakem! Mrtvý panovník nemůže vládnout Melniboné!“

„Uvidíme,“ řekl Elrik a dal signál Dyvimu Tvarovi a jeho vojákům.

III.

Tradiční spravedlnost

„Teď budu zcela jistě vládnout tak, jak sis vždycky přál, bratranče.“ Elrik shlížel na Yyrkoona s pohrdáním. Tvarovi vojáci obklopili rádoby uchvatitele, chytili ho za ruce a odebrali mu zbraně.

Yyrkoon supěl jako polapený vlk. Rozhlížel se kolem sebe jakoby doufal, že najde podporu mezi shromážděnými bojovníky ale ti mu pohled vraceli netečně, nebo s jasným opovržením.

„A ty, princi Yyrkoone, budeš první, kdo pocítí dobrodiní mé nové vlády. Spokojen?“

Yyrkoon sklonil hlavu a třásl se. Elrik se smál. „Mluv, bratranče.“

„Ať tě navěky mučí Arioch a knížata pekelná,“ zavrčel Yyrkoon, zvrátil hlavu, divoce zakoulel očima a našpulil rty: „Ariochu! Ariochu! Proklínám toho slabomyslného albína! Znič ho, Ariochu, jinak uvidíš pád Melniboné.“

„Arioch tě neslyší,“ zasmál se Elrik, „Chaos je teď na zemi slabý. K tomu, aby se králové Chaosu vrátili, je potřeba větších kouzel, než které znáš ty. A teď mi Yyrkoone řekni – kde je princezna Cymoril?“

Yyrkoon mlčel.

„Je ve své věži, můj panovníku," řekl Magum Colim.

„Vedla ji tam nějaká Yyrkoonova kreatura," řekl Dyvim Tvar. „Kapitán její vlastní gardy zabil bojovníka, který se pokusil chránit svou paní před Yyrkoonem. Princezna Cymoril je možná v nebezpečí, můj pane."

„V tom případě spěchej do věže. Vezmi si oddíl mužů. Přiveď oba, Cymoril i kapitána, ke mně."

„A Yyrkoon, můj pane?" zeptal se Dyvim Tvar.

„Nech ho tady, než se vrátíš s jeho sestrou."

Dyvim Tvar se uklonil, vybral si skupinu vojáků a s nimi opustil trůnní sál. Všichni si všimli, že jeho krok je lehčí a jeho výraz už není tak pochmurný, jako když vstoupil do trůnního sálu za Yyrkoonem.

Yyrkoon zvedl hlavu a rozhlédl se kolem. Na moment vypadal jako zmatené dítě. Všechny stopy nenávisti a hněvu se mu vytratily z obličeje a Elrik cítil v tu chvíli ke svému bratranci téměř sympatie. Ten pocit však rázně potlačil.

„Měl bys být vděčný bratranče, na pár hodin jsi měl možnost být nejmocnějším a nejvýše postaveným člověkem v Melniboné."

Yyrkoon řekl poněkud zmateným hlasem: „Jak ses z toho dostal? Neměl jsi čas ani sílu udělat kouzlo. Nemohl jsi ani hýbat končetinami a tvoje brnění tě muselo stáhnout hluboko ke dnu moře, takže ses musel utopit. To není spravedlivé, Elriku. Měl jsi se utopit."

Elrik pokrčil rameny. „Mám v moři přátele. Poznali moji královskou krev a právo vládnout, na rozdíl od tebe."

Yyrkoon se snažil zakrýt úžas. Jeho respekt k Elrikovi viditelně vzrostl, stejně tak jako nenávist. „Přátele?"

„Ano," řekl Elrik s malým ušklíbnutím.

„Já – já jsem si myslel, že jsi slíbil, že nebudeš používat svoji čarodějnou moc."

„Ale myslel sis zároveň, že se nehodí, aby melnibonský monarcha takový slib dával, že? Vlastně s tebou souhlasím. Víš, Yyrkoone, nakonec jsi zvítězil."

Yyrkoon se upřeně zadíval na Elrika, jakoby se snažil najít něco božského v tajném smyslu Elrikových slov „Přivoláš zpátky Pány Chaosu?"

„Žádný kouzelník, jakkoliv mocný, nemůže přivolat Pány Chaosu, v tomto případě Pány Zákona, když si nepřejí být přivoláni. Ty to musíš vědět, Yyrkoone. Určitě jsi to zkoušel! A Arioch nepřišel, viď? Poslal ti aspoň dar, který jsi chtěl? Chtěl jsi přece dva černé meče, nebo snad ne?"

„Tys to věděl?"

„Nevěděl. Tušil jsem to. Teď to vím."

Yyrkoon se snažil něco říct, ale protože s ním lomcoval vztek, nebyl schopen formulovat slova. Místo toho mu z krku vyšlo přiškrcené vrčení.

Dyvim Tvar se vrátil s Cymoril. Dívka byla bledá, ale usmívala se. Do trůnního sálu doslova vběhla. „Elriku!"

„Cymoril. Jsi zraněná?"

Cymoril se podívala na schlíplého kapitána své gardy, kterého přivedli s ní. „Ne, nejsem zraněná."

Kapitán se třásl hrůzou. Díval se prosebně na Yyrkoona, jako by mu mohl pomoci. Ale Yyrkoon upřeně hleděl do země.

„Přiveďte toho chlapa blíž," ukázal Elrik na kapitána gardy. Vojáci ho přivlekli k patě schodiště Rubínového trůnu. Sténal. „Co jsi ty jsi za člověka," zeptal se Elrik, ale odpověď nečekal. „Yyrkoon měl přinejmenším odvahu a pokusil se mě zabít. Jeho ctižádost byla veliká. Tvojí touhou bylo jen stát se jedním z jeho méněcenných psů. A pro ten skvělý cíl jsi zradil svoji paní a zabil jednoho z vlastních mužů. Jak se jmenuješ?"

Kapitán přes potíže, které mu nedovolovaly vypravit ze sevřeného hrdla jediné slovo, nakonec přece jen zamumlal:

„Mé jméno je Valharik. Co jsem mohl dělat? Sloužím Rubínovému trůnu, ať na něm sedí kdokoliv.“

„Takže zrádce tvrdí, že ho motivovala oddanost. Já si to ale nemyslím.“

„Jenže tak to bylo, můj pane. Tak to bylo.“ Kapitán začal kňučet a padl na kolena. „Zabij mě rychle. Víc mě netrestej.“

Elrik měl zprvu pokušení vyhovět tomu muži, ale vzpomněl si na výraz Cymorilina obličeje, když se na strážce podívala. Věděl, že se musí rozhodnout hned. „Rád bych, ale zasloužíš si větší trest. Dnes v noci tu zemřeš podle melnibonské tradice. Moje šlechta bude zatím oslavovat novou éru mé vlády.“

Valharik začal vzlykat, ale při pohledu do Elrikovy do tváře přestal. Pomalu se zvedl na nohy jako správný Melniboňan. Hluboce se uklonil, udělal krok zpět a nechal se sevřít vojáky.

„Musím uvážit způsob, jak spojit tvůj osud s tím, čemu sis vlastně přál sloužit,“ pokračoval Elrik. „Řekni, jakým způsobem jsi zabil toho bojovníka, který bránil svoji paní?“

„Svým mečem. Propíchl jsem ho. Byl to čistý, jediný úder.“

„A co se stalo s tělem?“

„Princ Yyrkoon mi přikázal, abych s ním nakrmil princezniny otroky.“

„Rozumím. Tak dobře, princi Yyrkoone, můžeš se s námi dnes večer zúčastnit oslavy. Kapitán Valharik nás bude bavit svým umíráním.“

Yyrkoonův obličej byl již skoro stejně bledý jako Elrikův. „Co tím myslíš?“

„Při oslavě ti jistě přijdou k chuti malé kousky masa z kapitána Valharika. Vyřeže je sám Doktor Jest, mistr nad mistry Můžeš si poručit, jak je chceš mít upravené. Nečekáme, že budeš jíst syrové maso, bratranče.“

Dokonce i Dyvim Tvar užasl nad Elrikovým rozhodnutím. Jistě, bylo to v duchu Melniboné, ta chytrá ironie s použitím Yyrkoonova vlastního nápadu – ale to se nepodobalo Elrikovi. Dalo by se říct, že Elrik není tím, koho znal ještě včera.

Kapitán Valharik zařval hrůzou když vyslechl svůj ortel, a vyvalil oči na prince Yyrkoona, jako by ten už ochutnával jeho maso. Yyrkoon se odvrátil a ramena se mu třásla.

„To bude začátek," řekl Elrik. „Oslava začne o půlnoci. Do té doby počká Yyrkoon ve své vlastní věži."

Když odvedli Yyrkoona a Valharika, Elrik se rozvalil ve svém trůnu a trpce zíral do neurčita.

„To bylo chytré a kruté," řekl Dyvim Tvar.

„Oba si to zaslouží," podotkla Cymoril.

„Ano," zamumlal Elrik. „Můj otec by to udělal úplně stejně. Udělal by to i Yyrkoon, kdybychom si obrátili role. Pouze respektuji tradici. Dost předstírání, že jsem sám sebou. Tady zůstanu, dokud nezemřu, uvězněn na Rubínovém trůnu. A budu mu sloužit, jako to chtěl dělat Valharik."

„Nemohl jsi je oba rychle zabít?" zeptala se Cymoril. „Ty víš, že se svého bratra nezastávám, nenávidím ho přestože je to můj bratr, ale ten plán by tě mohl zničit, Elriku."

„No a co? Budu se tedy ničit. Budu jen pouhým pokračováním mých předků, loutkou duchů a vzpomínek tančících na provázcích, které vyčnívají z času už deset tisíc let."

„Možná kdybyste se vyspal…," navrhl Dyvim Tvar.

„Mám pocit, že ještě mnoho příštích nocí nebudu spát. Ale tvůj bratr nezemře, Cymoril. Až sní maso kapitána Valharika, půjde do vyhnanství. Půjde sám do Mladých království a nebude mu dovoleno vzít si s sebou své špinavce. Musí se dostat do zemí barbarů, jak nejlépe bude umět. Myslím, že to není příliš krutý trest."

„Je příliš shovívavý," řekla Cymoril. „Udělal bys nejlíp, kdybys ho zabil. Pošli vojáky hned. Nedávej mu čas na protitah."

„Nebojím se jeho protitahů." Elrik se unaveně zvednul. „Byl bych rád, kdybyste mě nyní nechali o samotě. Přijďte pro mne až dvě hodiny před začátkem slavnosti. Musím přemýšlet."

„Půjdu do své věže a připravím se na večer," řekla Cymoril a políbila Elrika lehce na bledé čelo. Vzhlédl k ní očima plnýma lásky a něhy a pohladil ji po vlasech a po tváři. „Pamatuj si, Elriku, že tě miluji," řekla.

„Dohlédnu na váš doprovod k domovu," řekl jí Dyvim Tvar. „Musíte si také vybrat nového velitele gardy. Mohu vám s tím pomoct?"

„Budu vám vděčná, Dyvime Tvare."

Nechali Elrika na Rubínovém trůnu s pohledem upřeným do prázdna. Ruka, kterou čas od času malátně zvedl k bledé hlavě, se trochu třásla a v jeho prázdných začervenalých očích se zračilo utrpení.

Zvedl se z Rubínového trůnu a pomalu kráčel do svých komnat s hlavou skloněnou, následován stráží. Zastavil se u dveří, které vedly ke schodům do knihovny. Instinktivně pomyslel na útěchu a zapomnění, kterou lze najít v jistém druhu vědění, ale ve stejném okamžiku najednou pocítil odpor ke svým svitkům a knihám. Dával jim za vinu svá směšná znepokojení ohledně morálky a spravedlnosti; kvůli nim se cítil provinilý a zoufalý po tom, co se rozhodl, že se bude chovat jako správný melnibonský monarcha. Elrik přešel kolem dveří do knihovny a vstoupil do svých komnat, ale ani teď nebyl spokojený. Strohé místnosti, které obýval, nebyly zařízené podle luxusních měřítek Melniboňanů a jejich záliby v bujné směsici barev a bizarních dekorací. Měl by je změnit co

nejdříve. Měl by se vzdát těm duchům, kteří ho ovládají. Přecházel z místnosti do místnosti a snažil se v sobě zapudit tu část sebe sama, která chtěla být milosrdná k Valharikovi a Yyrkoonovi – jenom je nechat zabít a tím to ukončit, nebo, což by bylo lepší, poslat je do vyhnanství oba. Ale teď už bylo nemožné změnit svá rozhodnutí.

Nakonec se natáhl na pohovku stojící u okna, odkud měl výhled na celé město. Nebe bylo ještě stále plné bouřlivých mraků, ale prosvítal jimi měsíc, jako žluté oko nemocného zvířete. Zdálo se, že se na něj dívá s jistou triumfální ironií, jakoby si libovalo v porážce jeho svědomí. Elrik složil hlavu do dlaní.

Sluhové mu přišli říct, že se dvůr už shromažďuje k slavnosti. Nechal se od nich obléknout do státnické žluté róby. Na hlavu mu posadili Dračí korunu. Vstoupil do trůnního sálu, kde byl přivítán provoláním slávy mnohem srdečněji, než kdy předtím. Odpověděl na pozdravy, usedl na Rubínový trůn a prohlížel si banketní stoly, které nyní zaplňovaly celou síň. Přinesli před něj stůl se dvěma židlemi pro Dyvima Tvara a Cymoril, kteří budou sedět vedle něj. Ale ti dva tu ještě nebyli, chyběl také Yyrkoon a Valharik. V tuto dobu už by měli být uprostřed sálu – Valharik v řetězech a Yyrkoon sedící pod ním. Doktor Jest rozdělával oheň v koši s dřevěným uhlím, stavěl pánve na rošt a zkoušel ostrost svých nožů. Síň šuměla vzrušenými hlasy dvořanů čekajících na zábavu. Donesli už také jídlo, ale nikdo nesměl začít dřív, než začne panovník.

„Kde je princezna Cymoril a lord Dyvim Tvar?“ zeptal se Elrik velitele své gardy.

„Nevím, můj pane.“

Cymoril se málokdy zpozdila a Dyvim Tvar chodil vždycky včas. Elrik se znovu zadumal. Možná jim takový druh zábavy nebyl po chuti.

„A kde jsou vězni?“

„Už pro ně šli, můj pane.“

Doktor Jest zvedl v naději hlavu a jeho tenké tělo rezonovalo napjatým očekáváním.

A pak Elrik uslyšel přes hovor v sále nový zvuk. Sténání, které jakoby přicházelo do věže ze všech stran. Podepřel si hlavu a pozorně naslouchal.

Ostatní to uslyšeli také. Přestali mluvit a soustředěně poslouchali. V síni zavládlo úplné ticho a sténání zesílilo.

Potom se rozlétly dveře trůnního sálu a stál v nich Dyvim Tvar, těžce oddychující a zakrvácený, v roztrhaných šatech, na kůži šrámy. A s ním přišla dovnitř mlha – tmavě purpurová nepříjemně vířící mlha, která sténala.

Elrik se vymrštil z trůnu, odstrčil stůl stranou a seběhl po schodech ke svému příteli. Sténající mlha se dál plížila trůnním sálem, jakoby vycházela z Dyvima Tvara.

Elrik popadl přítele za ruku. „Dyvime Tvare? Co je to za kouzlo?“

V Dyvimově obličeji se zračila hrůza a rty měl jak zamrzlé. Nakonec ze sebe vypravil: „To je Yyrkoonovo kouzlo. Vytvořil sténající mlhu, aby mu pomohla při útěku. Šel jsem pro něj do jeho věže, abych ho přivedl sem. Kouzlo měl už hotové! Snažil jsem se ho sledovat, když vyjížděl z města, ale mlha mě sevřela a ztratil jsem vědomí.“

„Cymoril! Kde je?“

„Má ji on, Elriku. Ona je s ním. Valharik s ním utekl také a ještě asi sto bojovníků, kteří mu zůstali věrní.“

„Pak je tedy musíme pronásledovat. Chytíme je brzy.“

„Nemůžeš nic dělat proti sténající mlze. Ach! Přichází!“

A skutečně, mlha je začala svírat. Elrik se ji snažil máváním rukou odehnat, ale ona k němu přilnula. Melancholické sténání mu naplnilo uši a její příšerné barvy mu oslepily oči. Snažil se skrz ni prorazit, ale nebylo to k ničemu. Měl pocit, že skrz kvílení slyší slova: „Elrik je slabý. Elrik je hlupák. Elrik musí zemřít!“

„Zastavte to!“ zanaříkal. Vrazil do nějakého těla a padl na kolena. Začal se plazit a urputně se snažil mlhu prohlédnout. Z mlhy se začaly formovat obličeje – strašidelné tváře, hroznější než jaké kdy viděl, dokonce horší než ty z jeho nočních můr.

„Cymoril!“ křičel. „Cymoril!“

A jeden obličej se změnil na Cymorilinu tvář – chtivě na něj pošilhávala a posmívala se mu. Pak její tvář pomalu stárla, až z ní byla babizna s vrásčitou kůží. Zavřel oči, ale obraz zůstával.

„Cymoril!“ šeptaly hlasy. „Cymoril!“

Elrik slábl a stával se ještě zoufalejším. Volal Dyvima Tvara, ale slyšel jen posmívající se ozvěnu jména, jako když volal Cymoril. Sevřel rty a zavřel oči a snažil se po kolenou nějak vybřednout ze sténající mlhy, ale zdálo se mu, že uběhly hodiny, než začalo sténání slábnout a vytrácet se. Otevřel oči a viděl, že mlha mizí, snažil se vstát, ale prolomily se pod ním nohy a on upadl na první stupínek Rubínového trůnu.

Znovu nebral vážně Cymorilinu radu ohledně jejího bratra a ona se zase ocitla v nebezpečí.

Elrikova poslední myšlenka byla jednoduchá: „Nezasloužím si žít,“ pomyslel si.

IV.

Pán Chaosu

Jakmile se Elrik vzpamatoval z bezvědomí, neztrácel čas a poslal pro Dyvima Tvara. Dychtil po zprávách. Ale Dyvim Tvar mu neměl co sdělit. Yyrkoon vyvolal kouzlo, aby se osvobodil a čarování mu pomohlo při útěku. „Musel mít nějaký magický prostředek, aby se dostal z ostrova, protože nemohl odplout lodí," řekl Dyvim Tvar.

„Musíš vyslat expedice," řekl Elrik. „Pošli tisíc oddílů. Pošli každého člověka z Melniboné. Pokus se probudit draky, mohli by být užiteční. Vyzbroj zlaté válečné prámy. Pokryj celý svět našimi lidmi, když to bude zapotřebí, ale najdi Cymoril."

„Všechny tyto věci už jsem zařídil," řekl Dyvim Tvar, „až na to, že jsem ještě nenašel Cymoril."

Měsíce ubíhaly a imrryrští válečníci pochodovali a jezdili Mladými královstvími a sháněli zprávy o svých zrádných krajanech.

„Měl jsem větší strach o sebe, než o Cymoril a říkal jsem tomu 'mravnost'," přemýšlel albín, „zkoušel jsem svoje cítění, ne vědomí."

Když uběhl druhý měsíc a imrryrští draci plachtili nebem od jihu k východu, od západu k severu, přitom letěli přes hory

a moře a lesy a roviny a neúmyslně přinesli hrůzu mnoha městům. Po Yyrkoonovi a jeho bandě jakoby se slehla zem.

„Každý má být posuzován podle svých činů," pomyslel si Elrik. „Probral jsem zpětně všechno, co jsem udělal, ale to co jsem chtěl udělat, nebo jsem si myslel, že bych rád udělal a to, co jsem udělal, bylo hloupé, ničivé a nepřesvědčivé. Yyrkoon měl právo mnou opovrhovat a proto jsem ho tak nenáviděl."

Přišel čtvrtý měsíc a imrryrské lodě se zastavovaly ve vzdálených přístavech a námořníci se vyptávali ostatních cestovatelů a badatelů na Yyrkoona. Ale jeho kouzlo bylo mocné a nikdo si nepamatoval, že by ho viděl.

„Ze všech těchto myšlenek musím vyvodit závěry," řekl si Elrik.

Ti nejrychlejší vojáci se utahaní začali vracet do Melniboné a přinášeli své marné zprávy. A jak se vytrácely víra a naděje, Elrikova odhodlanost vzrůstala. Pracoval na sobě, zesílel jak fyzicky tak duševně. Vyzkoušel nové drogy, které mu dodaly sílu. Hodně času trávil v knihovně, ale tentokrát četl stále dokola jen určité svazky.

Knihy byly napsány ve Vyšší Mluvě Melniboné, prastarém jazyce kouzel, kterým se Elrikovi předkové dorozumívali s nadpřirozenými bytostmi přivolanými zaklínadlem. Elrik Mluvě úplně porozuměl, i když někdy musel se čtením přestat, aby náhodou něco nevyvolal.

Když byl konečně hotov se svým studiem, spal tři dny v drogové dřímotě.

Byl připravený. Ze svých komnat vyhnal všechny otroky a sluhy. Ke dveřím postavil stráž s příkazem, aby nikoho nepouštěli dovnitř, ať jsou důvody jakkoli naléhavé. Z jedné místnosti dal odstranit všechen nábytek, takže byla úplně prázdná, až na jeden svazek, který položil do přesného středu místnosti. Pak se posadil vedle knihy a začal přemýšlet.

Po pětihodinové meditaci vzal štětec a nádobu s inkoustem a pomaloval stěny a podlahu složitými symboly z nichž některé byly tak komplikované, že se málem ztrácely pod úhlem roviny, ve které byly namalovány. Potom si lehl do samého středu své obrovské runy tváří k zemi, s jednou rukou na knize. Druhou ruku s actoriánským prstenem dal dlaní dolů k podlaze. Byl úplněk. Paprsek měsíčního světla dopadal přímo na Elrikovu hlavu a zbarvoval mu vlasy do stříbrna. Začal zaříkávat.

Poslal svoji mysl do propletených tunelů logiky, přes rozlehlé pláně nápadů, skrz hory symbolů a nekonečný prostor dvojích pravd; posílal svoji mysl dál a dál a s ní posílal slova, která se mu tvořila na rtech – slova, kterým by málokterý z jeho současníků rozuměl. Jejich zvuk by zmrazil krev každého posluchače. Jeho tělo se vzpíralo zůstat v původní poloze. Čas od času zaúpěl. Stále opakoval těch několik slov.

Jedním z nich bylo jméno. Arioch.

Arioch byl démonický patron Elrikových předků, jeden z nejmocnějších knížat Pekla, kterému říkali Rytíř Mečů, Pán sedmi Temnot, Král Horního Pekla, a řadou dalších jmen.

„Ariochu!“

Ariocha volal Yyrkoon a chtěl po něm Elrikovo prokletí. Byl to Arioch, koho Yyrkoon vyvolával, aby mu pomohl získat Rubínový trůn. Arioch byl známý jako Držitel Dvou Černých Mečů nesmírně mocných tou silou, kterou kdysi ovládali vládci Melniboné.

„Ariochu! Vyzývám tě!“

Zaříkávání splývalo rytmicky a po částech z Elrikova krku. Jeho mozek dosáhl roviny na které dlel Arioch. Už našel i samotného Ariocha.

„Ariochu! Jsem Elrik z Melniboné a vyzývám tě.“

Letmo zahlédl oko dívající se na něj dolů. Zavlnilo se a přidalo se další. Teď si ho prohlížely dvě oči.

„Ariochu! Můj pane Chaosu! Pomoz mi!“

Oči mrkly – a zmizely

„Oh, Ariochu! Přijď ke mně! Pomoz mi a já ti budu sloužit.“

Silueta s nelidskými tvary se pomalu otáčela, až se objevila černá hlava bez obličeje s rudou svatozáří a shlížela dolů na Elrika. A pak se všechno znova ztratilo.

Vyčerpaný Elrik se přestal soustřeďovat. Jeho mysl se rovinu po rovině vracela zpátky. Jeho rty již neprozpěvovaly žádná zaříkávání a jména. Ležel zničeně na podlaze komnaty, neschopen pohybu. V tichu.

Byl si jistý, že neuspěl.

Ozval se slabý zvuk. Ztěžka zvedl unavenou hlavu. Do komnaty se dostala moucha. Občas zabzučela a zdálo se, že lítá po čárách, které předtím nakreslil.

Moucha se nejdřív posadila na jednu runu, pak na druhou.

„Musela se sem dostat oknem,“ pomyslel si Elrik. Vyrušení ho otrávilo, ale zároveň i okouzlilo.

Moucha si sedla Elrikovi na čelo. Byla velká a černá a hlasitě, až neslušně, bzučela. Promnula si přední nožičky a zřejmě ji zaujal jeho obličej, po kterém běhala. Elrik se zachvěl hrůzou, ale neměl sílu ji odehnat. Když se mu dostala do zorného pole, díval se na ni. Když byla jinde, cítil její nožičky na každém kousku svého obličeje. Pak s hlasitým bzučením vzlétla a vznášela se kousek od jeho nosu. Elrik viděl její oči a něco mu připomínaly. Byly to oči – ne tak docela oči – z té jiné roviny

Začalo mu docházet, že tahle moucha není obyčejný hmyz. Měla rysy které vzdáleně vypadaly lidsky.

Moucha se na něj usmála.

Elrik byl schopen dostat ze svého vyprahlého hrdla a přes rozpukané rty jen jedno slovo. „Arioch?“

A na místě, kde se vznášela moucha stál nádherný mladík. Mluvil nádherným hlasem – měkkým, sympatickým a přesto mužným. Byl oblečen do róby jako by z tekutých drahokamů, která sice zářila, ale přitom Elrika neoslňovala. U pasu měl štíhlý meč, byl bez helmy, nad hlavou se mu vznášel jen kroužek červeného ohně. Jeho oči byly moudré a staré a zblízka z nich sálalo prastaré a drzé zlo. „Elriku.“

To bylo vše, co mladík řekl, ale oživilo to albína natolik, že se mohl zvednout na kolena. „Elriku.“

A Elrik se mohl postavit. Byl plný energie.

Mladík byl vyšší, než on. Díval se dolů na panovníka Melniboné a usmíval se úsměvem té mouchy „Teď jsi schopen sloužit Ariochovi. Je to už dávno, co jsem byl pozván na tuto rovinu, ale teď jsem tady a pomohu ti, Elriku. Stanu se tvým patronem. Budu tě chránit, dám ti sílu a zdroj moci, já budu pán a ty budeš otrok.“

„Jak ti musím sloužit, kníže Ariochu?“ zeptal se Elrik s obrovským sebezapřením, protože byl naplněn hrůzou z významu Ariochových slov.

„Tentokrát mi budeš sloužit, abys posloužil sobě. Později přijde čas, kdy tě zavolám, abys mi sloužil v určitých záležitostech. Nyní tě žádám o málo, jen o tvou přísahu, že mi budeš sloužit.“

Elrik zaváhal.

„Musíš přísahat,“ řekl Arioch rozumně, „jinak nemohu pomoci v případě tvého bratrance Yyrkoona a jeho sestry Cymoril.“

„Přísahám, že ti budu sloužit,“ řekl Elrik. Jeho tělo zaplavil oheň extáze, otřásl se přívalem radosti a padl na kolena.

„Máš právo, čas od času, požádat mě o pomoc a já přijdu, když mě budeš opravdu zoufale potřebovat. Přijdu v jakékoli vhodné podobě. Odpovím ti na jednu otázku, než odejdu."

„Potřebuji odpověď na dvě otázky."

„Na první otázku ti odpovědět nemůžu. Nechci. Musíš si uvědomit, že tvá přísaha zní sloužit mi. Neřeknu ti, co skrývá budoucnost. Ale nemusíš se jí obávat, když mi budeš sloužit dobře."

„V tom případě moje druhá otázka zní: Kde je princ Yyrkoon?"

„Princ Yyrkoon je na jihu, v zemi barbarů. Pomocí kouzel, lepších zbraní a inteligence si podrobil dva největší národy, jeden se jmenuje Oin a druhý Yu. Teď už dokonce cvičí muže Oinu a Yu na pochod do Melniboné, protože ví, že tvé jednotky jsou rozptýleny po celé zemi a hledají ho. Můžeš se ptát dál."

„Jak se schovává?"

„Neschovává se. Získal do vlastnictví Zrcadlo Paměti – magický prostředek, jehož úkryt odhalil svými kouzly. Ti kdož do zrcadla pohlédnou, ztratí paměť. V zrcadle jsou shromážděny miliony pamětí. Takže kdokoli, kdo se odváží do Oinu nebo Yu, přicestuje obvykle po moři do hlavního města společného oběma národům, je postaven před zrcadlo a zapomene, že v těch zemích viděl prince Yyrkoona a jeho společníky. To je ten nejlepší způsob, jak zůstat ve skrytu."

„To tedy je." Elrik stáhl obočí. „V tom případě by bylo rozumné zrcadlo zničit. Ale zajímalo by mě, co se stane pak?"

Arioch zvedl nádhernou ruku. „Už jsem ti zodpověděl otázky, které jsou, jak by mohl někdo namítnout, částí jen té jedné, takže už víc odpovídat nebudu. Mohlo by pro tebe být užitečné, zničit to zrcadlo, ale možná bys měl zvážit jeho ostatní účinky. Připomínám ti, že obsahuje mnoho pamětí a

některé z nich jsou tam uvězněné tisíce let. Teď musím jít. A ty také odejdeš – do zemí Oinu a Yu vzdálených odtud několik měsíců cesty na jih, až za Lormyrem. Nejlépe by ses tam dostal Lodí Plující Po Zemi I Po Moři. Sbohem, Elriku."

A moucha bzučela chvíli u zdi, než zmizela.

Elrik vyrazil z místnosti a svolával své otroky.

V.

Loď Plující Po Zemi I Po Moři

„A kolik draků ještě spí v jeskyních?“ Elrik rázoval po ochozu nad městem. Bylo ráno, ale slunce se skrývalo za těžké mraky visící nad věžemi Snícího Města. Život dole v ulicích plynul beze změny, scházela však stále ještě většina vojáků, kteří se dosud nevrátili ze svých bezvýsledných pátrání.

Dyvim Tvar se opíral o parapet ochozu a bezmyšlenkovitě zíral do ulic. Obličej měl unavený. Ruce složil na prsou, jako by se snažil udržet poslední zbytky energie.

„Možná dva. Dalo by to hroznou práci je vzbudit a i tak by nám asi nebyli k ničemu. Co je to Loď Plující Po Zemi I Po Moři, o které mluvil Arioch?“

„Kdysi jsem o tom četl – ve Stříbrném svazku a jiných tlustospisech. Kouzelná loď užívaná melnibonským hrdinou ještě předtím, než Melniboné existovalo jako království. Ale kde je a jestli vůbec existuje, nevím.“

„Kdo by to mohl vědět?“ Dyvim Tvar si protáhl záda a odvrátil zrak od ulic pod ochozem.

„Arioch?“ Elrik pokrčil rameny. „Ale ten mi to neřekne.“

„A co tvoji přátelé, Vodní Živly? Neslíbily ti pomoc? A nemohly by mít nějaké znalosti o lodích?“

Elrik se zamračil a prohloubil tak vrásky, které měl na obličeji. „Ano – Straasha by mohl něco vědět. Ale váhám ho znovu požádat o pomoc. Vodní Živly nejsou tak mocné, jako pánové Chaosu. Jejich moc je omezená a navíc jsou vrtošiví, jak už je u živlů dobrým zvykem. A co víc, zdráhám se použít kouzla do té doby, až to bude nezbytně nutné.“

„Jsi kouzelník, Elriku. Dokázals právě nedávno svou velikost, když jsi použil ta nejmocnější kouzla k vyvolání pána Chaosu – a přesto váháš? Navrhuji, můj pane králi, abys uvažoval logicky a zjistíš, že tvé dosavadní jednání logiku nemá. Rozhodl ses použít kouzla k vyhledání prince Yyrkoona. Kostky jsou vrženy. Bylo by moudré, použít kouzla znovu.“

„Neumíš si představit to duševní a fyzické vypětí…“

„Umím si ho představit, můj pane. Jsem tvůj přítel. Nepřeji si vidět tě trpět – ale přesto…“

„Mám těžkosti se svou fyzickou slabostí. Nemám zdání jak dlouho mohu užívat ty přehnané dávky, které mě teď udržují při životě? Dodávají mi energii, to jistě, ale dělají to díky mým několika kouzlům. Mohu zemřít dřív, než najdu Cymoril.“

„Beru to zpátky.“

Elrik udělal krok vpřed a položil svou bílou ruku na krémový plášť Dyvima Tvara. „Co vlastně můžu ztratit? Nic. Máš pravdu. Jsem zbabělec, který váhá vždy, když se jedná o Cymoril. Dělám stále stejné hlouposti – ty hlouposti, které nás přivedly do této situace. Použiji kouzla. Půjdeš se mnou k moři?“

„Ano.“

Dyvim Tvar na sobě začal cítit tíži Elrikova vědomí. Byl to zvláštní pocit pro Melniboňana a vůbec se mu nelíbil.

Naposledy jel Elrik těmi pěšinami s Cymoril. Byli tenkrát šťastní. Zdálo se to tak hrozně dávno. Byl hlupák, že tomu štěstí věřil. Obrátil svého bílého hřebce k útesům a k moři za nimi. Slabě pršelo. Do Melniboné přicházela rychle zima.

Nechali koně na útesech a sešplhali dolů na pobřeží. Déšť padal do moře a nedaleko od břehu visela mlha. Její cáry se již plazily po oblázcích a tlumily zvuk kroků. Bylo mrtvo a s vysokými útesy za zády a stěnou mlhy před sebou si Dyvim Tvar připadal, jako v tichém podsvětí, kde se podle legendy mohou setkávat melancholické duše sebevrahů a pomalu pokračovat v sebemrzačení.

„Teď," zamumlal Elrik. Nevšímal si chmurného a tísnivého okolí. „Musím z paměti vyvolat zaříkávání, které mi tak snadno vklouzlo do mozku před mnoha měsíci." Odešel od Dyvima Tvara dolů po pláži k místu, kde se chladná voda tříštila o břeh a opatrně tam usedl se zkříženýma nohama a očima upřenýma do mlhy.

Dyvimu Tvarovi připadalo, že se vysoký albín zmenšil, když si sedal. Vypadal jako opuštěné dítě a on tomu nervóznímu a statečnému chlapci držel palce, i když přitom zapochyboval, zda by nebylo lepší se dostat do zemí Oinu a Yu nějakým obyčejnějším způsobem, než s pomocí kouzel.

Ale Elrik již zvedl hlavu podoben psu vyjícímu na měsíc. Z jeho rtů začala plynout podivná vzrušená slova a bylo jasné, že kdyby teď Dyvim Tvar promluvil, Elrik by ho stejně neslyšel.

Dyvim Tvar znal Vyšší Mluvu – jako melnibonský šlechtic se jí učil – ale ta slova mu připadala cizí, protože Elrik použil podivnou modulaci a přízvuk, které dávaly slovům tajný význam. Prozpěvování znělo od nejhlubších basů až k vřeštivému falsetu. Bylo nepříjemné poslouchat tyhle zvuky a vědět, že vycházejí z lidského hrdla. Teprve nyní Dyvim Tvar

úplně pochopil, proč Elrik nechtěl používat kouzla. Pán Dračích jeskyní, opravdový Melniboňan, se přistihl, že by nejraději utekl nahoru na útesy. Musel se přemáhat, aby vydržel na místě.

Prozpěvování zaklínadla pokračovalo. Na oblázky pláže začal prudčeji dopadat déšť. Bušil divoce do klidného tmavého moře a švihal křehkou hlavu prozpěvujícího. Dyvima Tvara roztřásl a donutil ho přitáhnout si plášť víc k tělu.

„Straasho – Straasho – Straasho…"

Slova se mísila s šuměním deště. Už to ani nebyla slova, spíš zvuk větru, nebo šeptání moře.

„Straasho…"

Dyvim Tvar měl znovu nutkání se pohnout, ale tentokrát chtěl jít k Elrikovi a říct mu, aby přestal a zauvažoval o jiných způsobech, jak se dostat do zemí Oinu a Yu.

„Straasho…"

Ve výkřiku zazněla zoufalá muka. „Straasho…"

Dyvim Tvar měl na rtech Elrikovo jméno, ale nemohl ho vyslovit.

„Straasho…"

Postava se zkříženýma nohama se kývala. Slova se stala voláním větru v Jeskyních Času. „Straasho…"

Dyvimovi Tvarovi se zdálo, že zaříkávání z nějakého důvodu nefunguje i když se Elrik snaží ze všech sil. A přitom s tím pán Dračích jeskyní nemohl nic dělat. Jazyk měl ztuhlý. Jeho nohy byly přimrzlé k zemi.

Podíval se na mlhu. Připlazila se blíž k pobřeží? Nedostala podivné zelené zabarvení a nesvětélkuje? Podíval se pozorněji.

Moře zneklidnělo. Valilo se na břeh. Oblázky chrastily. Mlha ustupovala. Vzduchem probleskovala nejasná světla a jemu se zdálo, že vidí svítící siluetu gigantické postavy

vycházející z moře a uvědomil si, že Elrikovo zaklínání bylo vyslyšeno.

„Králi Straasho," řekl Elrik již normálním hlasem. „Ty jsi přišel. Děkuji ti."

Silueta promluvila a ten hlas Dyvimovi Tvarovi připomněl pomalé, těžké vlny, převalující se pod přátelským sluncem.

„My živly jsme znepokojeny Elriku, protože jsme zaslechly zprávy, že jsi na svou rovinu pozval zpátky pána Chaosu a toho živly nikdy nemilovaly. Přitom já vím, žes to musel udělat, protože ti to bylo souzeno a proto k tobě necítíme nepřátelství."

„K tomu rozhodnutí jsem byl donucen, králi Straasho. Nic jiného jsem nemohl dělat. Jestli se přesto zdráháte poskytnout mi pomoc, pochopím to a už vás nikdy volat nebudu."

„Pomohu ti, i když teď je to těžší. Ne proto, co se stane v blízké budoucnosti, ale pro to, co se má stát v dalších letech. Nyní mi rychle řekni jak ti můžeme posloužit."

„Víte něco o Lodi Plující Po Zemi I Po Moři? Potřebuji tu loď najít, abych mohl splnit svou přísahu – najít moji milovanou Cymoril."

„O té lodi toho vím hodně, je totiž moje, i když si na ni dělá také nárok Grome. Ale je moje. Jen moje."

„Grome ze Země?"

„Grome ze Země Pod Kořeny, Grome z Půdy, Pán Všeho, Co Žije pod Ní. Můj bratr Grome. Kdysi dávno, dokonce i podle našeho měření času, jsme spolu tu loď postavili, abychom mohli cestovat mezi říšemi Země a Vody kdykoliv se nám zachce. Ale pohádali jsme se a bojovali spolu. Byla z toho zemětřesení, přílivové vlny, výbuchy sopek, tajfuny a bitvy, kterých se zúčastnily všechny živly. Výsledkem toho všeho byly nové kontinenty, které vystoupily z moře. Ty staré se potopily. Nebylo to poprvé, co jsme spolu bojovali, ale bylo to naposled. A pak, po tom, co jsme se navzájem dokonale zničili, jsme uzavřeli mír. Já jsem dal Gromovi část svých území a on

mi dal Loď Plující Po Zemi I Po Moři. Ale dával mi ji neochotně a proto pluje líp po moři než po zemi, protože Grome maří její výkon jak jen může. Ale jestli tu loď potřebuješ, dostaneš ji.“

„Děkuji vám, králi Straasho. Kde ji najdu?“

„Ona se objeví. Ale teď začínám být unavený. Čím déle jsem pryč ze své říše, tím hůř se mi daří udržet podobu smrtelníků. Sbohem Elriku a buď opatrný. Máš větší moc, než si myslíš a mnozí by tě chtěli využít ve svůj prospěch.“

„Mám na Loď Plující Po Zemi i Po moři čekat tady?“

„Ne…“ Hlas mořského krále se vytrácel stejně, jako jeho silueta. Tam, kde byl se svými zelenými světýlky, teď proudila šedivá mlha. Moře se opět uklidnilo. „Čekej. Čekej ve své věži… ona se objeví…“

Na břeh vyběhlo ještě několik vlnek a pak bylo všechno jako předtím, jakoby tu mořský král nikdy nebyl. Dyvim Tvar si protřel oči. Pomalu se blížil k sedícímu Elrikovi. Slabě se uklonil a nabídl albínovi ruku. Elrik zvedl poněkud překvapivě oči. „Ach, Dyvim Tvar. Jak to trvalo dlouho?“

„Několik hodin, Elriku. Brzy bude noc. Světla ubývá. Měli bychom jet zpátky do Imrryru.“

S Dyvimovou pomocí se Elrik strnule postavil na nohy. „Ano…“ mumlal nepřítomně. „Mořský král řekl…“

„Slyšel jsem ho, Elriku. Slyšel jsem jeho radu a také jeho varování. Musíš věnovat pozornost oběma. Vůbec se mi nelíbilo, co jsem slyšel o tom kouzelném člunu. Jako většina takových věcí, má ta loď jak mnoho vad, tak mnoho předností, jako nůž s oboustranným ostřím, který zvedneš proti nepříteli, ale on se místo do něho zabodne do tebe…“

„Tam, kde jsou kouzla, dají se takové věci očekávat. Byls to ty příteli, kdo mě k tomu přemluvil.“

„Ano," pronesl Dyvim Tvar skoro pro sebe. Šli cestou nahoru, na útesy ke koním. „Ano. Nezapomínám na to, můj pane králi."

Elrik se slabě usmál a dotkl se ruky svého přítele. „Neměj obavy. Už je po vyzývání a my budeme mít loď, která nás rychle donese k Yyrkoonovi a do zemí Oin a Yu."

„Doufejme." Dyvim Tvar byl v duchu skeptický k výhodám, které by měli lodí získat. Došli ke koním a otřeli jim vodu z boků. „Je mi líto," řekl Dyvim, „že nemůžeme znovu použít draky a jejich energii. S oddílem mých zvířat proti princi Yyrkoonovi bychom byli silní. A je to příjemný divoký pocit, můj příteli, letět v oblacích, bok po boku, jako kdysi."

„Až bude všechno jak má být a princezna Cymoril doma, uděláme to." řekl Elrik a unaveně se vydrápal do sedla bílého hřebce. „Ty zaduješ na Dračí Roh, naši dračí bratři to uslyší a my dva budeme sedět obkročmo na Plamenném Tesákovi a na Sladkém Drápovi. Bude to jako v dobách starého Melniboné, kdy jsme nepoměřovali svobodu s mocí, ale nechali jsme Mladá království jít jejich vlastní cestou a měli jsme jistotu, že nás nechají na té naší!"

Dyvim Tvar přitáhl svému koni otěže. Mračil se. „Modleme se, aby ta doba přišla, můj pane. Ale nemůžu se zbavit dotěrných myšlenek, podle kterých jsou dny Imrryru sečteny a můj život se blíží ke konci…"

„To jsou hlouposti, Dyvime Tvare. Ty mě přežiješ. O tom není pochyb, i když jsi starší."

Cválali domů houstnoucím šerem a Dyvim Tvar najednou řekl: „Mám dva syny. Věděls to, Elriku?"

„Nikdy jsi o tom nemluvil."

„Jsou u mých dávných milenek."

„Mám z toho radost."

„Jsou to dobří Melniboňané."

„Proč o tom mluvíš, Dyvime Tvare?“ Elrik se pokusil něco vyčíst z přítelova výrazu.

„Protože je miluji a chci, aby si užívali radostí Dračího ostrova.“

„A proč by neměli?“

„Nevím.“ Dyvim Tvar se tvrdě podíval na Elrika. „Mohl bych namítnout, že ty jsi za osud mých synů zodpovědný.“

„Já?“

„Mě to tak připadá. Podle slov vodního živlu na tvém rozhodnutí závisí osud Dračího ostrova. Žádám tě, abys pamatoval na mé syny, Elriku.“

„Budu, Dyvime Tvare. Mým zájmem je, aby vyrostli ve vynikající Pány Draků a jeden z nich tě vystřídá, jako lord dračích jeskyní.“

„Myslím, že ti ušlo, proč jsem to říkal, můj pane vládče.“

A Elrik se vážně zadíval na svého přítele a potřásl hlavou. „Neušlo mi, proč jsi to říkal. Ale mám pocit, že mě soudíš ukvapeně když se bojíš, že bych ublížil Melniboné a všemu, co znamená.“

„Pak mi, prosím, odpusť.“ Dyvim Tvar sklonil hlavu. Ale výraz v jeho očích se nezměnil.

* * *

V Imrryru se převlékli, vypili horké víno a nechali si donést kořeněné jídlo. Elrik měl přes všechnu únavu lepší náladu, než předtím. Přesto bylo jeho chování poznamenáno čímsi, co se rozhodl ukrýt, proto mluvil vesele a pohyboval se svižně. Dá se připustit, přemýšlel Dyvim Tvar, že vyhlídky jsou nadějné a brzy by měli být tváří v tvář Yyrkoonovi. Ale čekala je neznámá nebezpečí, musí počítat s léčkami. Zatím nechtěl Elrikovi kazit náladu. Mluvilo se o vybavení, které budou při výpravě do mysteriózních zemí Yu a Oin potřebovat,

uvažovali jakou bude mít Loď Plující Po Zemi I Po Moři kapacitu – kolik se na ni vejde lidí, jaké zásoby by si měli vzít s sebou a podobně.

Elrik se do postele nevlekl už tak unaveně, jako v předchozích dnech. Dyvim popřál Elrikovi dobrou noc. Opět ho přepadl stejný cit jako na břehu, když ho pozoroval při zaříkávání. Možná proto mu řekl o svých synech, měl o něj starost, jako by Elrik byl chlapcem, který se těší na nějakou zábavu. Možná mu cesta nepřinese tu radost, kterou očekával.

Dyvim Tvar zaplašil myšlenky a šel si také lehnout. Elrik se asi domnívá, že to, co se stalo s Yyrkoonem a Cymoril, je jeho vlastní vina. Dyvim Tvar měl náhle dojem, že také on sám se o to přičinil. Měl být dříve přesvědčivější, víc naléhat, víc se snažit ovlivnit mladého panovníka. Ale pak, jako pravý Melniboňan, ty pochybnosti a otázky pustil z hlavy Existovalo jen jedno pravidlo – za každou cenu se snaž získat potěšení. Ale platilo to v Melniboné vždycky? Dyvima najednou napadlo, jestli Elrik nemá něco s krví. Mohl by být reinkarnací nějakého dávného předka? Měli Melniboňané vždy v povaze myslet jenom na sebe a vlastní požitek?

Dyvim Tvar znova odehnal otázky. K čemu byly vůbec dobré? Svět byl takový, jaký byl. Člověk zůstával člověkem.

Dyvim Tvar se rozhodl navštívit obě staré milenky. Vzbudil je a trval na tom, že musí vidět své syny, Dyvima Slorma a Dyvima Mava. A když mu je oba ospalé a zmatené přivedly, dlouho se na ně jen tak díval a pak je poslal zpátky do postele. Nic jim neřekl, jen občas svraštil obočí, škrábal se na tváři, potřásal hlavou a když odešli, svým milenkám Niopale a Saramale, které byly stejně zmatené jako jejich synové, řekl: „Zítra je nechte dovést do dračích jeskyní ať začnou s výukou.“

„Tak brzy Dyvime?“ řekla Niopal.

„Ano. Obávám se, že už mnoho času nezbývá.“

Na to žádnou odezvu nedostal a ani dostat nemohl. Měl jen takový pocit. Pocit, který se stával jeho posedlostí.

Ráno se Dyvim Tvar vrátil do Elrikovy věže. Našel panovníka v kompletní válečné výstroji rázujícího po ochozu nad městem, jak dychtivě žádá jakékoli zprávy o lodi. Ale nikdo loď neviděl. Služebníci mu se vší vážností odpovídali, že by jim měl dát popis lodi. Bylo by pro ně snadnější vědět, co mají hledat. Elrik jim pochopitelně loď popsat nemohl. Upozornil služebnictvo pouze na to, že se loď nemusí objevit jenom na moři, ale také na zemi. Dyvim Tvar poznal, že tentokrát si vzal větší dávky drogy k doplnění krve. Zarudlé oči mu zářily vitalitou a jeho řeč byla rychlá a jasná.

„Jsi dnes ráno v pořádku, můj pane?“ zeptal se dračí pán.

„Jsem ve výborné náladě, děkuji, Dyvime Tvare.“ ušklíbl se Elrik. „Ale cítil bych se lépe, kdyby tady už byla Loď Plující Po Zemi I Po Moři.“ Došel k balustrádě, naklonil se přes ni a přes věže a městské zdi pátravě pozoroval nejdřív moře, pak pevninu. „Kde může být? Přál bych si, aby byl král Straasha víc konkrétní.“

„Souhlasím s tebou.“ Dyvim Tvar, který dosud nesnídal, si vybral něco šťavnatého z rozmanitého jídla ležícího na stole. Bylo zřejmé, že Elrik nejedl nic.

Dyvima napadlo, jestli ty spousty drog nepoškodily jeho příteli mozek; snad začalo ovládat Elrika šílenství, způsobené prováděním složitých kouzel, nebo touhou po Cymoril a nenávistí k Yyrkoonovi.

„Nebylo by lepší odpočívat a čekat, až se loď objeví?“ řekl tiše a otřel si ústa.

„Ano, to by bylo rozumné," souhlasil Elrik, „ale to nemůžu. Něco mě pobízí, Dyvime Tvare, abych se už setkal s Yyrkoonem tváří v tvář a pomstil se mu. Chci se co nejdříve vidět s Cymoril."

„Tomu rozumím. Ale přesto…"

Elrikův smích byl hlasitý a drsný. „Prskáš nad mým zdravím, jako Pokroucený. Nepotřebuji dvě chůvy, lorde dračích jeskyní."

Dyvim Tvar se s přemáháním usmál. „Máš pravdu. Dobře, modlím se, aby ten kouzelný člun… Co je to?" ukázal daleko přes ostrov. „Pohyb tamhle v lese. Jako by jím profukoval vítr. Ale nikde jinde vítr nefouká."

Elrik se upřeně zadíval směrem, kterým ukazoval Dyvim.

„Máš pravdu. Zajímalo by mě…"

A pak uviděli jak z lesa cosi vyrazilo a země jako by se zavlnila. To cosi se třpytilo bílou, modrou a černou barvou. Přiblížilo se to.

„Plachta," řekl Dyvim Tvar. „Myslím, že je to tvoje loď, můj pane."

„Ano," zašeptal Elrik a natáhl krk. „Moje loď. Připrav se, Dyvime Tvare, o půlnoci už budeme z Imrryru pryč."

VI.

Co si přál bůh Země

Loď byla dlouhá štíhlá a křehká. Krásně vyřezávané zábradlí, stejně jako stěžně a hrazení paluby očividně nebyly dílem lidských rukou. Byla celá z nelakovaného dřeva, které sice zářilo všemi barvami, ale výsledný dojem působil celistvě a přirozeně. Lanoví zelené jako mořská tráva a prkna na vyleštěné palubě připomínaly žilkováním kořeny stromů. Naducané plachty na třech vysokých stěžních, bílé a lehoučké, připomínaly mráčky na obloze příjemného letního dne. Ta loď byla zosobněním všech krás přírody asi by se nenašel nikdo, kdo by necítil při pohledu na ni potěšení. Vyzařovala prostou harmonii a Elrik si neuměl představit lepší plavidlo na cestu do nebezpečí zemí Oin a Yu.

Loď nebyla moc velká. Určitě byla menší, než melnibonský bojový prám a jen o něco větší, než jižanská galéra. Ale žádná se jí nevyrovnala v půvabu, jemných křivkách a hrdém chování. Plula hladce jak po zemi, tak po hladině řeky. Země se pod jejím kýlem vlnila, ale půda za ní se vracela do původního stavu.

Zastavila a lodní schůdky se spustily na zem.

Elrik stál s rukama v bok a obhlížel dar krále Straasha. Z bran městského opevnění začali na jeho pokyn vynášet otroci zásoby a zbraně do podpalubí. Mezitím dával Dyvim

Tvar dohromady imrryrské bojovníky a přiděloval jim hodnosti a povinnosti, které budou mít během výpravy. Válečníků nebylo mnoho. Jen polovina bojeschopných vojáků se mohla nalodit, druhá musela pod velením admirála Maguma Colima zůstat k ochraně města. Nějaký větší útok na Melniboné nebyl pravděpodobný, hlavně kvůli poslednímu marnému nájezdu barbarské flotily, ale bylo rozumné udělat alespoň nějaká opatření. Princ Yyrkoon přísahal, že si Imrryr podrobí. A pak tu bylo ještě něco. Z nějakého neznámého důvodu žádal Dyvim Tvar o dobrovolníky, veterány k boji obecně nezpůsobilé, a udělal z těchto mužů speciální oddíl. Tyto veterány vzali na loď jako první.

Poslední, kdo vystupoval po schůdcích, byl sám Elrik. Šel pomalu a ztěžka, hrdá postava v černém brnění, až dosáhl paluby. Pak se otočil, vzdal poctu městu a nařídil vytáhnout schůdky.

Dyvim Tvar na něj čekal na zadní palubě. Pán dračích jeskyní si stáhl jednu rukavici a přejížděl holou rukou po zvláštně zbarveném dřevě zábradlí. „Tohle není loď postavená pro válku, Elriku," řekl. „Nerad bych ji viděl poškozenou."

„Jak by se mohla poškodit?" zeptal se Elrik lehce a pozoroval Imryřany jak šplhají v lanoví a nastavují plachty. „Nechal by ji Straasha zničit? Nebo Grome? Neměj strach o Loď Plující Po Zemi I Po Moři, Dyvime Tvare. Obávej se jen o naši bezpečnost a úspěch výpravy. Teď se podíváme do námořních map. Pamatuji si Straashovo varování ohledně jeho bratra Gromeho a proto navrhuji cestovat po moři, jak nejdále to bude možné, až sem…" ukázal na mořský přístav na

západním výběžku Lormyru – „abychom navázali vztahy a zjistili co se dá o zemích Oinu a Yu a jak jsou střeženy."

„Jen několik málo cestovatelů se dostalo za Lormyr. Říká se, že konec světa neleží příliš daleko od nejjižnějších hranic země." Dyvim Tvar se zamračil. „Tak mě napadlo, není celý tenhle výlet pastí? Ariochovou pastí? Co když je ve spojení s princem Yyrkoonem a my jsme se pustili do výpravy, která nás zničí?"

„Na to jsem už myslel," řekl Elrik. „Ale nedá se nic jiného dělat. Musíme Ariochovi věřit."

Dyvim Tvar se ironicky zasmál. „Teď mě trápí něco jiného. Jak se ta loď pohybuje? Neviděl jsem žádné kotvy, které bychom mohli zvednout a pokud vím, na zemi nejsou žádné přílivy a odlivy Podívej, vítr naplňuje plachty." Byla to pravda. Plachty se nadouvaly a stěžně lehce praskaly.

Elrik pokrčil rameny a rozpřáhl ruce. „Myslím si, že musíme něco říct," a navrhl: „Lodi – jsme připraveni vyplout!" Loď se zakymácela a pak se dala do plavného pohybu, jako by vyplouvala na klidné moře.

Výraz úžasu v Dyvimově obličeji Elrika potěšil. Dyvim Tvar instinktivně svíral zábradlí. „Míříme přímo na městské hradby!" vykřikl.

Elrik vběhl doprostřed lodní zádě, kde čněla velká vodorovná páka napojená na hřídel. Byl si jist, že je to kormidlo. Popadl páku jako veslo a postrčil ji o dva zářezy. Loď reagovala okamžitě a otočila se k jiné části městských hradeb. Elrik zatáhl páku zpátky. Loď se naklonila a konečně si to namířila přes ostrov. Elrik se spokojeně usmál. „Je to celkem snadné, Dyvime. Jen malá ukázka použití logiky!"

„Přesto bych raději letěl na dracích," podezřívavě řekl Dyvim Tvar. „Přinejmenším jsou to zvířata a můžeme jim rozumět. Ale tahle kouzelná technika mi nedělá dobře."

„Takhle se šlechtic z Melniboné nevyjadřuje!“ překřikoval Elrik zvuk větru v lanoví, praskání dřeva a pleskání bílých plachet.

„Tím se právě vysvětluje, proč stojím po tvém boku, můj pane.“

Elrik odměnil přítele rozpačitým pohledem a odešel dolů k posádce najít kormidelníka, kterého naučí řídit.

Loď plula rychle do kopců porostlých křovinami, obratně se vyhýbala roztroušeným balvanům, vznešeně si prořezávala cestu lesy a nesla se po travnatých rovinách. Vojáci se srocovali na palubách a žasli nad jízdou Lodi Po Zemi. Zpátky k plachtám a ráhnoví, kde měli svá místa, museli být posíláni štulci. Jen mohutný bojovník byl jediným členem posádky kterého zázračná loď nijak neohromila, nebo to alespoň nedával najevo. Plnil si své povinnosti stejně, jako by se nacházel na jednom ze zlatých válečných prámů a dohlížel, jestli jde všechno jak má jít. Jeho pravým opakem byl Elrikem vybraný kormidelník, který nervózně a se strachem ovládal loď. Bylo zřejmé, že každou chvíli očekává náraz na balvany nebo havárii ve změti borovic s tlustými kameny. Neustále si olizoval rty a otíral pot z čela. Vzduch byl ostrý, ale jemu šla od úst pára. Brzy si však na zacházení s nezvyklým plavidlem zvykl, i když bylo nutné rozhodovat se a reagovat okamžitě a bez prodlení.

Rychlost lodi brala dech. Byla dokonce rychlejší, než Dyvimovi milovaní draci. Imrryřané rozjaření jízdou měli dobrou náladu. Po lodi se rozléhal také Elrikův spokojený smích a nakazil mnoho dalších.

„No, jestli se nás Grome z Kořenů snaží zbrzdit, neodvažuji se ani pomyslet, jak rychle poplujeme po vodě!“ volal na Dyvima Tvara.

Dyvim Tvar už také pozbyl něco ze své zasmušilosti. „Ano – na moři nás to smete s paluby!“

A potom, jako by v odpověď na jejich slova, začala loď s sebou najednou cukat a kývat se ze strany na stranu, jako v silném protiproudu. Kormidelník zesinal a pověsil se na páku, aby získal nad lodí kontrolu. Ozval se krátký, hrůzyplný výkřik a z nejvyššího stěžně spadl na palubu námořník. Měl rozdrcené snad všechny kosti v těle. Pak se loď zhoupla ještě jednou a mohli pokračovat ve svém kursu.

Elrik zíral na tělo mrtvého námořníka. Pocit veselí ho naráz ho opustil, musel se zachytit se zábradlí. Zaskřípal zuby. „Co jsem to za hlupáka. Jak jsem mohl takhle pokoušet bohy!“ podotkl hořce.

Přestože se loď pohybovala skoro tak rychle, jako předtím, zdálo se, že ji něco brzdí.

A Elrik náhle ucítil napětí ve vzduchu kolem sebe, v šumění lesa, kterým projížděli, v pohybu trávy, keřů a květin, ve váze balvanů a v zaoblení kopců. A věděl, že to, co cítí, je přítomnost Groma Půdy – Groma ze Země pod Kořeny – Groma, který si přál mít to, co kdysi měli s bratrem dohromady, co bylo znamením jejich sounáležitosti a oč potom spolu bojovali. Grome si hrozně moc chtěl vzít zpátky Loď Plující Po Zemi I Po Moři. Elrik se strachem upřeně sledoval černou hlínu.

VII.

Král Grome

Konečně se půdou tahající je za kýl probili až k moři. Vklouzli do vody a každým okamžikem nabírali rychlost, až se jim Melniboné ztratilo z očí. Před nimi visely husté mraky páry které patřily ke klimatu nad Vařícím Mořem po všechny časy. Elrik si myslel, že by nebylo moudré riskovat loď v takových vodách a tak otočili a namířili k pobřeží Lormyru, příjemnému a nejklidnějšímu ze všech Mladých království, do přístavu Ramasaz, který ležel na západním břehu Lormyru. Kdyby jižanští barbaři, se kterými minule bojovali, byli z Lormyru, Elrik by vybral jiný přístav. Nájezdníci ale pocházeli ze vzdálené jihovýchodní části kontinentu, z Pikaraydu. Lormyranci, poddaní tlustého a opatrného krále Fadana, by se nájezdu zúčastnili leda v případě, že by byl úspěch stoprocentně jistý.

Když vjížděli pomalu do Ramasazu, vydal Elrik rozkazy, aby s lodí zacházeli jako s jinou obyčejnou lodí. Stejně byla středem pozornosti pro svou krásu a obyvatelé přístavu se divili, že její posádku tvoří Melniboňané. Melniboňany v Mladých královstvích neměli rádi, báli se jich. A tak se k Elrikovi a jeho mužům chovali s respektem.

V největším pobřežním hostinci, v místě zvaném *Směřovat jinam a Vracet se zase v pořádku domů,* našel Elrik upovídaného hostinského, který byl dříve prosperujícím rybářem a znal docela dobře nejjižnější břehy. Samozřejmě znal země Oin a Yu, ale neměl o nich valné mínění.

„Vy si myslíte, že by mohli pomýšlet na válku, můj pane?“ Zvedl na Elrika obočí a pak schoval tvář do džbánku s vínem. Otřel si pusu a pokýval hlavou. „Ti by tak mohli bojovat proti vrabcům. Oin a Yu vlastně ani nejsou národy. Jejich trochu lepší město je Dhoz-Kam. Je rozpůleno řekou Ar. Zbytek Oinu a Yu je osídlen zemědělci, kteří jsou většinou nevzdělaní, chudí a pověrčiví. Mezi nimi byste vojáka nenašel.“

„Neslyšel jste něco o melnibonském odpadlíkovi, který si Oin a Yu podrobil a začal ty zemědělce trénovat pro boj?“ Dyvim Tvar se opřel o pult vedle Elrika a upil z plného poháru vína. „Ten odpadlík se jmenuje princ Yyrkoon.“

„Ano, mluví se o něm,“ hostinského to začalo zajímat. „Rozepře mezi dračími princi, eh?“

„To je naše věc,“ ohradil se ostře Elrik.

„Jistě, můj pane.“

„Víš něco o velkém zrcadle, které krade lidem paměť?“ zeptal se Dyvim Tvar.

„Kouzelné zrcadlo!“ Hostinský zvrátil hlavu a srdečně se zasmál. „Pochybuji, že existuje nějaké pořádné zrcadlo v celém Oinu, nebo Yu! Ne, pánové, myslím, že se mýlíte, když se těch zemí obáváte!“

„Doufejme, že máš pravdu,“ řekl Elrik a podíval se do svého vína, které ještě neochutnal. „Ale rádi bychom si to zkontrolovali sami. Je to konečně také v zájmu Lormyru, kdybychom našli, co hledáme a včas vás varovali.“

„O Lormyr nemějte obavy, my se můžeme snadno vypořádat s jakoukoliv snahou vyvolat z té strany válku. Ale

jestli se o tom chcete přesvědčit, musíte jít podél pobřeží tři dny, až přijdete k velikému zálivu. Do něj se vlévá řeka Ar a na jejích březích leží Dhoz-Kam. Ten ošuntělý brloh je sídelním městem dvou národů. Obyvatelé jsou zkažení, špinaví a plní nemocí, ale naštěstí také líní a tak s nimi nejsou problémy, zvláště, když s sebou nosíte meč. Až strávíte hodinu v Dhoz-Kamu, uvědomíte si, že takoví lidé nemůžou být nikomu nebezpeční. Ledaže by se k vám dostali tak blízko, aby vás mohli nakazit některým ze svých četných morů!" Hostinský se znovu mohutně zasmál svému vlastnímu vtipu. „Možná se bojíte jejich námořní síly. Tu tvoří, asi tak tucet špinavých rybářských lodí, které jsou tak neschopné plavby, že se s nimi odváží lovit jen na mělčinách ústí řeky," dodal se smíchem.

Elrik odstrčil svůj pohár s vínem. „Děkujeme vám, pane hostinský." Položil na pult melnibonskou stříbrnou minci.

„To bude těžké proměnit," řekl hostinský prohnaně.

„Drobné nemusíte vracet," řekl Elrik.

„Ó děkuji vám, pánové. Zůstanete dnes v noci v mém podniku? Mohu vám nabídnout nejlepší postele v Ramasazu."

„Myslím, že ne," řekl mu Elrik. „Dnes budeme spát na své lodi, vyplouváme za svítání."

Hostinský se díval za odcházejícími. Podvědomě kousl do stříbrné mince a když zjistil, že chutná poněkud divně, napadlo ho, co když je melnibonské stříbro pro obyčejného smrtelníka jedovaté? Bylo by lépe nic neriskovat. Hodil minci do měšce a sebral ty dva džbány s vínem, které tu nechali. I když nenáviděl plýtvání, rozhodl se, že bude moudřejší je vyhodit. Co kdyby byly nějak nakažené.

Loď Plující Po Zemi I Po Moři dorazila do zálivu následujícího dne v poledne a teď ležela blízko břehu ukrytá v

mořské úžině mezi hustými keři. Elrik a Dyvim Tvar se brodili mělkou vodou ke břehu až vstoupili do lesa. Rozhodli se být opatrní a než se ukážou, přesvědčí se o pravdivosti pohrdavého popisu Dhoz-Kamu. Blízko cípu mořské úžiny rostlo na nevysokém kopci několik vzrostlých stromů. Pěšinu mezi podrostem si vysekali meči a vylezli na stromy. Elrik strčil meč do pochvy a usadil se na větvi schopné udržet jeho váhu. Dyvim Tvar na vedlejším stromě ukázal směrem na Dhoz-Kam. To město si opravdu popis hostinského zasloužilo. Bylo přikrčené, pochmurné a očividně chudé. Nebylo divu, že si ho Yyrkoon vybral, dobýt země Oinu a Yu určitě nebylo těžké s houfem dobře vycvičených Imrryřanů a Yyrkoonovými kouzly. Jistě by se nenašlo moc lidí, kteří by se obtěžovali dobýváním místa, kde evidentně není žádné bohatství a zeměpisná poloha je strategicky dokonale nezajímavá. Yyrkoon volil dobře, už jen kvůli utajení. Ale informace hostinského o loďstvu Dhoz-Kamu byla mylná. Dokonce i odtud ho mohli odhadnout na dobrých třicet válečných lodí kotvících na řece. Ale jejich pozornost upoutala jiná věc, která blikala a zářila nad městem. Bylo to kulaté zrcadlo v rámu vyzdvižené na mohutných sloupech. O jeho nepozemském původu nebylo pochyb.

Bylo to Zrcadlo paměti. Každý, kdo vplul do přístavu a vystavil se jeho vlivu, musel ztratit paměť.

„Zdá se mi, můj pane," řekl Dyvim Tvar ze svého bidélka „že by nebylo rozumné vplout přímo do přístavu Dhoz-Kam. V zálivu jsme bezpeční a na zrcadlo se můžeme dívat proto, že na nás není namířené. Všiml jsem si, že jím můžou otáčet mnoha směry. Nelze je ale otočit do vnitrozemí. Asi to není zapotřebí, protože nikdo jiný než obyvatelé Oinu a Yu by nepřicházel do hlavního města z neobydlených území za jejich hranicemi."

„Myslím, že dám na tebe, Dyvime Tvare. Navrhuješ, abychom využili zvláštností naší lodi a …“

„… přišli neočekávaně z vnitrozemí. Využijeme naše veterány, které jsme vzali sebou. Najdou nám prince Yyrkoona a jeho věrné. Může se nám to podařit, Elriku? Vtrhnout do města, zajmout Yyrkoona, osvobodit Cymoril – a pak rychle vypadnout?“

„Vzhledem k tomu, že nemáme dost mužů k přímému útoku, je to to jediné, co můžeme udělat, i když je to nebezpečné. Výhoda překvapení se samozřejmě ztratí po útoku. Kdybychom neměli úspěch, bude mnohem těžší zaútočit podruhé. Nejlepší by bylo vplížit se do města v noci a doufat, že zastihneme Yyrkoona a Cymoril samotné. Použijeme při vpádu do města Loď Plující Po Zemi I Po Moři. Myslím, že tvůj plán je výborný, Dyvime Tvare. Obraťme nyní loď do vnitrozemí a doufejme, že Gromemu zabere nějaký čas ji najít. Mám stále obavy, že se pokusí vzít nám ji.“

Když už stáli na zádi, nařídil Elrik kormidelníkovi, aby nabral kurs k pevnině. Loď se půvabně s napůl staženými plachtami pohybovala vodou ke břehu kvetoucími křovinami, které uhýbaly před její přídí do tmavé zeleně džungle. Polekaní ptáci vříkali a malá zvířata se překvapeně zastavovala a pak utíkala ze stromů do svých doupat.

Pokračovali dál do vnitrozemí na sever od řeky Ar, hranicí mezi Oinem a zemí zvanou Yu, k hlavnímu městu.

Krajinu Oin tvořila divoká džungle a neúrodné planiny. Domorodci žili na planinách, protože se džungle báli a nevešli by do ní, ani kdyby tam mohli najít lepší obživu.

Za přídí se objevilo rozsáhlé jezero. Dyvim Tvar, sledující jednoduchou mapu, kterou si sehnal v Ramasazu,

poznamenal, že by se měli stočit k jihu a objet Dhoz-Kam širokým obloukem. Elrik souhlasil a loď se začala otáčet.

A tehdy se země opět zavlnila. Tentokrát se kolem lodi zdvihly mohutné vlny travnaté půdy a zakryly výhled do okolí. Loď se kývala ze strany na stranu, nahoru a dolů. Další dva členové posádky se zabili pádem z ráhna na palubu. Všechno se odehrávalo tiše, ale tím hrozivější dojem dělaly všechny ty vlny kolem. Loďmistr zakřičel na své muže, aby se na svých místech přivázali. „A ti, co zrovna nemají nic na práci – okamžitě do podpalubí!“ dodal.

Elrik a Dyvim Tvar přivázaní k zábradlí se potáceli na všechny strany ztráceli rovnováhu a Elrik měl pocit, že se mu lámou všechny kosti v těle. Loď praskala a protestovala.

„To je Gromova práce, Elriku,“ supěl Dyvim Tvar, „a nebo je to nějaké Yyrkoonovo kouzlo?“

Elrik zakroutil hlavou. „To není Yyrkoon. Tohle je Grome. A nevím, jak si jeho, nejmocnějšího z králů živlů usmířit.“

„Určitě porušuje dohodu, kterou má se svým bratrem, když nám tohle dělá!“

„To si nemyslím. Král Straasha nás varoval, že by se to mohlo stát. Můžeme jen doufat, že se Grome unaví a loď to vydrží, jako přirozenou bouři na moři.“

„Tohle je horší, než mořská bouře, Elriku!“

Elrik kývl hlavou na souhlas, ale nemohl nic říct, protože paluba se náhle naklonila v bláznivém úhlu a on visel na zábradlí bez jakékoli opory.

Ticho vystřídalo dunění a hučení, které tak trochu připomínalo smích.

„Králi Grome!“ zařval Elrik. „Králi Grome! Nech nás být! Nic jsme ti neudělali!“

Smích zesílil a otřásal celou lodí. Země kolem se zvedala a klesala, stromy a balvany padaly k lodi, pak se zas řítily pryč,

aniž by se jí dotkly. Nebylo pochyb, že Grome nechce svou loď zničit.

„Grome! Se smrtelníky žádný spor nemáš!“ vykřikl znovu Elrik. „Nech nás být! Žádej od nás službu jestli musíš, ale udělej něco pro nás!“

Elrik křičel, co mu slina na jazyk přinesla. Opravdu neměl žádnou naději, že ho bůh země vyslyší a nečekal, že se král Grome bude vůbec obtěžovat, aby je vyslechl. Ale nic jiného nemohl dělat.

„Grome! Grome! Grome! Vyslyš mě!“

Elrikovi byl odpovědí jen stále mohutnější smích, který mu rozechvíval všechny nervy v těle. Země se zvedala a padala, loď se točila kolem dokola a Elrik si byl jistý, že brzy ztratí nad sebou kontrolu úplně.

„Králi Grome! Králi Grome! To chceš jen tak zabít někoho, kdo ti nic neprovedl?“

Najednou se země zklidnila a loď sebou přestala házet. Nad přídí vyrostla obrovská hnědá postava. Měla barvu půdy a vypadala jako mohutný starý dub. Vlasy a vousy byly zelené jako listí, oči jako zlatá ruda, zuby připomínaly žulu, nohy kořeny a kůži pokrývaly malé zelené skvrny místo chloupků. Vzduch byl cítit plodností a příjemnou plesnivinou.

Byl to král Grome Pozemských Živlů. Zafuněl, zamračil se loď do vnitrozemí a doufejme, že Gromemu zabere nějaký čas ji najít. „Mám stále obavy, že se pokusí vzít nám ji.“

Když už stáli na zádi, nařídil Elrik kormidelníkovi, aby nabral kurs k pevnině. Loď se půvabně s napůl staženými plachtami pohybovala vodou ke břehu kvetoucími křovinami, které uhýbaly před její přídí do tmavé zeleně džungle. Polekaní ptáci vříkali a malá zvířata se překvapeně zastavovala a pak utíkala ze stromů do svých doupat.

Pokračovali dál do vnitrozemí na sever od řeky Ar, hranicí mezi Oinem a zemí zvanou Yu, k hlavnímu městu.

Krajinu Oin tvořila divoká džungle a neúrodné planiny. Domorodci žili na planinách, protože se džungle báli a nevešli by do ní, ani kdyby tam mohli najít lepší obživu.

Za přídí se objevilo rozsáhlé jezero. Dyvim Tvar, sledující jednoduchou mapu, kterou si sehnal v Ramasazu, poznamenal, že by se měli stočit k jihu a objet Dhoz-Kam širokým obloukem. Elrik souhlasil a loď se začala otáčet.

A tehdy se země opět zavlnila. Tentokrát se kolem lodi zdvihly mohutné vlny travnaté půdy a zakryly výhled do okolí. Loď se kývala ze strany na stranu, nahoru a dolů. Další dva členové posádky se zabili pádem z ráhna na palubu. Všechno se odehrávalo tiše, ale tím hrozivější dojem dělaly všechny ty vlny kolem. Loďmistr zakřičel na své muže, aby se na svých místech přivázali. „A ti, co zrovna nemají nic na práci – okamžitě do podpalubí!“ dodal.

Elrik a Dyvim Tvar přivázaní k zábradlí se potáceli na všechny strany, ztráceli rovnováhu a Elrik měl pocit, že se mu lámou všechny kosti v těle. Loď praskala a protestovala.

„To je Gromova práce, Elriku,“ supěl Dyvim Tvar, „a nebo je to nějaké Yyrkoonovo kouzlo?“

Elrik zakroutil hlavou. „To není Yyrkoon. Tohle je Grome. A nevím, jak si jeho, nejmocnějšího z králů živlů usmířit.“

„Určitě porušuje dohodu, kterou má se svým bratrem, když nám tohle dělá!“

„To si nemyslím. Král Straasha nás varoval, že by se to mohlo stát. Můžeme jen doufat, že se Grome unaví a loď to vydrží, jako přirozenou bouři na moři.“

„Tohle je horší, než mořská bouře, Elriku!“

Elrik kývl hlavou na souhlas, ale nemohl nic říct, protože paluba se náhle naklonila v bláznivém úhlu a on visel na zábradlí bez jakékoli opory.

Ticho vystřídalo dunění a hučení, které tak trochu připomínalo smích.

„Králi Grome!“ zařval Elrik. „Králi Grome! Nech nás být! Nic jsme ti neudělali!“

Smích zesílil a otřásal celou lodí. Země kolem se zvedala a klesala, stromy a balvany padaly k lodi, pak se zas řítily pryč, aniž by se jí dotkly. Nebylo pochyb, že Grome nechce svou loď zničit.

„Grome! Se smrtelníky žádný spor nemáš!“ vykřikl znovu Elrik. „Nech nás být! Žádej od nás službu jestli musíš, ale udělej něco pro nás!“

Elrik křičel, co mu slina na jazyk přinesla. Opravdu neměl žádnou naději, že ho bůh země vyslyší a nečekal, že se král Grome bude vůbec obtěžovat, aby je vyslechl. Ale nic jiného nemohl dělat.

„Grome! Grome! Grome! Vyslyš mě!“

Elrikovi byl odpovědí jen stále mohutnější smích, který mu rozechvíval všechny nervy v těle. Země se zvedala a padala, loď se točila kolem dokola a Elrik si byl jistý, že brzy ztratí nad sebou kontrolu úplně.

„Králi Grome! Králi Grome! To chceš jen tak zabít někoho, kdo ti nic neprovedl?“

Najednou se země zklidnila a loď sebou přestala házet. Nad přídí vyrostla obrovská hnědá postava. Měla barvu půdy a vypadala jako mohutný starý dub. Vlasy a vousy byly zelené jako listí, oči jako zlatá ruda, zuby připomínaly žulu, nohy kořeny a kůži pokrývaly malé zelené skvrny místo chloupků. Vzduch byl cítit plodností a příjemnou plesnivinou.

Byl to král Grome Pozemských Živlů. Zafuněl, zamračil se a vláčným mocným hlasem, řekl drsně a nabručeně: *„Chci svoji loď."*

„Nemůžeme ti ji dát, není naše, králi Grome," řekl Elrik.

Nedůtklivost Gromeho vzrostla. *„Chci svoji loď,"* řekl pomalu. *„Chci tu věc. Je moje."*

„K čemu ji potřebuješ, králi Grome?"

„Potřebuji? Je moje."

Grome dupnul a země se zavlnila.

Elrik řekl zoufale: „Je to loď tvého bratra, králi Grome. Patří králi Straashovi. Dal ti část svých území a tys mu dovolil, aby si loď nechal. Taková byla dohoda."

„Nevím nic o dohodě. Loď je moje."

„Když si vezmeš loď, pak si král Straasha může vzít zpátky půdu, kterou ti dal."

„Chci svoji loď." Mohutná postava změnila polohu a na palubu lodi dopadly kousky hlíny.

„Budeš nás muset zabít, abys ji získal," řekl Elrik.

„Zabít? Grome smrtelníky nezabíjí Nic nezabíjí. Grome buduje. Grome přivádí k životu."

„Už jsi zabil tři z nás," podotkl Elrik. „Tři jsou mrtví, králi Grome, protože jsi vyvolal bouři."

Grome stáhl obrovské obočí a poškrábal se na obrovské hlavě, až to zašustilo. *„Grome nezabíjí,"* řekl znovu.

„Král Grome zabil," důrazně řekl Elrik. „Tři životy jsou ztracené."

Grome zavrčel. *„Ale já chci svoji loď."*

„Loď nám půjčil tvůj bratr. Nemůžeme ti ji dát. A vůbec, my s ní plujeme, máme vznešené důvody, abych tak řekl. My…"

„Nevím nic o důvodech a nestarám se o ně. Chci svoji loď. Můj bratr vám ji neměl půjčovat. Skoro jsem na ni zapomněl. Ale teď, když jsem si vzpomněl, chci ji."

„Nevzal by sis raději něco místo ní, králi Grome?" řekl Dyvim Tvar najednou. „Nějaký jiný dárek."

Grome potřásl obrovskou hlavou. *„Jak mi může smrtelník něco dát? Jsou to smrtelníci, komu pořád dávám. Kradou mi moje kosti, krev a kůži. Můžete mi vrátit všechno, co mi vaše plemeno ukradlo?"*

„Vůbec nic jiného si nepřeješ?" řekl Elrik.

Grome zavřel oči.

„Vzácné kovy? Drahé kameny?" navrhoval Dyvim Tvar. „V Melniboné jich máme hodně."

„Těch mám spoustu," řekl král Grome.

Elrik zoufale pokrčil rameny. „Jak se můžeme dohodnout s bohem, Dyvime Tvare?" zahořkle se usmál. „Co si může Pán Půdy přát? Víc slunce, víc deště? To mu dát nemůžeme."

„Já jsem drsný bůh," řekl Grome, *„jako, že jsem bůh. Ale nechtěl jsem zabít vaše kamarády. Mám nápad. Dejte mi těla zabitých. Pochovejte je v mé půdě."*

Elrikovi poskočilo srdce. „To je všechno, co si od nás přeješ?"

„Pro mne to bude hodně znamenat."

„A za to nás necháš plout dál?"

„Po vodě ano," zabručel Grome, *„ale nevidím důvod, proč bych vám měl dovolit plout přes moji zem. To byste ode mne očekávali příliš mnoho. Můžete jít támhle na jezero, ale tato loď se bude pohybovat jen na území mého bratra Straasha. Víc už přes moji zem nepopluje."*

„Ale králi Grome, my tu loď potřebujeme. Máme před sebou naléhavé jednání. Potřebujeme doplout do tamtoho města." Elrik ukázal směrem k Dhoz-Kamu.

„Můžete jít na jezero, ale potom loď popluje pouze po vodě. Teď mi dejte, co jsem chtěl.“

Elrik zavolal dolů na loďmistra. „Přineste nahoru těla těch tří mrtvých mužů.“

Přinesli těla z podpalubí. Grome k nim natáhl jednu velikou zemitou ruku a zvedl je.

„Děkuji vám,“ zabručel. *„Sbohem.“*

A pomalu se začal nořit do země, rozpadal se a všechny jeho atomy byly vstřebány půdou.

Potom se loď znovu pomalu rozjela na poslední krátkou cestu po zemi směrem k jezeru.

„A naše plány jsou zmařeny,“ řekl Elrik.

Dyvim Tvar se nešťastně díval na lesknoucí se jezero. „Ano. Jsme v koncích. Nechce se mi to navrhnout, Elriku, ale bojím se, že se musíme opět uchýlit k čarování.“

Elrik si povzdechl. „Obávám se, že musíme.“

VIII.

Město a zrcadlo

Princ Yyrkoon byl spokojený. Jeho plány mu vycházely. Díval se přes vysoký plot, který lemoval rovnou střechu jeho domu, nejlepšího v Dhoz-Kamu, na přístav a svou skvělou ukořistěnou flotilu. Každou loď, která plula do přístavu a nepatřila zrovna nějakému mocnému národu, snadno sebrali po tom, co se její posádka podívala do zrcadla ležícího na sloupech nad městem. Sloupy postavili démoni. Princ Yyrkoon za ně zaplatil dušemi těch, kteří se mu postavili na odpor. Čekal ho již poslední sen, který si musí splnit, a pak už bude se svými stoupenci na cestě do Melniboné… Obrátil se a promluvil na svou sestru. Cymoril ležela na dřevěné lavici oblečená ve špinavých cárech šatů, které měla na sobě v den únosu, a nepřítomně zírala na oblohu.

„Podívej se na naši flotilu, Cymoril! Zatímco zlaté prámy jsou rozptýlené, my bez překážek doplujeme do Imrryru a prohlásíme město za své. Elrik se proti nám nemůže bránit. Tak snadno spadl do mé léčky. Je to hlupák! A tys byla blázen, žes mu věnovala svou přízeň!“

Cymoril neodpověděla. Během těch měsíců co byli pryč, jí Yyrkoon dával do jídla i do pití drogy Svou netečností připomínala Elrika v době, kdy mu drogy scházely. Yyrkoon

sám byl díky čarování pohublý, v očích se mu usadil divoký pohled. Cymoril i přes svou zanedbanost a únavu byla stále krásná. Zdálo se, že Dhoz-Kam do nich zasel svůj úpadek, ale každého se to dotklo jinak.

„O svou budoucnost se nemusíš bát, sestro moje," pokračoval Yyrkoon. Zachechtal se. „Staneš se královnou a usedneš vedle panovníka na Rubínový trůn. Jen já budu vladařem a Elrikovým posledním zážitkem bude dlouhé umírání. Způsob jeho smrti bude rafinovanější než ten, který přisoudil mě."

Cymorilin hlas zněl prázdně a vzdáleně. Ani neotočila hlavu, když řekla: „Jsi šílený, Yyrkoone."

„Šílený? No tak, sestro, to není slovo, které by použil pravý Melniboňan! My nerozlišujeme, jestli je někdo šílený, nebo ne. Každý člověk je tím čím doopravdy je. Možná jsi už příliš dlouho v Mladých královstvích a nakazila ses jejich myšlením. Ale to se brzy spraví. Vrátíme se vítězně na Dračí ostrov a ty na tohle všechno zapomeneš, jako kdyby ses podívala do zrcadla paměti." Rychle střelil nervózním pohledem nahoru, jako by napůl očekával, že zrcadlo bude namířeno na něj.

Cymoril zavřela oči. Dýchala těžce a velmi pomalu; brala tuto noční můru statečně, byla si jistá, že ji Elrik vysvobodí. Ta naděje bylo to jediné, co ji zadržovalo od sebevraždy. Kdyby ji ztratila, přivodí si vlastní smrt a bude mít pokoj od Yyrkoona a všech jeho hrůz.

„Říkal jsem ti, že jsem měl minulou noc úspěch? Přivolal jsem démony, Cymoril, mocné a temné démony. Naučil jsem se od nich všechno, co jsem ještě neuměl. A nakonec jsem otevřel Bránu Stínů. Brzy se dostanu skrz ni a najdu po čem toužím. Stanu se nejmocnějším smrtelníkem na zemi. Říkal jsem ti to?"

Ve skutečnosti se to ráno už několikrát opakoval, ale Cymoril mu nevěnovala pozornost. Cítila se strašně unavená. Zkoušela usnout. Náhle, jako by si na něco vzpomněla, pomalu řekla: „Nenávidím tě Yyrkoone."

„Ach, ale brzy mě budeš milovat, už brzy."

„Elrik přijde…"

„Elrik! Ha! Ten sedí ve své věži, okusuje si prsty a čeká na zprávy, které nikdy nepřijdou. Dočká se až těch, které mu přinesu já!"

„Elrik přijde," řekla.

Yyrkoon zavrčel. Oinišská dívka mu přinesla jeho ranní víno. Yyrkoon popadl pohár a ochutnal obsah. Plivl ho po dívce, která se roztřásla a schoulila se opodál. Vzal džbán a vylil ho do bílého prachu střechy. „Tohle je Elrikova slabá krev. A takhle odplave pryč!"

Ale Cymoril ho opět neposlouchala. Snažila se vzpomínat na svého milence a na těch několik sladkých dnů, které spolu strávili ještě jako dětí.

Yyrkoon hodil prázdný džbán po dívce. Byla na to zvyklá a obratně uhnula. Zamumlala obvyklou odpověď na jeho útoky a urážky. „Děkuji ti, pane démonů. Děkuji ti, pane démonů."

Zasmál se. „Ano. Pán démonů. Tvoji lidé mají pravdu, když mi tak říkají. Je mi podřízeno víc démonů než lidí. Moje moc se zvětšuje každým dnem!"

Dívka odběhla aby přinesla další džbán s vínem.

Yyrkoon si opět prohlížel důkaz své moci, ale při pohledu na flotilu uslyšel najednou z opačné strany střechy vřavu. Byla to snad rvačka Oinišů a Yuů? Kde jsou imrryrští dozorci? Kde je kapitán Valharik?

Přeběhl střechu a podíval se dolů, do ulic.

„Oheň?" Mumlal si. „Kde se tady vzal?"

Ulice opravdu vypadaly jako by někde hořelo. Ale nebyl to obyčejný oheň. Ohnivé koule létaly a podpalovaly rákosové střechy, dveře, prostě všechno co snadno hořelo.

Yyrkoon se zamračil. Jeho první myšlenka byla, že nedával pozor a nějaké kouzlo se obrátilo proti němu, ale přes hořící domy spatřil u řeky loď, velice půvabnou a krásnou, která vypadala jako by ji vytvořila příroda a ne člověk. Uvědomil si, že se na ně útočí. Ale kdo by útočil na Dhoz-Kam? Tady se nedalo nic získat. To nemohou být Imrryřani…

To nemůže být Elrik.

„To nesmí být Elrik," zavrčel. „Zrcadlo. Musí se otočit na vetřelce."

„A na tebe ne, bratře?" Cymoril najednou vstala a opřela se s úsměvem o stůl. „Příliš si věříš, Yyrkoone. Elrik přichází."

„Hloupost! Jen pár barbarských plavců z vnitrozemí. Jakmile budou v centru města, použijeme zrcadlo paměti." Rozběhl se k padacím dveřím, které vedly dolů do domu. „Kapitáne Valhariku! Kde je Valharik?" Valharik se objevil ve spodní místnosti zpocený, s mečem v ruce.

„Připrav zrcadlo, Valhariku, otoč ho na útočníky"

„Ale, můj pane, měli bychom…"

„Honem! Udělej, co ti říkám. Brzy tyhle barbary přičteme k naší síle – i s lodí."

„Barbary, můj pane? Mohou barbaři řídit ohňové živly? Ty věci, proti kterým bojujeme, jsou živly plamene. Nemůžeme je zabít, zrovna tak, jako oheň nemůže být zabit."

„Oheň může být zničen vodou," připomněl svému kapitánovi princ Yyrkoon. „Vodou, Valhariku. Copak jsi zapomněl?"

„Zkoušeli jsme to uhasit – a voda se z našich džberů nechtěla vylít. Těm nájezdníkům velí nějaký mocný čaroděj. Má moc nad živly ohně a vody."

„Ty jsi se zbláznil, Valhariku," řekl Yyrkoon pevně. „Připrav zrcadlo a ušetři nás těch hloupostí."

Valharik si olízl suché rty. „Ano, můj pane." Sklonil hlavu a šel vykonat rozkaz.

Yyrkoon šel znovu k plotu a díval se dolů. V ulicích se nějací lidé prali s jeho vlastními válečníky. Ale kouř mu vadil ve výhledu a nemohl rozeznat žádné vetřelce. „Užívejte si svého ubohého vítězství." Yyrkoon se zachechtal. „Už brzy vám vezme vaše myšlenky zrcadlo a vy budete mými otroky."

„To je Elrik," řekla Cymoril tiše. Usmívala se. „Elrik přišel, aby se ti pomstil bratře."

Yyrkoon se zahihňal. „Opravdu si to myslíš? I kdyby to byl on, zjistí, že tu nejsem, protože mám stále prostředky, jak se mu vyhnout. A tvoje přivítání sestřičko ho příliš nepotěší. Podívej se, jak vypadáš. Ale to není Elrik. Je to nějaký neotesaný šaman ze stepí na východ odtud. Brzy bude v mé moci."

„Elrik," řekla Cymoril při pohledu do ulic. „Vidím jeho helmu."

„Cože?" Yyrkoon ji odstrčil stranou. V ulicích se Imrryřani bili s Imrryřany o tom nemohlo být pochyb. Yyrkoonovi muži ustupovali. A v čele útočníků byla vidět černá dračí helma, jakou nosí jenom jeden Melniboňan. Byla to Elrikova helma. A Elrikův meč, který kdysi patřil hraběti Aubecovi z Maladoru, se třpytil krví.

Yyrkoona na chvíli přemohlo zoufalství. Zasténal. „Elriku, stále podceňujeme jeden druhého. Jaká kletba, to na nás leží?"

Cymoril hodila hlavou dozadu a obličej jí znovu ožil. „Říkala jsem, že přijde, bratře!"

Yyrkoon se k ní otočil. „Ano, přišel – a zrcadlo mu vykrade mozek. Bude mým otrokem. Uvěří všemu co mu do lebky vložím já. Je to dokonce sladší, než jsem plánoval, sestro!"

Podíval se nahoru a rychle si zakryl oči, když si uvědomil, co udělal. „Rychle dolů, do domu, zrcadlo se začíná otáčet!“ Ozvalo se mohutné skřípění mechanismů a hrozné zrcadlo paměti se natáčelo na ulici pod ním.

„Nebude to trvat dlouho a Elrik se svými muži budou v mé moci. Jaká úžasná ironie!“ Yyrkoon pomohl sestře dolů se schodů a zavřel za sebou padací dveře. „Elrik sám pomůže při útoku na Imrryr. Zničí svoje vlastní lidi. Sám sebe vypudí z Rubínového trůnu!“

„Snad si nemyslíš, že by Elrik nic nevěděl o hrůze zrcadla paměti, bratře?“ řekla Cymoril s požitkem.

„Předvídat ji, to ano – ale nemůže se jí vyhnout. Musí vidět, aby mohl bojovat. Buďto se nechá zabít, nebo otevře oči. Nikdo, kdo má oči, nemůže být před zrcadlem bezpečný.“ Yyrkoon se rozhlédl po uboze zařízené místnosti. „Kde je Valharik? Kde je to psisko?“

Valharik vběhl dovnitř. „Zrcadlo je otočené, můj pane, ale ovlivní i naše muže. Bojím se…“

„Tak se přestaň bát. Brzy jim můžeme znova nakrmit mozky tím, co potřebují vědět – právě tak, jako to uděláme poraženým nepřátelům. Jsi příliš nervózní, kapitáne Valhariku.“

„Ale vede je Elrik…“

„A Elrikovy oči jsou také oči – i když vypadají jak zarudlé kamínky. Dopadne stejně jako jeho muži.“

V ulicích zatlačovali Elrik, Dyvim Tvar a jejich Imrryřani své demoralizované protivníky na ústup. Útočníci neměli skoro žádné ztráty zato padlo mnoho Oinišů a Yuů spolu s několika Imrryrskými odpadlíky. Ohňové živly, které Elrik se značným úsilím přivolal, se začaly vytrácet. Nemohly vydržet tak dlouho na Elrikově rovině, ale pomohly mu v okamžiku překvapení a nebylo pochyb, že udělaly dobrou práci. Více

než stovka domů stála v plamenech a další od nich chytaly. Brzy to špinavé místo lehne popelem. Hořely také lodě v přístavu.

Dyvim Tvar byl první, kdo si všiml, že zrcadlo se otáčí. Zatroubil výstražně na válečný roh a rozkázal skupině, která se zatím nezúčastnila boje, aby vykročila kupředu. „Teď nás musíte vést!“ zavolal a stáhl si hledí přes obličej. Otvory pro oči byly v helmě zakryté, takže nemohl nic vidět.

Elrik si také pomalu spustil hledí. Hluk boje pokračoval. Ostatní oddíly se sice stáhly, ale do boje zasáhli veteráni z Melniboné, kteří neměli zakryté helmy.

Elrik se modlil, aby mu plán vyšel.

Yyrkoon, který opatrně vykukoval ven štěrbinou v těžkých závěsech, řekl hašteřivě: „Valhariku? Oni pokračují v boji. Jak to? Copak zrcadlo není obrácené?“

„Mělo by být, můj pane.“

„Tak se pojď podívat sám, Imrryřani pokračují v útoku a naši muži se dostávají pod vliv zrcadla. Někde se stala chyba, Valhariku. Ale kde?“

Valharik vtáhl do sebe vzduch přes zuby a na tváři se mu objevil výraz obdivu.

„Jsou slepí,“ řekl. „Bojují podle sluchu, hmatu a čichu. Jsou slepí, můj pane – a vedou Elrika s jeho muži. Ti mají zakryté helmy, aby nemohli vidět.“

„Slepí?“ Yyrkoon tomu odmítal uvěřit.

„Ano. Slepí bojovníci – muži zranění v dřívějších válkách, ale znalí svého řemesla. Takhle se Elrik ubrání našemu zrcadlu, můj pane.“

„Ach! Ne! Ne!“ Yyrkoon tvrdě zabušil do kapitánových zad. Valharik se plížil z jeho dosahu. „Elrik přece není mazaný, ani vychytralý… Radí mu určitě nějaký mocný démon.“

„To je možné, můj pane. Ale existují vůbec mocnější démoni, než ti, kteří pomáhali vám?“

„Ne,“ řekl Yyrkoon, „takoví nejsou. Kdybych teď mohl některé přivolat! Ale já jsem se učil otevřít Bránu Stínů. Měl jsem to předvídat… Nemohl jsem to předvídat… Ach, Elriku! Stejně tě zničím, až získám runové meče!“ Pak se zamračil. „Jak mohl být takhle připravený? Který démon…? Ovšem, co když vyvolal samotného Ariocha? Ne, na to nemá sílu. Ani mně se to nepovedlo…“

V tom okamžiku jako odpověď zazněla z nejbližších ulic Elrikova bojová píseň. „Arioch! Arioch! Dám krev a duši za mého pána Ariocha!“ Už se ptát nepotřeboval.

„Musím získat runové meče. Musím projít Bránou Stínů. Tam ještě mám nadpřirozené spojence, kteří se s Elrikem vypořádají. Ale potřebuji čas…“ Yyrkoon si pro sebe mumlal a přecházel po místnosti. Valharik pozoroval boj.

„Přibližují se,“ řekl kapitán.

Cymoril se usmála. „Přibližují se, Yyrkoone. Kdo je teď hlupák? Elrik? Nebo ty?“

„Ztichni! Přemýšlím. Přemýšlím…“ Yyrkoon držel prst na rtech. Pak se mu oči rozjasnily. Chvíli se prohnaně díval na Cymoril a zase se obrátil k Valharikovi.

„Valhariku, musíš zničit zrcadlo paměti.“

„Rozbít ho? Ale je to naše jediná zbraň, můj pane.“

„Právě teď nám není k ničemu?“

„Rozkaz.“

Kapitán Valharik ztratil rovnováhu a padal zároveň se střepy zrcadla hluboko dolů na zem.

Ale Elrik neslyšel jeho křik, ani náraz Valharikova těla o zem, když dopadlo mezí zbytky zrcadla.

Elrik ležel na kamenné podlaze skladiště a svíjel se stejně jako jeho druhové, snažil se vyčistit si hlavu od milionu

pamětí, které nebyly jeho vlastní – od lásek, nenávistí, podivných i obyčejných zkušeností, od válek a putování, od tváří příbuzných, kteří nebyli jeho příbuznými, od mužů, žen a dětí, od zvířat, lodí a měst, od boje, milování, obav a přání. A paměti bojovaly jedna s druhou o místo v jeho přeplněném mozku, chtěly vytlačit jeho vlastní paměť a tím i jeho identitu. Elrik se svíjel na zemi, zacpával si uši a stále opakoval: „Elrik. Jsem Elrik. Elrik."

A pak, s vypětím, které předtím zažil jen když vyvolával Ariocha, odehnal všechny cizí paměti a srovnal si svou vlastní. Přestal vykřikovat své jméno a sundal si ruce z uší. Roztřesený a zesláblý se rozhlédl se kolem.

Víc než dvě třetiny jeho mužů byly mrtvé, slepé, nebo nemohoucí. Velký loďmistr byl mrtev. Měl ránu v důlku pravého oka, která krvácela, asi se snažil oko vyškubnout. Všechna těla ležela v nepřirozené pozici, všechna měla oči dokořán, pokud jim ovšem zůstaly a mnoho jich bylo zmrzačeno ranami, které si sami způsobili. Někteří se udusili zvratky a jiní si rozbili hlavy o zeď. Dyvim Tvar si zkroucený v koutě mumlal cosi pro sebe a Elrika napadlo jestli nezešílel. Mnoho těch, co přežili, zešílelo a nyní tiše upírali prázdný pohled před sebe.

Jenom pět lidí včetně Elrika, odolalo cizím pamětem a zachovalo si vlastní. Jak se tak potácel od těla k tělu, nabyl dojmu, že většinu mužů zradilo srdce.

„Dyvime Tvare?" Elrik položil příteli ruku na rameno. „Dyvime Tvare?"

Dyvim Tvar zvedl hlavu a podíval se Elrikovi do očí. V jeho očích byla zkušenost dvaceti milénií a také ironie. „Žiju, Elriku."

Ze skladiště vyšli do ulic, které byly plné mrtvých. Strnulá těla k nim natahovala ruce. Na bezkrevných rtech ustrnuly

zdeformované prosby o pomoc. Elrik se snažil nedívat se na tu spoušť a jeho touha pomstít se bratranci byla bez hranic.

Došli k domu. Dveře byly dokořán a přízemí plné mrtvol. Princ Yyrkoon mezi nimi nebyl.

Cymoril našli až v nejvyšším patře domu.

Ležela nahá na pohovce se ztěžklými očními víčky, kůži měla pomalovánu oplzlými runami a v první chvíli je nepoznala. Elrik se k ní vrhnul, objal ji a kolébal ve svých pažích. Tělo měla podivně studené.

„On – mě donutil – spát…“ řekla Cymoril. „Čarodějný spánek – ze kterého mě jen on může probudit…“ Zeširoka zívla. „Zůstala jsem vzhůru – takhle dlouho – silou vůle – protože Elrik přichází…“

„Elrik je tady,“ řekl její milenec jemné. „Jsem u tebe, Cymoril.“

„Elrik?“ Uvolnila se v jeho náruči. „Ty – musíš najít Yyrkoona – jen ten mě může probudit…“

„Kam odešel?“ Elrikovy rysy ztvrdly. „Kam?“

„Chce najít dva černé meče – runové meče – po – po našich předcích – Truchlivý Čepel…“

„A Nositele Bouří,“ řekl Elrik ponuře. „Ty meče jsou prokleté. Ale kam šel, Cymoril? Jak uprchnul?“

„Přes – Bránu Stínů – zaklel ji – udělal hroznou dohodu s démony, aby se dostal skrz – ta druhá – místnost…“

Teď už Cymoril spala a její rysy se uvolnily.

Elrik se díval, jak Dyvim Tvar s mečem v ruce otvírá dveře do vedlejší místnosti, odkud se vyvalil odporný zápach. Byla tam tma, ale na zadní stěně se cosi mihotalo.

„Ano – to je samozřejmě kouzlo,“ řekl Elrik. „Přelstils mně Yyrkoone. Vyvolal jsi Bránu Stínů a prošel do nějakého jiného světa. Ale do kterého, to nevím. Je nekonečně mnoho světů.

Oh, Ariochu, dal bych hodně, abych mohl jít za svým bratrancem!“

„V tom případě za ním jdi,“ řekl sladký hlas v Elrikově hlavě. V prvním okamžiku si albín myslel, že se mu ještě nějaká paměť chce vetřít do hlavy, ale pak si uvědomil, že to mluví sám Arioch.

„Propusť svoje druhy, abych s tebou mohl mluvit,“ řekl Arioch.

Elrik zaváhal. Přál si být sám – ale ne s Ariochem. Přál si být s Cymoril, se kterou cítil soucit. Ze zarudlých očí mu skanuly slzy.

„To, co ti chci říct, může Cymoril vrátit do normálního stavu,“ řekl hlas. „A co víc, pomůže ti to překonat Yyrkoona a pomstít se mu. Může tě to udělat nejmocnějším smrtelníkem, jaký kdy na této Zemi žil.“

Elrik se podíval na Dyvima Tvara. „Mohl bys mě nechat chvilku o samotě?“

„Jistě.“ Sotva za sebou Dyvim Tvar zavřel dveře, opíral se o ně Arioch.

Opět na sebe vzal podobu pohledného mladíka s přátelským a otevřeným úsměvem. Pouze jeho prastaré oči dokazovaly že není mladíkem.

„Je čas, abys sám hledal černé meče, Elriku,“ řekl Arioch. „Pokud se k nim Yyrkoon dostane jako první, varuji tě – s runovými meči bude tak mocný, že bude schopen zničit půlku světa, aniž by o tom věděl. Proto tvůj bratranec riskuje nebezpečí, které číhá za Bránou Stínů. Jestli runové meče získá on dřív než ty, bude to znamenat konec tvůj, Cymoril, Mladých království a také docela jistě zničení Melniboné. Pomohu ti vstoupit do jiného světa.“

„Mnohokrát jsem byl varován před nebezpečím touhy po mečích a ještě větším nebezpečím, kdybych je vlastnil. Myslím,

že budu muset uvažovat o jiném plánu, můj pane Ariochu." rozvážně odpověděl Elrik.

„Neexistuje jiný plán. Když ne ty, získá meče Yyrkoon. S Truchlivým Čepelem v jedné a Nositelem Bouří v druhé ruce bude nepřemožitelný. Ty meče dávají majiteli nepředstavitelnou moc." Arioch se zarazil. „Musíš udělat, co ti říkám. Je to tvoje příležitost."

„A co je to pro tebe, Ariochu?"

„Velmi správně – tak tedy co to znamená pro mne. Nejsem zase tak moc skromný."

Elrik potřásl hlavou. „Jsem zmatený. Kolem téhle záležitosti bylo až moc nadpřirozeného Mam podezřeni, že s námi bohové manipulují…"

„Bohové slouží jenom těm, kdo slouží jim. Bohové slouží také Osudu."

„Nelíbí se mi to. Zastavit Yyrkoona je jedna věc, ale přistoupit na jeho ambice a získat meče sám – to je jiná."

„Je to tvůj Osud."

„Nemohl bych ho změnit?"

Arioch zakroutil hlavou. „Ne víc, než můžu já."

Elrik pohladil vlasy spící Cymoril. „Ona je všechno, po čem toužím. Miluji ji."

„Nevzbudíš ji, jestli Yyrkoon najde meče dřív, než ty."

„A jak ty meče najdu?"

„Vstup do Brány Stínů – nechal jsem ji otevřenou, i když si Yyrkoon myslí, že je zavřená – pak musíš najít Tunel Pod Bažinou, který vede do Pulzující Sluje, kde leží runové meče od té doby, kdy se jich tvoji předkové zřekli…"

„Proč se jich zřekli?"

„Chyběla jim odvaha."

„Odvaha postavit se čemu?"

„Sami sobě."

„Mluvíš tajemně, můj pane Ariochu."

„Takoví už jsou bohové Vyšších světů. Spěchej. Ani já nemohu nechat Bránu Stínů dlouho otevřenou."

„Tak dobrá. Půjdu."

Arioch okamžitě zmizel. Elrik chraplavým hlasem zavolal Dyvima Tvara.

„Elriku? Co se tu dělo? To kvůli Cymoril? Vypadáš…"

„Půjdu za Yyrkoonem – sám, Dyvime. Musíš se vrátit do Melniboné se zbytkem svých mužů. Vezmi Cymoril s sebou. Jestli se v přiměřené době nevrátím, prohlásíš ji za panovnici. Jestliže bude spát, budeš vládnout ty jako regent, dokud se neprobudí."

Dyvim Tvar řekl jemně. „Doufám, že víš co děláš, Elriku?"

Elrik zavrtěl hlavou.

„Ne, Dyvime Tvare, nevím."

A odpotácel se do vedlejší místnosti, kde na něj čekala stále ještě otevřená Brána Stínů.

Elrikův Osud je připravený a pevně stanovený právě tak, jako byly vykovány a připraveny Osudy pekelných mečů před mnoha tisíci lety. Našel by se na té cestě zoufalství, věčného zatracení a destrukce nějaký bod, v němž bylo možné otočit se k tomu všemu zády? Anebo byl odsouzen k záhubě ještě dřív než se narodil a díky tisícům inkarnací má poznat jen zármutek, utrpení, osamocení a výčitky svědomí?

TŘETÍ ČÁST

I.

Za Branou Stínů

Elrik vstoupil do stínů a ocitl se ve světě přítmí. Obrátil se, ale stín, kterým prošel, se vytratil. V ruce držel starý Aubecův meč, na sobě černou helmu a brnění a jen tyto věci mu byly povědomé. Jinak všechno kolem něj bylo tmavé a pochmurné. Měl pocit, že stojí v obrovské jeskyni s neprůhlednými stěnami, které byly hmotné a skličující. Náhle zalitoval poblouznění, kterému podlehl jeho unavený mozek a on díky tomu poslechl démonického patrona Ariocha. Ale na lítost už bylo pozdě a tak na ni zapomněl.

Yyrkoona neviděl. Možná na něj bratranec někde číhá. Nebo, což bylo pravděpodobnější, vstoupil na tento svět v jiném úhlu. Říká se, že všechny roviny se otáčejí kolem sebe, a tak byl buďto blíž, nebo dál od jejich společného cíle. Vzduch byl prosycen pachem mořské vody tak silně, že Elrik cítil, jak mu slané krystalky rozežírají nosní dírky. Bylo to, jako by kráčel pod vodou a byl schopen dýchat jen tu vodu. Možná proto bylo tak těžké určit tady vzdálenost jakýmkoli směrem. Proč je kolem tolik stínů, proč obloha vypadá, jako závoj zakrývající strop jeskyně? Elrik zastrčil meč do pochvy.

Nezdálo se, že by mu momentálně hrozilo nějaké nebezpečí. Pomalu se otočil, aby se trochu zorientoval.

Bylo možné, že rozeklané hory se rozkládaly podle jeho soudu na východě a les na západě. Bez slunce, hvězd nebo měsíce bylo těžké odhadnout směr, nebo vzdálenost. Šel dál a ocitl se na kamenité planině ve studeném hvízdajícím větru, který mu škubal pláštěm a snažil se ho odnést. Asi sto kroků od něho stála skupina několika zakrslých stromů bez listí. To bylo vše, co se nalézalo na holé planině, kromě velikého beztvarého balvanu ležícího nedaleko stromů. Byl to svět zbavený života, kde se kdysi střetly Řád a Chaos a svým bojem zničily všechno. Existuje hodně takových rovin, jako je tato? To Elrika zajímalo. Chvíli ho naplnila děsivá předtucha Osudu, který čeká na jeho vlastní bohatý svět. Rychle zaplašil ty hrozné myšlenky a vydal se směrem ke stromům a balvanu.

Procházel mezi stromy, když pláštěm zachytil o křehkou větev. Ta se zlomila a v okamžení se změnila v popel, který se rozptýlil ve větru. Elrik si přitáhl plášť blíž k tělu.

Když procházel kolem balvanu, uvědomil si, že z něj vychází nějaký zvuk. Zvolnil krok a položil ruku na jílec meče.

Slabý a rytmický zvuk neustával. Elrik si v šeru kámen opatrně prohlédl a snažil se najít zdroj zvuku.

Pak onen původní zvuk ustal a vystřídal ho jiný – sotva slyšitelné šoupání nohou. To za chvíli ztichlo také. Elrik udělal krok dozadu a tasil Aubecův meč. Ten první zvuk mu připomněl spícího muže. Druhý patřil někomu, kdo se vzbudil a chystá se k útoku nebo k obraně.

Elrik opatrně řekl: „Jsem Elrik z Melniboné a jsem tu cizincem."

Ve stejné chvíli, kdy uslyšel drnčení tětivy, mu po helmě sklouzl šíp.

Elrik uskočil stranou a hledal úkryt, ale jediným úkrytem v okolí byl balvan, za kterým se schovával lučištník.

Zpoza kamene zazněl pevný a smutný hlas. Řekl: „Neměl jsem v úmyslu tě zranit, ale chtěl jsem ti ukázat svou zručnost pro případ, že ty bys chtěl ublížit mně. Užil jsem si v tomto světě démonů už dost a ty vypadáš, jako ten nejnebezpečnější ze všech, Bílá Tváři."

„Jsem smrtelník," řekl Elrik a postavil se zpříma rozhodnut, že jestli je mu souzeno zemřít nyní, zemře důstojně.

„Zmínil ses o Melniboné. Slyšel jsem o tom místě. Ostrov démonů."

„Pak jsi tedy toho o Melniboné moc neslyšel. Jsem smrtelný zrovna tak, jako moji lidé. Jen ignorant si může myslet, že jsme démoni."

„Nejsem ignorant, příteli. Jsem Kněz Válečníků z Phumu, zrozen z té kasty, a také dědic všech jejích znalostí. Po určitou dobu byli mými patrony Pánové Chaosu. Pak jsem jim odmítl sloužit a oni mě vyhostili na tuhle rovinu. Postihl tě asi stejný Osud. Národ Melniboné slouží Chaosu, že ano?"

„Ano. A já vím o Phumu. Leží na nezmapovaném Východě, za Plačící Pustinou, Vzdychající Pouští, dokonce až za Elwherem. Je to jedno z nejstarších Mladých království."

„To všechno je pravda, ale popírám, že je Východ nezmapovaný. To jenom divoši ze Západu o něm nic nevědí. Vypadá to, že vyhnanství budeš sdílet se mnou."

„Nejsem vyhnanec. Jsem tu kvůli jedné záležitosti. Až bude vyřízena, vrátím se do svého světa."

„Vrátíš se, říkáš? To mě zajímá, můj bledý příteli. Myslel jsem si, že odtud je návrat nemožný."

„Je možné, že máš pravdu a já jsem byl oklamán. A jestli tys vlastními silami nenašel cestu na jinou rovinu, může se stát, že se to nepovede ani mně."

„Síly? Nemám žádné od té doby, co jsem odmítl sloužit Chaosu. Tak co příteli, trváš na tom, že se mnou budeš bojovat?“

„Na téhle rovině se nachází jen jeden, se kterým bych chtěl bojovat… a ty to nejsi, Knězi Válečníků z Phumu.“ Elrik zasunul meč. Za balvanem se zvedl lučištník a zasunoval šíp s šarlatovým peřím do toulce.

„Jmenuji se Rackhir,“ řekl muž. „nazývají mne Rudý Lučištník, protože, jak vidíš, mám rád šarlatovou barvu. Je to u nás zvykem, že si Kněží Bojovníků z Phumu vyberou jednu jedinou barvu a tu pak nosí. U mne je to jen věrnost tradici, kterou stále udržuji.“ Všechno na něm bylo červené nebo šarlatové: krátký kožený kabátec, spodky, boty a čapka s šarlatovým pírkem. Luk měl šarlatový a jílec jeho meče zářil jako rubín. Měl kůži hnědou a ošlehanou větrem, ve vyzáblém obličeji čněl orlí nos. Byl vysoký a hubený, ale na těle se mu vlnily svaly. V očích mu seděl nádech ironie, na rtech náznak úsměvu. Celkově budil dojem, že toho má hodně za sebou a příjemného bylo asi málo.

„Podivné místo sis vybral pro hledání,“ řekl Rudý Lučištník s rukama v bok prohlížejíc si Elrika od hlavy k patě, „ale udělám s tebou dohodu, když budeš mít zájem.“

„Bude-li pro mne výhodná, lučištníku, budu s ní souhlasit. Jak se zdá, víš o tomto světě víc než já.“

„Takže – ty tu musíš něco najít a pak odejít, zatímco já tu nemám vůbec nic na práci a přeji si odejít. Když ti pomůžu ve tvém hledání, vezmeš mě s sebou, až se budeš vracet na naši rovinu?“

„To vypadá jako dobrá dohoda, ale nemohu slíbit něco, co sám asi neovlivním. Řeknu ti jen tohle – jestli bude možné vzít tě s sebou zpátky, ať už před nebo potom, co ukončím své hledání, udělám to.“

„To zní rozumně," řekl Rackhir. „A teď mi řekni co hledáš."

„Hledám dva meče, vykované nesmrtelnými před tisíciletími, používané mými předky, kteří se jich zřekli. Nyní jsou meče umístěny na této rovině. Jsou velké, těžké a černé a do čepelí mají vyryté tajemné runy. Řekli mi, že je najdu v Pulzující Sluji, ke které se dostanu Tunelem Pod bažinou. Slyšel jsi o některém z těchto míst?"

„Ne. Neslyšel jsem nic ani o dvou černých mečích." Rackhir se poškrábal na kostnaté bradě. „Ale vzpomínám si, že jsem četl něco v jedné Knize Phumu a to, co jsem četl, mě rozrušilo…"

„Ty meče jsou legendární. V mnoha knihách je o nich malá zmínka, skoro vždy tajuplná. Říká se, že existuje jeden těžký svazek, který zaznamenává historii mečů a všech, kdo je používali, a také všech, kdo je použijí v budoucnosti. Ta kniha je nadčasová, popisuje všechny věky a někteří ji nazývají Kronika Černých Mečů. Říká se, že lidstvo z ní může vyčíst všechny své Osudy."

„O tom už vůbec nic nevím. To není jedna z Knih Phumu. Obávám se, kamaráde Elriku, že budeme muset riskovat cestu do města Ameeronu a zeptat se na to jeho obyvatel."

„Na téhle rovině je město?"

„Ano, je tu město. Byl jsem v něm jen chvíli a dal jsem přednost divočině. Snad by bylo možné zůstat tam s přítelem o něco déle."

„Proč ti město Ameeron nevyhovuje?"

„Obyvatelé tam nejsou šťastní. Ve skutečnosti jsou tím nejsklíčenějším a odvahy zbaveným davem, jaký lze kdy poznat. Všichni jsou buďto vyhnanci, nebo uprchlíci a cestovatelé mezi světy, kteří ztratili cestu a už ji nikdy znova nenašli. Nikdo nežije v městě Ameeronu ze svobodné vůle."

„Skutečné Město Prokletých…"

„…poznamenal básník. Ano, je to tak.“ Rackhir potměšile mrknul na Elrika. „Ale já si občas myslím, že taková jsou všechna města.“

„A co příroda na této rovině? Podle toho, co jsem viděl, není tady žádné slunce, žádný měsíc, žádné hvězdy Celý ten prostor vypadá jako obrovská jeskyně.“

„Existuje teorie, že je to sféra pohřbená v nekonečné skále. Jiní zase říkají, že tady to je budoucnost naší Země – budoucnost, ve které zemřel vesmír. Během té krátké doby, kterou jsem strávil v městě Ameeronu, jsem slyšel tisíce teorií. Všechny se mi zdály správné. Všechny mohou být pravdivé. Proč ne? Někteří zase věří, že všechno je Lež. Na druhou stranu by všechno mohla být Pravda.“

Teď bylo na Elrikovi, aby ironicky odpověděl: „Jsi filozof právě tak, jako lučištník, příteli Rackhire z Phumu?“

Rackhir se pousmál. „Vyber si. Právě tohle přemýšlení oslabilo moji loajalitu k Chaosu a dovedlo mě až sem. Slyšel jsem o městě Tanelornu, které lze občas nalézt na měnících se březích Vzdychající pouště. Jestli se kdy vrátím do svého vlastního světa, pak budu hledat to město. Prý se tam dá najít klid a podobné debaty o přirozenosti Pravdy jsou tam nesmyslné. Lidé prý mohou být spokojeni pouze tehdy, když jsou v Tanelornu.“

„Závidím těm, co žijí v městě Tanelornu,“ řekl Elrik.

Rackhir zafuněl. „Stejně si myslím, že kdybychom jej našli, určitě by nás zklamalo. Legendy je nejlépe nechat legendami. Pokusy převést je do reality bývají málokdy úspěšné. Pojď, tamhle leží město Ameeron a to je, takříkajíc, typické pro většinu měst na kterékoliv rovině.“

A tak se dva muži, každý z jiného důvodu, společně plahočili temnotou té bezútěšné pustiny.

II.

Město Ameeron

Město Ameeron se objevilo v dohledu. Nikdy předtím Elrik takové místo neviděl. Dhoz-Kam byl vedle něj čistým a dokonale prosperujícím sídlištěm. Město leželo pod kamenitou planinou v mělkém údolí, nad kterým visel věčný kouř; jeho špinavý a potrhaný příkrov měl tohle místo skrýt před lidmi a bohy.

Budovy se většinou napůl rozpadaly a z některých už zbyly jenom ruiny na kterých se krčily chatrče a stany. Ve směsi stavebních slohů bylo těžké najít dvě podobné budovy. Vedle sebe tu stály chýše, kostely, sruby, věže a brány, prosté čtvercové vily a dřevěné boudy zdobené ornamenty. Některá obydlí vypadala jako hromada kamení s rozeklaným otvorem místo dveří. Ale žádná z těch staveb nebudila dobrý dojem. V krajině pod neustále temným nebem to ani nebylo možné.

Tu a tam bylo vidět vydatně kouřící červené ohně a ve vzduchu visela směsice zápachů.

„Obyvatelé se vyznačují spíše arogancí, než hrdostí," řekl Rackhir a pokrčil svůj orlí nos. „Pokud jim ovšem zbyl nějaký charakter na to, aby se vůbec projevovat mohli."

Elrik se plahočil svinstvem ulic. Mezi budovami chvátaly stíny. „Není tu nějaký hostinec, kde bychom se mohli zeptat na Tunel Pod bažinou a jak se k němu dostat?“

„Žádný hostinec. Tady žijí lidé sami pro sebe…“

„A co náměstí, kde se lidé scházejí?“

„Tohle město nemá žádný střed. Každý obyvatel, nebo skupina, si staví své vlastní bydlení kde se jim zachce a kde najdou místo. Pocházejí z různých rovin a ze všech možných věků, proto ten zmatek a úpadek v uspořádání. Vládne tu špína, beznaděj a dekadence.“

„Jak žijí?“

„Většinou žijí jeden z druhého. Obchodují s démony, kteří čas od času navštíví město Ameeron…“

„Démoni?“

„Ano. Ti odvážnější obyvatelé loví krysy žijící v dutinách pod městem.“

„Co je to za démony?“

„Takové nestvůry, většinou mladší oblíbenci Chaosu, kteří chtějí něco, co jim Ameeronci mohou dodat, ukradené duše nebo dítě. I když tady se jich rodí málo. Prostě to, co démoni obvykle požadují od čarodějů.“

„To si umím představit. Takže Chaos může přijít a odejít z této roviny, jak se mu zachce?“

„Nejsem si jistý, že je to tak snadné. Ale určitě je pro ně snažší cestovat tam a zpátky po této rovině, než na té naší.“

„Už jsi nějaké démony viděl?“

„Ano. Obvyklý zvířecí druh. Samozřejmě stupidní a mocný. Mnoho z nich bylo kdysi lidmi, než si zvolili dohodu s Chaosem. Teď jsou duševně i fyzicky pokrouceni do hnusných démonických podob.“

Elrikovi se Rackhirova slova nelíbila. „Vždycky tak dopadnou ti, co udělali smlouvu s Chaosem?“ řekl.

„Měl bys to vědět, když přicházíš z Melniboné. Vím, že v Phumu se to stávalo zřídka. Ale zdá se, že čím větší pomoc je žádána, tím menší je šance člověka vymanit se z vlivu Chaosu."

Elrik si povzdechl. „Kde budeme pátrat po Tunelu Pod bažinou?"

„Byl tu jeden starý muž…" začal Rackhir, když ho přerušilo zachrochtání za ním. Vzápětí se ozvalo další.

Ze stínu povalené zdi vyběhlo něco, co mělo obličej s velkými špičáky. Obličej zase zachrochtal. „Kdo jsi?" řekl Elrik a tasil meč.

„Prase," řekl obličej se špičáky. Elrik si nebyl jistý, jestli to byla urážka, nebo se bytost představila. „Prase."

Další dva obličeje se špičáky se vynořily ze stínu. „Prase," řekl jeden.

„Prase," ozval se druhý.

„Had," řekl hlas za Elrikem a Rackhirem. Zatímco Rackhir dále pozoroval prasata, Elrik se otočil. Stál tam vysoký mladík. V místě, kde by měl mít hlavu se kolébala těla asi patnácti vzrostlých hadů. Hlavy všech hadů se upřeně dívaly na Elrika. Jazyky jim kmitaly v otevřených tlamách a všechny zasyčely naráz: „Had."

„Věc," řekl jiný hlas. Elrik se podíval směrem odkud to přišlo, zalapal po dechu, napřáhl meč a cítil jak ho zalévá pot.

Prasata, Had a Věc stáli proti nim.

Rackhir zasáhl jedno Prase, než se k němu mohlo víc přiblížit. Ve vteřině sundal luk, natáhl ho a červeně opeřený šíp trefil cíl. Stačil ještě zastřelit další Prase, pak odhodil luk a vytáhl meč. Bok po boku se oba připravovali k odražení útoku démonů. Had se svými patnácti hlavami byl hodně nebezpečný. Hlavy se syčením a chňapáním vystřelovaly kapající jed. Věc zase neustále měnila svůj tvar. Nejdřív z ní

vyrazila ruka, pak se z té beztvaré vzdouvající kůže vyklubal obličej. Přitom se stále šoupala blíž a blíž.

„Věc!“ vykřiklo to. Dva meče švihly po Elrikovi právě, když se zabýval posledním Prasetem. Nezasáhl ho jak chtěl, bodl ho do plic místo do srdce. Prase se zapotácelo a praštilo sebou do kaluže bláta. Chvíli se zmítalo, ale pak dodělalo. Věc vytvořila oštěp a Elrik měl co dělat, aby jej odrazil plochou stranou meče. Rackhir byl zaneprázdněn Hadem. Oba démoni je těsně obklopovali. Bylo jasné, že je chtějí zabít. Polovina Hadových hlav se kroutila na zemi a Elrikovi se podařilo odseknout Věci jednu ruku, ale démon měl připravené další tři. Snad se to skládalo z několika bytostí. Elrika napadlo, jestli se díky smlouvě s Ariochem také jednou nepromění v podobné beztvaré monstrum. A není z něj monstrum už teď? Nepletli si ho lidi s démonem?

To pomyšlení mu dalo sílu. Zaútočil a zařval. „Elrik!“

„Věc!“ odpověděl protivník, rovněž odhodlaný ubránit své podivné bytí.

Další ruka odletěla pod ranou Aubecova meče. Další oštěp vystřelil, tentokrát vedle; objevil se další meč a praštil ho přes helmu takovou silou, že se zapotácel a vrazil do Rackhira, který tím pádem netrefil Hada a byl skoro umlácen jeho čtyřmi hlavami. Elrik sekl po ruce a po chapadle, které drželo meč a viděl jak obě odpadají od těla, které je znovu vstřebalo. Elrikovi se zvedl žaludek. Vrazil meč do hmoty a ta ječela: „Věc! Věc! Věc!“

Elrik znovu bodnul a vylétly čtyři meče a dva oštěpy a snažily se odchýlit Aubecův meč.

„Věc!“

„To je Yyrkoonova práce,“ řekl Elrik, „o tom není pochyb. Dozvěděl se, že ho sleduji a snaží se nás zastavit s pomocí svých démonů.“ Stiskl zuby a promluvil skrz ně. „Je ovšem

možné, že jedním z nich je sám Yyrkoon! Jsi můj bratranec Yyrkoon, Věci?“

„Věc.“ Ten hlas byl skoro dojímavý. Zbraně mávaly a řinčely ale už ne tak divoce.

„Nebo jsi některý z mých starých přátel?“

„Věc…“

Elrik bodal do té masy znova a znova. Vytryskla hustá, zapáchající krev a postříkala mu brnění. Nemohl pochopit, proč bylo najednou tak snadné na démona zaútočit.

„Teď!“ zařval někdo nad jeho hlavou. „Rychle!“

Elrik se podíval nahoru a uviděl červený obličej s bílým vousem a mávající ruku. „Nedívej se na mne, ty blázne. Teď útoč!“

A Elrik popadl jílec meče do obou rukou a vrazil ostří hluboko do beztvarého tvora, který sténal a plakal. Než zemřel, zašeptal: „Frank…“

V témže okamžiku namířil Rackhir meč pod zbývající hadí hlavy a vrazil mu ho do srdce. Tento démon zemřel také.

Ze zříceného oblouku brány se smíchem slézal bělovlasý muž. „Niunovo čarování je stále ještě úspěšné dokonce i tady, eh? Slyšel jsem nějakého vysokého muže, jak přivolával své přátele démony. Dával jim instrukce, aby šli po vás. Nezdálo se mi správné, aby pět zaútočilo na dva – tak jsem si sedl na zeď a vytáhl jsem z démona Věc jeho sílu. To ještě dokážu. Dokážu to. A teď mám jeho sílu a cítím se o hodně lépe, než jsem se cítil předtím po mnoho měsíců.“

„Ono to řeklo – Frank,“ zamračil se Elrik. „Myslíš, že to bylo jeho jméno předtím?“

„Možná,“ řekl starý Niun. „Ubohé stvoření. Ale už je mrtvé. Vy nejste Ameeronci, vy dva, ale tebe jsem, myslím, už viděl, červenáči.“

„Jistě a já viděl tebe," řekl Rackhir s úsměvem. Setřel z ostří hadovu krev a použil na to jednu z hadích hlav. „Ty jsi Nium, Který Ví Všechno."

„Ano, jsem Ten Který Ví Všechno. Jenže právě teď vím velice málo. Brzy už nebude pravda ani to málo. Všechno zapomenu. Pak se budu moct vrátit z tohohle odporného exilu. Taková je dohoda, kterou jsem uzavřel s Orlandem Opory. Byl jsem blázen, který chtěl všechno vědět a moje zvědavost mě zavedla do nebezpečí týkajícího se právě Orlanda. Ten mi ukázal, v čem jsem se zmýlil a poslal mě sem, abych zapomněl. Je to smutné. Určitě jste si všimli, že si stále ještě čas od času uvědomuji svoje schopnosti a vědomosti. Vím, že hledáš černé meče, vím, že jsi Elrik z Melniboné. A taky vím, co se s tebou stane."

„Ty znáš můj Osud?" řekl Elrik naléhavě. „Řekni mi, co mě čeká, Niune, prosím."

Niun otevřel ústa, jakoby chtěl promluvit, ale pak je rozhodně zavřel.

„Ne," řekl. „Zapomněl jsem."

„Ne!" Elrik vypadal na to, že se na starého muže vrhne. „Ne! Ty si pamatuješ! Vidím, že si pamatuješ!"

„Zapomněl jsem," opakoval Niun a sklonil hlavu.

Rackhir položil Elrikovi ruku na rameno. „Opravdu zapomněl, Elriku."

Elrik přikývl. „Tak dobře." Potom řekl, „ale pamatuješ si, kde je Tunel Pod bažinou?"

„Ano. Je to nedaleko města Ameeronu, ta bažina. Půjdete touto ulicí dál a na jejím konci najdete pomník s orlem vytesaným v mramoru. V základech toho pomníku je vchod do tunelu." Niun přeříkával tu informaci, jako papoušek a pak zvedl hlavu a obličej se mu rozjasnil. „Co jsem vám právě říkal?"

Elrik řekl: „Dával jste nám instrukce, jak se dostat k Tunelu Pod bažinou.“

„Opravdu?“ Niun sepnul staré ruce. „Úžasné. To jsem teď také zapomněl. Kdo jste?“

„Raději na nás zapomeň,“ řekl Rackhir s jemným úsměvem. „Sbohem, Niune, a díky.“

„Díky za co?“

„Za obojí, za paměť i zapomenutí.“

Procházeli ubohým městem Ameeronem, pryč od šťastného starého kouzelníka. Snažili se co nejmíň vdechovat ohavný puch. Z oken a dveří na ně zíraly podivné obličeje.

„Myslím si, že Niun je jediný, komu v tomto ohavném místě závidím,“ řekl Rackhir.

„Je mi ho líto,“ hlesl Elrik.

„Proč?“

„Připadá mi, že až zapomene všechno, zapomene zrovna tak i na to, že může město Ameeron opustit.“

Rackhir se zasmál a plácnul albína po černých pancéřových zádech. „Jsi trudomyslný kamarád, příteli Elriku. To jsou všechny tvé myšlenky tak beznadějné?“

„Obávám se, že k beznaději směřují,“ řekl Elrik se stínem úsměvu.

III.

Tunel pod bažinou

A tak cestovali tím smutným a temným světem, až konečně došli k černé bažině, na které se tu a tam objevovaly trsy tmavého ostnatého plevele. Táhl z ní chlad a lezavá vlhkost; nízko nad hladinou se válela hustá mlha, ve které se občas zformovaly vulgární tvary. Uprostřed bažiny vyrůstal mohutný černý objekt. Mohl to být hledaný pomník.

„To je asi ono," řekl Rackhir a zastavil se. „Stojí v bažině a nevede k němu žádná pěšina. Máme problém kamaráde."

Elrik opatrně přistoupil k okraji bažiny. Cítil, jak mu studené bahno stahuje nohy S jistými obtížemi udělal krok zpátky.

„Musí tu být cestička," řekl Rackhir a mnul si kostnatý nos. „Jak by to jinak mohl Yyrkoon přejít?"

Elrik se otočil k Rudému Lučištníkovi a pokrčil rameny. „Kdo ví? Možná cestoval s bandou kouzelníků, pro které bažina žádný problém neznamená."

A pak si najednou musel sednout na vlhký kámen. Zdálo se, že ho zápach z bažiny na chvíli omámil. Cítil se slabý. Účinnost jeho drog, které si naposledy bral, než prošel Bránou Stínů, se začala vytrácet.

Rackhir přistoupil k albínovi. „No tak, pane kouzelníku, nemůžeš vyvolat podobnou pomoc?“

Elrik zakroutil hlavou. „O vyvolávání malých démonů toho vím hrozně málo. Yyrkoon vlastní všechny svazky svých oblíbených kouzel a zaklínadel pro vstup do světa démonů. My budeme muset najít přirozenou cestu.“

Rackhir vytáhl ze své tuniky červený kapesník a dlouze se do něj vysmrkal. Potom podal Elrikovi ruku, pomohl mu na nohy a začali obcházet okraj bažiny.

Po dlouhé době konečně našli pěšinu, ale ta nebyla přirozená. Tvořil ji blok černého mramoru vystupující z hladiny kluzký a potažený slabou vrstvou bláta.

„Skoro bych věřil, že ta cesta je falešná. Vábnička, která nás přivede do záhuby,“ řekl Rackhir, když se dívali na dlouhou desku. „Ale co ještě můžeme ztratit?“

„Jdeme,“ řekl Elrik. Položil nohu na blok a opatrně ho ohledával. Pak popadl poblíž ležící trs plevele a zapálil jej. Pochodeň z praskajícího rákosu vydávala nepříjemné žluté světlo a čadila zeleným kouřem. Byla ale lepší, než nic. Rackhir se vydal opatrně za ním, cestu před sebou zkoušel pružinou luku a při chůzi si slabě pískal nějakou složitou melodii. Někdo by v ní možná poznal Píseň Hrdiny z Vyššího Pekla, který obětuje svůj život. Píseň byla v Phumu populární, hlavně mezi kastou Knězů Válečníků.

Elrika ta melodie nepříjemně rozptylovala, ale neřekl nic a všechnu svou pozornost soustředil k udržení rovnováhy na kluzkém povrchu desky, která se kolébala, jako by plavala na hladině bažiny.

Byli v polovině cesty k pomníku a zřetelně ho rozeznávali. Veliký orel s rozepjatými křídly, krutým zobákem a s drápy roztaženými k zabíjení. Byl vytesán ze stejného mramoru jako desky, na kterých pracně udržovali rovnováhu. Elrikovi

připomínal náhrobní kámen. Je to snad místo posledního odpočinku nějakého pradávného hrdiny? Anebo je hrobka vybudována pro černé meče, aby je uvěznila a nemohly znovu vstoupit do světa lidí a krást jim duše?

Deska se kolébala čím dál prudčeji. Elrik zkoušel zůstat vzpřímený, bláznivě mával pochodní a kymácel se nejdřív na jedné, pak na druhé noze. Nakonec mu obě nohy uklouzly a uvízl až po kolena v bažině. Začal klesat.

Podařilo se mu udržet pochodeň a v jejím světle viděl lučištníka, jak na něj zírá.

„Elriku?“

„Jsem tady Rackhire.“

„Propadáš se?“

„Ano.“

„Můžeš se položit?“

„Můžu se natáhnout dopředu, ale nohy mám uvězněné.“ Elrik se zkusil pohnout v blátě, které ho obklopovalo. Vtom mu cosi se zdušeným brebentěním proběhlo před obličejem. Ze všech sil se snažil opanovat strach, který se ho zmocnil. „Mám pocit, že mě budeš muset nechat být, příteli Rackhire.“

„Cože? A vzdát se naděje, že se dostanu z tohohle světa? To neudělám, jsem sobecký, kamaráde. Tu máš…“ Rackhir opatrně klesl na kolena a natáhl k Elrikovi ruku. Oba muži byli pokryti lepkavým slizem bažiny a třásli se zimou. Rackhir se natáhl jak nedál to bylo možné a Elrik se mu snažil vyjít vstříc, aby zachytil jeho ruku. Ale nešlo to. Každým okamžikem ho bažina stahovala hlouběji do své špíny. Rackhir popadl luk a postrčil ho dopředu.

„Chytni se luku, Elriku. Můžeš?“

Natažený každou kostí a svalem dopředu konečně Elrik uchopil luk.

„Teď musím já – au!“ Rackhirovi uklouzly nohy po desce, která se ještě víc rozhoupala. Snažil se přitáhnout luk. Vymrštil ruku a zachytil se okraje desky. „Rychle Elriku! Dělej!“

Elrik se těžce vyprošťoval z bahna. Deska se pod Rackhirem povážlivě houpala a jeho jestřábí obličej zbledl. Konečně se Elrikovi zmáčenému blátem podařilo zachytit desku a vylézt na ni. Zalapal po dechu stále třímajíc v ruce pochodeň.

Rackhir těžce oddychoval, ale našel dost síly k tomu, aby se pokusil o vtip.

„To jsem ale chytil rybu!“ zasmál se. „Dám krk na to, že je největší, jakou jsem kdy dostal!“

„Jsem ti zavázán životem, Rackhire Rudý Lučištníku,“ vydechl Elrik. „A přísahám, že ať už dopadne moje poslání jakkoliv, použiji všechny svoje síly abych tě dostal skrz Bránu Stínů zpátky do našeho světa.“

Rackhir pokrčil rameny a ušklíbl se. „Navrhuji, abychom pokračovali k pomníku po kolenou. Je to možná nedůstojné, ale bezpečnější. A navíc, už to není tak daleko.“ Elrik souhlasil.

Netrvalo dlouho a dostali se na mechem porostlý ostrůvek, na němž se majestátně tyčil pomník s orlem. V základně podstavce objevili otevřené dveře.

„Past?“ dumal Rackhir.

„Yyrkoon si asi myslí, že jsme zahynuli v městě Ameeronu.“ řekl Elrik, když se čistil od bláta. „Pojďme dovnitř, ať to máme za sebou.“

Vstoupili a ocitli se v malé místnosti. Když se rozkoukali v slabém světle pochodně, uviděli další dveře. Zbytek místnosti byl nezajímavý – jen stěny obložené stejným, třpytivě černým mramorem. Všude panovalo ticho. Ani jeden z nich

nepromluvil. Beze slova prošli dveřmi a vydali se dolů po schodech, které se ztrácely v naprosté tmě.

Dlouho a stále mlčky sestupovali dolů, až na konec schodiště. Před nimi se černal vchod do úzkého tunelu. Stěny tunelu byly drsné. Z vlhkého stropu kapala voda a její údery o zem připomínaly pravidelný tlukot srdce. Kdesi v dálce jim hlubším tónem odpovídala ozvěna.

„Tohle je bezpochyby to, co hledáme," řekl Rudý Lučištník, „a zcela jistě vede pod bažinu."

Elrik cítil, že s ním Rackhir sdílí stejnou nechuť ke vstupu do tunelu. Stál s pochodní praskající ve vyzdvižené ruce, poslouchal ozvěny kapek, které dopadaly na zem a pokoušel se rozeznat další slabý zvuk vycházející z hloubky.

Pak sebou trhl a vběhl do tunelu. Uši mu zaplnilo hučení, které přicházelo z nějakého neznámého zdroje. Za sebou slyšel dusat Rackhira. Tasil meč a ze stěn tunelu uslyšel ozvěnu vlastního syčivého dechu. Tunel ožil všemožnými zvuky. Elrik se zachvěl hrůzou, ale pokračoval dál.

V tunelu bylo teplo. Podlaha vypadala po hmatu jako houba a opět bylo cítit sůl. Všiml si, že stěny tunelu jsou jemnější a že se chvějí v rychlém, ale pravidelném rytmu. Slyšel, jak Rackhir zalapal po dechu.

„Je to jako kůže," mumlal Kněz Válečníků z Phumu. „Jako lidská kůže."

Elrik se nedokázal přimět, aby odpověděl. Jeho jediným zájmem bylo jít stále dál. Třásl se po celém těle a byl plný hrůzy. Potil se a nohy se pod ním podlamovaly. Jeho stisk byl tak slabý, že málem upustil meč. A v hlavě mu zněly narážky na něco, co jeho mozek odmítal přijmout. Jako kdyby tady už někdy byl. Roztřásl se ještě víc. Žaludek cítil až v krku, ale klopýtal stále dál.

Jemné a pravidelné bubnování bylo nyní zcela zřetelné a znělo stále hlasitěji. Uviděl před sebou konec tunelu a v něm malý kulatý otvor. Zastavil se.

„Tunel končí," šeptal Rackhir. „Dál nic nevede."

Malý otvor pulsoval mocným a rychlým tepem.

„Pulzující Sluj," zašeptal Elrik. „To je to, co hledám. To musí být ten vchod, Rackhire."

„Je to moc malé, aby tím prošel člověk," řekl uvážlivě Rackhir.

Elrik klopýtal dopředu a před otvorem se zastavil. Zastrčil meč do pochvy. Podal Rackhirovi pochodeň a pak dřív, než ho mohl Kněz Válečníků z Phumu zastavit, prolétl dírou s hlavou napřed. Stěny otvoru se rozevřely a za ním se zase zavřely Rackhir zůstal na druhé straně.

Elrik se pomalu vyškrábal na nohy. Ze stěn vycházelo narůžovělé světlo a před ním se objevil další, o něco větší vchod. Vzduch byl skoro k zalknutí. V hlavě mu hučelo. Bolelo jej celé tělo a téměř nebyl schopen pohybu. Dopotácel se na vratkých nohách k dalšímu vchodu a mohutné tlumené pulsování mu zaznělo v uších naplno.

„Elriku!"

Za ním stál Rackhir, bledý a zpocený. Vzdal se pochodně a následoval Elrika skrz otvor.

Elrik si olízl suché rty a pokusil se promluvit. Rackhir přistoupil blíž.

„Rackhire. Neměl bys tu být." řekl těžkopádně Elrik. „Říkal jsem, že chci pomoci."

„Ano, ale…"

„Takže pomohu."

Elrik už neměl sílu se s ním dohadovat, přikývl tedy a s rukama před sebou roztáhl měkké stěny druhého vchodu. Uviděl, že vede do jeskyně, jejíž kruhová stěna se chvěla

pravidelným pulsováním. A uprostřed té jeskyně visely ve vzduchu bez jakékoliv opory dva meče. Dva identické, masivní, krásné a černé meče.

A pod nimi stál princ Yyrkoon z Melniboné, hltal je pohledem, zvedal k nim ruce a rty se mu bezhlesně pohybovaly. Elrik, který se protáhl dovnitř a stanul na chvějící se zemi, ze sebe dostal jen jedno slovo: „Ne."

Yyrkoon se k němu obrátil a zavrčel také to jedno slovo, které se v mžiku proměnilo ve vzteklý řev.

„Ne!"

Elrik s námahou vytáhl z pochvy Aubecův meč, ale už mu nezbývaly síly na to, aby ho udržel před sebou, takže s ním klesl podél boku k zemi. Zhluboka se nadechl těžkého vzduchu. Náhle nemohl zaostřit zrak. Yyrkoon se stal stínem. Pouze dva černé meče, visící tiše a chladně uprostřed okrouhlé jeskyně, viděl jasně a ostře. Periferním viděním zaznamenal, že Rackhir vstoupil do jeskyně a postavil se vedle něj.

„Yyrkoone," řekl konečně Elrik. „Ty meče jsou moje."

Yyrkoon se zasmál a natáhl se po mečích, které vydaly zvláštní sténavý zvuk. Vyzařoval z nich slabý černý jas. Elrik spatřil runy, kterými byly pokryty a dostal strach.

Rackhir si připravil do luku šíp. Natáhl tětivu k rameni a namířil na prince Yyrkoona. „Jestli musí zemřít, Elriku, řekni mi to."

„Zabij ho," řekl Elrik. A Rackhir pustil tětivu.

Ale šíp se pohyboval velice pomalu vzduchem a pak zůstal viset na půl cesty mezi lučištníkem a jeho terčem.

Yyrkoon se zachechtal. „Tady jsou zbraně smrtelníků k ničemu," řekl.

Elrik se obrátil k Rackhirovi. „Určitě má pravdu. A tvůj život je v nebezpečí, Rackhire. Jdi…"

Rackhir se na něj rozpačitě zadíval. „Zůstanu a pomůžu ti…“

Elrik zavrtěl hlavou. „Nemůžeš pomoct. Když zůstaneš, tak tady zemřeš. Odejdi.“

Rudý Lučištník neochotně povolil svůj luk, podezíravě se podíval na oba meče, protáhl se průchodem a byl pryč.

„Teď, Yyrkoone,“ řekl Elrik a nechal svůj meč spadnout na zem, „si to vyřídíme ty a já.“

IV.

Dva černé meče

Meče byly pojmenovány Nositel Bouří a Truchlivý Čepel. Jakmile Elrik domluvil, usadil se Nositel Bouří v jeho pravé ruce. A Truchlivý Čepel přistál v Yyrkoonově pravici.

Oba muži stáli proti sobě na opačných stranách Pulsující Sluje. Navzájem se pozdravili. Meče začaly zpívat. Jejich hlasy byly slabé, ale dobře slyšitelné. Elrik snadno zvedl těžký meč, otáčel jím ze strany na stranu a chvíli obdivoval jeho nepozemskou krásu.

„Nositel bouří," řekl. A pak se vyděsil…

Stalo se to náhle, jakoby se znova narodil a ten runový meč se narodil zároveň s ním. Jako by nikdy nebyli odděleni.

„Nositel Bouří."

Meč sladce zasténal a usadil se mu do ruky ještě měkčeji. „Nositel Bouří!" vykřikl Elrik a rozběhl se proti svému bratranci.

„Nositel Bouří!" Měl strach – strašný strach. A strach mu dodal divoký pocit uspokojení, démonickou potřebu bojovat a zabít Yyrkoona. Toužil ponořit ostří meče hluboko do Yyrkoonova srdce. Pomstít se. Prolít krev. Poslat duši do pekla.

Přes bubnování mečů, které znělo stejným rytmem jako pulsování jeskyně, se ozval Yyrkoonův výkřik.

„Truchlivý Čepel!“

Truchlivý Čepel se srazil s Nositelem Bouří a zaútočil na Elrika, který uhnul stranou. Zamával Nositelem Bouří a výpadem zezdola odrazil Yyrkoona. Jestliže šermíři byli rovnocennými soupeři, bylo tomu tak i u mečů, které, jak se zdálo, vládly svou vlastní vůlí.

Řinčení kovu o kov se změnilo v divokou metalickou píseň, která zněla téměř radostně, jakoby meče byly šťastné, že se konečně spolu utkali.

Erik jen občas zahlédl Yyrkoonův divoký obličej. Všechnu svoji pozornost věnoval těm dvěma černým mečům. Meče spolu bojují o život jednoho z jejich držitelů, možná o život obou, pomyslel si trpce Elrik, rivalita mezi Elrikem a Yyrkoonem není ničím proti rivalitě, která panuje mezi oběma meči. Byly plné radosti, že po tolika miléniích mohou bojovat proti sobě.

Elrik bojoval jak o svoji duši, tak o svůj život.

Sám by zabil Yyrkoona bez výčitek, ale nechtěl ho zabít z vůle jiné moci. Nechtěl jeho život jenom proto, aby vyhověl těm dvěma nepozemským mečům.

Truchlivý Čepel mu mířil na oko a Nositel Bouří se opět zvedl, aby ho odrazil.

Elrik už najednou nebojoval se svým bratrancem. Sváděl bitvu s vůlí těch dvou černých mečů.

Nositel bouří vyrazil proti Yyrkoonovu momentálně odkrytému krku. Elrik se na meč pověsil, stáhl ho zpátky a tím zachránil bratranci život. Nositel Bouří zareagoval vztekle jako pes, kterému se zakáže aby pokousal zloděje.

„Já nebudu tvojí loutkou, runový meči," procedil Elrik mezi zuby. „Jestli musíme být spojeni, ať se to děje ve vzájemném porozumění."

Meč zaváhal a ztratil pozornost a Elrik měl co dělat, aby se obhájil proti vířivému útoku Truchlivého Čepela, který jaksi vycítil svou příležitost.

Náhle ucítil, jak mu přes pravou paži do celého těla proudí nová energie. Takovou mocí meč vládl. S ním nepotřebuje žádné drogy, už nikdy nebude zesláblý. V boji bude vítězit. V době míru může hrdě panovat, dokonce cestovat může sám a beze strachu. Měl pocit, že meč mu tohle všechno připomíná, dokonce i při odrážení útoku Truchlivého Čepela. Ale co si žádá na oplátku?

To Elrik věděl. Meč mu to sdělil beze slov. Nositel Bouří potřeboval bojovat, v tom byl smysl jeho existence. Potřeboval zabíjet, to byl zdroj jeho energie, potřeboval životy a duše lidí, démonů a dokonce i bohů.

Elrik zaváhal. Jeho bratranec vydal mohutný kdákavý výkřik a zaútočil na něj, až mu Truchlivý Čepel odskočil od helmy Odletěl dozadu a upadl. Viděl, jak Yyrkoon svírá svůj sténající černý meč oběma rukama a chystá se mu proklát tělo.

Elrik věděl, že udělá cokoli, aby útok odvrátil. Nepřál si aby jeho duši pohltil Truchlivý Čepel a jeho sílu získal Yyrkoon.

Rychle se odkutálel stranou, klekl si na jedno koleno, zvedl Nositele Bouří a nastavil před sebe štít, aby odrazil Yyrkoonovu silnou ránu. Oba meče bolestně zavřískly a zachvěly se. Vydaly ze sebe černou zář, která z nich vytékala podobná lidské krvi. Elrik pocítil, jak je od záře odtahován stále na jednom koleni, supěl a lapal po dechu. Rozhlížel se kolem dokola po Yyrkoonovi, ale ten se ztratil.

Pochopil, že Nositel Bouří k němu promlouvá. Nepřál si zemřít ostřím Truchlivého Čepela, musí tedy vyhovět nabídce, kterou mu černý meč předkládá.

„On nesmí zemřít!“ vykřikl Elrik. „Já ho nezabiju, abych ti udělal radost!“

A z černé záře vyběhl Yyrkoon mávající svým mečem.

Nositel Bouří se znova vymrštil k útoku, znovu jej Elrik přitáhl zpět a Yyrkoon z toho vyšel jen se škrábnutím. Nositel Bouří se v Elrikově ruce zavlnil.

„Ty nebudeš mým pánem,“ řekl Elrik.

A Nositel Bouří, jakoby to pochopil, se náhle ztišil. Elrik ovládl runový meč a jeho ostří mu bude po vůli.

„Odzbrojíme Yyrkoona,“ řekl. „Nezabijeme ho.“ Postavil se.

Nositel Bouří se kmital vzduchem. Klesal, odrážel rány, útočil. Yyrkoon se vítězoslavně šklebil, bručel, ustupoval. Úšklebek mu pozvolna mizel z obličeje.

Nyní pracoval Nositel Bouří pro Elrika, vykonával pohyby, které si Elrik přál dělat. Yyrkoon s Truchlivým Čepelem byli takovým obratem překvapeni. Truchlivý Čepel kvílel úžasem nad chováním Nositele Bouří. Elrik zaútočil na Yyrkoonovu paži s mečem. Projel svalem a roztříštil mu kost. Yyrkoon krvácel a lepkavá krev mu skrápěla jílec meče. Yyrkoon popadl meč oběma rukama. Elrik udělal totéž a pocítil, jak jím projela jím nadpozemská síla. Mohutnou ranou udeřil Nositelem bouří do Truchlivého Čepela, ostří na ostří. Meč vyletěl Yyrkoonovi z rukou a dopadl na druhou stranu.

Elrik se hlasitě zasmál. Přemohl vůli svého meče a ten zvítězil v boji nad svým bratrem. Z poraženého meče vyšel vysoký pištivý nářek, který naplnil Pulsující Sluj. Temnota na chvíli pohltila slabé růžové světlo.

Když se opět rozsvítilo, uviděl Elrik u svých nohou pochvu. Byla stejně nepozemská jako runový meč. Podíval se na Yyrkoona. Princ klečel, vzlykal a hledal očima Truchlivého Čepela. Pak se strachem vzhlédl k Elrikovi. Věděl, že ho čeká smrt.

„Truchlivý Čepeli?“ zavolal Yyrkoon sklesle. Truchlivý Čepel z Pulsující Sluje navždy zmizel. „Tvůj meč je pryč,“ řekl Elrik tiše.

Yyrkoon zakňučel a snažil se doplazit ke vchodu do jeskyně. Ale ten se zmenšil na velikost mince. Yyrkoon vzlykl.

Nositel Bouří se chvěl, jakoby žíznil po Yyrkoonově duši. Elrik se sehnul k bratranci. Ten začal drmolit. „Nezabíjej mě Elriku – ne tímhle runovým mečem. Udělám všechno, co si budeš přát. Zemřu jakýmkoliv jiným způsobem.“

Elrik řekl: „My oba jsme oběti spiknutí, bratranče. Tuhle hru rozehráli bohové, démoni a vnímavé meče. To oni si přejí, aby jeden z nás zemřel. A to je také důvod, proč tě nezabiju.“ Zvedl pochvu. Vrazil do ní Nositele Bouří a ten okamžitě ztichnul. Odepnul starou pochvu a rozhlížel se po Aubecově meči, ale ten zmizel také. Starou pochvu odhodil a připásal si novou. Položil ruku na jílec Nositele Bouří a s určitou dávkou sympatie shlížel na kreaturu, která byla jeho bratrancem.

„Jsi bídák, Yyrkoone. Ale je to jen tvoje vina?“

Yyrkoon se na něj nechápavě podíval.

„Zajímalo by mě, zda by ses rozhodoval stejně, kdybys měl na vybranou, bratranče.“

Yyrkoon se zvedl do pokleku a v očích se mu vzplanula naděje.

Elrik se zasmál a z hluboka vydechl. „Uvidíme,“ řekl. „Musíš probudit Cymoril z jejího kouzelného spánku.“

„Pokořil jsi mě," řekl Yyrkoon lítostivým hlasem. „Můžeš odvolat to kouzlo?" ptal se Elrik. „Z Pulsující Sluje se nemůžeme dostat. Je mimo čas…"

„O čem to mluvíš?"

„Nepočítal jsem s tím, že mě budeš následovat. Pak mě napadlo, že tady tě snadněji vyřídím. A teď už je pozdě. Člověk může otevřít vchod jen na malou chvíli. Každý může vstoupit, ale Pulsující Sluj ho nepustí zpátky dokud kouzlo není zrušeno. Hrozně jsem se snažil to kouzlo najít."

„Ty jsi se ve všem tak hrozně snažil," řekl Elrik. Přistoupil ke vchodu a podíval se skrze něj. Rackhir čekal na druhé straně. Rudý Lučištník měl dychtivý výraz. Elrik ho oslovil: „Kněži Válečníků z Phumu, vypadá to tak, že jsme tu s bratrancem uvězněni. Vchod se pro nás neotevře," Elrik ohmatával vlhkou hmotu stěny Teď už by se určitě nedala roztáhnout.

„Můžeš přijít za námi, nebo se vrátit. Když se rozhodneš zůstat s námi, budeš sdílet náš osud."

„Nečeká mně o moc lepší osud, když se vrátím zpátky" řekl Rackhir. „Jaké máte šance?"

„Jednu," řekl Elrik. „Můžu přivolat svého patrona."

„Pána Chaosu?" Rackhir se ušklíbl.

„Právě toho," řekl Elrik. „Mluvím o Ariochovi."

„Arioch? To je v pořádku, ten nemá o odpadlíky z Phumu zájem."

„Jak ses rozhodl?"

Rackhir vykročil kupředu. Elrik ustoupil. Vchodem proklouzla Rackhirova hlava následovaná rameny a pak zbytkem těla. Otvor se okamžitě zase zavřel. Rackhir se postavil, odvázal provázek z luku a promnul ho v prstech. „Souhlasil jsem, že budu sdílet tvůj osud – vsadím všechno na

únik z této roviny," řekl Rudý Lučištník. Když uviděl Yyrkoona, vypadal překvapeně. „Tvůj nepřítel ještě žije?"

„Ano."

„Jsi opravdu milosrdný."

„Spíše zatvrzelý. Nezabiju ho jen proto, že nějaká nadpřirozená společnost ho použila jako zástavu. Pánové vyšších světů mě ještě úplně neovládají a ani nebudou, dokud budu mít sílu jim vzdorovat."

Rackhir se zašklebil. „Naprosto s tebou souhlasím. Nejsem ovšem tak optimistický. Vidím, že máš za pasem jeden z těch černých mečů. Ten by nám cestu z jeskyně nevysekal?"

„Ne," řekl Yyrkoon ze svého místa u zdi. „Nic nedokáže porušit hmotu Pulsující Sluje."

„Zkusím ti věřit," řekl Elrik, „protože nechci moc často tento svůj nový meč vytahovat. Nejdřív ho musím úplně ovládnout."

„Takže vyvoláš Ariocha." Rackhir se zamračil.

„Když to půjde," řekl Elrik.

„Pravděpodobně mě zabije," řekl Rackhir a pohlédl se na Elrika s nadějí, že to albín popře.

Elrik se ale tvářil vážně. „Doufám, se mi povede uzavřít s ním dohodu." Na ta slova se otočil k Rackhirovi a Yyrkoonovi zády. Soustředil myšlenky které poslal do vesmírných dálav a složitých bludišť. Pak zvolal: „Ariochu! Ariochu! Pomoz mi, Ariochu!"

Měl pocit, že ho někdo poslouchá.

„Ariochu!"

Něco se pohnulo v místě, kam poslal svoje myšlenky. „Ariochu…"

Arioch ho slyší. Věděl, že to musí být on.

Rackhir hrůzyplně zaječel. Yyrkoon vykřikl. Elrik se otočil a viděl, jak se na protější stěně objevuje něco nechutného. Bylo

to černé, odporné, slintalo to a nebylo to podobné ničemu, co kdy viděl. Je to vůbec Aricoch? Při posledním zjevení byl krásný. Ale toto může být jeho skutečná podoba, pomyslel si Elrik. Na této rovině, v podivné jeskyni, nemuselo Ariochovi záležet na těch, kteří ho vidí.

Náhle ta ohavnost zmizela a před třemi smrtelníky stál opět nádherný mladík s prastarýma očima.

„Vyhrál jsi meč, Elriku," řekl Arioch a ostatních si nevšímal. „Blahopřeji ti. Ušetřil jsi bratrancův život. Proč?"

„Z mnoha důvodů," řekl Elrik. „Ale řekněme, že musel zůstat naživu, aby vzbudil Cymoril."

V Ariochově obličeji se na chvíli objevil tajemný úsměv a Elrik si uvědomil, že se vyhnul léčce. Kdyby zabil Yyrkoona, Cymoril by se už nikdy neprobudila.

„A co tady s tebou dělá ten malý zrádce?" Arioch se s chladem v očích obrátil k Rackhirovi, který se všemožně snažil pohled Pána Chaosu opětovat.

„Je to můj přítel," řekl Elrik. „Udělal jsem s ním dohodu. Když mi pomůže najít černé meče, já ho za to vezmu zpátky na naši rovinu."

„To není možné! Rackhir je tu ve vyhnanství. Je to jeho trest."

„Půjde se mnou zpátky," řekl Elrik. A teď odepnul pochvu s Nositelem Bouří od pásku a držel meč před sebou. „Nebo si s sebou nevezmu ten meč. A my tři tu zůstaneme do konce světa."

„To není rozumné, Elriku. Uvědom si svoje povinnosti."

„Právě jsem si je uvědomil. Tohle je moje rozhodnutí."

Ariochovým jemným obličejem přeletěl náznak hněvu. „Ty si ten meč musíš vzít. Je to tvůj Osud."

„To říkáš ty. Ale já jsem to pochopil a vím, že ten meč mohu nosit jenom já. Jen já ho můžu vynést z Pulzující Sluje. Je to tak?“

„Jsi bystrý, Elriku z Melniboné,“ řekl Arioch s obdivem.

„Stal ses opravdu přizpůsobivým služebníkem Chaosu. Dobrá tedy, ten zrádce může jít s tebou. Ale ať si na sebe dává pozor. Pánové Chaosu bývají zlomyslní…“

Rackhir řekl chraplavě: „To jsem slyšel Ariochu, můj pane.“

Arioch ale lučištníka ignoroval. „Ten muž z Phumu vlastně není důležitý. A jestli chceš ušetřit život svého bratrance, v pořádku. To také mnoho neznamená. Osud mívá ve svém vzoru několik nitek navíc, ale stejně se naplní jeho původní záměr.“

„Dobrá tedy,“ řekl Elrik. „Vyveď nás odtud.“

„Kam?“

„No přece do Melniboné, když budeš tak laskav.“

Arioch vyrostl do dvojnásobné velikosti. S něžným úsměvem se podíval dolů na Elrika a hedvábnou rukou mu přejel po tváři. „Bezesporu jsi mým nejsladším otrokem,“ řekl Pán Chaosu.

Pak nastalo vlnění. Ozvaly se zvuky podobné hučení moře. Ucítili náhlou nevolnost, ale ani se nenadáli a tři unavení muži se ocitli na podlaze trůnního sálu v Imrryru. Sál byl prázdný, až na černou siluetu podobnou kouři, která se chvíli svíjela v jednom z rohů a pak zmizela.

Rackhir přešel přes sál a opatrně si sednul na první schod k Rubínovému trůnu. Yyrkoon a Elrik zůstali kde byli a hleděli si do očí. Pak se Elrik zasmál a poplácal meč v pochvě. „Teď musíš splnit svůj slib, bratranče. Potom pro tebe budu mít návrh.“

V.

Milost bledého krále

Yyrkoon odstoupil od lože své sestry. Rysy měl strhané, oči jako bez života. „Hotovo," řekl znaveně. Pak nepřítomně dodal: „Za chvíli se vzbudí."

Otočil se a pozoroval věže Imrryru, přístav, kde kotvily zlaté válečné prámy spolu s lodí, kterou král Straasha daroval Elrikovi.

Dyvim Tvar a Rackhir Rudý Lučištník tázavě sledovali Elrika, který klečel vedle postele a bedlivě sledoval tvář Cymoril. Její obličej se zklidňoval a on na malý strašný okamžik podezíral Yyrkoona, že ho opět podvedl a Cymoril zabil. Konečně se jí zachvěla víčka. Otevřela oči, uviděla Elrika a usmála se. „Elriku? Ty sny… Jsi v pořádku?"

„Jsem v pořádku, Cymoril. A ty také."

„Yyrkoon…?"

„Ten tě vzbudil."

„Ale přísahal jsi, že ho zabiješ…"

„Byl jsem pod vlivem kouzel zrovna tak, jako ty. Moje mysl byla zmatená, a některým věcem doposud nerozumím. Ale Yyrkoon se změnil. Porazil jsem ho a on přestal pochybovat o mé síle. Myslím, že už nemá chuť něco uchvacovat."

Odhrnula si vlasy z obličeje. „Jsi milosrdný, Elriku."

Elrik si vyměnil pohled s Rackhirem.

„To nebylo milosrdenství, co mě k tomu vedlo," řekl Elrik. „Jen pocit sounáležitosti s Yyrkoonem."

„Sounáležitost? Jak můžeš cítit nějakou sounáležitost s tím…"

„Oba jsme smrtelní. Oba jsme byli obětováni partii, kterou rozehráli bohové Vyšších světů. Moje oddanost musí konečně patřit mému vlastnímu rodu, proto jsem přestal Yyrkoona nenávidět."

„A to je milost," řekla Cymoril.

Yyrkoon kráčel ke dveřím. „Mohu odejít, můj pane vládče?"

Elrik měl pocit, že zachytil v očích svého poraženého bratrance podivné světlo. Možná to bylo ponížení nebo zoufalství. Přikývl. Yyrkoon vyšel z místnosti a jemně za sebou zavřel dveře.

Dyvim Tvar se obrátil na Elrika: „Vůbec Yyrkoonovi nevěř. Zradí znova."

„Ne," řekl Elrik. „Když se nebude bát mne, pak má strach z meče, který nosím."

„Ty by ses toho meče měl také obávat," řekl Dyvim Tvar.

„To nemusím," odpověděl Elrik. „Jsem jeho pánem."

Dyvim Tvar chtěl něco říct, ale pak jen lítostivě potřásl hlavou, uklonil se a spolu s Rackhirem Rudým Lučištníkem odešli. Elrik a Cymoril zůstali sami v objetí a tváře jim zvlhly slzami uvolnění a štěstí.

Slavnost v Melniboné trvala týden. Skoro všechny lodě, také vojáci a draci se již vrátili domů. Elrik prokázal své právo na trůn tak dokonale, že byl akceptován všemi poddanými bez rozdílu.

V trůnním sále se konal ples a byla to ta nejmarnotratnější slavnost, jakou kdy dvořané pamatovali. Elrik a Cymoril se tentokrát zúčastňovali všeho dění. Jen Yyrkoon dával přednost tichému koutu pod galérií hudebních otroků, kde si ho hosté nevšímali. Rackhir Rudý Lučištník tančil s několika melnibonskými dámami. Všechny ho zvaly na schůzku, protože teď byl melnibonským hrdinou. Dokonce ani Dyvim Tvar se nevyhýbal parketu. Ale jeho zamyšlené oči často spočinuly na princi Yyrkoonovi.

Všichni hodovali, když se na stupních Rubínového trůnu Elrik obrátil k Cymoril s otázkou: „Chtěla bys být královnou, Cymoril?“

„Ty víš, že se za tebe ráda provdám, Elriku. Oba to víme již mnoho let.“

„Takže budeš mojí ženou?“

„Ano.“ Zasmála se, protože si myslela, že žertuje. „A královnou ne? Alespoň na rok.“

„Co tím míníš, můj pane?“

„Odcházím na rok z Melniboné. To, co jsem prožil v minulých měsících, mě nutí procestovat a poznat Mladá království. Chci vědět, jak žijí jiné národy Stále si myslím, že Melniboné se musí změnit, aby mohlo přežít. Mohlo by se stát hnací silou pro dobro světa, protože je stále ještě příliš mocné.“

„Pro dobro?“ Cymoril byla překvapená a také trochu poplašená. „Melniboné nikdy nestálo na straně dobra nebo zla, ale vždy samo pro sebe a k uspokojení svých tužeb.“

„Rád bych to změnil.“

„To chceš změnit všechno?“

„Chci cestovat po světě a pak se rozhodnout, jestli je pro takovou změnu nějaký důvod. Pánové Vyšších světů chtějí zasahovat do našeho prostoru. Mám z nich strach přesto, že

mi nedávno pomohli. Chci vědět, zdali je možné, aby si lidé řídili svoje záležitosti sami.“

„Tak ty odejdeš?“ V očích měla slzy. „Kdy?“

„Zítra – až bude odcházet Rackhir. Vezme si loď krále Straasha a namíří ji k Ostrovu Purpurových Měst, kde má přátele. Pojedeš s námi?“

„Neumím si to představit – nemohu. Oh, Elriku, proč si kazíme radost, kterou teď máme?“

„Samotná radost dlouho nevydrží. Musíme vědět, kdo doopravdy jsme.“

Zamračila se. „V tom případě musíš jít, když je to tvoje přání,“ řekla pomalu. „Ale je to jen tvoje touha Elriku, já si nic takového nepřeji. Do těch barbarských zemí musíš jít sám.“

„Nechceš mi dělat společnost?“

„To není možné. Já… jsem Melniboňanka.“ Povzdechla si. „Miluji tě, Elriku.“

„Já tebe také, Cymoril.“

„Pak se tedy vezmeme, až se vrátíš. Za rok.“

Elrik naplňovala lítost, ale věděl, že jeho rozhodnutí je správné. Kdyby neodešel, brzy by neměl klid. Mohlo by to dojít až tak daleko, že by se cítil uzavřen v pasti a na Cymoril by pak mohl pohlížet jako na nepřítele.

„Takže musíš vládnout, než se vrátím,“ řekl.

„Ne, Elriku. Takovou zodpovědnost na sebe vzít nemůžu.“

„Pak tedy kdo…? Dyvim Tvar…?“

„Znám Dyvima Tvara. Takovou moc nepřijme. Možná Magum Colim…“

„Ne.“

„Takže musíš zůstat, Elriku.“

Jeho pohled bloudil mezi davem v trůnním sále. Zastavil se, když zachytil osamělou postavu sedící pod galérií

hudebních otroků. Ironicky se zasmál a řekl: „Pak to musí být Yyrkoon."

Cymoril se vyděsila. „Vzpamatuj se, Elriku. Zneužije jakoukoliv moc, která mu bude dána!"

„Už ne. A je to jenom možnost. On je tady jediný, kdo chtěl být vládcem. Teď může vládnout jako král, místo mne. Jestliže bude vládnout dobře, budu uvažovat o abdikaci v jeho prospěch. Bude-li špatným králem, dokážu mu tak jednou provždy že jeho ambice byly mylné."

„Elriku," řekla Cymoril, „miluji tě, ale jsi blázen a zločinec, jestli znova Yyrkoonovi uvěříš."

„Ne," řekl rozhodně. „Nejsem blázen. Jsem jenom Elrik. Mrzí mě to, Cymoril."

„Já Elrika miluji!" Zavzlykala. „Jsi prokletý. My všichni budeme prokletí, když tu teď nezůstaneš."

„Nemůžu. Protože tě miluji, Cymoril, tak nemůžu."

Plakala a do duše jí vtrhla prázdnota.

„Zničíš nás oba." Její hlas změknul. Setřela si slzy a uhladila vlasy. „Zničíš nás, Elriku."

„To ne," řekl. „Vybuduji něco, co bude lepší. Ledacos objevím. Až se vrátím, vezmeme se a budeme dlouho šťastně žít."

Náš budoucí osud však obvykle ovlivňují události, které se dějí bezprostředně v přítomnosti a o jejichž pravé podstatě nemůžeme nic vědět, protože svědomí má člověk pozorující a nikoliv jednající.

Ani Elrik nemohl vědět, jak velmi se mýlí, nejen v bratranci Yyrkoonovi, ale i v tom, co se domníval o černém meči a nakonec i v tom, jak se bude vyvíjet jeho vztah k Cymoril.

Epilog

Existuje přístav zvaný Menii, jeden z nejskromnějších a nejpřívětivějších v Purpurových Městech. Tak jako ty ostatní na ostrově, také on byl vybudován z purpurových kamenů, které daly městům jména. Domy byly pokryté červenými střechami a v přístavu kotvily všechny možné druhy plachetnic. Elrik s Rackhirem Rudým Lučištníkem tam dorazili brzy ráno, kdy jen pár námořníků scházelo dolů ke svým lodím.

Krásná loď krále Straasha zakotvila o něco dál, za přístavní zdí.

Plavili se na ní sami dva, bez posádky, a šlo to docela dobře. K cestě do města použili malý člun.

„Budu hledat pokojný a mýtický Tanelorn," řekl Rackhir s jistou sebeironií. Protáhl se, zívnul a toulec s lukem se mu roztančily po zádech.

Elrik měl na sobě jednoduchý oděv a vypadal zdravě a uvolněně, jako kterýkoliv voják štěstěny z Mladých království. Usmíval se do sluníčka. Jedinou neobvyklou věcí na něm byl velký černý runový meč u jeho boku. Pokud měl meč při sobě, nepotřeboval žádné drogy na povzbuzení.

„A já musím hledat vědomosti v zemích, které jsem si zaškrtnul na mapě," řekl Elrik. „Budu se učit a s těmi znalostmi se musím do konce roku vrátit do Melniboné. Přál bych si, aby tu Cymoril byla se mnou, ale chápu její neochotu."

„Ty se vrátíš?" řekl Rackhir. „Po roce?"

„Ona mě přitáhne zpátky!" Elrik se zasmál. „Obávám se jen jednoho, že to nevydržím a vrátím se dřív, než svá studia dokončím."

„Rád bych šel s tebou," řekl Rackhir. „Cestoval jsem po mnoha zemích a byl bych dobrým průvodcem. Ale přísahal jsem, že najdu Tanelorn, i když vím, že ve skutečnosti neexistuje."

„Doufám, že ho najdeš, Kněži Válečníků z Phumu," řekl Elrik.

„Tím už nikdy nebudu," řekl Rackhir. Pohlédl směrem k přístavní zdi a vyvalil oči. „Podívej – tvoje loď!"

Elrik se otočil a uviděl, že loď nazývaná Loď Plující Po Zemi I Po Moři se zvolna potápí. Král Straaasha si ji bral zpátky.

„Živly jsou přátelé," řekl. „Ale bojím se, že jejich moc se ztrácí stejně, jako moc Melniboné. I když si národy Mladých království myslí o nás z Dračího ostrova to nejhorší, máme hodně společného s duchy Vzduchu, Země, Ohně a Vody"

Jak se stěžně lodi začaly ztrácet ve vlnách, Rackhir řekl: „Závidím ti takové přátele, Elriku. Můžeš jim věřit."

„Ano, to opravdu mohu."

Rackhir upřel pohled na runový meč u Elrikova boku. „Ale bude moudré, když nebudeš věřit ničemu jinému," dodal.

Elrik se usmál. „O mne neměj strach, Rackhire, jsem svým vlastním pánem – přinejmenším na rok. A teď jsem pánem i toho meče!"

Ucítil, že se mu meč otřel o bok. Pevně ho uchopil a lehce se smíchem plácnul Rackhira po zádech. Pak zvedl své zvláštní zarudlé oči k nebi a řekl: „Do Melniboné se vrátím jako nový člověk.“

DÍL DRUHÝ

PEVNOST PERLY

Věnovánu Davu Tateovi

Jakmile Elrik dosadil ctižádostivého bratrance Yyrkoona na Rubínový trůn coby regenta Melniboné a rozloučil se s Rackhirem Rudým Lučištníkem, vydal se do neznámých krajů na zkušenou. Věřil, že pak dokáže vládnout Melniboné tak, jak nikdo nikdy předtím.

Elrik však nepočítal s osudem, který si umínil, že ho nechá prožít nejrůznější dobrodružství, jež ho nemalou měrou ovlivní. Ještě dřív, než se albín setkal se slepým kapitánem a s Lodí, plavící se po mořích Osudu, měl dát v sázku svůj život, duši a všechen svůj idealismus.

V Ufychu-Sormeeru ho zdrželo nedorozumění se čtyřmi naivními čaroději, kteří neuváženě hrozili, že zničí Mladá království, načež posloužili konečnému účelu Rovnováhy. Ve Filkharu prožil srdeční záležitost, o které navždy pomlčí. Za vysokou cenu se poučil o moci a bolesti, které s sebou nese vlastnictví Černého Meče.

Ale až v pouštním městě Quarzhasaat začalo dobrodružství, které mělo ovlivnit jeho osud na celá léta…

Z Kroniky Černého meče

PRVNÍ ČÁST

Kdo je to? Blázen? Umí však
zlé noční můry zažehnat a z
ďábla kříž, z Chaosu řád
dokáže záhy vykřesat.
Opustí dívku svou a zem a
zmítán krutým osudem svou
hrdost musí v sázku dát.

Z Kroniky Černého meče

I.

Na pokraji sil

Stalo se to v Quarzhasaatu, ve městě odříznutém od světa, kam směřuje mnoho výprav, ale dorazí jen nemnohé. Elrik, dědičný vládce Melniboné, poslední potomek více než tisíciletého rodu a druhdy mág děsivých schopností, ležel na smrt nemocen. Drogy a byliny, jež ho obvykle udržovaly při životě, mu v posledních dnech dlouhého putování po jižním konci Pouště vzdechů došly. V tomto opevněném městě, pověstném spíše svým bohatstvím než coby místo k životu, se odpovídající náhrada získat nedala.

Princ albín pomalu a vyčerpaně vztáhl křídově bílé prsty ke světlu a to rozzářilo rudý kámen v Prstenu králů, posledním tradičním symbolu Elrikových někdejších panovnických povinností; pak nechal ruku klesnout. Jako by na chvíli zadoufal, že mu kámen zvaný Actorius vleje do žil novou sílu. Ale bez energie, která by oživila jeho moc, byl kámen k ničemu. Kromě toho Elrik nijak zvlášť netoužil vyvolávat démony právě na tomto místě. Do Quarzhasaatu ho přivedla vlastní pošetilost; jeho obyvatelům se neměl zač mstít. Na druhé straně oni by ho vskutku měli proč nenávidět, znali-li by jeho původ.

Město Quarzhasaat kdysi vládlo zemi plné řek a půvabných údolí, zelenajících se lesů a polí obtěžkaných úrodou.

To však bylo dávno, před válkou s Melniboné, která se odehrála před více než dvěma tisíci let a během které bylo chybně vyřčeno jisté nebezpečné zaklínadlo. Jeho vinou byla Quarzhasaatská říše ztracena pro obě strany. Pohltily ji nezměrné masy písku, který zemi zaplavil jako příliv Zkázy zůstalo ušetřeno jen hlavní město se svými tradicemi a ty se staly hlavním hybatelem jeho další existence. Quarzhasaat tu byl odedávna, a proto musí za každou cenu přetrvat věky, věřili jeho obyvatelé. Čtrnáctkrát se vojska pokusila překonat Poušť vzdechů, aby vyplenila bájný Quarzhasaat. Čtrnáctkrát je zastavila sama poušť.

Obyvatelé města byli posedlí – a většinu času i zaměstnaní – spřádáním intrik proti svým vládcům. Republice (byť jí byla jen podle jména) a centru rozlehlé vnitrozemské říše (ač zcela pokryté pískem) vládla Rada sedmi, známá též coby Šestice a Jeden navrch. Ovládala většinu majetku města a stejnou část jeho záležitostí. Existovali i další mocní mužové a ženy, kteří netoužili podílet se na této septokracii, přesto však měli ve městě nezanedbatelný vliv. Jedním z nich, jak Elrik zjistil, byla Narfis, baronka z Kuwai'ru, přebývající v jednoduché, leč krásné vile na jižním okraji města. Většinu pozornosti věnovala svému úhlavnímu nepříteli, starému vévodovi Ralovi, patronu quarzhasaatských umělců, jehož palác na severních pahorcích byl stejně nenápadný jako rozkošný. Ti dva, dozvěděl se Elrik, vybírali po třech členech Rady, zatímco ten sedmý, vždy bezejmenný a nazývaný prostě Sexokrat neboli Ten, kdo vládne Šesti, udržoval rovnováhu tím, že mohl zvrátit výsledek každého hlasování na tu nebo onu

stranu. Každý z mnoha rivalů ve městě se dožadoval sluchu Sexokrata, dokonce i baronka Narfis a vévoda Ral.

Elrika klikaté cestičky místní politiky nezajímaly ani za mák. Do města ho přivedla vlastní zvědavost a fakt, že Quarzhasaat bylo jediné útočiště v rozlehlé pustině na jih od bezejmenných hor, oddělujících Poušť vzdechů od Plačící pustiny

Elrik složil vyčerpané tělo na tenký slamník a trpce zauvažoval, zda jeho životní pouť skončí zde, aniž by se místní lidé kdy dozvěděli, že mezi nimi zemřel dědičný vládce největšího nepřítele jejich národa. Přemýšlel, jestli právě takový konec není osudem, který pro něj bohové uchystali. Nebyl by tak grandiozní, o jakém snil, na druhé straně i do všednosti by měl daleko.

Když Elrik ve spěchu a jistém zmatku opustil Filkhar, nalodil se na první loď vyplouvající z Rašilu a ta ho dopravila do Jadmaru. Tam vsadil na poctivost jednoho starého ilmorianského opilce, který mu prodal mapu zobrazující legendární Tanelorn. Jak princ albín později zjistil, mapa se ukázala být podfukem, kterýho zavedl daleko od veškerých lidských sídel. Zvažoval, že přejde hory aby se dostal skrz Plačící pustinu do Kaarlaaku, ale po konzultaci s vlastní mapou, spolehlivějším výrobkem z Melniboné, objevil, že Quarzhasaat je podstatně blíž. Na koni, polomrtvém horkem a hladem, se vydal na sever. Nalézal jen vysušená koryta řek a opuštěné oázy neboť si nemoudře zvolil k překonání pouště období sucha. Bájný Tanelorn se mu objevit nepodařilo a vypadalo to, že už nezahlédne ani město, které bylo podle pověstí jeho lidu téměř stejně mýtické.

Kronikáři v Melniboné neměli ve zvyku věnovat mnoho pozornosti poraženým soupeřům. Elrik si však z jejich análů pamatoval, že quarzhasaatská magie, která měla být hrozbou

nepřátelům města, se prý podepsala na jeho zániku. Byla to runa, nesprávně zasazená do zaklínadla Fopheana Dalse, knížete čarodějů a předka současného vévody Rala, která měla zapříčinit zaplavení melnibonského vojska pískem a vystavět val kolem celé země. Elrik by rád věděl, jak se tato událost dnes v Quarzhasaatu podává. Vytvořily se snad mýty a legendy, které zdůvodňují osud města jen coby dílo ďábla z Dračího ostrova?

Elrik přemítal o tom, kterak ho jeho vlastní posedlost mýtem přivedla do téměř nevyhnutelné zkázy „Přepočítal jsem se," zabručel pro sebe a vyhledal otupělýma krvavýma očima Actorius, „myslel jsem, že mám něco společného s předky těchto lidí." Nějakých čtyřicet mil poté, co se Elrikův kůň odebral na věčnost, objevil albína jakýsi chlapec. Pídil se po klenotech a cennostech, které občas přinesla písečná bouře, jedna z těch, které neustále postihovaly tuto část pouště. Jim a svým obrovským hradbám město vděčilo za přežití. Od nich také poušť získala své neveselé jméno.

Za lepšího zdraví by si Elrik jistě vychutnal monumentální nádheru města. Ta krása se tříbila celá staletí a nenesla známky žádného vlivu zvenčí. Ač mnohé chrámy a paláce vyrostly do gigantických rozměrů, nebyly ani za mák hrubé nebo ošklivé; působily vzdušně a lehce a ve svých cihlově červených, jasných žulově stříbřitých, sytě modrých, zelených či doběla omítnutých hávech vyhlížely, jako by byly spíše dílem kouzelníka než stavitele. Jejich spletité terasy vyplňovaly kvetoucí zahrady s fontánami a praménky, vyvěrajícími z hlubokých studní. Naplňovaly staré ulice, dlážděné kočičími hlavami, i široké, stromy lemované třídy uklidňujícími zvuky a příjemnou vůní. Voda, v Quarzhasaatu cennější nad šperky, se odměřovala a její krádež se trestala nejpřísnějšími zákony. Všechna tahle vyplýtvaná vláha mohla

sloužit k zalití úrody místo toho však pomáhala udržovat zdání, jako by Quarzhasaat byl na vrcholu své moci.

Naproti tomu Elrikovo ubytování zdaleka nebylo luxusní. Sestávalo z nizoučké postele, kamenných dlaždic pokrytých slámou, jediného vysokého okna, prostého hliněného džbánu a umyvadla s poněkud nechutnou vodou, která ho stála poslední smaragd. Příděly pití se na cizince nevztahovaly a voda, která se prodávala, představovala nejdražší zboží v Quarzhasaatu. Ta Elrikova byla téměř s jistotou ukradena z veřejné fontány. O trestech za takové činy se ve městě ani v soukromí raději moc nemluvilo.

Elrik potřeboval vzácné byliny, aby podpořily jeho nemocnou krev. Ale i kdyby se naskytly ke koupi, převýšila by jejich cena mnohonásobně jeho současné prostředky, jež se smrskly na pár zlatých mincí. V Kaarlaaku by zlaté mince znamenaly jmění. V tomhle městě, kde bylo zlato tak běžné, že se užívalo k obložení vodovodů a kanálů, však neměly valnou cenu.

Výpravy do ulic Elrika vyčerpávaly a skličovaly. Jednou denně ho navštěvoval chlapec, který ho našel v poušti a přivedl do města. Pokaždé na něj zíral jako na podivný hmyz nebo polapeného hlodavce. Hoch se jmenoval Anigh a přestože mluvil *lingua franca*, jazykem odvozeným od melnibonštiny, běžným v Mladých královstvích, měl tak silný přízvuk, že mu občas bylo těžké porozumět.

Elrik se ještě jednou pokusil zvednout ruku, ale vzápětí mu vyčerpáním klesla. Dnešního rána se smířil s tím, že už nikdy nespatří svou milovanou Cymoril a nikdy neusedne na Rubínový trůn. Cítil lítost, ale jen jaksi vzdáleně, nemoc ho naplňovala podivnou euforií.

„Doufal jsem, že tě prodám."

Elrik zamrkal a zahleděl se do temnoty vzdáleného rohu pokoje, osvětleného jediným slunečním paprskem. Ten hlas poznal, ale neviděl nic než jen siluetu u dveří.

„Ale teď to vypadá, že příští týden na trhu budu moct nabídnout jenom tvoje tělo a zbytek majetku." Byl to Anigh. Představa skonu jeho kořisti ho skličovala skoro stejně jako kořist samu. „Samozřejmě jsi tady vzácnost. Tvoje rysy připomínají rysy našich dávných nepřátel, ale jsi bělejší než zeď. Nikdy jsem takového člověka neviděl."

„Je mi líto, že zklamu tvé očekávání." Elrik se slabě zvedl na lokti. Považoval by za neprozřetelné přiznat svůj původ. Místo toho prohlásil, že je žoldák z Nadsokoru, Města žebráků, které poskytovalo azyl nejroztodivnějším existencím.

„Pak jsem doufal, že bys mohl být čaroděj a něco mě za odměnu naučit. Díky tomu by se ze mě stal boháč a třeba i člen Šestice. Nebo jsi mohl být pouštní duch a obdařit mě nějakou užitečnou mocí. Ale ostrouhám mrkvičku, jak vidím. Jsi jen ožebračený žoldák. Nezbylo ti nakonec přece jen něco? Třeba nějaká zvláštnost, která by se mohla hodit?" Chlapcovy oči zabloudily k dlouhému a úzkému ranci, spočívajícímu u zdi poblíž Elrikovy hlavy.

„To není žádný poklad, hochu," zklamal ho zachmuřeně Elrik. „Ten, kdo to vlastní, nese něco jako nesmazatelnou kletbu." Usmál se při představě, jak se chlapec pokouší najít kupce pro Černý meč. Zbraň, zabalená v roztržené sutaně z rudého hedvábí, čas od času cosi zabručela, jako senilní muž, který se pokouší o své někdejší řečnické umění.

„Je to zbraň, že?" zeptal se Anigh. Živé modré oči v hubené snědé tváři vypadaly větší, než ve skutečnosti byly.

„Ano," přitakal Elrik. „Je to meč."

„Starý?" Chlapec zalovil rukou pod roztrhanou tunikou a podrbal se na rameni.

„Dá se říct.“ Elrik se bavil, ale i tenhle krátký rozhovor ho vysiloval.

„Jak starý?“ Anigh teď postoupil o krok kupředu, takže se celý ocitl v paprsku světla. Vyhlížel přesně jako tvor přizpůsobený životu ve větrem ošlehaných skalách a tmavém písku Pouště vzdechů.

„Možná deset tisíc let.“ Elrik zjistil, že mu vyjevený chlapcův výraz pomáhá na chvíli zapomenout na téměř zpečetěný osud. „Ale možná i víc…“

„Pak je to opravdu rarita! Rarity se mezi quarzhasaatským panstvem cení. Dokonce i mezi Šesticí jsou takoví, kteří sbírají tyhle věci. Například ctihodný mistr Unicht Šlur má brnění celé ilmorianské armády a každý kousek je naaranžovaný na vysušených tělech původních válečníků. A moje paní Talith vlastní sbírku zbroje, několik tisíc kousků, a každý jiný. Půjč mi to, pane žoldáku, a já najdu kupce. Pak ti seženu ty byliny, co potřebuješ.“

„Načež budu v pořádku, abys mne prodal, co?“ Elrik se bavil čím dál tím víc.

Anigh se zatvářil jako nevinnost sama. „Ale ne, pane. Pak budeš dost silný na to, abys mi vzdoroval. Přijal bych jenom malou provizi z tvé první práce.“

Elrik pocítil k chlapci sympatie. Odmlčel se a sbíral síly než se dal znovu do řeči. „Myslíš, že tady v Quarzhasaatu nějakou práci seženu?“

„Jistě.“ Anigh se zašklebil. „Mohl by ses třeba stát tělesným strážcem jednoho ze Šestice nebo aspoň některého jejich stoupence. Zaměstnají tě okamžitě, pro ten tvůj podivný vzhled! Už jsem ti řekl, jak velcí soupeři a pletichán jsou ti naši páni.“

„Je příjemné…“ Elrik se nadechl „…vědět, že se můžu těšit na bohatý a plný život tady v Quarzhasaatu.“ Pokusil se

zadívat se Anighovi přímo do očí, ale chlapcova hlava zmizela ze světla, osvětlovalo mu už jen část těla. „Vyrozuměl jsem ale, že byliny, které jsem ti popsal, rostou jen v dalekém Kwanu, několik dní cesty odsud – na úpatí Rozsochatých pilířů. Budu mrtvý dřív, než ten nejbystřejší posel urazí polovinu cesty tam. Chceš mě snad ukonejšit, chlapče? Nebo máš méně ušlechtilé pohnutky?“

„Řekl jsem ti, pane, kde ty byliny rostou. Ale co když je tu někdo, kdo v Kwanu nějaké nasbíral a už se s nimi vrátil?“

„Ty víš o takovém apatykáři? Ale co si bude počítat za tak cenný lék? A proč jsi mi o tom neřekl dřív?“

„Protože jsem o tom dřív nevěděl.“ Anigh se uvelebil v relativním chládku dveří. „Od naší minulé rozmluvy jsem se trošku poptával. Jsem jen obyčejný kluk, vaše vysokosti, žádný učenec ani věštec. Ale když něco nevím, umím si pomoct. Jsem nevzdělaný, milý pane, ale ne hloupý.“

„Sdílím tvůj názor, mistře Anighu.“

„Takže můžu vzít meč a najít pro tebe kupce?“ Znovu vystoupil do světla a natáhl ruku po ranci.

Elrik klesl na lůžko, potřásl hlavou a pousmál se. „I já toho mnoho nevím, hochu. Ale myslím, že na rozdíl od tebe jsem i hlupák.“

„Vědění přináší moc,“ řekl Anigh. „A může mě dostat možná i do služeb baronky Narfis. Může ze mě být kapitán její stráže. Třeba i šlechtic!“

„No, jednoho dne z tebe určitě bude ještě něco víc.“ Elrik se nadechl žhavého vzduchu. Celý se třásl a plíce měl v jednom ohni. „Dělej, co umíš, i když pochybuju, že s tebou Nositel bouří bude chtít jít.“

„Můžu se na něj podívat?“

„Ano.“ Elrik se bolestně překulil ke kraji postele a uvolnil záhyby látky obalující velký meč. Objevil se Nositel bouří,

pokrytý runami, které jako by na čepeli z černého lesklého kovu neklidně plály, starověký a dokonalý výrobek s tajemnými obrazci, draky a démony, proplétajícími se, jako by bojovali. Nositel bouří na první pohled nebyl prostou světskou zbraní.

Chlapec polkl a couvl, jako by náhle litoval svých obchodních návrhů. „Je živý?“

Elrik si svůj meč měřil se směsicí odporu a čehosi blížícího se touze. „Někteří tvrdí, že má duši i vůli. Jiní by řekli, že je to převtělený ďábel. Další věří, že sestává z uvězněných duší všech prokletých smrtelníků. A v jedné legendě se tvrdilo, že v jeho rukojeti, jiné, než má dnes, sídlí velký drak.“ S mírnou nelibostí zaznamenal, že má z chlapcova rostoucího strachu jisté potěšení. „Nikdy jsi neviděl žádný výrobek Chaosu, mistře Anighu? Nebo někoho, kdo se s takovou věcí spojil? Třeba jejího otroka?“ Nechal svou dlouhou bílou ruku klesnout do špinavé vody a pozvedl ji ke rtům, aby si je navlhčil. Rudé oči mu plály jako dohasínající uhlíky „Na cestách jsem zaslechl, že tenhle meč býval bitevní zbraní Ariochovou, schopnou zdolat hranice kterékoli říše. Jiní, které má na svědomí, mysleli, že je to živý tvor. Je tu i názor, že je jediným členem nepozemské rasy žijícím v našem světě, ale kdykoli by se mu zachtělo, dokáže svolat milion bratří. Slyšel jsi o tom vyprávět, mistře Anighu? Potěší taková řeč a navnadí náhodné kupce na vašem trhu?“ Z bledých rtů vyšel zvuk, který nebyl smíchem, avšak nepostrádal jisté veselí.

Anigh spěšně vystoupil znovu do světla. Odkašlal si. „Říkáš té věci jménem?“

„Nazývám ho *Nositelem bouří*, ale lid Mladých království někdy užívá jiného jména. Zní *Zloděj duší*. Vysál už jich mnoho.“

„Ty jsi Zloděj snů!“ Anighovy oči se nedokázaly odlepit od meče. „Proč se tím neživíš?“

„Jednak nevím, co to je, a nevím, kdo by ‘Zloděje snů’ zaměstnal.“ Elrik vzhlédl tázavě k chlapci a čekal na vysvětlení.

Ale Anighův pohled zůstal připoután k meči. „Vysaje ze mě duši, pane?“

„Budu-li chtít. Abych získal trochu síly, stačí, když nechám Nositele bouří zabít tebe a možná ještě pár dalších. Meč mi pak předá sílu. Potom jistě najdu koně a odjedu odsud. Nejspíš do Kwamu.“

Mručení černého meče nyní zaznělo melodičtěji, jako by zbraň ten nápad schvalovala.

„Ach, propána!“ Anigh vyskočil, připraven vzít v případě potřeby do zaječích. „To je jako ta pověst o Mass’aboonských hradbách. Kdo nám přivodí odloučenost, ten bude vládnout! Ano, naši vůdci mají taky takové meče. Vyprávějí to učitelé ve škole. Já tam chodil. Ach, co jen to říkali!“ A přemýšlivě se zamračil coby názorný příklad prospěšnosti školní docházky.

Elrik litoval, že chlapce vyděsil. „Milý Anighu, nechci žít na úkor jiných, kteří mi nijak neuškodili. To je taky trochu důvod, proč jsem se ocitl v téhle šlamastyce. Zachránils mi život, hochu. Nezabiju tě.“

„Ach, pane. Jsiť tuze nebezpečný!“ V rozrušení promluvil jazykem starším, než byl ten melnibonský. Elrik, v těchto věcech studovaný, to poznal.

„Kde jsi přišel k tomu jazyku?“ zeptal se princ albín.

Přestože byl chlapec vyděšen, otázka ho překvapila. „Tady v Quarzhasaatu mu říkají řeč ze škarpy. Tajná řeč zlodějů. Ale myslel jsem, že v Nadsokoru se tak mluví běžně.“

„Ano, jistě. Samozřejmě, v Nadsokoru.“ Elrika vývoj situace znovu trochu zaskočil. Natáhl se k chlapci, aby ho uklidnil.

Ten pohyb přiměl chlapce trhnout hlavou a vydat jakýsi přiškrcený zvuk. Očividně si Elrikova pokusu o znovuzískání důvěry nepovažoval. Bez dalších poznámek zmizel, bosé nohy zapleskaly po dlouhé chodbě a po schodech dolů na úzkou ulici.

Když Elrik zjistil, že je hoch nadobro pryč, najednou ho přepadl smutek. Litoval teď jedné jediné věci, že už nikdy nebude zase s Cymoril a nevrátí se do Melniboné, aby dostál svému slovu, že se s ní ožení. Věděl, že dosud a zřejmě i v budoucnu by se mu nechtělo znovu usednout na Rubínový trůn, ale chápal, že je to jeho povinnost. Vybral si snad úmyslně tenhle osud, aby se té odpovědnosti vyhnul?

Elrik věděl, že ač je jeho krev napadena neznámou chorobou, je to stále krev jeho předků. Prvorozenectví a královský úděl se jen těžko dají popřít. Doufal, že by za své vlády mohl přeměnit Melniboné ze samostředného, krutého a upadajícího pozůstatku nenáviděné říše v oživlý národ, schopný přinést světu mír a spravedlnost, či posloužit jiným coby příklad osvícenosti.

Za šanci vrátit se k Cymoril by Černý meč prodal víc než ochotně. Měl však jen mizivou naději, že by to šlo. Černý meč byl víc než jen zdroj živobytí, než zbraň proti nepřátelům. Černý meč ho zavazoval k věrnosti jeho staré rase, k věrnosti Chaosu, a nezdálo se mu, že by pán Arioch ochotně dovolil tohle zvláštní pouto porušit. Když zvážil všechny argumenty, zjistil, že je čím dál více zmaten a otázkám se pokud možno vyhýbá.

„No, snad v pošetilosti a ve smrti to pouto poruším a zkřížím plány starých zlých spojenců Melniboné.“

Dech se mu v plicích úžil, horkost v nich už necítil. Naopak, namísto toho nastoupil chlad. Krev mu líně protékala žilami, když se obrátil, aby vstal a odpotácel se k hrubému dřevěnému stolu, kde ležela jeho hubená strava. Ale zvednout už ji nedokázal; nebyl s to se přimět k pohybu. Mohl jen zírat na okoralý chléb, na kyselé víno, na scvrklé kusy sušeného masa, o jehož původu bylo lépe neuvažovat. Smířil se se smrtí, když už ne klidně, tedy alespoň s jistou důstojností. V tíživém polosnění vzpomínal na své rozhodnutí opustit Melniboné, na znepokojení své sestřenice Cymoril, na tajnou radost ctižádostivého bratrance Yyrkoona, na své prohlášení k Rackhirovi, Knězi Válečníků z Phumu, který též hledal Tanelorn.

Elrika by zajímalo, zda byl Rackhir Rudý Lučištník ve svém pátrání úspěšnější nebo zda leží někde v té rozlehlé poušti, šarlatový šat v cárech vinou neustále skučícího vichru, maso schnoucí na kostech. Z celého srdce doufal, že se Rackhirovi podařilo objevit mýtické město i klid, který slibovalo. Pak si uvědomil, jak roste jeho touha po Cymoril, a rozplakal se.

Už dříve přemýšlel o tom, že povolá na pomoc Ariocha, svého ochránce a Pána Chaosu, ale cítil hlubokou nechuť, už jen když o tom uvažoval. Bál se, že povolá-li znovu Ariocha, mohl by přijít o víc než jen o život. Pokaždé, když tento mocný nadpřirozený tvor přišel na pomoc, byla dohoda mezi nimi bezpodmínečnější a tajemnější. I když jejich rozhovor byl vždy jen pomyslný, pomyslel si Elrik ironicky. Arioch v poslední době projevoval zřetelnou nechuť pomáhat. Možná, že Yyrkoon Elrika ve všech směrech nahradí…

Při téhle myšlence Elrik znovu pocítil bolest a touhu po své Cymoril. Opět se pokusil vstát. Slunce na obloze už bylo níž. Elrikovi připadalo, že před sebou vidí Cymoril. Pak na sebe

vzala podobu Ariocha. Cožpak si s ním Pán Chaosu pohrává i teď?

Elrik přesunul pohled na meč, který jako by se ve svém volném obalu z hedvábí vrtěl a šeptal jakési varování či snad hrozby.

Elrik odvrátil pohled. „Cymoril?“ Zahleděl se do paprsku světla a sledoval ho oknem až na jasnou oblohu. Teď byl přesvědčen, že zahlédl, jak se v místnosti pohybují obrysy postav, jakoby přízraky lidí, zvířat a démonů. Stávaly se zřetelnějšími a začínaly mu připomínat přátele. Stála tu znovu Cymoril. Elrik zoufale zasténal: „Lásko moje!“

Viděl Rackhira, Dyvima Tvara, dokonce i Yyrkoona. Volal na ně na všechny.

Při zvuku svého selhávajícího hlasu si uvědomil, že blouzní, že zbytek sil vyplýtval na fantazírování, že jeho tělo stravuje samo sebe a smrt je jistě nedaleko.

Sáhl si na čelo a cítil, jak se mu na něm perlí pot. Napadlo ho, na kolik by každá kapička přišla na trhu. Pobavilo ho to.

Dokáže se potit tak, aby si za to mohl koupit víc vody nebo alespoň trochu vína? Nebo je tahle vlastní produkce kapaliny proti podivným quarzhasaatským vodním zákonům?

Znovu pohlédl do slunečního paprsku, připadalo mu, že tam vidí muže, snad městskou stráž, která přišla prozkoumat dům a chce vidět jeho písemné povolení k pocení.

Nyní se zdálo, že místností klouže pouštní vítr a nese s sebou jakousi živelnou sílu, která snad má odnést jeho duši do posledního útočiště. Pocítil úlevu. Usmál se. Byl rád, že má tu bitvu za sebou. Kdo ví, snad se k němu Cymoril brzy připojí?

Brzy? Co znamená čas v říši nekonečna? Bude muset čekat celou věčnost, než se spolu setkají? Nebo to bude jen chvilička? Či ji už nespatří nikdy? Čeká na něj jen prázdno a nicota? Nebo jeho duše vstoupí do jiného těla, třeba tak

neduživého jako toto, a bude znovu čelit týmž dilematům, týmž hrozným morálním a fyzickým změnám, které ho začaly sužovat, sotva překročil práh dospělosti?

Elrikovy myšlenky se čím dál tím víc vzdalovaly rozumnému uvažování, podobně jako je topící se myš vlečena od pobřeží ve stále bláznivějším víru, než nastoupí smrt a s ní zapomnění. Smál se, plakal; blouznil a občas upadl do spánku, jak mu život spolu s vidinami unikal z toho podivného, jako stěna bílého těla. Neznalý divák by měl za to, že tu na hrubém lůžku dodělává nějaké nemocné zvíře, ne člověk.

Nastoupila temnota a s ní panoptikum lidí z albínovy minulosti. Znovu viděl čaroděje, kteří ho vzdělávali ve všech druzích magie; viděl nikdy nepoznanou matku a otce, který pro něj byl cizincem; kruté kamarády z dětství, jejichž vinou začal postupně nenávidět bujné a hrozné melnibonské zábavy; jeskyně a skryté paseky Dračího ostrova, štíhlé věže a složité příbytky jeho nelidských obyvatel, jejichž předkové jen částečně pocházeli z tohoto světa a kteří povstali v podobě monster, aby dobyli zem a vládli jí… V prohlubující se únavě, které si byl čím dál tím víc vědom, upadal k sebezpytování a morbidním představám. Vykřikl, neboť v duchu spatřil Cymoril s tělem stejně bezvládným jako jeho a Yyrkoona, který se potěšeně smál a nejohavnějším způsobem ji zneužíval. A tu měl Elrik znovu chuť žít, vrátit se do Melniboné, aby zachránil ženu, kterou miloval tak hluboce, že si to často až odmítal přiznat. Ale nemohl. Věděl, že až vize pomine, uvidí oknem jen temně modré nebe. Brzy bude mrtev a nezbyde nikdo, kdo by zachránil ženu, které slíbil sňatek.

Ráno horečka pominula a Elrik cítil, že mu do konce zbývá nejvýše hodina nebo dvě. Otevřel zamlžené oči a spatřil sluneční paprsek. Nyní byl měkký a zlatavý, nesvítil přímo

dovnitř jako předešlého dne, ale odrážel se od jasných zdí paláce vedle chatrče.

Najednou ucítil na rozpraskaných rtech cosi studeného. Trhl hlavou a pokusil se nahmátnout svůj meč. Bál se, že ho chladí jeho ostří, že je namířen proti němu, snad aby mu prořízl hrdlo.

„Nositeli bouří…“

Hlas měl slabý a stejně tak ruku, která se odmítala zvednout, natož sevřít pobrukující meč. Rozkašlal se a uvědomil si, že mu do úst stéká nějaká tekutina. Ne ta špinavá břečka, která ho stála smaragd, ale cosi čerstvého a čistého. Pil a přitom se pokoušel zaostřit zrak. Těsně před sebou spatřil ornamentální stříbrnou brož, měkkou, zlatem ozdobenou ruku, paži oděnou v nejjemnějším brokátu, veselý obličej, který neznal. Znovu se rozkašlal. Ta tekutina byla víc než obyčejná voda. Objevil snad chlapec nějakého soucitného bylinkáře? Pití připomínalo jeho vlastní podpůrné nápoje. Vděčně a trhaně se nadechl a s ostražitou zvědavostí si měřil muže, který ho vzkřísil. Zachránce se zasmál. Pohyboval se ve svém těžkém, nešikovném rouchu elegantně a byl si toho vědom.

„Dobré jitro, pane zloději. Doufám, že jsem tě neurazil. Soudím, že jsi občan Nadsokoru, kde se s pýchou provozují loupeže všeho druhu?“

Elrik, vědom si ožehavé situace, usoudil, že bude lépe mu neodporovat. Pokývl. Kosti ho stále bolely.

Vysoký hladce oholený muž zazátkoval láhev. „Ten hoch Anigh mi řekl, že máš na prodej meč.“

„Možná ano.“ Elrik, přesvědčen, že zotavení přetrvá jen chvilku, nadále zachovával ostražitost. „Ale myslím, že takové koupě by leckdo litoval…“

„Ale ten meč nepředstavuje tvé hlavní řemeslo, co? Přišel jsi o svou hůl, to je jisté. Prodals ji za vodu?“ Vědoucí výraz.

Elrik se rozhodl neodporovat. Znovu se v něm probudila naděje a živelná touha po životě. Tekutina ho posílila natolik, že se mu vrátil důvtip a část obvyklé síly. „Ano,“ řekl a odhadoval svého návštěvníka. „Možná, že ano.“

„Ohó! Cože? Přiznáváš vlastní neschopnost? Tak se to dělá v nadsokorské zlodějské společnosti? Jsiť snad zločinec bystřejší mysli, než značí tvůj převlek?“ Poslední věta byla vyřčena v témže jazyce, kterého užil předchozího dne Anigh.

V tu chvíli si Elrik uvědomil, že si tahle zámožná osoba vytvořila jistý úsudek o jeho postavení a silách. Ač mylný, může mu poskytnout možnost úniku ze současné svízelné situace. Zbystřil smysly. „Chceš si koupit mé služby, že? Mé hrdinství? Moje a možná i mého meče?“

Muž se tvářil nezúčastněně. „Když myslíš.“ Ale bylo jasné, že cosi naléhavého tají. „Mám ti vyřídit, že Krvavý měsíc brzy zasvítí na Bronzový stan.“

„Aha.“ Elrik předstíral, že na něj sdělení zapůsobilo, ač nerozuměl ničemu. „Pak se do toho musíme rychle dát, řekl bych.“

„To si myslí i můj pán. Ta slova pro mne nic neznamenají, ale pro tebe by měla mít význam. Jestli na ně zareaguješ, mám ti nabídnout ještě něco. Tady.“ S širokým úsměvem mu podal stříbrnou láhev. Elrik ji přijal, opatrně se napil a cítil, jak se mu vracejí síly a bolesti ustupují.

„Tvůj pán si chce najmout zloděje? Co si přeje ukrást, že to zloději z Quarzhasaatu nedokážou?“

„Ale, ale, předstíráš nedůvtipnost, které nevěřím.“ Vzal si láhev zpět. „Jsem Raafi as-Keeme a sloužím mocnému muži této říše. Myslím, že pro tebe má práci. Slyšeli jsme toho dost o nadsokorských schopnostech a doufali jsme, že k nám někdo z

tvého lidu zabloudí. Měl jsi v plánu nás okrást? Nikomu se to ještě nepodařilo. Lépe bude krást *pro nás*, myslím."

„Moudrá rada." Elrik se zvedl na lůžku a spustil nohy na dlaždice. Síla tekutiny již vyprchávala. „Můžeš mi naznačit povahu úkolu, který mi nabízíš, pane?" Natáhl se po láhvi, ale ta zmizela v rukávu Raafi as-Keema.

„Jistě, pane," řekl návštěvník, „až si něco povíme o tvé minulosti. Kradeš víc než jen šperky, říkal ten chlapec. Duše, jak jsem slyšel."

Elrik pocítil paniku a podezíravě si muže změřil. Jeho výraz však nic nenapovídal. „Dá se říct…"

„Dobře. Můj pán si přeje využít tvých služeb, zvládneš-li to, bude ti patřit soudek tohohle elixíru, se kterým se dostaneš až do Mladých království nebo kamkoli jinam, kam si přeješ."

„Nabízíš mi život, pane," pravil Elrik zvolna, „a já jsem ochoten dát za něj jen to, zač stojí."

„Ale, máš obchodnický talent, jak vidím. Jistě se k oboustranné spokojenosti dohodneme. Půjdeš teď se mnou na jisté místo?"

Elrik se zasmál, popadl obouruč Nositele bouří a zvrátil se na postel. Položil si meč na klín a mávl rukou v ironické nápodobě velkopanské pohostinnosti. „Nezůstaneš raději tady a neokusíš něco z mých zásob, pane Raafi as-Keeme?"

Bohatě ustrojený muž rozvážně zavrtěl hlavou. „Myslím, že ne. Ty sis už nepochybně na ten smrad tady zvykl, ale můžu tě ujistit, že pro mě je to novinka. A ne příjemná."

Elrik se zasmál. Zvedl se, připevnil pochvu zbraně k opasku a nechal mumlající meč vklouznout do pouzdra z černé kůže. „Tak mě veď, pane. Musím připustit, že jsem zvědavý, jaké strašlivé riziko to mám podstoupit, že i vaši vlastní zloději odmítli odměnu, kterou může quarzhasaatský pán nabídnout."

A v duchu si umínil, že podruhé už nepřipustí, aby mu život tak lehce začal unikat mezi prsty. Hlavně kvůli Cymoril, které toho tolik dluží.

II.

Perla ze Srdce světa

Pokoj osvětlovaly paprsky měkkého slunečního světla, dopadajícího šikmo zamřížovaným oknem, zasazeným hluboko ve zdobené barevné střeše paláce Gošasiz, jehož složitá architektura utrpěla něčím horším, než je čas. Lord Gho Fhaazi pobízel svého hosta k dalším douškům tajemného elixíru a do jídla, které zde v Quarzhasaatu bylo přinejmenším stejně cenné jako zařízení domu.

Elrik, vykoupaný a v čistém šatu, ožil. Temně modré a zelené barvy hedvábného roucha podtrhovaly bledost jeho pleti a dlouhých jemných vlasů. Meč v pochvě spočíval opřený o vyřezávané opěradlo křesla a Elrik byl připraven ho tasit a použít, kdyby se z audience vyklubala nějaká léčka.

Lord Gho Fhaazi byl módně učesán a ustrojen. Černé vlasy a vousy měl nakadeřeny do vln, dlouhé kníry navoskovány a upraveny do špičky mohutné obočí nad světle zelenýma očima bylo odbarveno a pleť nabílena, až připomínala Elrikovu. Rty mu zářily jasně rudou barvou. Seděl na vzdáleném konci stolu, který se směrem k hostu mírně skláněl, zády ke světlu, takže trochu připomínal soudce, trůnícího na svém stolci při procesu s nějakým lotrem.

Elrik si uvědomoval záměrnost toho uspořádání a nijak ho to nevyvádělo z míry. Lord Gho byl ještě poměrně mladý, sotva překročil třicítku, a mluvil příjemným, trochu pisklavým hlasem. Mával buclatými prsty nad talíři s fíky a datlemi obalenými v listech máty a s kobylkami v medu. S neohrabanou pohostinností postrkoval k Elrikovi stříbrnou lahvičku s elixírem. Bylo jasné, že výjimečně dělá něco, co mají obvykle na starosti služebníci.

„Drahý příteli, jen si ber. Ber si." Evidentně Elrikovi příliš nedůvěřoval, choval se ostražitě a albínovi začínalo svítat, že celá záležitost má nějaký háček, se kterým lord Gho dosud nevyrukoval, ani ho neprozradil poslovi, kterého vyslal do chatrče. „Máš snad nějaké oblíbené jídlo, které jsme ti nepředložili?"

Elrik pozvedl k ústům žlutý ubrousek. „Jsem ti zavázán, lorde Gho. Tak dobře jsem nejedl, co jsem opustil Mladá království."

„Hm, hm. Tam jsou spousty jídla, jak jsem slyšel."

„Tolik jako diamantů v Quarzhasaatu. Tys navštívil země Mladých království?"

„My v Quarzhasaatu necítíme potřebu cestovat." Lord Gho byl trochu překvapen. „Což je za hranicemi něco, po čem bychom toužili?"

Elrika napadlo, že má s lidem lorda Gho hodně společného. Natáhl se a vzal si z nejbližší mísy další fík. Pomalu ho žvýkal, vychutnával sladkou dužinu a přitom si bezelstně lorda Gho měřil. „Jak ses dozvěděl o Nadsokoru?"

„Sami necestujeme – ale přirozeně cestovatelé přijíždějí k nám. Někteří z nich táhli s karavanami do Kaarlaaku i jinam. Občas přivezou nějakého otroka. Vyprávějí tak úžasné lži!" Chápavě se pousmál. „Ale v něčem z toho, co povídají, je nepochybně zrnko pravdy. Slyšeli jsme například, že Zloději

snů zachovávají tajemství ohledně svého původu, avšak v Nadsokoru jsou lapkové všeho druhu vítáni. Člověk nemusí být bůhvíjaký chytrák, aby došel k jasnému závěru…“

„Zvláště je-li obdařen jen nejskromnějšími informacemi ohledně jiných zemí a lidí,“ řekl s úsměvem Elrik.

Lord Gho Fhaazi nepochopil Elrikovu ironii, nebo ji nezaznamenal. „Nadsokor je tvůj domov, nebo ses tam jen usadil?“ chtěl vědět.

„Můj domov, alespoň současný,“ odpověděl Elrik po pravdě.

„Na první pohled jsi podobný lidu Melniboné, jehož chtivost nás přivedla do této situace,“ sdělil mu lord Gho. „Máš snad mezi předky nějakou melnibonskou krev?“

„Nepochybně.“ Elrik uvažoval, proč lord Gho nedošel k závěru, který se přímo nabízel. „Stále nenávidíte lid Dračího ostrova za to, co udělal?“

„Myslíš ten útok na naši říši? Myslím, že ano. Ale Dračí ostrov je už dlouho potopen ve vlnách coby oběť naší magické odplaty a jeho mrňavá říše s ním. Proč bychom měli tolik uvažovat o mrtvé rase, která byla včas potrestána za svou hanebnost?“

„Vskutku.“ Elrik si uvědomil, že Quarzhasaat sám sobě tak důkladně vysvětlil vlastní porážku a vybavil se důvody k nečinnosti, až svými legendami odsoudil lid k zapomnění. Elrik nemohl být Melniboňanem prostě proto, že žádné Melniboné už neexistuje. To by ho mělo přinejmenším trochu uklidnit. Navíc, tito lidé jsou tak neznalí zbytku světa a jeho obyvatelstva, že lordova zvědavost nebude nebezpečná. Quarzhasaaťan se už rozhodl, kým a čím Elrik je, a to mu stačilo. Albín přemýšlel o schopnosti lidské mysli vybudovat si jistou představu a pak ji se vším odhodláním bránit coby skutečnost.

Elrikův hlavní problém byl teď v tom, že vůbec netušil, co se od něj chce, ani jaký úkol má lord Gho na mysli.

Quarzhasaatský šlechtic ponořil ruce do misky navoněné vody a omyl si vousy, přičemž nechal tekutinu okázale skapávat na pravidelné obrazce mozaiky na podlaze.

„Sluha mi řekl, žes mému vzkazu porozuměl," řekl a osušil se lehkým ručníkem. Znovu bylo zřejmé, že má na tento úkon obvykle otroky, ale tentokrát chce obědvat o samotě, snad z obavy, že někdo vyslechne jeho tajemství. „Skutečné proroctví zní trochu jinak. Znáš ho?"

„Ne," odpověděl Elrik naprosto upřímně. Byl zvědav, co by se stalo, kdyby lord Gho přišel na to, že je zde pod falešnou záminkou.

„Až Krvavý měsíc zasvítí na Bronzový stan, otevře se Stezka Perly."

„Aha," řekl Elrik. „Tak je to."

„A kočovníci nám prozradili, že se Krvavý měsíc objeví nad horami za necelý týden. A zasvítí na Vody Perly."

„Přesně tak," potvrdil Elrik.

„A tak se, pochopitelně, objeví stezka do Pevnosti."

Elrik vážně přikývl na stvrzení těch slov.

„A člověk jako ty, se schopnostmi jak přirozenými, tak nadpřirozenými, který se dokáže pohybovat mezi realitou a neskutečnem, který zná stezky na pomezí snů a bdění, dokáže překonat překážky, zdolat stráže a ukrást tu Perlu!" Hlas lorda Gho v sobě obsahoval smyslnou touhu smísenou s obchodnickým chtíčem a zněl velice vzrušeně.

„Jistě," hlesl vládce Melniboné.

Lord Gho považoval Elrikovu málomluvnost za obezřetnost. „Ukradneš pro mě tu Perlu, mistře zloději?"

Elrik se raději na chvíli odmlčel, než promluvil. „To bude dost nebezpečná krádež, řekl bych."

„Jistě. Jistě. Naši lidé jsou přesvědčeni, že nikdo jiný než muž tvého řemesla není schopen dostat se do Pevnosti, natož dotknout se Perly!“

„A kde leží ta Pevnost Perly?“

„Předpokládám, že v samém Srdci světa.“

Elrik se zamračil.

„Nakonec,“ dokončil lord Gho trochu netrpělivě, „ten skvost je přece znám jako Perla ze Srdce světa, nebo ne?“

„Chápu.“ Elrik potlačil nutkání poškrábat se za ušima. Místo toho zauvažoval o dalším doušku zázračného elixíru. Jeho znepokojení rostlo, dílem z řeči lorda Gho a dílem vinou faktu, že mu světlá tekutina tak zachutnala. „Ale jistě je ještě nějaké další vodítko…?“

„Trochu jsem to promýšlel, pane zloději. Musíš jít, samozřejmě, do Stříbrokvěté oázy. Právě je doba, kdy se shromažďují kočovníci. Nějak se to bezpochyby týká Krvavého měsíce. Bude tomu zřejmě tak, že se ti stezka otevře ve Stříbrokvěté oáze. Přirozeně jsi o ní už slyšel.“

„Obávám se, že nemám žádnou mapu,“ pokoušel se Elrik poněkud nešikovně vyklouznout z ošemetné situace.

„To se zařídí. Nikdy jsi nejel po Rudé cestě?“

„Jak jsem vysvětloval, jsem ve tvé říši cizinec, lorde Gho.“

„Ale zeměpis a dějiny tvých krajů s námi mají leccos společného!“

„Myslím, že jsme trochu nevzdělaní, můj pane. My z Mladých království, tak dlouho nuceni žít ve stínu zkaženého Melniboné, jsme neměli možnost objevit požitek z poznávání.“

Lord Gho zvedl obočí. „Ano,“ řekl. „To bude tím, jistě. No, mistře zloději, dáme ti tedy mapu. Ale sledovat Rudou cestu je snadné, vede z Quarzhasaatu do Stříbrokvěté oázy a kolem jsou jen hory, kterým kočovníci říkají Rozsochaté pilíře. Tebe zajímat nebudou, myslím, pokud tě do nich nezavede Stezka

Perly. Je to tajemná cesta a jak jistě chápeš, není na žádné běžné mapě. Alespoň na žádné, kterou máme my. A naše knihovny jsou nejlepší na celém světě."

Elrik byl natolik rozhodnut využít své momentální šance, že byl připraven pokračovat v té frašce, dokud nebude s Quarzhasaatem za zády uhánět zpět k Mladým královstvím. „A taky koně, doufám. Dáš mi koně?"

„Toho nejlepšího. Budeš potřebovat vykoupit zpět svou hůl? Nebo je jen pouhým znakem tvého řemesla?"

„Najdu si jinou."

Lord Gho si pohladil podivně nakroucené vousy. „Jak chceš, pane zloději."

Elrik se rozhodl změnit téma. „Ještě jsme nemluvili o mé odměně." Vyprázdnil sklenku a lord Gho mu ji neobratně znovu naplnil.

„Kolik tak obvykle požaduješ?" zajímal se Quarzhasaaťan. „Ale tohle není obvyklý úkol." Elrik se znovu začínal bavit.

„Víš, že je velice málo mužů mých zkušeností a pověsti, dokonce i v Mladých královstvích, a ještě méně z nich přichází do Quarzhasaatu…"

„Doneseš-li mi tu zvláštní Perlu, milý mistře zloději, získáš veliké bohatství. Přinejmenším dost, aby se z tebe stal jeden z nejmocnějších lidí v Mladých královstvích. Zařídím ti celou šlechtickou domácnost. Šaty, šperky, palác, otroky. Nebo, budeš-li chtít dál cestovat, naložím ti karavanu, za kterou můžeš koupit v Mladých královstvích celý národ. Staneš se tam princem, možná i králem!"

„To je opojná vyhlídka," poznamenal albín cynicky.

„Přičti si k tomu všechno, co už jsem na tebe vynaložil a vynaložím, a myslím, že ti ta odměna bude připadat slušná."

„To ano. Je bezpochyby štědrá." Elrik se zamračil, rozhlédl se po rozlehlém pokoji s drapériemi, mozaikami z drahokamů,

do nejmenších detailů vypracovanými ornamentálními římsami a sloupky. Měl v úmyslu dále smlouvat, zdálo se, že se to od něj očekává. „Ale jestli dobře chápu, jak je ta Perla pro tebe cenná, lorde Gho – co zde díky ní získáš – jistě uznáš, že cena, kterou nabízíš, není tak vysoká."

Lord Gho Fhaazi se usmál. „Perla mi zajistí místo v Radě Šesti, které se zakrátko uvolní. Bezejmenný sedmý člen Perlu stanovil coby cenu. Proto ji musím mít tak brzy. A tys to uhodl. Mám nějaké soupeře, ale nikoho, kdo by byl schopen ji získat."

„Vědí soupeři o tvém snažení?"

„Bezpochyby se o tom něco šušká. Ale měl bych tě varovat, abys o svém úkolu pomlčel…"

„Nebojíš se, že se někde ve městě poohlédnu po lepší odměně?"

„Ale jistě, jsou tací, kteří by ti nabídli víc, kdybys byl tak chamtivý a zrádný. Ale nemohou ti nabídnout to, co já, mistře zloději." Lord Gho Fhaazi si dovolil úšklebek.

„Proč ne?" Elrik si náhle připadal lapený do pasti a měl nutkání sáhnout po Nositeli bouří.

„Nemají tohle." Lord Gho přisunul k albínovi láhev. Elrika trochu překvapilo, když si všiml, že už vyprázdnil další sklenku elixíru. Naplnil si další a přemýšlivě popíjel. Začínalo mu svítat a ovanul ho strach.

„Co může být tak vzácné jako Perla?" Albínovi poklesla ruka s pohárem. Měl pocit, že na to přišel.

Lord Gho jej pozorně sledoval. „Myslím, že už chápeš." Znovu se usmál.

„Ano." Elrik zmalomyslněl. Cítil směs hluboké hrůzy a vzrůstajícího vzteku. „Ten elixír, řekl bych…"

„Ach, ten je poměrně snadné namíchat. Je to samozřejmě jed – droga, která svého konzumenta vyčerpá, poskytne mu

vitalitu jen zdánlivě. Časem už elixír nemá co posilovat a smrt, která přijde, je skoro vždycky nepříjemná. Jaké chudáky ta věc udělá z mužů a žen, kteří by si sotva před týdnem troufli vládnout celému světu!“ Lord Gho se dal do smíchu, až mu drobné kadeře poskakovaly kolem hlavy. „A přece i ve smrti budou prosit a žebrat o tu věc, která je zabila. Není to ironie, pane zloději? Co je tak vzácné jako Perla, ptal ses. Nu, odpověď je ti teď jasná, ne? Vlastní život, že?“

„Takže já tedy umírám. Proč bych ti potom měl sloužit?“

„Protože pochopitelně existuje protijed. Něco, co nahrazuje vše, co ta první droga bere, a nezpůsobuje návyk, v několika dnech navrací plné zdraví a ruší potřebu původní drogy Takže vidíš, mistře zloději, moje nabídka nebyla v žádném případě nicotná. Mohu ti poskytnout dost elixíru, abys vykonal svůj úkol, a pak, vrátíš-li se včas, ti mohu dát protijed. Získáš tím dost, ne?“

Elrik se narovnal v křesle a položil ruku na jílec Černého meče. „Už jsem řekl tvému poslovi, že život pro mě má jen nevalnou hodnotu. Jsou jisté věci, kterých si cením víc.“

„Chápu,“ řekl lord Gho Fhaazi s krutou veselostí, „a vážím si tě za tvé zásady, mistře zloději. Rozumím ti. Ale je tu ještě ten druhý život, nebo ne? Život tvého společníka.“

„Nemám žádného společníka, pane.“

„Nemáš? Opravdu nemáš, mistře zloději? Šel bys laskavě se mnou?“

Elrik muži nedůvěřoval, avšak neviděl důvod nenásledovat ho, když se sebejistě vydal velkými oblými dveřmi síně ven. Nositel bouří albínovi u opasku znovu zavrčel a otřásl se jako nedůvěřivý pes.

Chodby paláce, obložené zeleným, hnědým a žlutým mramorem, vytvářely dojem chladného lesa a byly provoněny lahodnou vůní kvetoucích keřů. Vedly je kolem pokojů

dvořanů, menažerie, kolem nádob s rybami a hady kolem harému a zbrojnice, až se lord Gho zastavil u dřevěných dveří střežených dvěma vojáky v nepraktické barokní quarzhasaatské zbroji, s vousy naolejovanými a rozbíhajícími se do fantastických tvarů. Když se lord Gho blížil, pozvedli své halapartny k poctě.

„Otevřete to," nařídil. Jeden ze strážců vylovil zpod brnění na hrudi masivní klíč a zasunul ho do zámku.

Dveře se otevřely na malé nádvoří s vyschlou fontánou, podloubíčkem a několika ubikacemi vzadu.

„Kde jsi? Kde jsi, můj malý? Ukaž se! Honem!" zvolal lord Gho netrpělivě.

Ozvalo se zacinkání kovu a ve dveřích se objevila postava. V jedné ruce třímala kus ovoce a ve druhé několik smyček řetězu. Kráčela obtížně, protože články byly připojeny ke kovové obruči, kterou měla upevněnu kolem pasu. „No, pane," řeklo to stvoření Elrikovi, „neposloužil jsi mi tak, jak jsem doufal."

Elrik se usmál, ale vznikl z toho spíš škleb. „Ale nejspíš tak, jak zasloužíš, co, Anighu?" Naoko se rozzlobil. „Já jsem tě neuvěznil, chlapče. Myslím, že sis vlastně vybral sám. To ty ses pustil do jednání s mocí, která neví, co je slušnost."

S lordem Gho to nepohnulo. „Obrátil se na sluhu Raafi as-Keema," řekl a hleděl na chlapce s jistým zájmem, „a nabídl tvé služby. Jednal jako tvůj zprostředkovatel."

„No, tím byl," potvrdil Elrik a usmál se soucitněji, když viděl Anighovo zklamání. „Ale to jistě není nic proti vašim zákonům?"

„Jistě ne. Projevil úžasnou podnikavost."

„Proč jsi ho tedy uvěznil?"

„Má to svůj účel. Uvědomuješ si to, mistře zloději?"

„Za jiných podmínek bych větřil nějakou hanebnost," řekl Elrik obezřetně. „Ale znám tě, lorde Gho, coby šlechtice. Nedržel bys toho chlapce, abys mi tím pohrozil. Bylo by to pod tvou úroveň."

„Doufám, že jsem šlechtic, pane. Avšak v časech, jako jsou ty dnešní, se ne všichni šlechtici v tomto městě nechávají svazovat starými kategoriemi morálky Ne, je-li v sázce to, oč jim jde. To jistě chápeš, i když sám šlechtic nejsi. A myslím, že nejsi ani ušlechtilý muž."

„V Nadsokoru si mě považují," pronesl Elrik tiše.

„Ach, jistě. V Nadsokoru." Lord Gho ukázal na Anigha, který s nejistým úsměvem hleděl z jednoho na druhého a vůbec probíhající rozhovor nechápal. „A v Nadsokoru by jistě zadrželi příhodné rukojmí, kdyby mohli, tím jsem si jist."

„Ale to je nepoctivé, sire." Elrikův hlas se chvěl hněvem, albín se musel ovládat, aby mu pravice nesjela k Černému meči u pasu. „Zemřu-li při hledání té věci, chlapec zahyne stejně, jako kdybych uprchl."

„Ano, to je pravda, drahý zloději. Ale, víš, očekávám, že se vrátíš. Jestli ne, chlapec se mi pořád bude hodit, ať živý nebo mrtvý."

Anigh se už nesmál. V očích se mu objevila hrůza. „Ale, páni!"

„Nic se mu nestane." Lord Gho položil studenou napudrovanou ruku Elrikovi kolem ramen. „Protože ty se vrátíš s Perlou ze Srdce světa, že ano?"

Elrik zhluboka dýchal a násilím se ovládal. Cítil hlubokou potřebu, potřebu něčeho, co nebyl s to pojmenovat. Byla to krvežíznivost? Touží snad tasit Černý meč a vyrazit z toho intrikářského zvrhlíka duši? Řekl klidně: „Můj pane, jestli pustíš toho chlapce, vynasnažím se ze všech sil… Zapřísáhnu se…"

„Milý zloději, Quarzhasaat je plný mužů a žen, kteří dávají ty nejpodvodnější přísahy a kteří je v té chvíli myslí vážně, tím jsem si jist. Budou plamenně a upřímně přísahat na vše, co je jim nejsvětější. Ale sotva se situace změní, hned na to zapomenou. Myslím, že je vždycky dobře jistým způsobem se zabezpečit, aby se jim jejich sliby připomněly. Hrajeme tady, chápej, o nejvyšší posty Na celém světě není významnějších. Jde o místo v Radě." Poslední větu zdůraznil úšklebek. Lord Gho Fhaazi si zcela jistě nedokázal představit vyšší metu.

Elrik se k němu obrátil zády znechucen proradností a plný pohrdání k jeho provincialismu. Řekl chlapci: „Přijdeš na to, Anighu, že ti, kdo se se mnou spojí, nemívají štěstí. Varoval jsem tě. Ale přesto se budu snažit vrátit se, abych tě zachránil." Další větu pronesl ve zlodějské mluvě. „Mezitím neskládej důvěru v tuhle nečistou kreaturu a usiluj o únik, jak jen to půjde."

„Žádný žargon!" vykřikl lord Gho v náhlé panice, „nebo oba zemřete hned na místě!" Zjevně hantýrce na rozdíl od svého zajatce nerozuměl.

„Raději mi nevyhrožuj, lorde Gho." Elrikova ruka se vrátila na jílec meče.

Šlechtic se zasmál. „Co? Jaká bojovnost! Nerozuměl jsi, pane zloději, že elixír, který piješ, tě už zabíjí? Máš tři týdny, a pak tě zachrání jen protijed! Necítíš, jak tě hryže touha po té droze? Kdyby byl takový elixír neškodný, pane, pak bychom ho popíjeli všichni a stali se bohy!"

Elrik si nebyl jistý, zda mu křečovitá bolest, kterou pocítil, zasáhla tělo nebo duši. Uvědomil si, že i když mu instinkt velí quarzhasaatského šlechtice zabít, dychtivost po droze ho hrozí ovládnout. I když se již dřív z nedostatku vlastních drog ocitl na prahu smrti, nikdy po nich tolik netoužil. Stál tam, celé tělo se mu chvělo, jak se pokoušel je znovu ovládnout. Jeho hlas

zněl chladně. „To je něco víc než hanebnost, lorde Gho. Blahopřeji ti. Jsi člověk nejkrutější a nejzlovolnější úskočnosti. Jsou všichni v Radě tak zkažení jako ty?“

Lord Gho byl stále žoviálnější. „To je tě nedůstojné, mistře zloději. Já se jen zabezpečuji, že budeš jednat v mém zájmu.“ Znovu se uchechtl. „Ujistil jsem se, že tentokrát se tvé zájmy stanou mými. Co je na tom tak špatného? Neřekl bych, že zloděj jako ty napadne quarzhasaatského šlechtice jen proto, že ten muž ví, jak uzavřít dobrý obchod!“

Elrik lorda, kterého původně pouze neměl rád, nyní nenáviděl a ta nenávist ho hrozila ovládnout. Ale překonal svůj pocit a zklidnil se. „Jinými slovy říkáš, že jsem tvůj otrok, lorde Gho.“

„Když to tak vidíš. Přinejmenším dokud mi nedoneseš Perlu ze Srdce světa.“

„A najdu-li ti Perlu, kde mám záruky, že mi pak dáš protijed?“

Lord Gho pokrčil rameny. „To je tvoje věc. Na cizince jsi chytrý muž a jsem si jist, že jen díky tomu jsi dosud naživu. Ale neudělej žádnou chybu. Ten nápoj je vyrobený speciálně pro mě a stejný recept nikde jinde nenajdeš. Raději se drž naší dohody, mistře zloději, a odjedeš odsud jako velice bohatý muž. Se svým malým přítelem vcelku.“

Elrikovo podráždění přerůstalo ve vztek. Nyní, když se mu vrátila síla, byť uměle, dokázal by lordovi Gho pořádně zatopit a kdyby chtěl, i celému městu. Nositel bouří se mu začal u boku ošívat, jako by mu četl myšlenky. Lord Gho k němu vyslal krátký nervózní pohled.

Avšak Elrik nijak netoužil zemřít a stejně tak si nepřál Anighovu smrt. Rozhodl se tentokrát vyčkat; předstírat, že slouží lordovi, alespoň do doby než o něm a jeho touhách zjistí víc a dokud nevypátrá pokud možno něco víc o té droze, po

které tak prahne. Možná ten elixír nezabíjí. Možná je v Quarzhasaatu běžný a protijed tu zná mnoho lidí. Ale kromě Anigha tu nemá žádné přátele, ba ani spojence, jejichž zájmy by mu pomohly proti lordovi Gho coby společnému nepříteli.

„Možná," řekl Elrik, „je mi jedno, co se tomu chlapci stane."

„Ale ne, mistře zloději, myslím, že mám tvou povahu dobře přečtenou. Jsi jako ti kočovníci. A kočovníci se podobají lidem z Mladých království. Na životech těch, se kterými se spojili, jim mimořádně záleží. Mají sklon k sentimentální věrnosti."

Elrik v tom nemohl necítit ironii. Melniboňané se považují za povznesené nad takovou věrnost a on sám byl jedním z mála, který se staral dále než v mezích svého nejbližšího příbuzenstva. Proto se také ocitl teď na tomto místě. Osud, napadlo ho, mi udílí podivné lekce. Povzdechl si. Doufal, že ho ty lekce nezničí.

„Vrátím-li se a zjistím, že se tomu chlapci něco stalo, lorde Gho – cokoli – stihne tě osud tisíckrát horší, než jsi připravil jemu. Nebo, abych se přidal, mně!" Upřel na šlechtice planoucí rudé oči. Vypadalo to, jako by mu v hlavě řádily ohně pekelné.

Lord Gho se zachvěl, ale vzápětí se usmál, aby zamaskoval strach. „Ne, ne, ne!" Svraštil své odbarvené obočí. „Ty mi nemáš co vyhrožovat! Já zde kladu podmínky. Na tohle nejsem zvyklý, mistře zloději, varuju tě!"

Elrik se zasmál, aniž by oheň v jeho očích pohasl. „Přiměju tě zvyknout si na všechno, k čemu jsi ty sám přiměl druhé, lorde Gho! Ať se stane cokoli. Tomu chlapci nebude zkřiven ani vlásek!"

„Řekl jsem ti…"

„A já jsem tě varoval." Elrik přivřel hrůzyplné oči, jako by zavřel dveře za říší Chaosu, avšak lord Gho stejně o krok ustoupil. Elrik ledově zašeptal: „Ve jménu všech sil, kterým

vládnu, budu pomstěn. Tu pomstu nic nezastaví. Ani veškerý tvůj majetek. Ani smrt sama.“

Tentokrát se lordovi Gho úsměv nepodařil.

Anigh se náhle zašklebil jako šťastné dítě, kterým býval před těmito událostmi. Zjevně uvěřil Elrikovým slovům.

Princ albín se blížil k lordovi Gho jako hladový tygr. Pak se trochu zapotácel a zhluboka se nadechl. Elixír ztrácel sílu nebo si vyžadoval další dávku; to nevěděl přesně. Neměl s ničím podobným zkušenosti. Toužil po dalším doušku.

Pocítil bolest v břiše a ve hrudi, jako by ho zevnitř užíraly krysy Zalapal po dechu.

Lord Gho mezitím nalezl svůj starý humor. „Odmítni mi sloužit a nevyhnutelně zemřeš. Radil bych ti větší opatrnost, mistře zloději.“

Elrik se s jistou důstojností vzchopil. „Měl bys vědět tohle, lorde Gho Fhaazi. Zradíš-li nějak naši dohodu, zachovám přísahu a přivodím tobě a tvému městu takovou zkázu, až budeš litovat, žes kdy vůbec zaslechl mé jméno. A kdo jsem, to uslyšíš až před svou smrtí, lorde Gho Fhaazi, než zemřeš ty tvé město a všichni ti jeho zkažení obyvatelé s tebou.“

Quarzhasaaťan chtěl něco říci, pak odpověď spolkl a poznamenal jen: „Máš na to tři týdny.“

Elrik z posledních sil vytasil Nositele bouří z pochvy. Černý kov pulsoval, linulo se z něj temné světlo, zatímco runy na čepeli se kroutily a tancovaly v příšerné písni, která se začala dvorem ozývat, odrážejíc se ozvěnou ode všech starých věží a minaretů v Quarzhasaatu. „Tento meč saje duše, lorde Gho. Dokázal by teď vysát tu tvoji a dát mi tím více síly než kterýkoli nápoj. Ale v téhle chvíli máš proti mně malou výhodu. Souhlasím s tou dohodou. Ale lžeš-li…“

„Nelžu!“ Lord Gho couvl ke druhé straně vyschlé fontány. „Ne, mistře zloději, nelžu! Musíš udělat, co říkám. Dones mi

Perlu ze Srdce světa a já se ti odměním vším tím bohatstvím, které jsem slíbil, tvým vlastním životem a životem toho chlapce!“

Černý meč zavrčel. Zcela jasně požadoval šlechticovu duši hned a na místě.

Anigh s výkřikem zmizel do ubikace.

„Odjedu ráno.“ Elrik pomalu zastrčil meč zpět do pochvy. „Musíš mi říct, kterou z městských bran musím jet, abych se dostal na Rudou cestu, vedoucí ke Stříbrokvěté oáze. A budu chtít tu nejpoctivější radu, jak si dávkovat ten jedovatý elixír.“

„Pojď,“ řekl lord Gho spěšně a nervózně. „Je v síni. Čeká tam na tebe. Nepřeju si pokazit naše setkání špatnými způsoby…“

Elrik si olízl rty, které mu nepříjemně vysychaly. Odmlčel se a pohlédl ke dveřím, ze kterých vykukoval chlapcův obličej.

„Pojď, mistře zloději.“ Lord Gho položil Elrikovi ruku kolem ramen. „V síni. Další elixír. Hned teď. Toužíš po něm nebo ne?“

Měl pravdu, ale Elrikova zášť touhu po nápoji ovládla. Zavolal: „Anighu! Anighu!“

Chlapec se pomalu objevil. „Ano, pane?“

„Přísahám, že ti žádný můj čin nepřinese utrpení. A tenhle odporný zvrhlík už ví, že jestli ti nějak ublíží, než se vrátím, zemře v nejhorších mukách. Musíš si zapsat za uši všechno, co jsem řekl, protože nevím, kam mě tohle dobrodružství zavede.“ A slangem dodal, „Možná ke smrti.“

„Slyšel jsem,“ odpověděl Anigh týmž jazykem. „Ale prosím, pane, neumírej. Mám taky trochu zájem na tom, abys zůstal naživu.“

„Už dost!“ Lord Gho přešel přes dvůr a naznačil Elrikovi, aby se k němu přidal. „Pojď. Vybavím tě vším, co potřebuješ, abys našel Pevnost Perly.“

„A budu převelice vděčný, když mě nenecháš zemřít. Budu ten nejvděčnější hoch, pane," řekl Anigh zezadu do zavírajících se dveří.

III.

Na Rudé cestě

Ráno tedy Elrik z Melniboné opustil starověký Quarzhasaat, aniž by věděl, co hledá nebo kde to najde; věděl jen, že musí jet po Rudé cestě do Stříbrokvěté oázy a objevit Bronzový stan, kde se dozví, kudy pokračovat po stezce k Perle ze Srdce světa. A neuspěje-li v tomhle záhadném pátrání, bude ho to stát přinejmenším život.

Lord Gho Fhaazi mu už neposkytl žádné další vodítko a bylo jasné, že ten ctižádostivý muž nic víc neví.

„Až Krvavý měsíc zasvítí na Bronzový stan, otevře se Stezka Perly."

Elrik, který nevěděl nic o quarzhasaatských legendách ani historii a jen velice málo o místním zeměpise, se rozhodl řídit se mapou, kterou dostal. Byla dost jednoduchá. Ukazovala cestu, táhnoucí se nejméně sto mil mezi Quarzhasaatem a podivně pojmenovanou oázou. Za ní se tyčily Rozsochaté pilíře, pásmo nízkých hor. Bronzový stan na mapě nebyl a chyběla i jakákoli zmínka o Perle.

Lord Gho byl přesvědčen o tom, že kočovníci budou vědět více, ale nemohl zaručit, že s radostí svěří své vědomosti Elrikovi. Albín se utěšoval nadějí, že až se s ním spřátelí, v čemž jim napomůže něco zlata od lorda Gho, bude jednání

jednodušší. O lidských sídlech v Poušti vzdechů ani o jejích kmenech však nevěděl zhola nic. Věděl jen, že lord Gho pohrdá kočovníky coby primitivy a nerad vidí, když jsou občas vpouštěni do města za účely obchodování. Elrik jen doufal, že tihle kočovníci budou vychovanější než urození pánové z Quarzhasaatu.

Rudé cestě její jméno sedělo, měla temnou barvu zasychající krve a protínala poušť, lemována vysokými břehy které napovídaly, že Quarzhasaat byl kdysi postaven na řece. Každých několik mil břehy klesaly a odhalovaly rozlehlou poušť – moře písku od obzoru k obzoru unášeného slabě skučícím větrem, který zněl jako vzdechy uvězněného milence.

Slunce pomalu a tiše jako divadelní kulisa stoupalo po jasně modré obloze. Elrik blahořečil místnímu oděvu, kterým ho Raafi as-Keemem vybavil před odjezdem, bílé kápi, volnému bílému kabátci a kalhotám, bílým plátěným botám sahajícím až po kolena a masce, která mu chránila oči. Kůň, velké půvabné zvíře, rychlé a vytrvalé, byl podobně jako on oděn do plátna, které ho mělo chránit proti slunci a písku, neustále vířícímu krajinou. Rudou cestu se lidé snažili uchránit návějí. Písek shromažďovali u jejích okrajů a ten se postupně vršil do podoby vysokých zdí.

Elrik měl dosud pořádný vztek jak na svou situaci, tak na lorda Gho Fhaaziho; vztek v něm posiloval touhu udržet se naživu, zachránit Anigha a vrátit se do Melniboné k Cymoril. Elixír lorda Gho fungoval přesně tak, jak lord předpověděl, a Elrik si ho vezl v sedlových vacích dvě láhve. Teď už věřil, že by ho droga dokázala časem zahubit a že jen lord Gho vlastní protijed. To jen utvrdilo jeho rozhodnutí se při nejbližší možné příležitosti šlechtici pomstít.

Rudá cesta se zdála být nekonečná. Nebe se chvělo horkem a slunce stoupalo výš a výš. A Elrik, který nebyl zastáncem pozdní lítosti, najednou zjistil, že si přeje, aby si byl nikdy nekoupil od ilmioranského námořníka tu mapu a nevydal se do pouště tak špatně vybaven. „Povolat si teď na pomoc nadpřirozené síly by bylo bláznovství," promluvil k pustině. „Mohl bych tu pomoc spíš potřebovat, až se dostanu k Pevnosti Perly." Věděl, že se té bláhovosti dopustil ze znechucení sebou samým a že ho ten odpor k vlastní osobě nadále ovládá. Bez něj by měl jistě jasnější myšlenky a možná by snáze předvídal úklady lorda Gho.

Ani teď nevěřil svým instinktům. Poslední hodinu měl pocit, že ho někdo sleduje, ale za sebou na Rudé cestě neviděl nikoho. Začal se náhle otáčet, bez varování se zastavovat, popojíždět kousek cesty zpět. Ale byl očividně stejně osamocený jako na začátku putování.

„Možná mi ten zatracený elixír šálí smysly," řekl a poplácal zaprášené plátno na šíji svého koně. Valy cesty byly v tomto úseku pobořené, nezbylo z nich o moc víc než hromádky po obou stranách. Přitáhl koni uzdu, neboť se mu zdálo, že v poušti uviděl něco víc než pohyb vířícího písku. Sem a tam pobíhaly na dlouhých nohách vzpřímené malé postavičky podobné droboučkým skřítkům. Zadíval se na ně pozorněji, ale v tu chvíli byly pryč. Připadalo mu, jako by se pod povrchem písku pomalu plazili ještě další, větší tvorové, zatímco nad nimi se vznášel oblak čehosi černého a následoval je na jejich těžkopádné pouti pouští.

Elrik zjistil, že přinejmenším tato část Pouště vzdechů není tím, čím se zdála být, totiž pustinou bez života. Zadoufal, že ti velcí tvorové, které objevil, nepovažují člověka za svou lovnou kořist.

Znovu měl pocit, že za ním někdo jde, a když se zničehonic ohlédl, spatřil záblesk žluté barvy snad pláště, avšak zmizelo to v mírném ohybu cesty. Cítil pokušení zastavit a alespoň hodinku dvě si odpočinout, než bude v cestě pokračovat, ale toužil dosáhnout Stříbrokvěté oázy, jak jen to nejrychleji půjde. Má málo času na to, aby provedl svůj úkol a vrátil se s Perlou do Quarzhasaatu.

Začichal ve vzduchu. Vítr přinesl jakýsi nový pach. Kdyby nevěděl, že to není možné, myslel by si, že někdo pálí kuchyňské odpadky; takový to byl štiplavý zápach. Pak se zahleděl do dálky a spatřil slabý pramínek kouře. Jsou to snad kočovníci, tak blízko Quarzhasaatu? Měl za to, že se jen neradi přibližují k městu na míň než sto mil, nevedou-li je k tomu nějaké zvláštní důvody. A jsou-li to lidé, proč netáboří blíž k silnici? Před zločinci ho nikdo nevaroval, takže se útoku nebál, ale celá záležitost mu připadala podivná. Pokračoval v cestě s jistou obezřetností.

Valy se opět zvedly a zakryly výhled do pouště, ale pach kouře sílil a sílil, až se téměř nedal snést. Cítil, jak mu plní plíce. Začínaly mu slzet oči. Byl to příšerný zápach, jako by někdo pálil hnijící mrtvá těla.

Písečné zdi opět trochu poklesly, takže přes ně bylo vidět. Asi tak míli daleko, pokud mohl soudit, uviděl zhruba dvacet pramínků kouře, nyní tmavšího, zatímco jiné obláčky dýmu tančily a proplétaly se mezi nimi. Napadlo ho, že narazil na kočovný kmen, který udržuje ohně k vaření na nějakých povozech. Nedovedl si však představit, jaký povoz by dokázal jet po měkkých písečných dunách. Opět ho zarazilo, proč ti kočovníci nejedou po Rudé cestě.

Měl nutkání tu záhadu prozkoumat, ale věděl, že by byl blázen, kdyby opustil cestu. Mohl by se znovu ztratit a

ocitnout se v ještě horší situaci, než když ho Anigh tenkrát nalezl na okraji Quarzhasaatu.

Užuž se chystal sesednout a dopřát hodinku odpočinku mysli a očím, o tělu ani nemluvě. Vtom se nejbližší zeď začala chvět. Objevily se v ní velké trhliny. Příšerný odér ohně ještě zesílil. Odkašlal si, aby se toho puchu zbavil. Kůň se dal do řehtání a vzepřel se, když ho Elrik pobídl vpřed.

Najednou se přímo přes cestu přehnalo stádo tvorů, kteří vyrazili z děr proražených ve zdech. Byly to ty bytosti, které Elrik považoval za skřítky. Nyní, když je spatřil zblízka, zjistil, že je to nějaký druh krys. Byly to však podivné krysy: běhaly po dlouhých zadních nohách, přední měly krátké a posazené vysoko na hrudi, dlouhé šedé tlamy měly plné ostrých zoubků a pro své velké uši připomínaly nějaké létavé tvory, kteří se právě pokoušejí odlepit od země.

Náhle se ozval silný rachot a praskot. Elrika oslepil černý kouř, kůň se vzepjal. Albín spatřil tvora, vynořujícího se z pobořených valů – masivní pestrobarevné tělo nesl tucet nohou, kusadla klapala, jak štval krysy bezpochyby svou obvyklou potravu. Elrik nechal koni volnost a ohlédl se, aby si kreaturu, která podle jeho dosavadního přesvědčení žila v pravěkých dobách, lépe prohlédl. Čítal o takových zvířatech, ale měl za to, že vyhynula. Říkalo se jim ohnibrouci. Podivnou hříčkou přírody se těmto gigantickým broukům v těžkých krovkách sbírala jezírka olejovité kapaliny. Byly-li krovky vystaveny slunci, mohly vzplát, takže někdy broukovi na zádech hořelo až dvacet ohýnků najednou. Pohasly teprve tehdy, když se zvíře během období plození mláďat zarylo hluboko pod zem. Tohle tedy byli tvorové, které zahlédl v poušti.

Ohnibrouci vytáhli na lov.

Nyní se pohybovali hrozivou rychlostí. Po cestě se blížil přinejmenším tucet těch gigantů a Elrik si ke své hrůze uvědomil, že je i s koněm stejně jako krysy lapen v ohybu cesty. Věděl, že ohnibrouci maso nerozlišují a že ač tahle zvířata nebyla pokládána za lovce lidí, nešťastnou náhodou si na něm některý brouk může pochutnat. Kůň se dále vzpínal a frkal; klesl zpět na všechny čtyři, teprve když ho k tomu Elrik přinutil. S Nositelem bouří v ruce zvažoval, jak bezmocný může tenhle čarodějný meč být proti růžovošedým krovkám, ze kterých vyskakují plameny. Z tvorů, jako jsou tihle, vysaje Nositel bouří jen málo síly. Může doufat jen ve šťastnou náhodu, s jejíž pomocí by se prosekal ven dřív než ho úplně sevřou v pasti.

Ťal ostrou čepelí směrem k zemi a zasáhl máchající ocásek. Brouk si úderu nevšímal a ani na okamžik se ve svém postupu nezastavil. Elrik zařval a sekl ještě jednou. Oheň se rozptýlil. Meč zasáhl broukova záda, do vzduchu vystříkl vřelý olej, avšak zvíře žádnou podstatnou újmu neutrpělo. Řehtání koně se mísilo s kvílením meče a Elrik se přistihl, že křičí z plných plic. Obracel koně kolem dokola a hledal, kudy by unikl, zatímco mezi kopyty zvířete v hrůze vířily krysy, neschopny zahrabat se do zdupané hlíny cesty. Krev stříkala Elrikovi na ruce i nohy a koni třísnila plátno, do kterého byl oděn. Na šatech mu plápolaly skvrny vřelého oleje a vypalovaly do nich otvory. Brouci hodovali a díky zpracovávání potravy se pohybovali pomaleji. V jejich kruhu se však neutvořila mezera dost velká na to, aby jí kůň s jezdcem unikli.

Elrik zvažoval, zda nemá navést koně přímo na hřbety velkých brouků, i když se zdálo, že jejich krunýře na tento manévr budou příliš kluzké. Jiná naděje však nebyla. Užuž se chystal pobídnout zvíře vpřed, když tu kolem sebe zaslechl podivný bzukot a spatřil, že je okolní vzduch najednou

přeplněn mouchami. Věděl, že jsou to mrchožrouti, kteří vždy ohnibrouky následují a spořádají všechno, co po nich zůstane, včetně trusu. Teď se k Elrikově hrůze začínali usazovat na něm samotném i na koni. Plácal po nich dlaní, ale sesedli se na něj jako silný kabát, lezli mu po každičkém kousku těla, vydávali ohlušující bzukot a napolo ho oslepovali.

Kůň znovu zaržál a klopýtl. Elrik se zoufale pokusil protřít si oči. Mouchy mu lezly do úst a do nosu. Pokusil se zbavit se jich, plival je na zem, kde se s kňučením loučily se životem malé krysy.

Nejasně k němu dolehl další zvuk. Mouchy se zvedly a zavířily mu kolem těla. Očima zalitýma slzami uviděl, jak se brouci dávají do pohybu, všichni jedním směrem, a vytvářejí tak prostor, kterým mohl projet. Bez dalšího rozmýšlení popohnal koně k vzniklé mezeře. Lapal po vzduchu a nebyl si jist, zda uniká nebo jen postupuje do širšího kruhu ohnibrouků, neboť ho kouř a hluk neustále mátly.

Vyplivl další mouchy narovnal si masku a zahleděl se dopředu. Brouky už nebylo vidět, ale stále je slyšel někde vzadu. V prachu a kouři se objevily další postavy.

Byli to jezdci, pohybovali se po obou stranách Rudé cesty a odráželi od sebe ohnibrouky pomocí dlouhých kopí, kterými je jako bodci zachytávali pod krovkami. Nijak podstatně jim tím neublížili, ale na rozdíl od Elrikova meče jim tak působili bolest, která je nutila k pohybu. Jezdci na sobě měli volná žlutá roucha, která při pohybu vlála a zvedala se kolem nich jako křídla, když systematicky seskupovali ohnibrouky do houfu a zaháněli je z cesty pryč do pouště. Zbylé krysy, jistě vděčné za tu neočekávanou spásu, se rozprchly a hledaly úkryty v písku.

Elrik držel Nositele bouří stále v ruce. Byl zkušený natolik, aby věděl, že ho tihle válečníci možná zachránili jen náhodou; třeba ho i napadnou, že jim stojí v cestě. Další – a

pravděpodobnější možnost byla ta, že ho už delší dobu sledují a nechtěli, aby je ohnibrouci připravili o kořist.

Jeden ze žlutě oděných mužů se oddělil od skupiny a přicválal k Elrikovi. Pozdravil ho zdviženým kopím.

„Velice vám děkuji," řekl albín. „Zachránili jste mi život, pane. Doufám, že jsem vám příliš nepokazil lov."

Jezdec byl vyšší než Elrik, velice štíhlý, s vyzáblou tmavou tváří a černýma očima. Měl vyholenou hlavu a ozdobené rty zřejmě drobným tetováním; vypadalo to, jako by měl přes ústa masku z jemného pestrého krajkoví. Kopí stále držel v ruce. Elrik se připravil k obraně. Věděl, že jeho šance vůči mnoha lidským bytostem jsou lepší, než byly proti ohnibroukům.

Muž se po Elrikově prohlášení zamračil a na chvíli zarazil. Pak se mu tvář rozjasnila. „Nelovili jsme ohnibrouky Viděli jsme, co se stalo, a věděli, že se těm tvorům nedokážeš dostat z cesty Dorazili jsme, jak jen to šlo nejrychleji. Jsem Manag Iss ze Žluté sekty, příbuzný jednoho člena Rady. Patřím k Dobrodruhům Čarodějům."

Elrik už o takových sektách slyšel, byly to hlavní kasty válečníků v Quarzhasaatu a nesly největší odpovědnost za kouzla, která zasypala říši pískem. Nedůvěřuje mu snad lord Gho a poslal je za ním? Nebo jsou to úkladní vrahové s příkazem ho zabít?

„Přesto vám děkuji za zásah, Managu Issi. Vděčím vám za svůj život. Těší mě, že potkávám někoho ze tvé sekty. Jsem Elrik z Nadsokoru v Mladých královstvích."

„Ano, známe tě. Stopovali jsme tě a čekali, až budeme dost daleko od města, abychom si s tebou mohli bezpečně promluvit."

„Bezpečně? Ode mě vám nehrozí žádné nebezpečí, mistře Dobrodruhu Čaroději."

Manag Iss zjevné nebyl člověk, který se často zdržuje úsměvy a když se pousmál nyní, byl to spíš podivný škleb. Ostatní členové sekty se začínali vracet, ukládali dlouhá kopí do pochev, připevněných k sedlům. „Toho jsme se neobávali, mistře Elriku. Přicházíme k tobě v míru a jsme tví přátelé, budeš-li chtít. Má příbuzná ti posílá pozdravy. Je ženou člena Rady Isse. Iss je zároveň naše rodové jméno. Ženíme a vdáváme se se stejnou krví, v rámci klanu."

„Jsem rád, že jsem se s tebou seznámil." Elrik čekal, jak bude muž pokračovat.

Manag Iss máchl dlouhou hnědou rukou bez nehtů, které nahrazovalo podobné tetování jako na ústech. „Buď tak hodný a sesedni, promluvíme si. Přinášíme ti vzkazy a nabízíme dary."

Elrik nechal sjet Nositele bouří zpátky do pochvy, přehodil nohu přes sedlo a sklouzl do prachu Rudé cesty. Zahlédl, jak se brouci pomalu kymácejí pryč, snad hledat další krysy. Jejich kouřící hřbety mu připomínaly ohně táborů malomocných na předměstí Jadmaru.

„Má příbuzná si přeje, abys věděl, že ona i celá Žlutá sekta je ti k službám, mistře Elriku. Jsme připraveni poskytnout ti jakoukoli pomoc, o kterou při hledání Perly ze Srdce světa požádáš."

Elrik se začal bavit. „Obávám se, že jste se spletli, sire Managu Issi. Vydali jste se hledat bohatství?"

Manag Iss vykouzlil na své podivné tváři výraz lehké netrpělivosti. „Je známo, že tvůj ochránce lord Gho Fhaazi slíbil Perlu ze Srdce světa Bezejmenné sedmé a ona mu na oplátku slíbila místo v Radě. Objevili jsme dost, abychom věděli, že takovým úkolem může být pověřen jen výjimečný zloděj. A Nadsokor je svými zloději pověstný. Je to úkol, který, jak jistě víš, byl nad síly všech Dobrodruhů Čarodějů. Už cela'

staletí se členové všech sekt pokoušejí najít Perlu ze Srdce světa, kdykoli vyjde Krvavý měsíc. Těch několik, kterým se podařilo přežít a vrátit se do Quarzhasaatu, se pomátlo na rozumu a brzy zemřelo. Teprve nedávno jsme získali jistou povědomost a svědectví o tom, že Perla skutečně existuje. Víme také, že jsi Zloděj snů, ač zastíráš svůj stav a nenosíš zahnutou hůl, a je nám známo, že jen ten nejzkušenější Zloděj snů dokáže získat a přinést Perlu."

„Říkáš mi víc, než vím já sám, Managu Issi," pronesl Elrik upřímně. „A je pravda, že jsem pověřen lordem Gho Fhaazim. Ale nevím, zda je ti známo i to, že jsem byl k té výpravě přinucen." Elrik se rozhodl dát na svůj instinkt a povědět Managu Issi o tom, jak ho má lord Gho v hrsti.

Manag Iss mu uvěřil. Tetovanými špičkami prstů si lehce přejížděl po tetovaných ústech, než tu informaci strávil.

„Dobrodruzi Čarodějové ten elixír dobře znají. Destilujeme ho už po tisíciletí. Je pravda, že na uživatele zpětně působí. Připravit protijed je mnohem těžší. Překvapuje mě, že ho lord Gho údajně má. Jen jisté sekty Dobrodruhů Čarodějů ho špetku vlastní. Vrátíš-li se s námi do Quarzhasaatu, vím, že ti ho dokážeme sehnat nejpozději do druhého dne."

Elrik návrh pečlivé zvažoval. Manag Iss sloužil jednomu z rivalů lorda Gho. Proto byla albínovi podezřelá každá nabídka, bez ohledu na to, jak štědrá se zdála být. Člen Rady Iss, jeho paní nebo někdo další touží dosadit do Rady svého kandidáta. Pro dosažení tohoto cíle se jistě nezastaví před ničím. Elrik věděl, že nabídka Managa Isse může být jen prostředkem, jak utišit jeho ostražitost, aby ho mohli snadněji zabít.

„Odpusť mi nezdvořilost," řekl albín, „ale nemám důkazy, abych ti uvěřil, Managu Issi. Vím už, že hlavní zábavou v Quarzhasaatu jsou intriky, a nemám zájem nechat se zaplést

do té hry plné komplotů a protikomplotů, kterou si tví bližní zjevně tak užívají. Existuje-li protijed k tomu elixíru, jak říkáš, byl bych víc nakloněn zvážit tvá prohlášení, kdyby ses se mnou setkal ve Stříbrokvěté oáze řekněme za šest dnů. Mám dost elixíru na tři týdny, což je doba, kdy vyjde Krvavý měsíc, plus čas potřebný na cestu tam a zpět. To mě přesvědčí o tvém altruismu."

„Budu také otevřený," řekl Manag Iss chladně. „Jsem pověřen a zavázán krevní přísahou, dohodou se svou sektou a svou ctí coby člen našeho svatého cechu. Tím pověřením je přesvědčit tě jakýmikoli prostředky, aby ses buď vzdal pátrání nebo nám Perlu prodal. Nevzdáš-li se úkolu, pak od tebe budu chtít Perlu odkoupit za jakoukoli cenu, samozřejmě kromě místa v naší Radě. Proto vyrovnám nabídku lorda Gho a přidám k ní cokoli, po čem toužíš."

Elrik odpověděl s jistou lítostí v hlase. „Nemůžeš vyrovnat jeho nabídku, Managu Issi. Je tady ten chlapec. Zabije ho."

„O toho chlapce přece vůbec nejde."

„V rámci velké hry, kterou provozujete v Quarzhasaatu, nepochybně ne." Elrikovi už docházela trpělivost.

Manag Iss si uvědomil, že se dopustil taktické chyby, a dodal: „Zachráníme ho. Řekni nám, jak ho najdeme."

„Myslím, že zůstanu u své původní smlouvy," řekl Elrik. „Mezi oběma nabídkami si není moc co vybírat."

„Co když bude lord Gho zavražděn?"

Elrik pokrčil rameny a chystal se znovu nasednout na koně. „Děkuji ti za zásah, Managu Issi. Budu o tvé nabídce uvažovat po cestě. Jistě uznáš, že mám na hledání Pevnosti Perly málo času."

„Mistře zloději, měl bych tě varovat…" Vtom se Mang Iss odmlčel. Ohlédl se na Rudou cestu. V dálce se objevil a rychle rostl oblak prachu. Z něj se začínaly zhmotňovat nezřetelné

postavy ve světle zelených vlajících róbách. Manag Iss zaklel. Sotva se však jezdci přiblížili na dohled, už se zase svým podivným způsobem usmíval.

Z oděvu mužů bylo Elrikovi jasné, že i oni patří mezi Dobrodruhy Čaroděje. Byli také tetovaní, ale na víčkách a na zápěstí. Vlající pláště, až po kotníky dlouhé, měli vyšívané květinami, rukávy zdobily stejné motivy v malém. Vůdce příchozích seskočil z koně a kráčel k Managu Issi. Byl to malý muž, pohledný a hladce oholený, až na ostrůvek vousů, naolejovaný podle quarzhasaatského obyčeje a vytvarovaný do okázalé špičky. Na rozdíl od členů Žluté sekty byl vyzbrojen mečem, upevněným u opasku prostými koženými pásky. Vykonal pozdravné gesto a Manag Iss ho opětoval.

„Zdravím, Olede Alešame, mír s tebou. Žlutá sekta přeje sektě Náprstníků zdar a diví se, proč jste se vydali tak daleko po Rudé cestě." Vysypal to ze sebe rychle a formálně. Manag Iss nepochybně stejně jako Elrik věděl, proč ho Oled Alešam se svými muži následuje.

„Jedeme na pomoc tomuto zloději," řekl vůdce sekty Náprstníků a pokývl směrem k Elrikovi. „Je v naší zemi cizincem a my jsme mu chtěli podle našeho starého zvyku nabídnout pomoc."

Elrik se neubránil úsměvu. „Jste, pane Olede Alešame, nějak příbuzný s některým členem Šestice nebo s Jednou navrch?"

Oled Alešam byl obdařen vytříbenějším smyslem pro humor než Manag Iss. „No, my v Quarzhasaatu jsme spřízněni všichni navzájem, mistře zloději. Jsme na cestě do Stříbrokvěté oázy a mysleli jsme, že při svém poslání můžeš potřebovat pomoc."

„Nemá žádné poslání," namítl Manag Iss, ale vzápětí si uvědomil ubohosti té lži. „Žádné poslání, vyjma toho, které sdílí s námi, přáteli ze Žluté sekty."

„Jelikož jsme vázáni cechovní přísahou nebojovat mezi sebou, doufám, že se nebudeme přít o to, kdo má našeho hosta doprovodit do Stříbrokvěté oázy," pronesl Oled Alešam s úsměvem. Situace mu připadala velice zábavná. „Že bychom snad cestovali všichni společně? A každý dostaneme po kousku Perly?"

„Není žádná Perla," vložil se do toho Elrik, „a ani nebude, jestli mi někdo bude pořád bránit v cestě. Děkuji vám, pánové, za váš zájem a přeju vám všem dobré odpoledne."

To členy obou soupeřících sekt poněkud zarazilo. Právě uvažovali, jak situaci vyřešit, když do hry vstoupily další postavy. Cválaly přes spoušť, která zbyla po broucích, a byl to asi půltucet černě oděných, v kápích zahalených válečníků s vytasenými meči.

Elrik tušil, že mu nenesou nic dobrého, a couvl, takže ho Manag Iss, Oled Alešam a jejich muži obklopovali. „To je zase někdo z vašich, pánové?" informoval se s rukou připravenou na jílci meče.

„To je Bratrstvo můry" řekl Oled Alešam. „Zabijáci. Neznají nic než násilí, mistře zloději. Měl by ses raději držet mezi námi. Někdo se zřejmě rozhodl, že bys měl sejít se světa a nespatřit ani vycházející Krvavý měsíc."

„Pomůžete mi se bránit?" zeptal se albín, zatímco nasedal a hotovil se k boji.

„Nemůžeme," odpověděl Manag Iss s upřímnou lítostí. „Nemůžeme bojovat s našinci. Ale nás nezabijí, i když tě budeme chránit. Udělal bys nejlépe, kdybys přijal naši nabídku, mistře zloději."

Avšak v tu chvíli se Elrika zmocnil vztek, příznak jeho starobylé vznešené krve. Bez dalších okolků tasil Nositele bouří. „Už mě tyhlety drobné smlouvičky unavují," řekl. „Odstup, prosím, ode mne, Managu Issi, neboť hodlám bojovat."

„Je jich moc!" Oled Alešam byl vyveden z míry. „Zabijí tě! Jsou to zkušení mordýři!"

„No, to jsem já taky, mistře Dobrodruhu Čaroději. To jsem já taky." A s tím Elrik pobídl koně vpřed kolem zděšené skupinky členů Žluté sekty a sekty Náprstníků, přímo k vůdci Bratrstva můry.

Meč zavyl stejně jako jeho pán, jehož bílá tvář zářila energií lidí odhodlaných k smrti, rudé oči žhnuly a Dobrodruzi Čarodějové si poprvé uvědomili, že mají mezi sebou výjimečnou bytost a že ji podcenili.

Nositel bouří se v Elrikově ruce v rukavici vztyčil, černý kov zachytil zářící sluneční paprsky a zdálo se, že je pohlcuje. Černé ostří dopadlo a jakoby mimoděk rozťalo lebku vůdce Bratrstva můry. Zarazilo se mu až o hrudní kost a zavylo, jak z nebožáka ve chvíli jeho skonu vysálo duši. Elrik se obrátil v sedle a meč vylétl vzhůru, aby se zavrtal do těla zabijáka přijíždějícího zleva. Muž zařval: „Dostal mě! Ach, ne!" A následoval svého druha na onen svět.

Ostatní zahalení mordýři byli nyní ostražitější, kroužili kolem albína v bezpečné vzdálenosti a rozvažovali svou budoucí strategii. Dospěli k závěru, že žádnou nepotřebují, neboť jim stačí toho zloděje z Mladých království zajmout a zničit ho. Zbývalo jich ještě pět. Vyzývali své druhy ze zbylých sekt ku pomoci. Manag Iss ani Oled Alešam se však nehotovili vydat svým lidem rozkazy, které by vedly k další podobně hrůzné smrti, jaké byli právě svědky.

Elrik takovou nerozhodností netrpěl. Rozjel se přímo na dalšího zabijáka, který jeho útok chytře odrazil a dokonce na krátkou chvíli prorazil Elrikovu obranu. Zaplatil za to svou troufalou paží, zhroutil se v sedle a krev mu tryskala z pahýlu. Následoval další půvabný pohyb, napůl Elrikův, napůl meče, a duše toho muže opustila tělo. Teď už se zbývající zabijáci stáhli mezi žlutá a zelená roucha svých bratří. Z očí jim vyzařovala panika. Pochopili, že mají co dělat s magií a že je mocnější, než by kdy předvídali.

„Zadržte! Zadržte!“ křičel Manag Iss. „Není nutné, aby zemřeli další z nás! Jsme zde, abychom předložili tomu zloději nabídku. Vyslal vás sem starý vévoda Ral?“

„Nechce už žádné další intriky kolem Perly,“ zavrčel jeden ze zahalenců. „Řekl, že nejlepším řešením je čistě provedená smrt. Ale tuhle smrt nepovažujeme za čistě provedenou.“

„Vemte si příklad z těch, kdo vyslali nás,“ řekl Oled Alešam. „Zloději! Schovej meč. Nechceme s tebou bojovat!“

„Tomu věřím.“ Elrik se ušklíbl. Ještě pořád s ním lomcovala krvežíznivost, snažil se ji ovládnout. „Věřím, že mě chcete jen zabít a nebojovat se mnou. Všichni jste blázni. Už jsem před tím lorda Gho varoval. Dokázal bych vás zničit. Máte štěstí, slíbil jsem si, že svou sílu nebudu užívat, jen abych prosadil svou vůli. Ale neslíbil jsem si, že se nechám zamordovat rukama najatých vrahů! Vraťte se! Vraťte se do Quarzhasaatu!“

Poslední slova téměř zakřičel a meč je jako ozvěna opakoval. Elrik pozvedl velkou černou čepel k nebi jako varování. Manag Iss zašeptal Elrikovi: „Nemůžeme, mistře zloději. Můžeme jen vykonat své poslání. To je zákon našeho cechu, všech Dobrodruhů Čarodějů. Jednou jsme se zavázali vykonat úkol, pak ten úkol musíme splnit. Neúspěch omlouvá jedině smrt.“

„Pak vás musím zabít všechny“ reagoval Elrik logicky. „Nebo vy musíte zabít mě.“

„Ještě pořád se můžeme dohodnout, jak jsem říkal,“ připomenul Manag Iss. „Neklamal jsem tě, mistře zloději.“

„I moje nabídka stále platí,“ přispěchal Oled Alešam.

„Ale Bratrstvo můry přísahalo, že mě zabije,“ namítl Elrik téměř pobaveně, „a vy mě proti němu nemůžete bránit. Ani nic udělat, leda jim pomoci proti mně.“

Manag Iss se pokusil odtáhnout se od černě vystrojených zabijáků, ale bylo jasné, že ti jsou pevně rozhodnuti požívat bezpečí svých druhů z cechu.

Pak Oled Alešam něco zamumlal směrem k vůdci Žluté sekty a Manag Iss se nad tím zamyslel. Přikývl a mávl na zbývající příslušníky Bratrstva můry. Chvilku se radili a pak Manag Iss vzhlédl a promluvil k Elrikovi.

„Mistře zloději, přišli jsme na způsob, který nám umožní zanechat tě tu v míru a vrátit se se ctí do Quarzhasaatu. Odjedeme-li, slibuješ, že nás nebudeš pronásledovat?“

„Budu-li mít vaše slovo, že nenecháte tyhle můry znovu mě napadnout.“ Elrik se už uklidnil. Opřel si brumlající meč o předloktí.

„Odložte zbraně, bratři!“ zvolal Oled Alešam a vyznavači Můry okamžitě uposlechli.

Pak Elrik zasunul do pochvy Nositele bouří. Naplňovala ho zlá síla, získaná z těch, kdo mu usilovali o život, cítil plnou moc své starověké královské krve. Usmál se na své nepřátele. „Cožpak jste nevěděli, koho chcete zabít, pánové?“

Oled Alešam se maličko zamračil. „Začínám tušit něco o tvém původu, mistře zloději. Říká se, že takové meče, jako je ten tvůj, nosili muži Zářící říše v dobách předcházejících těm dnešním. V předvěkých dobách. Říká se, že ty meče jsou živí tvorové, rasa spolčená s lidskou. A vyhlížíš jako naši dávno

ztracení nepřátelé. Znamená to snad, že Melniboné se nepotopilo?“

„To nechám na tvé úvaze, mistře Olede Alešame.“ Elrik měl podezření, že ho hodlají nějak podvést, ale příliš o to nedbal. „Kdyby tví lidé trávili méně času udržováním bezcenných mýtů o sobě samých a více studovali svět takový, jaký je, myslím, že by tvé město mělo větší šanci na přežití. Takhle se rozpadá pod tíhou svých vlastních smyšlenek. Legendy, které rasu udržují v hrdosti na vlastní historii, nakonec shnijí. Melniboné se možná utopilo, mistře Dobrodruhu Čaroději, ale Quarzhasaat se potápí právě teď…“

„Nejsme tak filozoficky založení,“ řekl Manag Iss zjevně nešťastně. „Neptáme se po motivech nebo ideách těch, kdo nás zaměstnávají. Tak je to psáno v zákonech našeho cechu.“

„A proto se tomu podrobujete!“ Elrik se zasmál. „A tak tedy oslavujete svůj úpadek a bráníte se realitě.“

„Nech toho,“ řekl Oled Alešam. „Nepřísluší ti poučovat nás v záležitostech morálky a my nemusíme poslouchat. Dny studia už máme za sebou.“

Elrik přijal tu mírnou výtku a obrátil svého unaveného koně zpět na cestu ke Stříbrokvěté oáze. Už se na Dobrodruhy Čaroděje neohlédl, ale předpokládal, že se důkladně radí. Rudá cesta se před ním táhla a on si začal pohvizdovat, síla odebraná nepřátelům ho naplňovala euforií. Myšlenky mu zalétaly k Cymoril a k návratu do Melniboné. Doufal, že v říši prosadí změny, o kterých mluvil před Dobrodruhy Čaroději, a tím zabezpečí její přetrvání. Právě teď mu cíl připadal blíž a mysl se zdála být jasnější než v několika posledních měsících.

Pomaloučku nastupovala noc a spolu s ní přišel i prudký pokles teploty. Albín se roztřásl a dobrá nálada se začala poroučet. Přivázal koně, vylovil ze sedlových vaků teplejší šatstvo, oblékl si je a chystal se rozdělat oheň. Na elixír, na

němž byl závislý, od setkání s Dobrodruhy Čaroději nesáhl a pomalu začal chápat jeho podstatu. Touha po něm slábla, i když si jí ještě pořád byl vědom. Doufal, že se od své závislosti osvobodí i bez dalšího smlouvání s lordem Gho.

„Musím si jenom zařídit," přemýšlel, když střídmě večeřel ze svých zásob, „aby mě přinejmenším jednou denně napadli členové Bratrstva můry…" S touto myšlenkou odložil fíky a chléb, zabalil se do nočního pláště a připravil se ke spánku.

Zdál se mu důvěrně známý sen. Byl v Imrryru, Snícím městě, spočíval na Rubínovém trůně s Cymoril po boku a pozoroval dvůr. Nebyl to však dvůr, jaký měli vládci Melniboné po tisícovky let své vlády. Tohle byl dvůr, k němuž přicházeli muži a ženy všech národů, ze všech Mladých království, z Elwheru a nezmapovaného východu, z Phumu, dokonce i z Quarzhasaatu. Vedle všelikého zboží se tu vyměňovaly informace a filozofické úvahy. Byl to dvůr, jenž nevynakládal síly na zajištění své neměnné existence na věky věků, ale na nejrůznější nové myšlenky. Nápady se v živé diskusi přijímaly nikoli coby hrozba budoucnosti, ale jakožto nezbytná součást vývoje. Bohatství dvora se vynakládalo na vědecké a umělecké pokusy, na podporu těch, kdo ji potřebovali, na pomoc myslitelům a učencům. Lesk Zářící říše už nebyl hnilobou, ale světlem rozumu a dobré vůle.

Takový byl Elrikův sen, souvislejší než kdy předtím. To byl jeho skutečný sen a kvůli němu cestoval po světě; proto odmítl svou vladařskou moc, proto riskoval život, klid, lásku a vše ostatní, čeho si cenil, neboť, věřil, že život bez snahy po vědění a spravedlnosti nestojí za to žít. A proto se ho jeho krajané obávali, Spravedlnosti, jak věřil, se nedocílí nařízením, ale zkušeností. Člověk musí poznat, co je to ponížení a bezmocnost, alespoň do určité míry – pak si spravedlnosti dokáže opravdu vážit. Musí se vzdát moci, má-li dosáhnout

skutečné spravedlnosti. To nebyla logika říše, ale člověka milujícího svět a toužícího dočkat se úsvitu věků, kdy budou všichni lidé svobodní, aby mohli usilovat o naplnění svých snů důstojně a v sebeúctě.

„Ale, ale, Elriku," řekl Yyrkoon a vyplazil se jako had zpoza Rubínového trůnu, „tys nepřítel své rasy, nepřítel jejích bohů a nepřítel všeho, co uctívám a po čem toužím. Proto musíš být zničen a já musím získat všechno, co máš. Všechno…"

Vtom se Elrik probudil. Na kůži mu vyrazil chladný pot. Sáhl po meči. Zdálo se mu o Yyrkoonovi v podobě hada a teď by přísahal, že zaslechl, jak se nedaleko cosi sune po písku. I kůň to ucítil a s rostoucí nervozitou zařehtal. Elrik se zvedl, plášť z něj spadl. Koňský dech tvořil v chladném vzduchu obláčky páry. Nad Elrikovou hlavou svítil měsíc a barvil poušť namodralým světlem.

Šustění se blížilo. Elrik se zahleděl na vysoké náspy cesty, ale nerozeznal tam nic. Byl si téměř jist, že to nejsou ohnibrouci. A to, co následovalo, jeho přesvědčení potvrdilo. Zasáhl ho silný závan páchnoucího dechu a zaslechl podivný burácivý zvuk. Bylo zřejmé, že poblíž číhá nějaká veliká šelma.

Elrikovi bylo také jasné, že to zvíře nepochází z pouště ani z tohoto světa. Cítil cosi nadpřirozeného, něco, co bylo vyvoláno z hlubin pekelných, přizváno na pomoc jeho nepřátelům. Najednou mu bylo jasné, proč Dobrodruzi Čarodějové tak rychle odvolali útok a co zamýšleli, když ho nechali pokračovat v cestě.

Proklel svou lehkomyslnost, popadl Nositele bouří a odplížil se do tmy, pryč od koně.

Řev přicházel zezadu. Obrátil se a uviděl ji!

Veliká stvůra podobající se kočce, až na to, že tělo mírně připomínalo paviána se zahnutým ocasem a na zádech mělo

ostny. Zvíře se vzpínalo a natahovalo se dlouhými čelistmi po Elrikovi. Albín zaječel, uskočil a přitom po nestvůře sekl. Netvor plál podivnými barvami a světly, která jako by nepocházela z tohoto světa. O jeho původu nebylo pochyb. Kouzelníci z Melniboné nejednou povolali takové obludy na pomoc proti těm, které chtěli zničit. Vzpomínal na nějaké zaklínadlo, na něco, co by stvůru nasměrovalo zpět, tam, odkud přišla, ale bylo to už dlouho, co naposledy provozoval kouzla.

Zvíře zavětřilo a začalo ho pronásledovat. Rychle a klikatě před ním prchal pouští a pokoušel se mu vzdálit, jak jen to šlo.

Šelma zařvala. Chtěla víc než jen Elrikovo maso. Ti, kdo ji povolali, jí určitě slíbili jeho duši. To bývala obvyklá odměna pro nadpřirozené tvory tohoto druhu. Cítil, že za ním naprázdno klaply čelisti, jak se ho zvíře znovu pokusilo zmocnit. Obrátil se a sekl mečem po předních tlapách. Nositel bouří jednu zasáhl, vytrysklo cosi jako krev. Elrik cítil, jak do něj proudí vlna zlé energie. Bodl. Bestie zavřískla a v rudé mordě jí zasvítily tesáky všech barev.

„U Ariocha," zalapal po dechu Elrik, „ty jsi ale odporná mrcha. Mám skoro povinnost poslat tě zpátky do pekel…" A Nositel bouří znovu vyrazil, sekl po zraněné tlapě. Tentokrát se bestie ráně vyhnula a hotovila se ke skoku. Elrik věděl, že další výpad jen stěží přežije. Nadpřirozená obluda se nedala zabít tak lehce jako válečníci Bratrstva můry

Vtom zaslechl výkřik. Obrátil se a spatřil, jak se k němu v měsíčním světle blíží jakýsi přízrak. Měl lidskou podobu a jel na podivném hrbatém zvířeti, které cválalo rychleji nežli kůň.

Kočičí stvoření se nejistě zarazilo a s prskáním a vrčením se otočilo, aby se s tím nenadálým vyrušením vypořádalo dřív, než zúčtuje s albínem.

Elrik zjistil, že to není další hrozba, ale náhodný cestovatel, který se mu pokouší přijít na pomoc. Zavolal: „Raději se zachraň sám, pane. To zvíře je nadpřirozené a obvyklými prostředky ho lze sotva zabít!“

Odpověděl mu hluboký, silný a dobrotivý hlas. „Toho jsem si vědom, pane, a budu ti vděčen, když se s ním vypořádáš, zatímco já na sebe upoutám jeho pozornost.“ Načež jezdec obrátil své podivné zvíře a začal se volnějším krokem vzdalovat. Obluda se však nenechala oklamat. Ti, kdo ji přivolali, ji bezpochyby poučili, jak má svou kořist ulovit. Zavětřila ve vzduchu, pátrajíc po Elrikovi.

Albín ležel za jedním písečným přesypem a sbíral síly. Vzpomínal na jedno menší kouzlo, které by možná svedl, teď, když z démona vyzískal sílu navíc. Dal se do zpěvu; zpíval starým krásným melodickým jazykem, zvaným ušlechtilá melnibonština. Přitom nabral hrst písku a obřadným graciézním gestem ji vyhodil do vzduchu. Zrnka začala vířit ve spirále, vír pomalu postupoval kupředu a hvízdal, jak se v podivně barevném měsíčním svitu točil stále rychleji a rychleji.

Bestie zavrčela a skočila. Ale mezi ní a Elrikem vířila spirála. Pak v poslední chvíli albín uskočil. Písečný vír hvízdal stále vyšším hlasem. Byl to jen prostý trik, jaký se učí už mladí mágové, avšak šelmu oslepil natolik, že Elrik stačil zaútočit. Zanořil meč zespoda hluboko do životně důležitých orgánů stvůry.

Do meče začala okamžitě prýštit síla a z meče přetékala do Elrika. Albín vyjekl a otřásl se, jak ho naplňovala. Síla stvůry mu nebyla neznámá. Hrozila, že i z něj udělá démona, neboť se nedala ovládnout.

„Ach! To je moc. Moc!“ Svíjel se v agónii, zatímco do něj proudila démonická vitalita. Bestie naposled zařvala a zdechla.

Bylo po všem, Elrik ležel na písku a lapal po dechu. Neživé tělo obludy se postupně vytrácelo do nicoty, vracelo se do končin, z nichž bylo povoláno. Elrikovi se na chviličku zachtělo následovat stvůru do její domoviny. Nové nabytá síla se mu dralа z těla ven a hrozila, že si prorazí cestu jeho krví a kostmi; ale zkušeně s tou mocí bojoval, až nakonec znovu získal vládu sám nad sebou. Začal se pomalu zvedat ze země, když uslyšel zvuk blížících se kopyt.

Obrátil se, meč v pohotovosti, ale spatřil, že je to onen cestovatel, který mu přispěchal na pomoc. Nositel bouří žádnou vděčnost necítil. Třásl se mu v ruce, hotov vyrazit z tohoto muže duši stejně jako z Elrikových nepřátel.

„Ne!“ Albín násilím zasunul meč do pochvy. Z energie vysáté z démona mu bylo skoro zle, ale když k němu jezdec mířil, přinutil se k úkloně. „Děkuji ti za pomoc, cizince. Nečekal jsem, že takhle blízko Quarzhasaatu narazím na přítele.“

Mladý muž si ho prohlížel dobromyslně, s jistou sympatií. Byl překvapivě hezký, měl tmavé, veselé oči a lesknoucí se černou pleť. Na krátkých kudrnatých vlasech mu seděla přiléhavá čepička zdobená pavím peřím a přes jeho košili a kalhoty splýval černý samet protkaný zlatými nitkami. Na ramenou měl přehozen kabát s kapuci nevýrazných barev, takový, jaký nosí domorodci v této části pouště. Pomalu se blížil na klátícím se zvířeti, sudokopytníkovi se širokou hlavou a mohutným hrbem nad předním párem nohou. Zvíře bylo podobné dobytku, jaký Elrik viděl vyobrazen na svitku popisujícím jižní kontinent.

U pasu měl mladík bohatě vyřezávanou hůl se zahnutou rukojetí, dosahovala mu asi do pasu, a na druhé straně se mu klátil prostý meč s plochou čepelí.

„Nečekal jsem, že v téhle oblasti narazím na vládce Melniboné!“ zvolal muž pobaveně. „Zdravím tě, princi Elriku. Těší mě, že tě poznávám.“

„My jsme se přece ještě nesetkali? Jak tedy znáš mé jméno?“

„Ach, to pro našince nic není, princi Elriku. Jmenuji se Alnac Kreb a jsem na cestě do oázy, kterou nazývají Stříbrokvětou. Vrátíme se do tvého tábořiště a ke koni? Jsem rád, že se mu nic nestalo. Jaké to musíš mít mocné nepřátele, když na tebe pošlou tak hnusného démona! Urazil jsi snad nějak Dobrodruhy Čaroděje z Quarzhasaatu?“

„Vypadá to tak.“ Elrik vykročil po boku příchozího zpět směrem k Rudé cestě. „Jsem ti vděčný, mistře Alnaku Krebe. Bez tvé pomoci by mou duši i tělo schlamstla ta obluda a odnesla si je do pekla, které ji zrodilo. Ale musím tě varovat, je jisté nebezpečí, že na mě ti, kdo ji vyslali, znovu zaútočí.“

„Nemyslím, princi Elriku. Bezpochyby jsou si jisti úspěchem a navíc s tebou už nechtějí nic mít, když přišli na to, že nejsi prostý smrtelník. Viděl jsem tu skupinu necelou hodinu odtud. Tri různé sekty jednoho nepříjemného společenství spěchaly zpět ke Quarzhasaatu. Byl jsem zvědav, odkud tak ujíždějí, a tak jsem se vydal tímhle směrem. A našel jsem tebe. Jsem rád, že jsem mohl trochu pomoci.“

„Také jedu do Stříbrokvěté oázy, i když nevím, co tam můžu očekávat.“ Elrikovi se ten mladý muž začínal zamlouvat. „Budu rád, když mě na té cestě doprovodíš.“

„S radostí, pane. S radostí!“ Alnac Kreb s úsměvem seskočil ze svého podivného zvířete a uvázal ho poblíž Elrikova koně, který se pomalu vzpamatovával z přestálé hrůzy.

„Nechci tě dnes večer už víc unavovat, pane,“ dodal Elrik, „ale velice by mě zajímalo, jak jsi uhodl mé jméno a původ. Zmínil ses, že pro lidi tvého druhu to není problém. Jakého druhu, smím-li se ptát?“

„Ale jistěže se smíš ptát, pane," řekl Alnac Kreb a oklepával si písek ze sametových kalhot, „myslel jsem, žes na to přišel sám. Jsem Zloděj snů."

IV.

Pohřeb v oáze

„Stříbrokvětá oáza je něco víc než jen ostrůvek v poušti, jak sám zjistíš," řekl Alnac Kreb a jemně si otíral krásnou tvář šátkem s lesknoucím se krajkovím. „Je to velké shromaždiště všech kočovných kmenů a spousty zboží, se kterým se obchoduje. Často ho navštěvují i králové a princové. Zhusta se tam domlouvají a odbývají sňatky i jiné ceremonie. Přijímají se významná politická rozhodnutí. Uzavírají se spojenectví a jiná se rozpadají. Vyměňují se tam zprávy. Směňuje se všechno možné. Ne vše je tam běžné, ne vše hmotné. Je to živoucí místo, ne jako Quarzhasaat. Ten kočovníci navštěvují jen neochotně, když si to nutnost nebo chtivost vyžádá."

„Proč jsme ještě neviděli žádné z těch kočovníků, příteli Alnaku?" zajímalo Elrika.

„Kočovníci se Quarzhasaatu vyhýbají. Pro ně se město s jeho obyvateli rovná peklu. Někteří z nich dokonce věří, že do Quarzhasaatu přicházejí duše prokletých. To místo představuje všechno, čeho se obávají, a chybí v něm vše, čeho si cení nejvíce."

„Mám sto chutí se s těmi kočovníky setkat." Elrik se pousmál. Ještě pořád si nevzal elixír a tělo si ho opět začínalo žádat. Síla, kterou mu meč poskytl, by mu za běžných

okolností vydržela podstatně déle. To byl další důkaz toho, že elixír, jak vysvětloval Manag Iss, stravuje jeho životní elán a jen dočasně ho vybavuje fyzickou silou. Začínal mít podezření, že to pití nejen podporuje svého konzumenta, ale zároveň živí i samo sebe. Destilát mu připadal téměř jako vnímající bytost, podobně jako meč. U Černého meče však nikdy neměl takový pocit újmy.

Násilím se oprostil od podobných myšlenek. „Připadám si s nimi už nějak spřízněný," dodal.

„Doufáš, že tě mezi sebou uvítají, princi Elriku!" Alnac se zasmál. „Ale dávný nepřítel pánů z Quarzhasaatu by měl mít jistá doporučení. Mám mezi několika kmeny známé. Musíš mě nechat, abych tě představil, až přijde čas."

„Velice rád," řekl Elrik, „ale dlužíš mi ještě vysvětlení, odkud že mě znáš."

Alnac pokýval, jako by byl na dotaz zapomněl. „Není to složité a zároveň je to velice komplikované, nerozumíš-li základním principům všehomíra. Jak jsem ti již prozradil, jsem Zloděj snů. Vím o nich víc než většina jiných lidí. Řekněme, že jsem o tobě slyšel ve snu a že je mým osudem stát se tvým společníkem – i když ne nadlouho, alespoň v mé současné podobě."

„Ve snu? Musíš mi ještě prozradit, co takový Zloděj snů dělá."

„No, krade sny, pochopitelně. Dvakrát ročně veze svou kořist na jistý trh na prodej, stejně, jako obchodují kočovníci."

„Obchodujete se sny?" Elrikovi se tomu nechtělo věřit.

Alnac se pásl na jeho úžasu. „Na trhu jsou zprostředkovatelé, kteří za sny platí. Pak je prodávají těm nešťastníkům, kteří buď vlastní sny nemají, nebo je jejich snění tak všední, že touží po něčem lepším."

Elrik zavrtěl hlavou. „Jistě to myslíš obrazně?"

„Ne, princi Elriku, mluvím čistou pravdu.“ Odepjal od opasku svou podivně zkroucenou hůl. Elrikovi připomínala pastýřskou, byla však kratší. „Tohle člověk nezíská, aniž by ovládl základní dovednosti řemesla Zlodějů snů. Je nás zde nemnoho, jak bezpochyby zjistíš, a jen kočovníci a lid Elwheru nás rozpoznají. V Mladých královstvích nejsme známi, jen několika moudrým lidem.“

„Proč neobchodujete i tam?“

„Nestojí o to. Slyšel jsi někdy v Mladých královstvích o někom, kdo hledá služby Zloděje snů?“

„Nikdy. Ale proč tomu tak je?“

„Snad proto, že na západě a jihu má takový vliv Chaos. Nejhrůznější noční můry se tam mohou snadno stát skutečností.“

„Bojíš se Chaosu?“

„Která myslící bytost by se nebála? Bojím se snů těch, kteří slouží Chaosu.“ Alnac Kreb pokývl směrem k poušti. „Elwher a to, čemu říkáš ‘nezmapovaný východ’, má v podstatě prostší obyvatelstvo, vliv Melniboné tam nikdy nebyl tak silný. Ani v Poušti vzdechů, samozřejmě.“

„Tedy se bojíš mého lidu?“

„Bojím se každé rasy která se oddává Chaosu, která uzavírá dohody s nejmocnějšími silami nadpřirozena, s knížaty Chaosu, se samotnými Pány meče! Nepovažuju to za dobré. Stojím proti Chaosu.“

„Sloužíš Řádu?“

„Sloužím sobě. A myslím, že sloužím Rovnováze. Věřím, že člověk může žít a nechat žít a přitom ctít rozmanitost světa.“

„To je záviděníhodná filozofie, mistře Alnaku. Sám jsem s ní koketoval, i když mi to asi nebudeš věřit.“

„Ano, věřím ti, princi Elriku. Účastním se mnoha snů a ty v některých vystupuješ. A sny jsou v jiných říších skutečností a

vice versa.“ Zloděj snů pohlédl se sympatií na albína. „Pro člověka, který zná milénia moci, musí být těžké pokoušet se jí vzdát.“

„Rozumíš mi dobře, pane Zloději snů.“

„Rozumím takovým záležitostem jen povšechně.“ Alnac Kreb pokrčil rameny a zatvářil se skromně.

„Strávil jsem mnoho času hledáním smyslu spravedlnosti, navštěvováním zemí, kde prý existuje, pokusy zjistit, jak jí nejlépe dosáhnout, jak ji nastolit, aby z toho těžil celý svět. Slyšel jsi někdy o Tanelornu, Alnaku Krebe? Říká se, že tam vládne spravedlnost. Mají tam prý největší vliv Šedí páni, ti, kteří spravují rovnováhu světa.“

„Tanelorn existuje,“ řekl Zloděj snů tiše. „A má mnoho jmen. Avšak v některých říších je jen idea takové dokonalosti, obávám se. Ty ideály jsou tím, co nás udržuje v naději a pobízí nás učinit sny skutečností. Někdy se nám to podaří.“

„Spravedlnost tedy existuje?“

„Jistěže ano. Ale není to přelud. Musí se jí dosáhnout. Myslím, že tvým démonem je právě spravedlnost, princi Elriku, spíš než nějaký Pán Chaosu. Zvolil jsi krutou a nesnadnou cestu.“ Pousmál se a pohlédl na dlouhou silnici, táhnoucí se k horizontu. „Horší, než je Rudá cesta, vedoucí ke Stříbrokvěté oáze.“

„To není moc povzbudivé, mistře Alnaku.“

„Jistě víš sám, že ve světě je velice málo spravedlnosti, za niž není třeba tvrdě bojovat, již není třeba těžce získávat a obtížně udržovat. V naší smrtelné povaze je vkládat tuto odpovědnost na jiné. Avšak nešťastníci jako ty se stále snaží vzdát se své moci, a přitom získávají větší a větší odpovědnost. Někdo by řekl, že to, co děláš, je obdivuhodné, že to buduje charakter a cílevědomost, že to sahá k vyšší formě rozumu…“

„Ano. A jiní by řekli, že je to čiré bláznovství, jdoucí proti přirozenosti. Nevím, po čem to toužím, pane Zloději snů, ale vím, že věřím ve svět, kde silný nebude lovit slabšího jako nemyslící hmyz, kde smrtelníci mohou dosáhnout nejvyššího naplnění, kde vše bude na výši a zdravé, nikdo nebude obětí silnějšího…“

„Pak sloužíš špatným pánům, princi. Neboť jedinou spravedlností, kterou znají knížata Chaosu, je spravedlnost jejich vlastní neměnné existence. Jsou v tom jako novorozené děti. Stojí proti všem našim ideálům.“

Elrik cítil rostoucí znepokojení. Odpověděl tiše: „Ale nemůže člověk využít tyto síly a porazit je – nebo alespoň vyzvat je na souboj a upravit Rovnováhu?“

„Jen Rovnováha ti dá sílu, po které toužíš. A je to jemná, někdy až výjimečně křehká síla.“

„Ne dost silná pro můj svět, obávám se.“

„Je silná jen tehdy věří-li v ni dostatek lidí. Pak je silnější než Chaos a Řád dohromady.“

„No, budu usilovat o příchod dne, kdy se vlády chopí síly Rovnováhy, mistře Alnaku Krebe, ale nejsem si jist, jestli se ho dožiju.“

„Za tvého života,“ řekl Alnac tiše, „k tomu myslím nedojde. Ale dojde k tomu o mnoho let dříve, než budeš povolán, abys zadul na Rolandův roh.“

„Roh? Co je to za roh?“ Ale Elrikova otázka směřovala do prázdna. Bylo mu jasné, že Zloděj snů odpoví další jinotajnou narážkou.

„Podívej!“ Alnac ukázal kupředu. „Vidíš ten bod v dálce? To je první známka Stříbrokvěté oázy.“

Po levici jim zapadalo slunce. Kladlo na písečné přesypy a náspy Rudé cesty dlouhé stíny a nebe na horizontu temnělo do zlatavého jantaru. Elrik tam s obtížemi rozeznal jakýsi další

tvar, něco, co nebylo ani stín ani duna, ale co mohlo být skupinou skal.

„Co to je? Co tam vidíš?“

„Kočovníci tomu říkají ‘kašbeh‘. V našem jazyce bychom to nazvali hrad nebo možná opevněná vesnice. Nemáme pro takové místo přesný název, protože ho nepotřebujeme. Tady, v poušti, je ho třeba. Kašbeh Moulor Ka Riiz byl postaven před dávnými věky, před zánikem quarzhasaatské říše a je pojmenován po moudrém králi, zakladateli aloum’ritské dynastie, která stále drží toto území pro kočovné kmeny a těší se úctě všech lidí v poušti. Kašbeh poskytuje útočiště v nouzi každému. Kdokoli je na útěku, v něm může najít azyl a může si být jist spravedlivým soudem.“

„Takže tady v poušti, když už nikde jinde, spravedlnost existuje?“

„V říších vesmíru jsou taková místa, jak už jsem řekl. Pečují o ně lidé nejčistších a nejhumánnějších zásad…“

„Není pak tenhle kašbeh Tanelorn, jehož legenda mě přivedla do Pouště vzdechů?“

„Není to Tanelorn, neboť Tanelorn je věčný. Kašbeh Moulor Ka Riiz se musí neustále pozorně střežit. Stojí proti Quarzhasaatu a páni toho města se ho neustále snaží zničit.“

Elrik pocítil touhu po elixíru. Ubránil se jí, nesáhl po jedné ze svých stříbrných lahví. „Říká se mu také Pevnost Perly?“

Alnac Kreb se najednou rozesmál. „Ach, můj milý princi, je vidět, že máš jen mlhavé povědomí o tomto místě a o věci, kterou hledáš. Dovol, abych řekl, že Pevnost Perly docela možná existuje uvnitř toho kašbehu a kašbeh také může existovat v oné pevnosti. Ale v žádném případě nejsou jedno a totéž!“

„Prosím, mistře Alnaku, už mě víc nepleť! Předstíral jsem, že o Pevnosti Perly něco vím, za prvé proto, že jsem chtěl

vyváznout životem, a za druhé proto, abych zachránil život jinému člověku. Byl bych ti vděčný, kdybys mi to všechno trochu osvětlil. Lord Gho Fhaazi si myslel, že jsem Zloděj snů, což předpokládalo, že vím o Krvavém měsíci, Bronzovém stanu a o místě, kde je Perla."

„Ano, dobrá. Někteří Zloději snů vědí více než jiní. A jestli je pro ten úkol třeba Zloděje snů, princi, jestli to quarzhasaatští Dobrodruzi Čarodějové nedokážou, jak jsi mi řekl, pak soudím, že Pevnost Perly je něco víc než jen kameny spojené maltou. Má to co dělat s říšemi známými jen školenému Zloději snů – ale asi zkušenějšímu, než jsem já."

„Víš, mistře Alnaku, že jsem už ze svých vlastních pohnutek procestoval cizí říše. Nejsem tak úplně nezkušený v takových věcech…"

„Tyhle říše jsou většině lidí nepřístupny" Alnakovi se zjevně nechtělo do dalšího vysvětlování, ale Elrik se vyptával dál.

„Kde leží takové říše?" Zahleděl se kupředu, napínal oči, aby viděl víc z kašbehu Moulor Ka Riiz, protože slunce už bylo téměř nad obzorem. „Na východě? Za Elwherem? Nebo úplně jinde?"

Alnac Kreb řekl s lítostí, „Zapřísahali jsme se, že o svých vědomostech budeme mluvit co nejméně, s výjimkou nejdůležitějších a nejzvláštnějších okolností. Ale mohu ti sdělit, že takové říše jsou zároveň blíže a dále než Elwher. Slibuji, že tě nebudu mást víc než dosud. A budu-li ti moci něco vysvětlit a pomoct splnit tvůj úkol, také to udělám." Pousmál se, aby ulehčil situaci i sám sobě. „Raději se připrav na společnost, princi. Pokud se nemýlím, užijeme si jí, ještě než padne večer."

Měsíc vyšel dříve, než zmizely poslední sluneční paprsky a jeho stříbrné světlo mělo nádech do růžova jako nějaká vzácná

perla. Muži zdolali stoupání Rudé cesty a otevřel se jim pohled na tisíce ohňů. Mezi nimi se rýsovalo neméně vysokých stanů, usazených v písku, takže připomínaly gigantický okřídlený hmyz, vyhřívající se na slunci. Ve stanech hořely lampy Muži, ženy a děti se trousili dovnitř a zase ven. Doléhala k nim jemná vůně různých bylin, koření, zeleniny masa a jemný dým ohňů stoupal k nebi. Kroutil se nad skalisky na nichž se rozkládal kašbeh Moulor Ka Riiz, masivní věž, kolem které vyrostla skupina budov většinou velmi zajímavých architektonických výtvorů. Vše obkružovala zeď s cimbuřím nepravidelných, avšak nesporně monumentálních tvarů. Díky použitému červenému kameni se zdálo, že to vše vyrůstá přímo ze země a z písku, který místo obklopoval.

Na cimbuří plály v pravidelných rozestupech pochodně a osvětlovaly muže, kteří drželi hlídky a střežili zdi a střechy. Vysokými branami se vléval dovnitř neustálý proud lidí a přecházel po mostě vysekaném ve skále.

Jak Alnac Kreb upozorňoval, nebylo to žádné prosté odpočinkové místo primitivních karavan, které by Elrik na Rudé cestě očekával.

Sestupovali směrem k širokému pásu vody, kolem kterého kvetly nejroztodivnější palmy, cypřiše, topoly, fíkovníky a kaktusy. Nikdo jim nebránil v cestě, ale mnozí si je s neskrývanou zvědavostí měřili. A ne všechny ty všetečné oči vysílaly přátelské pohledy.

Koně některých kočovníků byli stavěni podobně jako Elrikův kdežto jiní byli volům podobní tahouni, jakého měl Alnac. Ze všech stran se ozýval křik, rachot a nadávky a Elrik viděl, že za polem stanů stojí ohrady pro jízdní zvířata, ovce, kozy a jiné tvory.

Ale celé téhle výjimečné scéně dominoval pohled na nejméně stovku pochodní, plápolajících v půlkruhu u vody.

Každou pochodeň držela postava v plášti a kapuci a všechny plály jasně bílými klidnými plameny, které osvětlovaly pódium z vyřezávaného dřeva v samém středu shromáždění.

Elrik a jeho společník zarazili svá zvířata, aby mohli přihlížet, fascinováni tím pohledem. Spousty dalších kočovníků se pomalu scházely k půlkruhu, aby shlédli to, co bylo bezpochyby jakýmsi důležitým obřadem. Diváci zaujímali uctivé postoje a jejich rozličné oděvy a kostýmy svědčily o příslušnosti k různým klanům. Kočovníci byli různých barev pleti, od černých jako Alnac Kreb po téměř tak bledé jako Elrik. Rysy však měli podobné, výrazné lícní kosti a hluboko posazené oči. Muži i ženy byli vysocí a nesli se se značnou grácií. Elrik nikdy neviděl tolik krásných lidí najednou a jejich přirozená důstojnost na něj zapůsobila stejnou měrou, jakou ho znechutila nevšední nadutost a ponižování, kterých byl svědkem v Quarzhasaatu.

Procesí se dalo do pohybu směrem k úpatí kopce a Elrik viděl, že šest mužů nese na ramenou velkou vypouklou bednu. Kráčeli důstojně a pomalu, až došli k pódiu.

Bílé světlo ozařovalo každičký detail té scény. Muži patřili k různým klanům, ale byli stejně vysocí a přibližně stejného, středního věku. Začal se ozývat buben. V nočním vzduchu zněly jeho údery ostře a jasně. Pak se přidaly další, až se přes vody oázy a střechy kašbehu Moulor Ka Riiz nesl hlas nejméně dvaceti bubnů. Zněly pomalu a dodržovaly složitý rytmus, jehož struktuře se Elrik začal poznenáhlu obdivovat.

„To je pohřeb?“ zeptal se albín svého nového přítele.

Alnac přikývl. „Ale nevím, koho pochovávají.“ Ukázal na skupiny souměrných mohyl v dálce za stromy. „Tam leží pohřebiště kočovníků.“

Nyní předstoupil další muž, starší a prošedivělý, skrytý v kápi. Dal se do čtení ze svitku, který vytáhl z rukávu. Dva další odkryli víko pečlivě vypracované rakve a k Elrikovu údivu do ní začali plivat.

Alnac zalapal po dechu. Stál na špičkách a hleděl kupředu, neboť pochodně jasně osvětlovaly obsah rakve. S rostoucím zmatkem se obrátil k Elrikovi a řekl: „Je prázdná, princi Elriku. Nebo je tělo neviditelné.“

Rytmus bubnů se zrychlil a stal se ještě složitějším. Přidávaly se hlasy, stoupaly a klesaly jako vlny na moři. Elrik něco takového nikdy neslyšel. Zjistil, že ho melodie rozesmutňuje. Pocítil vztek. Pocítil žal. Přistihl se, že je na pokraji pláče. A hudba stále pokračovala a sílila. Toužil se přidat, ale nerozuměl jazyku. Připadalo mu, že jeho slova jsou mnohem starší než mluva Melniboné, jež byla nejstarší v Mladých královstvích.

Najednou zpěv a bubnování ustaly.

Šest mužů vzalo rakev z pódia a vydalo se s ní směrem k mohylám. Muži s pochodněmi je následovali, jejich světlo vrhalo podivné stíny mezi stromy a osvětlovalo jakési jasně bílé předměty které Elrik nedokázal rozpoznat.

Tak náhle, jak bubnování a zpěv ustaly, zase začaly. Tentokrát však měly slavnostní, triumfální nápěv. Dav pomalu zvedl hlavy a z několika set hrdel vyšlo vysoké zavytí, zřejmě tradiční odpověď.

Pak se kočovníci hrnuli zpět ke stanům. Alnac zastavil ženu v bohatě zdobených šatech zelené a zlaté barvy a ukázal na rozptylující se procesí. „Co to bylo za pohřeb, sestro? Neviděl jsem mrtvolu.“

„Mrtvola tu není," odpověděla a usmála se jeho zmatku. „Je to obřad pomsty, pořádaný všemi našimi klany z podnětu Raika Na Seema. Tělo zde není, protože jeho vlastník neví, že je mrtev, a ještě pár měsíců to asi vědět nebude. Pohřbíváme ho nyní, protože není v dosahu. Není to jeden z nás, není z pouště. Je však mrtvý, pouze o tom ještě neví. O tom nemáme pochyb. Chybí nám jen to tělo."

„Je to nepřítel tvého lidu, sestro?"

„Ano, vskutku. Je to nepřítel. Poslal muže, aby ukradli náš největší poklad. Nepodařilo se jim to, ale napáchali nám značnou škodu. Ale já tě znám, ne? Ty jsi ten, v jehož návrat Raik Na Seem doufá. Poslal pro Zloděje snů." A ohlédla se zpět k pódiu, kde pod světlem jediné pochodně stála mohutná postava, skloněná, jako by se modlila. „Ty jsi náš přítel Alnac Kreb, který nám už jednou pomohl."

„Měl jsem tu čest prokázat vašemu lidu nepatrnou službičku, ano," přitakal Alnac Kreb se svou obvyklou zdvořilostí.

„Raik Na Seem na tebe čeká," řekla. „Jdi v pokoji a pokoj nechť provází tvou rodinu i přátele."

Alnac Kreb se zmateně obrátil k Elrikovi. „Nevím, proč by pro mě měl Raik Na Seem posílat, ale cítím povinnost to zjistit. Zůstaneš tu nebo mě doprovodíš, princi Elriku?"

„Stále víc mě zajímá, o co tady jde," řekl Elrik, „a rád bych se to dozvěděl, je-li to možné."

Pustili se cestou mezi stromy, až došli na okraj vody. Uctivě čekali, zatímco starý muž setrvával v pozici, kterou zaujal, jakmile odnesli rakev. Konečně se obrátil. Bylo zřejmé, že plakal. Uviděl je a napřímil se. Když poznal Alnaka Kreba, usmál se a rozpřáhl náruč. „Můj drahý příteli!"

„Mír s tebou, Raiku Na Seeme." Alnac postoupil vpřed a objal starce, který ho nejméně o hlavu převyšoval. „Přijel jsem

s přítelem. Je to Elrik z Melniboné, z lidu, který býval největším nepřítelem Quarzhasaatu."

„To jméno je mi známo," řekl Raik Na Seem. „Mír s tebou, Elriku z Melniboné. Jsi zde vítán."

„Raik Na Seem je prvním staršinou klanu Bauradiů," vysvětloval Alnac, „a je mi otcem."

„Jsem tím požehnán, můj udatný synu." Raik Na Seem ukázal nazpět ke stanům. „Pojďte. Občerstvíte se v mém přístřešku."

„Velice rádi," řekl Alnac. „Chtěl bych vědět, proč pohřbíváte prázdnou rakev a kdo je tím nepřítelem, že zasluhuje tak důkladný obřad."

„Ach, je to ten nejhorší ničema." Stařec si zhluboka povzdechl. Vedl je mezi stany až došli k jednomu zvlášť mohutnému. Vešli do něj a kráčeli po bohatě vzorovaných kobercích. Stan byl vlastně řada jednotlivých menších stanů, napojených na sebe. Každý obývali členové rodiny Raika Na Seema. Byla tak rozvětvená, že by vlastně mohla být sama kmenem. Nechali se usadit na polštáře a dostali misky s vonnou vodou, aby se umyli. Přitom k nim doléhala vůně lahodných pokrmů.

Když se dali do jídla, vypověděl jim starý muž konečně svůj příběh. Jak mluvil, uvědomoval si Elrik, že ho osud přivedl do Stříbrokvěté oázy ve šťastnou dobu. Pomalu začínal chápat význam toho, čemu naslouchal. V době, kdy naposled vyšel Krvavý měsíc, vyprávěl Raik Na Seem, dorazila do Stříbrokvěté oázy skupina mužů a ptala se po cestě do Místa Perly Kmen Bauradiů to jméno znal ze svých písemných památek, ale chápal ty zmínky jen jako poetické metafory pro disputace učenců a básníků. Řekl to příchozím a doufal, že odjedou, neboť to byli Quarzhasaaťané, příslušníci Vrabčí sekty od Dobrodruhů Čarodějů, kteří prosluli temnými

kouzly a krutostí. Bauradiové si nepřáli rozepře s žádnými Quarzhasaaťany, neboť s nimi obchodovali. Muži Vrabčí sekty však neodjeli, ale dále se každého vyptávali na Místo Perly. A tak se dozvěděli o dceři Raika Na Seema.

„O Varadii?“ ozval se Alnac Kreb znepokojeně. „Snad si nemysleli, že o té Perle něco ví?“

„Slyšeli, že je naší Svatou dívkou, tou, o které věříme, že vyroste v našeho duchovního vůdce a přinese klanu moudrost a čest. Věděli, že Svatá dívka je pokladnicí veškerého našeho vědění, a mysleli si tedy, že jistě ví i to, kde nalézt Perlu. Pokusili se ji unést.“

Alnac Kreb hněvivě zahřímal: „Co provedli, otče?“

„Omámili ji drogou a pak s ní odjeli. Odhalili jsme jejich zločin a pronásledovali je. Chytili jsme je, než se dostali na půl cesty zpět do Quarzhasaatu. Ve strachu nám pohrozili mocí svého pána, muže, který je poslal, aby našli Perlu a za jakoukoli cenu mu ji donesli.“

„Byl to lord Gho Fhaazi?“ zeptal se Elrik tiše.

„Ano, princi, byl to on.“ Raik Na Seem se na něj zvědavě podíval. „Ty ho znáš?“

„Znám ho. A vím, jaký je. To je ten muž, kterého jste pochovali?“

„Ano.“

„Kdy plánujete jeho smrt?“

„Neplánujeme ji. Byla nám slíbena. Dobrodruzi Čarodějové se pokusili nasadit proti nám své umění, ale i my máme mezi sebou schopné lidi a lehce jsme je odvrátili. Neradi tu sílu používáme, ale někdy není zbytí. Povolali jsme jistého tvora z podsvětí. Zničil muže Vrabčí sekty a než zmizel, zjevil nám proroctví: jejich pán do roka zemře, dříve než příště zajde Krvavý měsíc.“

„Ale co Varadia?“ zeptal se naléhavě Alnac Kreb. „Co se stalo s tvojí dcerou, vaší Svatou dívkou?“

„Byla omámena drogou, jak jsem řekl, ale je naživu. Přivezli jsme ji zpátky.“

„A zotavila se?“

„Zčásti přichází k sobě, tak jednou do měsíce,“ řekl Raik Na Seem a snažil se ovládnout svůj smutek. „Ale spánek ji neopouští. Brzy nato, co jsme ji našli, otevřela oči a řekla nám, abychom ji vzali do Bronzového stanu. Tam teď spí, stejně jako spala téměř celý rok. Víme, že ji může zachránit jen Zloděj snů. Proto jsem vzkázal po každém cestovateli a karavaně, se kterými jsme se setkali, aby sháněli Zloděje snů. Měli jsme štěstí, Alnaku Krebe, že přítel vyslyšel naši prosbu.“

Zloděj snů zavrtěl svou krásnou hlavou. „Nebyl to tvůj vzkaz, co mě sem přivedlo, Raiku Na Seeme.“

„Přesto však,“ odvětil stařec filozoficky, „jsi tady. Můžeš nám pomoci.“

Alnac Kreb vyhlížel znepokojeně, avšak rychle to zamaskoval. „Udělám, co budu moci, přísahám. Ráno navštívíme Bronzový stan.“

„Je teď dobře střežen, protože po těch prvních hrozných Quarzhasaaťanech přišli další a my před nimi museli naši Svatou dívku chránit. Nebylo to těžké. Ale ty jsi mluvil o nepříteli, kterého jsme pochovali, princi Elriku. Co o něm víš?“

Elrik se na chviličku odmlčel, než promluvil. Pak vypověděl Raiku Na Seemovi vše, co se přihodilo: jak ho lord Gho podvedl, o tom, co má najít, o tom, jak ho lord Gho ovládá. Zavrhl myšlenku, že by starci zalhal, a přízeň, kterou prokázal Raiku Na Seemovi, byla zjevně opětována. Tvář prvního staršiny se při jeho vyprávění zachmuřila, ale když Elrik dopověděl, stařec se natáhl a pevně mu sevřel paži v přátelském gestu.

„Ironií je, příteli, že Místo Perly existuje jen v našich básních a že jsme o Pevnosti Perly nikdy neslyšeli."

„Věz, že vaší Svaté dívce nijak neublížím," řekl Elrik, „a že jestli budu moci být tobě a tvými lidem nějak nápomocen, udělám to. Můj úkol tady skončil."

„Ale nápoj lorda Gho tě zabije, pokud nenajdeš protijed. A pak přijde o život i tvůj přítel. Ne, ne. Podívejme se na naše problémy reálněji, princi Elriku. Jsou nám společné, myslím, protože jsme všichni obětmi toho muže, který zanedlouho zemře. Musíme zvážit, jak zničit jeho úklady Je možné, že má dcera skutečně něco ví o té bájné Perle, je přece nádobou všeho našeho vědění a naučila se už více, než by toho kdy má ubohá stará hlava byla schopna…"

„Její znalosti a její chytrost berou dech stejně jako její krása a přívětivost," řekl Alnac Kreb, stále bez sebe vztekem nad tím, co Quarzhasaaťané provedli Varadii. „Kdybys ji znal, Elriku…" Hlas se mu roztřásl a nemohl dále.

„Všichni teď potřebujeme odpočinek, myslím," řekl první staršina Bauradiů. „Budete našimi hosty a ráno vás vezmu do Bronzového stanu, kde se podíváte na mou spící dceru.

Doufám, že za pomoci vší naší moudrosti najdeme prostředky, jak její mysl navrátit do tohoto světa."

Tu noc strávil Elrik v pohodlí, jaké jen mohl přepychový stan kočovníků nabídnout. Zdálo se mu znovu o Cymoril. Spala, omámena drogami bratrance Yyrkoona, a jemu připadalo, že spí vedle ní, že jsou jedno tělo, stejně jako vždycky, když spolu leželi. Ale tu spatřil důstojnou postavu Raika Na Seema, jak stojí nad ním, a věděl, že tohle je jeho otec, ne ten nervózní tyran, ta cizí postava z dětství. Pochopil, proč je posedlý otázkami po morálce spravedlnosti, neboť tento kočovník kmene Bauradiů byl jeho skutečným předkem. Pocítil náhle jakýsi klid a zároveň neznámé znepokojení a

když se ráno probudil, byl smířen s tím, že touží po elixíru, který mu přináší zároveň život i smrt. A tak ještě dřív než vstal, než se umyl a společně s Alnakem a Raikem Na Seenem se nasnídal, sáhl po láhvi a upil malý doušek.

Po snídani požádal starý muž o rychlá a silná zvířata, kterými byli Bauradiové pověstní, a všichni tři se vydali ze Stříbrokvěté oázy. Kypěla již po ránu všemožnou aktivitou, komedianti, kejklíři a zaříkávači hadů předváděli svá umění a vypravěči pohádek svolávali skupiny dětí, jejichž rodiče je k nim poslali, zatímco sami šli po své práci. Jeli směrem k Rozsochatým pilířům, slabě se rýsujícím na ranním obzoru. Tyto hory byly tak ošlehány větry Pouště vzdechů, až připomínaly spíše vysoké sloupy z rozeklaného rudého kamene, a vypadalo to, že podepírají samu nebeskou klenbu. Elrikovi zpočátku připadalo, že vidí ruiny nějakého dávného města. Ale Alnac Kreb ho vyvedl z omylu.

„V těchto místech je opravdu mnoho ruin. Statky, vesničky, celá města, která poušť občas odkryje, vše je zaplaveno pískem přivolaným bláhovými čaroději z Quarzhasaatu. Některé byly postaveny dokonce až po té písečné záplavě, v naději, že zase opadne. Zoufalé snažení, obávám se, stejně jako tolik věcí vybudovaných lidmi."

Raik Na Seem je vedl dále pouští bez mapy i kompasu. Zjevně ho vedly zvyk a instinkt.

Jednou se zastavili na místě, kde z písku vykukovaly malé kaktusy. Zde Raik Na Seem vytáhl dlouhý nůž a odřízl rostlinky u kořenů. Zručně je oloupal a podal šťavnatou dužinu přátelům. „Kdysi tudy tekla řeka," řekl, „zůstala tu po ní stopa, hluboko pod povrchem. Kaktusy si to pamatují."

Slunce dosáhlo zenitu. Elrika začalo sužovat a vyčerpávat horko a musel znovu upít z láhve elixíru, už jen proto, aby udržel krok se svými dvěma společníky. A teprve večer, kdy

se Rozsochaté pilíře znatelně přiblížily ukázal Raik na cosi, co zářilo a lesklo se v posledních slunečních paprscích. „To je Bronzový stan, kam chodí lidé z pouště, musí-li rozjímat."

„To je váš chrám?" zajímalo Elrika.

„Dalo by se tomu tak říci. Tam rozmlouváme se svým vnitřním já. Toto místo je u nás nejpodobnější chrámům Západu. V něm také skrýváme naši Svatou dívku, symbol našich ideálů, pokladnici vší moudrosti naší rasy."

Alnac byl překvapen. „Držíte ji tu stále?"

Raik Na Seem téměř pobaveně zavrtěl hlavou. „Jen od té doby co spí oním nepřirozeným spánkem, příteli. Jak víš, předtím byla normální malé dítě, radost pro všechny, kdo se s ní setkali. S tvou pomocí se takovým dítětem snad opět stane."

Alnac svraštil obočí. „Nesmíš ode mne očekávat příliš, Raiku Na Seeme. Jsem nanejvýš nezkušený Zloděj snů. Ti, u kterých jsem se vyučil, by ti to potvrdili."

„Ale jsi náš Zloděj snů." Raik Na Seem se smutně usmál a položil ruku Alnaku Krebovi na rameno. „A náš dobrý přítel."

Slunce už zapadalo, než se dostali k velkému stanu. Elrikovi připomínal ty, které viděl ve Stříbrokvěté oáze, ale byl několikrát větší a stěny měl z ryzího bronzu.

Měsíc se nyní objevil na obloze téměř přesně nad jejich hlavami. Zdálo se, že po něm sluneční paprsky dosud sahají, i když už začínaly mizet za horizontem, a napájejí ho svým světlem. Plál tak, jak to Elrik v Melniboné ani v zemích Mladých království nikdy neviděl. Překvapeně polkl a vzpomněl si na to zvláštní proroctví.

Krvavý měsíc vyjde nad Bronzovým stanem. Tady najdeš cestu do Pevnosti Perly

I když to snad mohlo vést ke spáse jeho života, zjistil princ z Melniboné, že ho to odhalení pouze znepokojilo.

V.

Slib Zloděje snů

„Tady je náš poklad," řekl Raik Na Seem. „Tady je to, co by nám byl málem chtivý Quarzhasaat unesl." V hlase se mu mísil smutek se vztekem.

V samém středu chladného nitra Bronzového stanu, kde drobné lampy osvětlovaly stovky nakupených podušek a koberců, obsazených muži a ženami ponořenými do hlubokého rozjímání, byla vyvýšená plošina a na ní lůžko vyřezávané složitými jemnými vzory zdobené perletí a bledým tyrkysem, mléčným jadeitem, stříbrným filigránem a světlým zlatem. Ležela na něm mladá, asi třináctiletá dívka, malé ruce složeny na hrudi, která se pravidelně zdvihala a klesala. Byla obdařena krásou obvyklou u lidí svého kmene, snědou pleť rámovaly vlasy barvy medu. Vypadala by, že spí stejně přirozeně jako kterékoli jiné dítě jejího věku, nebýt znepokojujícího faktu, že její oči, modré jako nádherné Vilmirianské moře, se upíraly vzhůru ke střeše Bronzového stanu a ani nemrkly.

„Mí lidé si myslí, že Quarzhasaat byl zničen navěky" řekl Elrik. „Kéž by se tak bylo stalo nebo kéž by Melniboné bylo méně domýšlivé a dokončilo, co ti čarodějové začali!" Zřídkakdy dával najevo tak divoké city vůči poraženým, ale

lord Gho, jehož muži nepochybně provedli tuhle hroznou věc, se mu nepřekonatelně hnusil. Poznal povahu toho kouzla, neboť nebylo nepodobno těm, kterým se učil sám. Pravda, bratranec Yyrkoon projevoval o tahle zvláštní umění více zájmu a svědomitě se v něm na rozdíl od Elrika cvičil.

„Ale kdo ji teď zachrání?“ zeptal se Raik Na Seem tiše, trochu vyveden z míry Elrikovým výbuchem na tomhle místě, vyhrazeném meditacím.

Albín se ovládl a s omluvným gestem se zeptal: „Nemáte nějaké drogy které by ji z toho spánku probudily?“

Raik Na Seem zavrtěl hlavou. „Radili jsme se, s kým jen to šlo. Zaklínadlo vyřkl vůdce Vrabčí sekty. Během naší ukvapené pomsty byl zabit.“

S ohledem na ty, kteří mlčky seděli v Bronzovém stanu, je Raik Na Seem vyvedl zpět ven do pouště. Stály tam stráže a jejich lampy a louče vrhaly na písek dlouhé stíny, zatímco paprsky rubínového měsíce barvily vše karmínem, až to působilo, že se vše koupe v záplavě krve. Elrikovi to připomnělo, jak kdysi, ještě jako mladý hoch, hledíval do hlubin svého drahokamu a představoval si, že Actorius je branou do jiných světů a každá jeho ploška představuje jinou říši. Už tenkrát měl přečteno mnoho o vesmíru a o tom, jakým způsobem zřejmě vznikl.

„Ukradni ten sen, který ji věznì,“ požádal Raik Na Seem, „víš, že ti dáme, co budeš chtít, Alnaku Krebe.“

Pohledný černý muž zavrtěl hlavou. „Jedinou odměnou, o kterou stojím, je její záchrana, otče. Ale bojím se, že nejsem dost zkušený… Pokoušel se o to už někdo?“

„Několikrát nás oklamali. Přicházeli sem Dobrodruzi Čarodějové z Quarzhasaatu a vydávali se za lidi tvého druhu. Buď si mysleli, že znají to, co Zloději snů, nebo byli přesvědčeni, že ten úkol nějakým způsobem zvládnou. Do

jednoho se zbláznili, přímo před našima očima. Několik jich dokonce zemřelo. Pár jsme jich pustili zpět do Quarzhasaatu pro výstrahu ostatním, aby neplýtvali naším časem a svými životy“

„Jsi velmi shovívavý, Raiku Na Seeme,“ řekl Elrik a nyní už lépe chápal, proč lord Gho tak zoufale hledal pro tuto práci Zloděje snů. Zprávy, se kterými se do Quarzhasaatu vrátili zešílivší Dobrodruzi Čarodějové, byly zkreslené. A lord Gho řekl Elrikovi to málo, co z nich pochopil. Albín nyní viděl, že tím, kdo zná tajemství stezky k Perle ze Srdce světa, je právě ono dítě. Coby nádoba všeho vědění svého lidu se nepochybně dozvědělo o místě, kde spočívá. Snad je to tajemství, které si musí nechat pro sebe. Bylo jasné, že se dívka Varadia musí nejprve probrat z magického spánku, než pátrání po Perle pokročí dál. A Elrik věděl, že i kdyby procitla, nebyl by schopen se jí na stezku otázat, žebrat o tajemství, které nemá být prozrazeno. Jeho jedinou nadějí je, že by mu vše řekla z vlastní vůle; ať už se přihodí cokoli, nikdy z ní nedokáže řešení záhady vylákat.

Raik Na Seem zřejmě albínovým rozpakům porozuměl. „Příteli mého syna, jsi mi také synem,“ řekl obřadně, podle zvyku svého lidu. „Víme, že nejsi naším sokem a žes nám nepřišel ukrást, co je naše, dobrovolně. Také víme, že nezamýšlíš odnést žádný poklad, který strážíme. Věz, Elriku z Melniboné, zachrání-li Alnac Kreb naši Svatou dívku, uděláme, co bude v našich silách, abychom té dostali na stezku k Pevnosti Perly. Zabránili bychom ti v tom jedině tehdy, kdyby se Varadia probudila a varovala nás. V takovém případě bychom ti o tom pověděli.“

„Nemůže být poctivějšího slibu,“ poděkoval Elrik vděčně. „Zatím se ti zavazuji, Raiku Na Seeme, že pomohu střežit tvou

dceru proti komukoli, kdo by jí chtěl ublížit, a budu na ni dohlížet, dokud ti ji Alnac Kreb nevrátí."

Alnac od nich poodešel. Stál v hlubokém zamyšlení na rozhraní stínu a světla louče a paprsky Krvavého měsíce mu barvily bílý noční plášť do temně růžového odstínu. Pozvedl zahnutou hůl a třímal ji před sebou v obou rukách, díval se na ni a něco jí mumlal, stejně jako Elrik promlouval ke svému kouzelnému meči.

Konečně se Zloděj snů s vážným obličejem obrátil zpět. „Udělám, co bude v mých silách," řekl. „Zapojím vše, co ve mně je, a všechno, čemu jsem se naučil. Ale musím tě varovat, mám slabé stránky, které jsem dosud nepřekonal. Dokážu je zvládnout, vymítám-li noční můry nějakého starého obchodníka nebo chlapecké milostné touhy. To, co jsem viděl tady, by však mohlo zničit i nejdovednějšího Zloděje snů, nejzkušenějšího muže mého řemesla. Nelze uspět napůl. Buď zvítězím nebo pohořím. Ve jménu našeho starého přátelství, kvůli okolnostem, z nenávisti ke všemu, co představují Dobrodruzi Čarodějové, pro tohle vše toužím kouzlo zlomit."

„V to jsem doufal," řekl Raik Na Seem zasmušile. Alnakův tón na něj hluboce zapůsobil.

„Uspěješ-li, přivedeš duši dítěte zpět do světa, kam patří," řekl Elrik. „O co přijdeš, jestli zklameš, mistře Zloději snů?"

Alnac pokrčil rameny. „O nic moc důležitého, myslím."

Elrik zapátral ve tváři svého nového přítele a rozpoznal tam lež. Ale viděl také, že si Alnac nepřeje, aby se ho dál vyptával.

„Musím si odpočinout," řekl Alnac. „A najíst se." Zahalil se do záhybů nočního pláště. Jeho tmavé oči hleděly na Elrika, jako by z celé duše toužil podělit se o tíživé tajemství, avšak srdce ho varovalo. Pak se náhle se smíchem obrátil. „Jestli se Varadia díky mé snaze probere a bude-li něco vědět o té tvé

hrozné Perle, pak za tebe, princi Elriku, vlastně vykonám většinu práce. Budu očekávat část tvé odměny jak jistě tušíš."

„Mou odměnou bude zabití lorda Gho," řekl Elrik tiše.

„Ano," odvětil Alnac a obrátil se k Bronzovému stanu, který se tajemně třpytil jako přízračné dílo Chaosu. „To je přesně to, na čem chci podíl!"

Bronzový stan sestával z velké ústřední síně a řady menších prostor, kde mohli cestovatelé odpočívat a nabírat síly. V jedné takové se trojice mužů uložila a přemítala o díle, do kterého se musí následujícího dne pustit. Nemluvili, ale trvalo jim několik hodin, než konečně usnuli.

Ráno, když se Elrik, Raik Na Seem a Alnac Kreb přiblížili k místu, kde spočívala Svatá dívka, obyvatelé Bronzového stanu s úctou ucouvli. Alnac Kreb nesl opatrně v pravé ruce hůl, spíše s ní jen balancoval než by ji svíral. Shlédl do tváře dítěte, které miloval téměř jako své vlastní. Zhluboka si povzdechl a Elrik viděl, že ho spánek vůbec neobčerstvil. Působil napjatě a nešťastně. Usmál se na albína. „Když jsem viděl, jak upíjíš z té stříbrné láhve, skoro jsem tě chtěl taky požádat o doušek…"

„Ta droga je jed a vytváří návyk," řekl Elrik, kterého žádost vyvedla z míry. „Myslím, že jsem ti to vysvětlil."

„To ano." Výraz Alnaka Kreba opět napovídal, že se mu hlavou honí myšlenky, o které se nechce dělit. „Jen jsem si myslel, že za těchto okolností není třeba se její moci bát."

„To proto, že ji neznáš," řekl Elrik prudce. „Věř mi, Alnaku, mohl-li bych ti ve tvém úkolu pomoci, udělal bych to. Ale nabídnout jed, myslím, není gesto přátelství…"

Alnac Kreb se pousmál. „Vskutku. Vskutku." Přesunul si hůl do druhé ruky. „Ale řekl jsi, že na mě dohlédneš?"

„To slibuji, ano. A jak jsi žádal, ve chvíli, kdy mi řekneš, abych vynesl hůl z Bronzového stanu, to udělám."

„To je vše, čím můžeš pomoci, a já ti předem děkuji," řekl Zloděj snů. „Teď se do toho pustím. Zatím sbohem, Elriku. Myslím, že nám je souzeno se znovu setkat, ale možná ne na tomto světě."

S těmito záhadnými slovy se Alnac Kreb přiblížil ke spící dívce, hůl jí přiložil na strnulé oči a ucho na hruď. I jeho zrak hleděl vzdáleně a cize, jako by sám byl v extázi. Zaklel a napřímil se, vzal dívku do náruče a jemně ji položil na koberce. Pak se uložil vedle ní, vzal její bezvládnou ruku do své, ve druhé třímal hůl. Dýchal pomaleji a hlouběji a Elrik měl pocit, jako by se mu z hrdla linula tichá píseň.

Raik Na Seem se sklonil a zahleděl se do Alnakovy tváře, ale Alnac ho neviděl. Zvedl hůl a zaklesl ji za spojené ruce, jako by je chtěl zajistit a spojit dohromady.

Elrik ke svému překvapení viděl, že hůl začíná slabě plát a tepat. Alnac oddychoval hlouběji, ústa otevřená, oči zíraly upřeně nahoru stejně jako Varadiiny.

Elrikovi připadalo, že zaslechl, jak dítě něco šeptá. Alnaka i Svatou dívku přepadl třes, zatímco hůl pulsovala v rytmu jejich vzájemného oddechování a zářila nyní ještě jasněji.

Pak se hůl zničeho nic začala kroutit, sviset a překvapivou rychlostí se dala do pohybu. Klouzala mezi oběma těly, jako by jim prostoupila do žil a sledovala pouť jejich krve. Elrik téměř viděl spleť tepen a nervů, osvětlených podivnou září vycházející z hole. Pak Alnac vykřikl a jeho dech už nebyl tak klidný jako předtím. Stal se slabým, téměř nezřetelným, zatímco dítě dál oddechovalo v pomalém, hlubokém, klidném rytmu.

Hůl se vrátila k Alnakovi. Vypadalo to, že plane z hloubi jeho těla, jako by mu prorostla páteří a lebkou. Zazářila mu z mozku, zaplavila celé tělo nepopsatelným světlem, které zviditelnilo každou kost, každý orgán, každou žilku.

Dítě samo vyhlíželo netknutě, než se na ně Elrik podíval zblízka a s hrůzou spatřil, že se jeho oči proměnily ze sytě modrých na černočerné. Sklouzl pohledem z Varadiina obličeje na Alnakův a uviděl, co si vidět nepřál. Oči Zloděje snů byly nyní jasně modré. Vypadalo to, jako by si ti dva vyměnili duše.

Albín se všemi svými magickými zkušenostmi nikdy nebyl svědkem něčeho podobného a vyvedlo ho to z míry. Postupně začínal chápat podivnou povahu řemesla Zloděje snů; proč může být tak nebezpečné, proč je tak málo těch, kdo ho dokážou vykonávat, a těch, kdo po něm touží, ještě míň.

Došlo ke změně. Zahnutá hůl jako by se začala znovu svíjet a pohlcovat samotného Zloděje snů, vstřebávat do sebe jeho krev, vitalitu jeho masa, kostí a mozku.

Raik Na Seem zasténal hrůzou. Přistoupil blíž, už se neovládal. „Ach, můj synu! O co jsem tě to jen požádal!“

Brzy z Alnakova krásného těla nezbylo víc než slupka, jako opuštěná kukla nějaké přeměněné můry. Ale hůl ležela tam, kde ji Alnac zprvu položil, na jeho a Varadiině ruce. Vypadala však větší a zářila neskutečným jasem, její barvy neustále klouzaly škálou částečně přirozených, částečně nepřirozených odstínů.

„Myslím, že ze sebe v pokusu o záchranu mé dcery vydal moc,“ řekl Raik Na Seem. „Možná víc, než by dokázal kdokoli jiný.“

„Dal by všechno,“ souhlasil Elrik. „Myslím, že to má v povaze. Proto ho nazýváš svým synem a proto mu věříš.“

„Ano,“ řekl Raik Na Seem. „Ale teď mám strach, že jsem spolu s dcerou ztratil i syna.“ Ztrápeně si povzdechl a nejspíš myslel na to, zda vůbec bylo moudré žádat Alnaka Kreba o tuto službu.

Víc než den a noc proseděl Elrik s Raikem Na Seemem a muži a ženami kmene Bauradiů v Bronzovém stanu, oči upřeny na podivně vysušené tělo Alnaka, Zloděje snů. To se občas zachvělo a zamumlalo, avšak i přesto vyhlíželo neživě jako mumifikované kozy, které občas vydala poušť. Jednou Elrikovi připadlo, že Svatá dívka vydala jakýsi zvuk, a jednou se Raik Na Seem zvedl, aby sáhl dceři na čelo. Vrátil se a vrtěl hlavou.

„Teď není čas na zoufalství, otče mého přítele," řekl Elrik.

„Ano." První staršina kmene Bauradiů se znovu usadil vedle Elrika. „My tady v poušti přikládáme velikou váhu proroctvím. Zdá se, že naše přání bylo matkou rozumu."

Vyhlédli ven ze stanu. Bylo ráno, kouř z dosud hořících pochodní se nesl po nafialovělé obloze, stoupal a vánek ho unášel na sever. Elrikovi se z jeho pachu zvedal žaludek, ale díky starosti o nového přítele na nevolnost nedbal. Občas malinko upil z elixíru lorda Gho, neschopen víc ovládnout neodbytnou touhu, a když mu Raik Na Seem nabídl ze své láhve vodu, zavrtěl hlavou. Odehrávalo se v něm stále mnoho konfliktů. Cítil k těm lidem silné přátelství a sympatie k Raiku Na Seemovi, kterého si vážil. Měl starost o Alnaka Kreba, jenž mu pomohl zachránit život tak šlechetně, jak už to měl v povaze. Elrik byl Bauradiům za jejich důvěru vděčný. Poté, co jim vypověděl svůj příběh, měli právo ho přinejmenším vyhnat ze Stříbrokvěté oázy. Namísto vykázání jej vzali do Bronzového stanu, když svítil Krvavý měsíc, a umožnili mu tak plnit příkazy lorda Gho, ve víře, že toho nezneužije. Byl k nim nyní připoután věrností, kterou nesměl nikdy zradit. Snad si toho byli vědomi. Snad rozpoznali jeho povahu stejně snadno jako Alnakovu. To vědomí jejich důvěry ho povzbuzovalo, avšak zároveň mu již tak dost složitý úkol komplikovalo. Umínil si stůj co stůj je nezklamat.

Raik Na Seem nasál vzduch a zahleděl se zpět ke vzdálené oáze. Po nebi se táhl sloup černého dýmu, stoupal výš a výš a mísil se s kouřem vycházejícím z místa o něco blíže Bronzovému stanu. Elrika by nepřekvapilo, kdyby se z něj přímo před jeho očima zhmotnila postava, tak si v posledních dnech zvykl na podivné události.

„Další útok," řekl Raik Na Seem. Mluvil nezúčastněně. „Doufejme, že byl poslední. Naši lidé pálí jejich těla."

„Kdo útočil?"

„Další Dobrodruzi Čarodějové. Mám dojem, že jejich akce mají co dělat s vnitřní politikou města. Spousta jeho obyvatel usiluje o tu či onu výhodu – snad o místo v té jejich Radě, o které ses zmínil. Čas od času jejich pletichaření dopadne i na nás. To už známe. Ale myslím, že tím jediným, za co si lze nyní koupit místo v Radě, je Perla ze Srdce světa. Takže jak se pověst o ní rozšiřuje, posílají sem víc a víc bojovníků, aby ji našli!" řekl Raik Na Seem rozhořčeně. „Doufejme, že jim brzy dojdou vojáci. Nakonec zůstanou jen intrikující páni a budou se přít o neexistující moc nad neexistujícím lidem!"

Elrik spatřil, jak kolem projíždí celý kmen kočovníků. Míjeli Bronzový stan v uctivé vzdálenosti. Tihle snědí běloši měli planoucí modré oči, stejně jasné jako ty, které civěly do nicoty uvnitř stanu. Když jim spadly kapuce, pouští zasvítily překvapivě světlé vlasy, také podobné Varadiiným. Úborem se však od Bauradiů odlišovali. Převládala na něm levandulová barva se zlatým a tmavě zeleným lemováním. Mířili ke Stříbrokvěté oáze, hnali stáda ovcí a jeli na podivných hrbatých zvířatech podobných býkům, která, jak se zmínil Alnac, se výborně přizpůsobila pouštním podmínkám.

„Waued Niiové," řekl Raik Na Seem. „Jsou poslední na každém shromáždění. Přijíždějí ze samého okraje pouště a obchodují s Elwherem; přivážejí vyřezávaný lazurit a jadeit,

který se u nás vysoce cení. V zimě, když jsou pro ně bouře příliš silné, dokonce zajíždějí na pláně a do měst. Chlubí se, že jednou vyplenili Phum, ale my myslíme, že vyplenili nějaké jiné, menší místo, které si s Phumem spletli." To byl zřejmě vtip, kterým se lidé z pouště bavili na účet Waued Niiů.

„Měl jsem přítele, který jednou navštíví Phum," řekl Elrik. „Jmenoval se Rackhir a hledal Tanelorn."

„Rackhira znám. Dobrý lukostřelec. Loni s námi několik týdnů táhl."

Elrika zpráva potěšila i překvapila. „Má se dobře?"

„Těší se skvělému zdraví." Raik Na Seem byl rád, že ho nový směr hovoru odvedl od úvah nad osudem dcery a adoptivního syna. „Byl u nás vítaným hostem a lovil pro nás, když jsme se přiblížili Rozsochatým pilířům, protože tam žije zvěř, kterou neumíme vystopovat. Často mluvil o příteli. O příteli, kterému se honí hlavou spousta myšlenek a ty myšlenky ho přivádějí do nesnází. Ten přítel jsi nepochybně ty. Teď si vzpomínám, jak žertoval: říkal, že jsi malinko bledý. Uvažoval, co se s tebou asi stalo. Myslím, že si tě oblíbil."

„A já jeho. Měli jsme něco společného. Bylo to stejné jako pouto, které cítím k tvému lidu a k Alnaku Krebovi."

„Prodělali jste spolu mnohá nebezpečí, soudím."

„Máme řadu podivných zkušeností. Vyhledávání takových nebezpečí jej už však unavilo, doufal, že si odpočine, že najde klid. Víš, kam se od vás vydal?"

„Ano. Jak říkáš, hledal legendární Tanelorn. Když od nás zjistil, co se dalo, rozloučil se a odcestoval na západ. Radili jsme mu, aby neplýtval silami na honbu za mýtem, ale byl přesvědčen, že ví dost, aby pokračoval v cestě. Tys se svým přítelem nechtěl putovat dál?"

„Měl jsem jiné povinnosti, které mě volaly, ač jsem také hledal Tanelorn." Chystal se ještě něco dodat, ale pak si to

rozmyslel. Další vysvětlování by ho přivedlo ke vzpomínkám a problémům, o kterých teď nechtěl uvažovat. Teď byl jeho hlavní starostí Alnac Kreb a to děvče.

„Ach, ano. Již si vzpomínám. Jsi ve své zemi králem, samozřejmě. Ale moc tě to netěší, že? Vládnutí je tíživá povinnost pro mladého muže. Mnoho se od tebe očekává, neseš na bedrech tíhu minulosti, ideály a důvěru celého národa. Je těžké dobře vládnout, správně se rozhodovat, vykonávat spravedlnost. My Bauradiové krále nemáme, jen skupinu mužů a žen, zvolených, aby mluvili za celý klan, a mně připadá, že je lepší tohle břímě rozdělit. Podělíme-li se o ně, máme-li odpovědnost sami za sebe, pak žádný jednotlivec nemusí nést tíži, která je nad jeho síly."

„Cestuji proto, abych zjistil víc o takových způsobech vykonávání spravedlnosti," řekl Elrik. „Ale povím ti, Raiku Na Seeme, mí lidé jsou stejně krutí jako ti v Quarzhasaatu a disponují daleko větší mocí. Máme jen skrovný pojem o spravedlnosti a závazek vládnout vyžaduje víc než vynalézání nových hrůz, jejichž prostřednictvím bychom mohli děsit a ovládat jiné. Moc je podle mě stejně návyková jako nápoj, který teď musím pít, abych se udržel naživu. Živí se sama sebou. Je to hladová bestie, hubí ty, kdo po ní touží, i ty, kdo ji nenávidí – ničí dokonce i vládce, kteří ji mají."

„Ta hladová bestie není moc sama o sobě," pronesl stařec. „Moc není ani dobrá ani zlá. Teprve to, jak sní člověk zachází, ji činí dobrou nebo zlou. Vím, že Melniboné kdysi vládlo světu a té jeho části, kterou dokázalo získat, a kterou nezničilo."

„Zdá se, že o mém lidu víš víc než můj lid o vás!" zasmál se albín.

„Mezi našinci se říká, že jsme přišli do pouště, neboť jsme prchali nejprve před Melniboné a pak před Quarzhasaatem. Oboje bylo stejně kruté, oboje stejně zkažené a nám bylo jedno,

kdo koho zničí. Doufali jsme, že se zlikvidují navzájem, ale to nebylo souzeno. Stala se jiná věc – Quarzhasaat se téměř rozvrátil sám a Melniboné na něj zapomnělo – a na nás taky! Myslím, že brzy po té válce začaly Melniboné výboje nudit a stáhlo se, aby vládlo jen Mladým královstvím. Teď se dozvídám, že ovládá dokonce ještě méně."

„V současné době jen Dračí ostrov." Elrik se přistihl, že mu myšlenky zalétají zpět k Cymoril, a pokusil se na ni přestat vzpomínat. „Ale mnoho nepřátel vyplouvá proti Melniboné a snaží se ukořistit jeho bohatství. Vždycky však přijdou na to, že naše říše je na ně ještě stále moc silná. Musí s ní místo toho raději dál obchodovat."

„Obchodování je lepší než všechny války," řekl Raik Na Seem. Náhle se ohlédl přes rameno na Alnakovo uvadající tělo. Zlatá silueta hole opět zaplála, hůl pulsovala, jak to dělala čas od času od chvíle, co se Alnac uložil vedle dívky.

„Podivná věc," řekl Raik Na Seem tiše. „Jako by mu narostla druhá páteř."

Chystal se ještě něco dodat, ale tu se v Alnakově tváři něco pohnulo a z bezkrevných rtů mu uniklo hrůzné, bezútěšné zasténání.

Obrátili se a přiklekli k němu. Alnakovy oči stále plály modře a Varadiiny zůstávaly černé.

„Umírá," zašeptal první staršina. „Je to tak, princi Elriku?"

Elrik z toho nebyl o mnoho moudřejší než stařec.

„Co pro něj můžeme udělat?" zeptal se Raik Na Seem.

Elrik se dotkl studeného ztuhlého trupu. Pozvedl lehoučké zápěstí, ale necítil v něm žádný tep. V té chvíli se najednou Alnakovy oči proměnily z modrých na černé a pohlédly do Elrikových stejně bystře jako dřív „Ach, přišel jsi mi na pomoc. Zjistil jsem, kde spočívá Perla. Ale je velmi dobře chráněna."

Z vyprahlých úst vycházel jen slabý šepot.

Elrik choval Zloděje snů v náručí. „Pomůžu ti, Alnaku. Řekni mi jen, jak."

„Nemůžeš. Jsou tam jeskyně… Ty sny mě přemáhají. Topím se v nich. Zahlcují mě. Jsem odsouzen připojit se k již odsouzeným k záhubě. Bídná společnost pro někoho, jako jsem já, princi Elriku. Prachbídná společnost…"

Hůl pulsovala a zářila bíle, jakoby barvou kostí. Oči Zloděje snů naráz zmodraly pak zase zčernaly. Sevřeným hrdlem se prodral slabý dech. Najednou se mu ve tváři objevila hrůza. „Ach, ne! Musím sebrat vůli!"

Hůl mu jako had projížděla tělem, pak vklouzla do Varadie a opět se vrátila. „Ach, Elriku," zachrčel skomírající hlas, „pomoz mi, jestli můžeš. Ach, jsem lapen. Nikdy jsem nepoznal nic horšího…"

Elrikovi připadalo, jako by ta slova vycházela z hrobu, jako by jeho přítel už nebyl mezi živými. „Elriku, jestli je nějaký způsob…"

Pak se tělo zachvělo a naplnilo se jakoby jediným mohutným nádechem. Hůl zaplápolala a zazmítala se, pak se zklidnila a ležela jako dřív nehybně zaklesnutá za dvě sevřené ruce.

„Ach, příteli, byl jsem blázen, když jsem si myslel, že tohle přežiju…" Slabý hlas selhal. „Kéž bych tak byl porozuměl povaze její duše. Je tak silná! Tak silná!"

„O kom to mluví?" zeptal se Raik Na Seem. „O mém dítěti? O tom, co ji ovládá? Má dcera je žena Sarangliů. Její babička dokázala očarovat celý kmen, až věřil, že umírá nákazou. Říkal jsem mu to. Proč mi neporozuměl?"

„Ach, Elriku, ona mě zničila!" Křehká ruka se třásla, jak se natahovala k albínovi.

Pak se najednou do Alnakova těla znovu vrátil život. Zdálo se, že nabývá svých původních rozměrů a vitality Zahnutá hůl

teď nebyla ničím víc než jen artefaktem, stejně jako když ji Elrik poprvé spatřil u Alnakova opasku.

Pohledný Zloděj snů se zašklebil. Byl překvapen. „Žiju! Elriku, já žiju!“

Pevně se opřel o berlu a začal se zvedat. Vtom se rozkašlal a z úst se mu vydralo cosi odporného, něco jako veliký natrávený červ. Vypadalo to, jako by Alnak zvrátil své vlastní zkažené vnitřnosti. Smetl tu věc na zem a do očí se mu vrátila hrůza.

„Ne.“ Alnak se najednou smířil se svým osudem. „Byl jsem moc domýšlivý. Zemřu, samozřejmě.“ Klesl zpět a Elrik se marně pokusil ho zadržet. Zloděj snů se svou obvyklou ironií zavrtěl hlavou. „Už je kapku pozdě, myslím. Nakonec mi tedy není souzeno být tvým společníkem, pane bojovníku, v tomto světě.“

Elrik, kterému ta slova nedávala žádný smysl, měl za to, že Alnac blouzní, a snažil se ho ukonejšit.

Najednou hůl vyklouzla Zloději snů ze sevření a on se obrátil na bok, vyrazil slabý třaslavý výkřik a vzápětí se z něj vyřinul puch, který Elrika a Raika na Seema téměř vyhnal z Bronzového stanu. Jako by jim jeho tělo hnilo před očima, zatímco se ještě pokoušel znovu promluvit. Nepodařilo se mu to.

Alnac Kreb byl mrtev.

Elrik se rmoutil nad ztrátou statečného a dobrého muže. Cítil, že o jeho vlastní a Anighově zkáze už je rozhodnuto. Smrt Zloděje snů dala do pohybu síly, kterým albín nerozuměl i přes veškerou svou čarodějnou moudrost. Žádná kouzelnická kniha se nikdy ani nezmínila o takovém osudu. Viděl už horší konec těch, kdo strkali nos do magie, ale tohle byly čáry které si nedovedl vysvětlit.

„Tak tedy už není mezi námi,“ řekl Raik Na Seem.

„Ano.“ Elrikovi se zadrhl hlas. „Ano. Měl větší odvahu, než by kdo z nás čekal. Včetně mne samotného.“

První staršina přešel pomalu k místu, kde ve své hrozné extázi spalo dítě. Shlédl do jeho modrých očí, jako by čekal, že někde uvnitř spatří známou čerň.

„Varadie?“

Žádná odpověď.

Raik Na Seem obřadně pozvedl Svatou dívku a uložil ji zpět na vyvýšený stupeň, složil ji do polštářů, jako by spala přirozeným spánkem a on, její otec, ji jen ukládal k nočnímu odpočinku.

Elrik hleděl na to, co zbylo ze Zloděje snů. Ten muž nepochybně věděl, co s sebou ponese neúspěch, a snad právě to bylo tajemstvím, o které se odmítl podělit.

„Je po všem,“ řekl Raik Na Seem měkce. „Teď už nevím, co pro ni udělat. Vydal ze sebe tolik.“ Snažil se ovládnout a nepoddat mysl sebetrýzni a zoufalství. „Musíme zkusit vymyslet, co dál. Pomůžeš mi s tím, příteli mého syna?“

„Dokážu-li to.“

Jak se Elrik zvedal, uslyšel za sebou jakýsi zvuk. Nejprve si pomyslel, že to přichází truchlit nějaká žena kmene Bauradiů. Zahleděl se do paprsků světla, které zalévalo stan, a spatřil jen její siluetu.

Byla to mladá žena, ale nepatřila ke kmeni Bauradiů. Pomalu vešla do stanu. Podívala se na zpustošené tělo Alnaka Kreba a do očí jí vstoupily slzy.

„Přišla jsem tedy pozdě?“

Její melodický hlas byl naplněn hlubokým smutkem. Sáhla si dlaní na čelo. „Neměl se pokoušet o takový úkol. Ve Stříbrokvěté oáze mi řekli, že jste jeli sem. Proč jste nepočkali o trochu déle? Jen o jediný den?“

S velikým úsilím ovládala svůj smutek a Elrik náhle pocítil s příchozí ženou nevysvětlitelné souznění.

Popošla k tělu. Byla asi o palec menší než Elrik, srdčitou tvář rámovaly husté hnědé vlasy Měla štíhlou a svalnatou postavu, přes ramena jí splýval podšitý kožený kabátec, prostřižený tak, že místy odhaloval podšívku z rudého hedvábí. Kalhoty z měkkého sametu měla zastrčeny do vyšívaných plstěných jezdeckých bot. Tento oděv překrýval téměř průsvitný bavlněný plášť. U pasu jí visel meč a za levé rameno měla zaklesnutu zlatem zdobenou ebenovou hůl, vypracovanější, než byla ta, která ležela na koberci vedle Alnakovy mrtvoly.

„Naučila jsem ho všechno, co uměl," řekla. „Ale nestačilo to. Jak si jen kdy mohl pomyslet, že ano! Nikdy by nic takového nedokázal. Neměl na to povahu."

Odvrátila se. Když se otočila zpět, slzy byly pryč. Podívala se pevně Elrikovi do očí.

„Jsem Oona," řekla. Krátce se uklonila Raiku Na Seemovi. „Jsem ten Zloděj snů, pro kterého jsi poslal."

DRUHÁ ČÁST

Kdo je to? Dcera z Říše snů?
Bílého těla, rudých rtů a očí,
zřících do světů, jež kruté,
však i něžné jsou.
Tu dívku ve snech zrozenou,
krev její starou, vznešenou,
má osud jednou spojit s mou
a panství, která nadejdou,
obdařit novou královnou.

Z Kroniky Černého mete

I.

Zloděj učí vládce

Oona vyplivla pecku z datle do písku Stříbrokvěté oázy. Natáhla se po jednom z nádherných květů kaktusu, které daly tomuto místu jméno, a pohladila dlouhými jemnými prsty jeho okvětní plátky. Něco si pro sebe broukala a Elrikovi to připadalo jako žalozpěv.

Z úcty k ní zachovával mlčení, seděl opřen zády o palmu a hleděl na tábor v dálce a jeho neutuchající aktivitu. Požádala ho, aby ji sem doprovodil, ale nic bližšího mu k tomu neřekla. Z výšky kašbehu slyšel jakési vyvolávání, ale když se tím směrem podíval, neviděl nic. Větřík povíval pouští a rudý písek narážel jako příboj do Rozsochatých pilířů na obzoru.

Chýlilo se k polednímu. Ráno se vrátili do Stříbrokvěté oázy a večer mělo být slavnostně, podle zvyků Bauradiů, pohřbeno to, co zbylo z Alnaka Kreba.

Hůl už Ooně nevisela na zádech. Držela ji nyní v obou rukách, obracela ji, prohlížela si, jak se leskne, jako by ji viděla prvně v životě. Druhou hůl, Alnakovu, měla zasunutu za opaskem.

„Bylo by všechno o něco snazší," řekla najednou, „kdyby Alnac nejednal tak ukvapeně. Nevěděl, že jsem na cestě sem, a udělal, co mohl, aby zachránil to dítě, já vím. Ale stačilo jen

pár hodin a já mohla jeho pomoc využít, a možná s úspěchem. A určité jsem ho mohla zachránit.“

„Nechápu, co se mu stalo,“ řekl Elrik.

„Ani já neznám přesnou příčinu jeho neúspěchu,“ odpověděla. „Ale vysvětlím ti, co dokážu. Proto jsem tě žádala, abys šel se mnou. Nechtěla jsem, aby nás někdo poslouchal. A musíš mi dát slovo, že vše zachováš v tajnosti.“

„Jistě, paní.“

„Navždycky,“ řekla.

„Navždycky?“

„Musíš slíbit, že nikdy živé duši neprozradíš, co ti dnes povím, ani nebudeš mluvit o žádné z událostí, které vyplynou z mého vyprávění. Musíš se zavázat zákonem Zlodějů snů, i když k nám nepatříš.“

Elrik tomu nerozuměl. „Proč?“

„Chceš zachránit jejich Svatou dívku? Pomstít Alnaka? Osvobodit se z područí té drogy? Napravit jisté zlořády v Quarzhasaatu?“

„Víš, že ano.“

„Pak se můžeme dohodnout, neboť je jisté, že pokud jeden druhému nepomůžeme, budeme všichni – ty ta dívka a možná i já mrtví, než zapadne Krvavý měsíc.“

„Určitě?“ Elrika to pobavilo, ale veselí necítil. „Jsi tedy navíc i věštkyně, paní?“

„To jsou do určité míry všichni Zloději snů.“ Pronesla to s jistou netrpělivostí, jako by mluvila s nechápavým dítětem. Uvědomila si to. „Odpusť mi. Zapomínám, že našince v Mladých královstvích neznají. Je pravda, že se do těch končin málokdy dostaneme.“

„Potkal jsem už v životě mnoho nadpřirozených bytostí, má paní, ale jen pár jich působilo tak lidsky jako ty.“

„Lidsky? Já přece jsem člověk!“ Zdálo se, že je v rozpacích. Pak se jí tvář rozjasnila. „Aha. Zapomněla jsem, že jsi zároveň vzdělanější i nevědomější než našinci.“ Usmála se na něj. „Ještě jsem se pořádně nevzpamatovala z Alnakovy zbytečné smrti.“

„Nemusel zemřít.“ Elrik to řekl otevřeně a bez pochyb. Znal Alnaka Kreba dost dlouho na to, aby mu byl přítelem. Rozuměl Oonině lítosti. „A není možné ho nějak přivést zpět k životu?“

„Přišel o svou vlastní podstatu,“ řekla Oona. „Namísto toho, aby ukradl sen, přišel o ten svůj.“ Odmlčela se a pak řekla rychle, jako by se bála, že bude svých slov litovat. „Pomůžeš mi, princi Elriku?“

„Ano,“ odpověděl bez váhání. „Jde-li o to, pomstít Alnaka a zachránit to dítě.“

„I kdybys přitom riskoval stejný osud, jaký potkal Alnaka? Osud, kterého jsi byl svědkem?“

„I tehdy Může to být horší než zemřít v moci lorda Gho?“

„Ano,“ řekla prostě.

Elrik se nahlas zasmál její upřímnosti. „No, dobrá. Jen do toho, paní! Jen do toho! O co tu tedy jde?“

Znovu se natáhla ke stříbrným okvětním lístkům, hůl vyvažovala prsty. Mračila se, stále ještě si nebyla jistá, zda se rozhodla správně. „Myslím, že jsi jedním z mála smrtelníků na této zemi, kteří dokážou porozumět povaze mého řemesla, kteří budou chápat mé vyprávění o povaze snů a skutečnosti a o tom, jak se protínají. Myslím si taky že máš povahu, díky které z tebe bude možná ne nejdokonalejší spojenec, ale jistě spojenec, na kterého se budu moci do určité míry spolehnout. My Zloději snů jsme si ze svého řemesla, které samozřejmě není vždy podle zákonů, vytvořili jakousi vědu. Umožňuje nám pěstovat tu živnost ve velkém a myslím, že i poměrně

úspěšně, protože do určité míry dokážeme vnutit chaosu, se kterým máme co do činění, vlastní vůli. Dává ti to nějaký smysl, princi?“

„Myslím, že ano. Mezi mým vlastním lidem jsou filozofové, kteří prohlašují, že mnoho z naší magie je vlastně působení silné vůle na základy reality či chceš-li, schopnost převádět sny do skutečnosti. Někteří tvrdí, že tak byl stvořen celý svět.“

Oonu to zjevně potěšilo. „Dobře. Věděla jsem, že ti jisté věci nebude třeba vysvětlovat.“

„Ale co bys po mně chtěla, paní?“

„Chci, abys mi pomohl. Společně dokážeme najít cestu do toho, co Dobrodruzi Čarodějové nazývají Pevností Perly. Jeden z nás nebo oba pak mohou ukrást sen, který vězní to děvče ve stálém spánku, probudit ji a osvobodit, vrátit ji jejímu lidu, aby dál byla jeho věštkyní a pýchou.“

„Mají něco společného?“ Elrik se začal zvedat, nevšímaje si nutkání povzbudit se elixírem. „To dítě a Perla?“

„Myslím, že ano.“

„Co je spojuje?“

„To, čeho se nepochybně dobereme – způsob, jak ji zachránit.“

„Odpusť mi, paní Oono,“ řekl Elrik zdvořile, „ale připadá mi, jako bys o tom věděla tak málo jako já!“

„V jistém smyslu je to pravda. Než budu pokračovat, musím tě požádat, abys přísahal, že budeš ctít Zákon Zlodějů snů.“

„Přísahám,“ řekl Elrik a zvedl ruku se zářícím Actoriem, aby dal najevo, že skládá přísahu na jeden z nejuctívanějších artefaktů svého lidu. „Přísahám na Prsten králů.“

„Budu ti tedy vyprávět, co vím a co chci od tebe,“ řekla Oona. Zavěsila se do něj a vedla ho hlouběji do palmového a

cypřišového háje. Zřejmě jí ho bylo líto, rozpoznala, jak se chvěje touhou po hrozné droze lorda Gho.

„Zloděj snů," začala, „dělá přesně to, co naznačuje to jméno. Krademe sny. Původně jsme byli skutečnými zloději. Naučili jsme se kousku, jak vstoupit do světa snů jiných a ukrást ty nejskvělejší nebo nejzvláštnější. Postupně však po nás lidé začali chtít, abychom jim kradli nechtěné sny – nebo spíše sny, které ovládaly nebo trápily jejich přátele či příbuzné. A tak jsme je kradli. Sny samy o sobě nebyly jiným škodlivé, jen tomu, kdo se dostal do jejich moci…"

Elrik ji přerušil. „Chceš říci, že sen má nějakou hmotnou podstatu? Že může být sebrán řekněme jako svitek veršů nebo jako měšec na peníze a odebrán majiteli?"

„V podstatě ano. Dalo by se také říci, že náš cech se učí, jak učinit sen dostatečně skutečný, aby to s ním bylo možno učinit!" Teď se otevřeně zasmála jeho zmatku a na chvíli z ní spadly starosti. „Vyžaduje to jisté nadání a pořádný tvrdý výcvik."

„Ale co děláte s těmi ukradenými sny?"

„Co by, princi Elriku, prodáváme je na Trhu snů, dvakrát do roka. Obchoduje se skoro se všemi druhy snů, bez ohledu na to, jako jsou bizarní nebo hrůzné. Jsou obchodníci, kteří je skupují, a zákazníci, kteří jim za ně zaplatí. Samozřejmě je zhustíme do podoby, ve které se dají transportovat a později nabízet. A protože vytahujeme ze snů jejich podstatu, jsme jimi také ohroženi. Ta podstata nás dokáže zničit. Viděl jsi, co se přihodilo Alnakovi. Chce to zvláštní povahu, jistý druh mysli, speciální přístup ducha, to vše dohromady aby se člověk v Říších snů ochránil. Ale protože jsme si ty říše utřídili, do jisté míry jsme si je také přivlastnili a dokážeme je ovládat."

„To mi musíš blíže vysvětlit," řekl Elrik, „mám-li tě ve všem pochopit, paní!"

„Dobrá." Odmlčela se. Na okraji háje byla půda prašnější a vytvářela mezi oázou a pouští úsek, který nebyl ani tím, ani oním, ale kombinací obou. Prohlížela si rozpukanou zem, jako by praskliny byly čárami neobyčejně spletité mapy, které dokáže porozumět jen ona sama.

„Vytvořili jsme pravidla," řekla. Její hlas se ztišil, téměř jako by mluvila pro sebe. „A utřídili vše, co jsme za celá staletí objevili. Ale stále podstupujme nejnepředstavitelnější rizika…"

„Počkej, paní. Naznačuješ, že Alnac Kreb s pomocí nějaké magie, známé jen lidem tvého cechu, vstoupil do světa snů Svaté dívky a prožil dobrodružství, jaká může člověk prožít v tomto reálném světě?"

„Výstižně řečeno." S podivným úsměvem na rtech se obrátila. „Ano. Alnakova podstata vešla do jejího snového světa a byla jím pohlcena, posílila podstatu jejích snů…"

„Snů, které chtěl ukrást."

„Chtěl ukrást jen jeden. Ten, který ji věznì v jejím nekonečném spánku."

„A pak by ho prodal, jak říkáš, na vašem Trhu snů?"

„Možná." Tuhle stránku věci si zjevně nepřála probírat. „Kde se koná ten trh?"

„Mimo tuhletu říši, na místě, kam mohou jen našinci nebo lidé, kteří tam přijdou s námi."

„Vezmeš mě tam?" chtěl vědět Elrik.

V očích se jí objevilo pobavení i výstraha. „Snad. Ale nejprve musíme uspět. Musíme ukrást sen, abychom tam s ním mohli obchodovat. Víš, Elriku, velice bych tě chtěla poučit o všem, co chceš vědět, ale řada věcí se někomu, kdo nestudoval naše řemeslo, těžce vysvětluje. Dá se to jen

předvést nebo zažít. Nepocházím z tvého světa, stejně jako většina Zlodějů snů. Jsme tuláci – kočovníci, dalo by se říci – po různých dobách a mnohých místech. Zjistili jsme, že to, co je snem v jedné říši, může být v jiné nepopiratelnou skutečností. A to, co je kupříkladu v tomto světě naprosto všední, může být jinde nejfantastičtější noční můrou."

„Každý sen je tak tvárný?" zeptal se Elrik a zachvěl se hrůzou.

„To, co vytváříme, musí být tvárné, jinak to nepřežije," odpověděla lehce ironicky.

„Myslím, že boj mezi Řádem a Chaosem je odrazem boje v nás samých, mezi nespoutanými city a přílišnou opatrností," uvažoval nahlas Elrik, vědom si toho, že žena nechce pokračovat v tomhle zvláštním rozhovoru.

Oona rýpala nohou v puklinách rudé země. „Abys zjistil víc, musel by ses stát učedníkem u Zlodějů snů…"

„Velice rád," řekl Elrik. „Moc by mě to zajímalo, paní. Mluvila jsi o vašich zákonech. Jaké jsou?"

„Některé poučují, jiné popisují. Nejprve ti povím, co jsme stanovili. Každá Říše snů má sedm stránek, a ty jsme pojmenovali. Doufali jsme, že pojmenováním a popisem dáme jistý tvar tomu, co žádný tvar nemá, a ovládneme to, co mohou ovládat jen nemnozí. Takovými podvody jsme se naučili přežít ve světech, kde jsou ostatní okamžitě zničeni. Avšak může se nám to vymknout z rukou. Budeš-li mne při tomto dobrodružství doprovázet a pomůžeš-li mi, pak musíš vědět, že jsem určila, že projdeme sedm zemí. První říkáme Sadanor neboli Země všedních snů. Druhá je Marador, tu nazýváme Zemí dávných tužeb, třetí Parador, Země ztracené víry. Čtvrtá země je Zlodějům snů známa coby Celador, Země zapomenuté lásky. Pátá je Imador neboli Země nové touhy a šestá Falador, Země bláznovství…"

„Skutečně podivná jména, paní. Myslím, že cech Zlodějů snů má básnické vlohy. A ta sedmá? Jak se jmenuje ta?“

Odmlčela se. Zahleděla se nádhernýma očima do jeho, jako by zkoumala tajná zákoutí jeho mozku. „Nemá jméno,“ řekla tiše, „až na ta, která jí dávají její obyvatelé. Ale máš-li najít Pevnost Perly, pak to bude právě tam.“

Elrik si připadal, jako by ho Oonin laskavý, avšak rozhodný pohled spoutával. „A jak do těch zemí můžeme vstoupit?“ Albín se silou vůle soustředil na otázky, i když už každičkým kousíčkem těla prahl po doušku elixíru lorda Gho.

Vytušila sílící napětí a její ruka, spočívající mu na paži, jako by ho chtěla upokojit. „Prostřednictvím toho dítěte,“ řekla Oona.

Elrik si vzpomněl, čeho byl svědkem v Bronzovém stanu, a otřásl se. „Jak toho dosáhneme?“

Oona se zamračila a pevněji mu stiskla ruku. „Ona je naší branou a hole jsou klíčem k zámku. Nijak jí neuškodím, Elriku. Jakmile dosáhneme sedmého rozměru, Bezejmenné země, snad naopak nalezneme klíč k jejímu zvláštnímu vězení.“

„Je tedy prostředník? To se jí přihodilo? Dozvěděli se Dobrodruzi Čarodějové něco o její síle a uvrhli ji do spánku, když se ji pokoušeli využít?“

Opět zaváhala, pak přikývla. „Dá se to tak říci, princi Elriku. V našich knihách dějin, kterých máme mnoho, i když většina je nám nedostupná v knihovnách Tanelornu, je psáno: ‘To, co leží uvnitř, má vždy nějakou podobu navenek a to, co je vně, má podobu uvnitř.’ Neboli, jak někdy říkáme, to, co je vidět, má vždy svou neviditelnou stránku a stejně tak vše neviditelné musí být představováno viditelným.“

Elrikovi její řeč připadala až příliš záhadná, přestože byl s takovými tajemnými projevy obeznámen díky svým

zaklínacím knihám. Nezavrhoval ji však, neboť věděl, že takové věci často vyžadují mnoho přemítání a jisté zkušenosti, než začnou dávat smysl. „Mluvíš o nadpřirozených říších, paní. O světech obydlených pány Chaosu a Řádu, přízraky nesmrtelníky a podobně. Něco o takových říších vím a trochu jsem po nich dokonce cestoval. Ale nikdy jsem neslyšel o tom, že by člověk mohl odložit část své fyzické podstaty a putovat jimi prostřednictvím spícího dítěte!“

Změřila si ho, jako by uvažovala, zda mluví pravdu, pak pokrčila rameny. „Přijdeš na to, že říše Zlodějů snů jsou jim velmi podobné. A důkladně si musíš zapamatovat náš zákon a podrobíš se mu.“

„Dáváš mi přísné rozkazy paní…“

„Ano, máme-li přežít. Alnac měl instinkt dobrého Zloděje snů, ale nebyl moc ukázněný. To byl jeden z hlavních důvodů jeho zkázy. Naopak ty máš nezbytnou kázeň, neboť tak jsi nabyl svých znalostí magie. Bez této kázně bys také zahynul.“

„Většiny toho jsem se zřekl, paní Oono.“

„Ano. Věřím ti. Ale myslím, žes neztratil zběhlost. Nebo alespoň v to doufám. První ze zákonů, které Zloděj snů ctí, zní: ‘Nabídku pomoci musíš vždy přijmout, ale nikdy v ni nevěř.’ Druhý zní: ‘Střež se důvěrně známého’ a třetí říká: ‘To, co neznáš, přijímej obezřetně’. Je jich ještě mnoho, ale tyhle tři obsahují zásady, díky kterým Zloděj snů přežívá.“ Usmála se. Její úsměv byl podivně něžný a zranitelný a Elrik si uvědomil, že je unavena. Snad ji vyčerpal ten zármutek.

Melniboňan se ohlédl k velkým rudým skalám, které byly ochranou a útočištěm Stříbrokvěté oázy. Hlasy umlkly. Po sytě modré obloze stoupaly proužky dýmu. Řekl měkce: „Jak dlouho trvá vyučit a vycvičit člověka tvého řemesla?“

Uvědomovala si ironii, se kterou se jí na tohle tázal. „Pět let i více," odpověděla. „Alnac se stal plnoprávným členem cechu asi po šesti letech."

„A přesto nedokázal přežít v říši, ve které je uvězněn duch Svaté dívky?"

„Přes všechny své zkušenosti byl jen obyčejný smrtelník, princi Elriku."

„A ty si myslíš, že já jsem něco víc?"

Zasmála se. „Jsi poslední vládce Melniboné. Jsi nejmocnější svého rodu, rodu, jehož blízký vztah k magii vstoupil do legend. Ano, nechal jsi svou budoucí ženu čekat a posadil jsi na Rubínový trůn bratrance Yyrkoona, aby vládl coby regent, než se vrátíš – to může udělat jen idealista – nicméně, nenamluvíš mi, pane, že jsi obyčejný člověk!"

Elrik se přistihl, že se i navzdory touze po jedovatém elixíru na Oonu usmívá. „Jsem-li muž takových kvalit, paní, jak to, že jsem se ocitl v téhle situaci, kdy mě čeká smrt kvůli podvodu jistého druhořadého provinčního pleticháře?"

„Neřekla jsem, že máš být na sebe bůhvíjak hrdý, pane můj. Ale bylo by bláznovství popírat, co jsi byl a čím se můžeš stát."

„Raději bych uvažoval o tom druhém, paní."

„Zvažuj, chceš-li, osud Raik Na Seemovy dcery. Zvažuj osud jeho lidu, připraveného o dějiny a věštkyni. Zvažuj svůj vlastní úděl – zemřít pronic zanic daleko od domova, s nenaplněným osudem."

Elrik to uznal.

Pokračovala. „Možná, že ve svém světě nemáš jako čaroděj soupeře. Což může být při dobrodružství, které ti předkládám, málo platné; přesto je možné, že tvá zkušenost, znalosti a porozumění rozhodnou mezi úspěchem a nezdarem."

Elrik začínal být neklidný, touha po droze se už nedala vydržet. „Výborně, paní Oono. Budu s tebou zajedno, ať rozhodneš jakkoli."

Malinko od něj poodstoupila a chladně si ho změřila.

„Raději by ses měl vrátit do svého stanu a najít ten svůj elixír," řekla tiše.

Albín pocítil staré známé zoufalství. „Ano, paní. To udělám." Obrátil se a rychle kráčel ke shluku stanů Bauradiů.

Na ty kdo ho míjeli a zdravili, sotva promluvil. Raik Na Seem nechal stan, který Elrik sdílel s Alnakem Krebem, v původním stavu. Albín spěšně vylovil láhev ze sedlového vaku a zhluboka se napil. Alespoň na chvilku pocítil úlevu, novou sílu a pocit svěžesti, zprostředkované quarzhasaatskou drogou. Povzdechl si a obrátil se k východu ze stanu. Zrovna přicházel Raik Na Seem, mračil se, oči plné špatně skrývané netrpělivosti. „Slíbil jsi pomoci Zlodějce snů, Elriku? Pokusíš se dosáhnout toho, co předpovědělo proroctví? Vrátíš nám naši Svatou dívku? Čas se krátí. Krvavý měsíc brzy zajde."

Elrik položil láhev na koberec na zemi. Sehnul se a zvedl Černý meč, který si před procházkou s Oonou odepnul. Zbraň se mu v rukou rozechvěla a měl pocit, jako by se mu zvedal žaludek. „Udělám, co se ode mě žádá," řekl albín.

„Dobrá." Starý muž stiskl Elrikovi ramena. „Oona mi řekla, že jsi muž velkého předurčení a že nadchází jedna z nejvýznamnějších etap tvého života. Považujeme si za čest být částí toho osudu a jsme vděčni za tvůj zájem."

Elrik přijal slova Raika Na Seema se svou obvyklou zdvořilostí. Uklonil se. „Jsem přesvědčen, že zdraví vaší Svaté dívky je důležitější než můj osud. Udělám, co se dá, abych ti ji vrátil."

Za prvním staršinou Bauradiů se objevila Oona. Usmála se na albína. „Už jsi připraven?"

Elrik přikývl a začal si připínat meč, ale Oona ho gestem zastavila. „Zbraně, které budeš potřebovat, najdeš na místě."

Elrik zaváhal. „Ale ten meč je víc než jen zbraň, paní Oono!"

Podala mu Alnakovu hůl. „Tohle je vše, co budeš na výpravě potřebovat, můj pane."

Nositel bouří hlasitě bručel, když ho Elrik ukládal zpátky do podušek. Zdálo se, že mu dokonce vyhrožuje.

„Jsem na něm závislý…" začal.

Jemně zavrtěla hlavou. „Nejsi. Myslíš si, že meč je částí tvé osobnosti, ale není. Je to tvůj trest. Je tou částí tebe, která představuje slabost, ne sílu."

Elrik si povzdechl. „Nerozumím ti, má paní, ale nepřeješ-li si, abych si meč s sebou bral, nechám ho tady."

Z meče vyšel další zvuk, podivné zavrčení, ale Elrik si ho nevšímal. Nechal láhev i zbraň ve stanu a kráčel tam, kde čekali koně, aby je odnesli ze Stříbrokvěté oázy zpět do Bronzového stanu.

Jeli kousek vzadu za Raikem Na Seemem a Oona vyložila Elrikovi něco víc o tom, co Svatá dívka znamená pro kmen Bauradiů.

„Jak sis už možná uvědomil, to dítě opatruje historii a cíle Bauradiů – ztělesňuje jejich soustředěnou moudrost. Je v ní shromážděno vše, čemu věří, a vše, čeho si cení. Je živoucí představitelkou učení svého lidu – toho, které je základem jejich historie – ještě z dob, než začali žít v poušti. Ztratí-li ji, pak zřejmě, jak jsou přesvědčeni, budou muset začít psát svou historii od začátku – znovu se těžce učit, získávat zkušenosti a dopouštět se chyb a přehmatů, které tak bolestně formovaly poznání jejich lidu po staletí. Ona je *Čas*; chceš-li – jejich knihovna, muzeum, církev a kultura, zosobněná v jediné lidské bytosti. Dokážeš si představit, princi Elriku, co pro ně

znamená její ztráta? Je skutečnou duší Bauradiů. A ta duše je uvězněna v místech, kde ji může najít jen člověk výjimečných zkušeností. Neřkuli osvobodit."

Elrik se zlehka dotkl hole, která nyní u pasu zaujala místo jeho meče. „I kdyby byla jen dítětem jako každé jiné a tesknila po ní rodina, snažil bych se pomoci, jak jen bych mohl," řekl. „Protože mám ty lidi a jejich vůdce rád."

„Její osud a tvůj jsou propleteny," řekla Oona. „At si myslíš cokoli, můj pane, máš v té záležitosti asi jen malou možnost volby"

Taková slova Elrik slyšel nerad. „Připadá mi, paní, že vy, Zloději snů, jste až příliš dobře obeznámeni se mnou, s mojí rodinou, lidem i osudem. Není mi to moc příjemné. Nesporně víš o mých vnitřních konfliktech víc než kdokoli jiný, až na mou snoubenku. Jak jsi přišla k téhle věštecké a prorocké síle?"

Promluvila téměř lhostejně. „Je jistá země, kterou navštívili všichni Zloději snů. Je to místo, kde se protínají všechny sny, kde se setkává vše, co máme společné. A my té zemi, kde začala dráha lidstva, říkáme Rodiště kosti."

„To je legenda! A k tomu primitivní!"

„Legenda pro tebe. Pro nás je to pravda. Jak jednoho dne zjistíš."

„Dokázal-li Alnak předpovídat budoucnost, proč na tebe nepočkal, abys mu pomohla?"

„Zřídkakdy známe svůj vlastní osud, vidíme jen povšechný vývoj událostí a osob, které výrazně ční v dějinách. Pravda je, že všichni Zloději snů znají budoucnost, neboť polovinu života tráví mimo Čas. Pro nás není minulost ani budoucnost, jen měnící se přítomnost. Od těchto pout jsme osvobozeni, avšak právě tak silně nás vážou jiná."

„O takových myšlenkách už jsem četl, ale moc pro mě neznamenaly."

„Nerozumíš jim, protože ti chybí zkušenosti."

„Mluvila jsi dříve o Zemi všedních snů. Je to totéž jako Rodiště kosti?"

„Může být. Naši lidé si tím nejsou jisti."

Elrika, prozatím posilněného drogou, začal ten rozhovor bavit, přestože většina z informací pro něj byla jen zajímavá abstrakce. Bez svého meče pociťoval jistou lehkost ducha, kterou nezažil od prvních měsíců námluv s Cymoril v těch relativně bezstarostných dobách, předtím, než začala život u melnibonského dvora otravovat Yyorkoonova rostoucí ctižádost.

Připomněl si pasáž z jedné knihy dějin svého lidu. „Někde jsem četl, že svět není nic víc, než zač ho mají jeho obyvatelé. Vzpomínám si, že jsem v tom smyslu něco četl v *Tlachající zeměkouli*. Stálo tam: 'Kdo dokáže určit, co je vnitřní svět a co vnější? Realitou pro nás může být jen to, co budeme mít v úmyslu za ni považovat, a to, co prohlašujeme za sny, může být nejpravdivější skutečnost.' Je tahle filozofie blízká tvojí, paní Oono?"

„Dost blízká," odpověděla. „Přestože se zdá být trochu povrchní."

A tak jeli dál, téměř jako dvě děti na výletě, až při západu slunce dojeli k Bronzovému stanu. Znovu byli odvedeni na místo, kde muži a ženy seděli nebo leželi kolem velkého vyvýšeného lůžka, na němž odpočívala dívčina, představující veškeré jejich bytí.

Elrikovi připadalo, že koše na žhavé uhlí a lampy vrhají slabší světlo než při jeho poslední návštěvě, takže dítě vypadá ještě bledší. Když se však obracel k Raiku Na Seemovi, nasadil sebejistý výraz. „Tentokrát neprohrajeme," prohlásil.

Přiblížila se Oona, aby potvrdila Elrikova slova. Starostlivě přihlížela, jak podle jejích instrukcí zvedají Varadiino tělo z lůžka a kladou ho tentokrát na velký polštář, obklopený dvěma dalšími, také velikými. Naznačila albínovi, aby si lehl napravo vedle dívky, zatímco ona sama zaujala polohu po její levici.

„Uchop ji za ruku, můj vládče," řekla Oona ironicky, „a zaklesni za vaše ruce hůl, jak jsi to viděl u Alnaka."

Elrik příkaz vykonal s jistým znepokojením. Nebál se však o sebe, nýbrž o dítě a jeho lid, o Cymoril, která na něj čekala v Melniboné, o chlapce modlícího se v Quarzhasaatu za to, aby se Elrik vrátil s Perlou, kterou požaduje jeho věznitel. Když byl takto s dívkou prostřednictvím hole sevřen, cítil jisté spojení, nikoli nepříjemné, které pálilo jako plamen. Viděl, že Oona si počíná stejně.

Najednou pocítil, jak ho naplňuje síla, a na chvíli mu připadalo, že se jeho tělo stává lehčím a lehčím, až hrozilo, že ho odvane sebejemnější větřík. Zrak se mu začínal zatemňovat, ale ještě pořád viděl Oonu. Vypadalo to, že se soustřeďuje.

Pohlédl do tváře Svaté dívky a na chviličku si pomyslel, že její pleť je stále bělejší, že její oči rudě žhnou jako ty jeho, a přepadla ho podivná myšlenka: *Kdybych měl dceru, vypadala by právě takto…*

A náhle jako by se mu začaly rozpouštět kosti, svaly se rozplývaly, mysl a duše se vytrácely. Násilím se soustředil na nový pocit, neboť nyní sloužil Oonině účelu, a tu se jeho tělo stalo tekoucí vodou, žíly a krev barevnými prameny vzduchu, kostra se mu roztekla jako roztavené stříbro, splynula s kostmi Svatého dítěte, stala se její kostrou, pak odplynula kamsi dál, do jeskyní, tunelů a temnot, do míst, kde v dutých skalách existovaly celé světy, kde ho volaly hlasy, poznávaly ho,

chtěly jej utěšit, poděsit nebo mu říci pravdu, kterou netoužil zvědět; a pak se vzduch opět rozjasnil a on vedle sebe cítil Oonu, jak ho vede, ruku v ruce, její tělo bylo téměř jeho vlastním, její hlas sebejistý a dokonce veselý, jako u někoho, kdo jde vstříc známému nebezpečí; nebezpečí, které už mnohokrát překonal. Něco v jejím hlase mu však prozradilo, že s tak velkým nebezpečím se nesetkala ještě nikdy a dost možná, že se nikdo z nich do Bronzového stanu ani do Stříbrokvěté oázy nevrátí.

Zněla tam hudba, která, jak věděl, byla duší toho dítěte, proměněnou na tóny. Sladké, smutné tóny. Tóny tak krásné, že by se byl rozplakal, kdyby byl něčím víc než jen éterickou bytostí.

Pak před sebou spatřil modrou oblohu a rudou poušť, táhnoucí se ke stejně rudým horám na obzoru. Zažil silný dojem, jako by se vracel domů, do země, o kterou nějak přišel v dětství a pak na ni zapomněl.

II.

Na hranicích Srdce

Elrik cítil, že se mu kosti vracejí na místo a tělo nabývá svou starou váhu a obrysy Viděl, že země, do které vstoupil, se moc neliší od té, kterou opustil. Před nimi se prostírala rudá poušť, za ní rudé hory Ta krajina byla tak známá, že se Elrik ohlédl a čekal, že uvidí Bronzový stan. Hned za ním však zela rokle tak velká, že její druhý konec byl v nedohlednu. Najednou pocítil závrať, až k Oonině pobavení zavrávoral.

Zlodějka snů byla oblečena ve stejném praktickém sametovém a hedvábném šatu, jaký měla na sobě při jejich prvním setkání. Elrikova reakce ji obveselila. „Ano, princi Elriku! Teď jsme opravdu na samém konci světa! Nemáme na výběr a ústup vůbec nepřipadá v úvahu!“

„O něm jsem neuvažoval, paní.“ Podíval se lépe a zjistil, že hory jsou výrazně vyšší a všechny se sklánějí jedním směrem, jako by je ošlehal nějaký gigantický vítr.

„Připomínají zuby nějakého starověkého dravce,“ řekla Oona a otřásla se jako někdo, kdo snad skutečně kdysi pohlédl to takového chřtánu. „První fázi cesty tedy máme za sebou. Tohle je země, které my Zloději snů říkáme Sadanor. Země všedních snů.“

„Ale zdá se, že tuhle krajinu neznáš.“

„Krajina se mění. Známe jen její *podstatu*. V detailech se může měnit. Ale kraje, do kterých cestujeme, jsou často nebezpečné ne proto, že jsou neznámé, ale právě naopak. To je druhý zákon Zlodějů snů."

„Střež se důvěrně známého."

„Učíš se rychle." Zdálo se, že je jeho odpovědí převelice potěšena, jako by byla nevěřila své vlastní interpretaci albínových vlastností a byla ráda, že se potvrdily. Elrik si začínal uvědomovat nezměrnou míru rizika, které toto dobrodružství provází. Zmocnila se ho divoká bezstarostnost, ochota oddat se okamžiku, každé zkušenosti, která na něj čeká; na rozdíl od jiných melnibonských šlechticů, jejichž životům vládne pouhá tradice a touha získat moc za každou cenu.

Usmál se a oči mu zazářily starou vitalitou. Žertem se uklonil. „Pak tedy račte, madam! Vydejme se na výlet k těm horám."

Oonu jeho rozpoložení trochu překvapilo a zamračila se. Ale vykročila pískem tak energicky, že jí kolem nohou zavířil jako voda. Albín ji následoval.

„Musím přiznat," řekl, když už putovali asi hodinu, aniž by zaznamenali jakoukoli změnu světla, „že mě tohleto místo začíná čím dál tím víc znepokojovat. Myslel jsem, že nastalo zatmění slunce, ale teď vidím, že tu žádné slunce prostě není."

„Takové abnormality jsou v Zemi všedních snů běžné," poznamenala Oona.

„Cítil bych se líp, kdybych měl po boku meč."

„K mečům tu přijdeš lehce," řekla. „I k těm, které vysávají duše?"

„Možná. Ale cítíš teď potřebu svého podivného nápoje? Toužíš po droze lorda Gho?"

Elrik ke svému překvapení přiznal, že mu síly neubývá. Snad poprvé od dětství měl pocit, že se je fyzicky zdatný, že přežije, aniž by spoléhal na nějaký podpůrný prostředek. „Napadá mě," řekl, „že by možná bylo moudré se tady usadit."

„Teď se začínáš chytat do další pasti tohoto světa," řekla lehce. „Nejprve nastupuje podezření a možná i strach. Pak úleva, pocit, jako bys sem odedávna patřil, jako by zde byl tvůj domov, fyzický či psychický. Jsou to všechno jen iluze, které cestovatele běžně přepadají, jak jistě víš. Takovým iluzím je třeba odolat, protože jsou víc než jen pocity. Mohou to být pasti, určené k tomu, aby tě lapily a zničily. Buď rád, že máš víc síly než obvykle, ale měj na paměti další zákon Zlodějů snů: *Za vše se platí, ať už předem nebo potom.* Každý zdánlivý užitek může mít své nevýhody."

Elrik si pomyslel, že za onen skvělý pocit to možná stojí.

A v tu chvíli spatřil list.

Snesl se odněkud z výšky nad jeho hlavou, velký, temně zlatý dubový list, padal velebně jako běžné podzimní listí a přistál mu u nohou. V první chvíli mu to nepřipadalo zvláštní, a tak se sehnul, aby list zvedl.

Oona jej spatřila a chtěla varovat, ale pak si to rozmyslela.

Elrik si list položil na dlaň. Nebylo na něm nic zvláštního, až na to, že široko daleko nebyl vidět žádný strom. Chtěl požádat Oonu, aby mu záhadu vysvětlila, když si všiml, že mu upřeně hledí přes rameno.

„Dobré odpoledne," pronesl veselý hlas. „To je ale opravdu klika, narazit na kolegy smrtelníky v takové mizerné pustině. Jakým řízením osudu jsme se tu octli, co myslíte?"

„Zdravíme tě," řekla Oona a její úsměv se rozšiřoval. „Jsi do téhle pouště trochu nevhodně oblečen, pane."

„Nevěděl jsem, kam se dostanu, ani to, že se někam chystám…“

Elrik se obrátil a ke svému překvapení uviděl mužíka, jehož bystrou a veselou tvář zastiňoval obrovský turban ze žlutého hedvábí. Mohutná pokrývka hlavy, široká nejméně jako mužova ramena, byla ozdobena broží s velkým zeleným drahokamem, od níž trčelo několik pavích per. Zdálo se, že má na sobě mnoho vrstev šatů, vše pestrobarevné, z hedvábí a plátna, včetně vyšívané vesty a dlouhého modrého ručně šitého kabátu. Nohy mu halily baňaté kalhoty z rudého hedvábí a zahnuté střevíce ze zelené a žluté kůže. Nebyl ozbrojen, ale v rukou držel vyplašenou černobílou kočku s párem jemných černých křídel, složených na zádech.

Mužík si všiml Elrika a uklonil se. „Zdravím tě, pane. Jsi vtělení Bojovníka na tomto světě, jak chápu. Já jsem…“ Zamračil se, jako by v té chvíli nemohl sám sobě přijít na jméno. „Začíná to nějak na ‘J’ a na ‘C‘. Za momentík si vzpomenu. Nebo mě napadne jiné jméno nebo událost, tím jsem si jist. Mám být vaše – hm – pravá ruka, co?“ Zahleděl se do nebe. „Tohle je jeden z těch světů bez slunce? Nebudeme tu mít vůbec žádnou noc?“

Elrik se podíval na Oonu, kterou zjevení zřejmě neznepokojovalo. „Nechtěl jsem pomocníka, pane,“ řekl mužíkovi. „Ani jsem nečekal, že mi nějakého přidělí. Má společnice a já jsme tu na výpravě…“

„Výprava, jistě. To je tvůj úkol, a můj úkol je tě doprovázet. V pořádku, pane. Jmenuju se…“ Ale opět si nemohl vzpomenout. „A ty?“

„Jsem Elrik z Melniboné a zde je Oona, Zlodějka snů.“

„Pak musí být tohle země Zlodějů snů, které se říká Sadanor, už vím. Dobrá, pak se jmenuju Jaspar Colinadous. A ta kočka je Chlupáč, jako vždy.“

Kočka vydala slabý zvuk. Její pán pozorně naslouchal a pak přikývl.

„Teď už tu zem poznávám," řekl. „Hledáte Bránu do Maradoru, co? Do Země dávných tužeb."

„Ty jsi taky Zloděj snů, Jaspare?" otázala se Oona překvapeně.

„Mám příbuzné, kteří jimi jsou."

„Ale jak ses sem dostal?" chtěl vědět Elrik. „Prostřednictvím média? Té smrtelné dívky, stejně jako my?"

„Tvá slova jsou pro mě záhadou, pane." Jaspar Colinadous si upravil turban a kočičku zasunul do jednoho z bohatě řasených hedvábných rukávů. „Cestuji mezi světy, zdánlivě náhodně, obvykle na popud nějaké záhadné moci, často proto, abych vedl nebo doprovázel dobrodruhy jako vy. Ne vždy," dodal procítěně, „se oblékám přiměřeně konkrétnímu světu nebo době příchodu. Zdálo se mi, myslím, že jsem sultán nějakého pohádkového města, a vlastnil jsem nepřeberné bohatství. A čekal jsem na…" tu se začervenal a vyhnul se Oonině pohledu. „Odpusťte. Byl to jen sen. Už jsem se probudil. Naneštěstí mi za sna zůstaly ty šaty…"

Elrik měl za to, že mužík blábolí, ale Oona tomu zřejmě rozuměla. „Znáš tedy cestu k Bráně do Maradoru?"

„Samozřejmě, musím ji znát, když je tohle Země všedních snů." Opatrně si usadil kočku na rameno a začal prohledávat rukávy, šťourat pod košilí, pátrat v kapsách svých několikerých šatů a vytahovat nejrůznější svitky, listiny a knížečky, krabičky, pudřenky, psací nářadí, kusy provázků a cívky nití, až nad jedním svitkem pergamenu zajásal: „Vskutku, vskutku! Naše mapa."

„Nabídku pomoci…" začal Elrik.

„A střež se známého," doplnila Oona tiše. Pak mávla rukou. „Vidíš, a už tu máme první spor, protože co je neznámé

tobě, je důvěrně známé mně. To je jeden z rysů téhle země.“ Obrátila se k Jasparu Colinadousovi. „Pane? Mohu se podívat na tu tvou mapu?“

Mužík jí svitek bez váhání podal. „Přímá cesta. Vždycky to je přímá cesta, co? A jediná. To je výhoda těchhle říší snů. Člověk si je může tak snadno vyložit a ovládat je. Pokud ho samozřejmě úplně nepohltí. Což by velice rády.“

„Jsi oproti mně ve výhodě,“ řekl Elrik, „protože já o tomhle světě nic nevím. Ani jsem nevěděl, že existuje.“

„Aha! Pak musíš očekávat spoustu zázraků, pane! Budeš svědkem tolika divů! Mohl bych ti o nich vyprávět, ale moje vzpomínky by nebyly to pravé. Často si pamatuju jen mlhavě. Světů je totiž nekonečné množství, některé se ještě nezrodily některé již sešly věkem, jiné se rodí ze snů, další zničily noční můry.“ Jaspar Colinadous se omluvně odmlčel. „Dal jsem se unést. Nechtěl jsem tě poplést, pane. Víš, jsem sám trochu popletený. To jsem celý já. Dává ti má mapa smysl, paní Zlodějko snů?“

„Ano.“ Oona se mračila nad pergamenem. „V těchto horách, zvaných Žraločí čelisti, je jen jeden průsmyk. Řekněme, že leží od nás na sever, pak se musíme pustit na severovýchod a najít Žraloci rokli, jak se tady jmenuje, jsme ti velice zavázáni, mistře Jaspare Colinadousi.“ Svinula mapu a vrátila mu ji. Zmizela v jednom z mužíkových rukávů. Kočka s předením slezla níž, aby se uvelebila v ohybu jeho paže.

Elrik měl na chvíli silný pocit, že Oona tuhle sympatickou osobu povolala ze své fantazie, i když bylo nemožné uvěřit, že by ten mužík neexistoval sám o sobě, tak sebejistá postava to byla. Elrika na chvíli napadlo, že možná i on sám je pouhá představa.

„Přijdete na to, že v průsmyku číhají jistá nebezpečí,“ řekl Jaspar Colinadous jakoby nic, když se zařadil na konec jejich

procesí. „Až přijdeme blíž, pošlu Chlupáče na hlídku, jestli chcete."

„To bychom ti byli velice vděčni, pane," řekla Oona.

Pokračovali v cestě pustou krajinou a Jaspar Colinadous jim vyprávěl příběhy o svých předchozích dobrodružstvích, z nichž většinu si vybavoval jen zpola, o známých lidech, jejichž jména mu vypadla z paměti, o velkých okamžicích dějin tisíců světů, jejichž význam už zapomněl. Poslouchat ho bylo jako procházet starými síněmi Imrryru na Dračím ostrově, které kdysi v barvách líčily pověsti o prvních Melniboňanech a o tom, jak přišli do svého současného domova. Nyní to byly jen rozbité, nepatrné střípky dějin, detaily, jejichž souvislosti se daly vystopovat jen stěží a jejichž informace navždy zmizely. Elrik se přestal snažit sledovat historky Jaspara Colinadouse, ale jak se naučil u imrryrských fragmentů, kochal se jejich osnovou a barvitostí.

Neustálé světlo mu začínalo vadit. Nakonec přerušil tok mužíkovy řeči a zeptal se ho, jestli mu také není na obtíž.

Jaspar Colinadous využil možnosti se zastavit, sundat si boty a vysypat z nich písek, zatímco Oona netrpělivě čekala vpředu. „Ne, pane. Nadpřirozené světy bývají často bez slunce, neboť nejsou podřízeny žádné zákonitosti, jakou známe z toho našeho. Mohou být ploché, tvaru polokoule, oválné, kulaté, dokonce i krychlové. Existují jen jako satelity říší, kterým říkáme 'reálné', a proto nejsou závislé na žádném slunci, měsíci nebo planetárním systému, ale jen nárokům – ducha, obrazotvornosti, filozofie a tak dále – světů, které potřebují slunce, aby je zahřívalo, a měsíc, aby řídil příliv a odliv. Existuje dokonce teorie, že naše světy jsou satelity a že tyhle nadpřirozené říše jsou rodištěm naší reality" Boty už byly v pořádku a Jaspar Colinadous se zase vydal za Oonou,

která popošla kousek dopředu, jelikož se jí nechtělo na ně čekat.

„Možná je to země, které vládne Arioch, můj patron a kníže pekel," řekl Elrik. „Země, z níž pochází můj Černý meč."

„No, to je docela možné, princi Elriku. Ale, podívej, jaká pekelná stvůra se to snáší na naši přítelkyni!"

Trojhlavý pták musel letět v takové výšce, že nezaznamenali, jak se blíží. Teď se hrozivou rychlostí snášel dolů a Oona, vyburcovaná Erikovým výkřikem, se dala do běhu, snad doufala, že to odvrátí jeho útok. To zvíře vypadalo jako veliká vrána, dvě hlavy mělo stáhnuté ke krku, třetí pro snazší let nataženou vpřed, křídla rozpřažená, paráty se už už chystaly popadnout ženu.

Elrik se rozběhl a zběsile ječel na letící stvůru. Doufal, že kreaturu rozptýlí a zbrzdí.

Se strašlivým krákáním, které jako by naplňovalo celá nebesa, monstrum malinko zpomalilo let, aby se na ženu lépe zaměřilo.

V tu chvíli se za Elrikem ozval Jaspar Colinadous.

„Jacku Trojzobáku, ty nezvedený ptáku!"

Zvíře se v letu zakymácelo a všemi hlavami naráz odhlédlo k postavě s turbanem, která k němu rázně mířila po písku a na paži nesla zježenou kočku.

„Co to má být, Jacku? Myslel jsem, že máš zakázáno lovit živou kořist!" zvolal Jaspar Colinadous s opovržením. Chlupáč na ruce zavrčel a něco k opeřenému tvorovi, několikrát většímu než on sám, zadrmolil.

Pták vzdorně zaskřehotal, plácl sebou do písku a značnou rychlostí se rozběhl k Ooně, která se zastavila, aby přihlížela nastalé bizarní scéně. Teď znovu vzala nohy na ramena a trojhlavá vrána ji s křikem pronásledovala.

„Jacku! Jacku! Pamatuj na trest!"

Pták vydával zvuky, jako by se jízlivě chechtal. Elrik klopýtal v jeho stopě pouští a doufal, že dokáže přijít na to, jak Zlodějku snů zachránit.

Najednou pocítil, jak něco prořízlo vzduch nad jeho hlavou, ovanulo ho nečekaným chladem a jakýsi temný stín se hnal po tvorovi, kterého Jaspar Colinadous nazval Jackem Trojzobákem.

Byla to černobílá kočka. Zvířátko se vrhlo na prostřední ptačí krk a zaťalo drápy všech čtyř pracek do peří. Gigantická trojhlavá vrána se strašlivým zařváním zastavila. Zbylé dvě hlavy se pokoušely úporně se držící kočku klovnout, ale bez úspěchu.

Elrik si s překvapením pomyslel, že se kočka zvětšuje a zvětšuje, jako by z vrány vysávala život, kdežto pták jako by se zmenšoval.

„Ošklivý Jack Trojzobák! Zlý Jack!“ Směšná postavička Jaspara Colinadouse přikráčela ke zvířeti a zahrozila mu prstem. Pták po něm chňapl, ale klovnout se neodvážil. „Varoval jsem tě. Teď zemřeš. Jak ses sem vůbec dostal? Letěl jsi za mnou, když jsem opustil palác, řekl bych.“ Poškrábal se na hlavě. „Ne že bych si vzpomínal, jak jsem odešel. Aha, no…“

Jack Trojzobák znovu zakrákal a zuřivým, děsivým pohledem si měřil svou vyhlédnutou oběť. Oona se přiblížila.

„Tahle kreatura je tvůj mazlíček, mistře Jaspare?“

„Jistěže ne, paní. Je to můj nepřítel. Věděl, že to bylo poslední varování. Ale asi nečekal, že tu na mě narazí, a myslel, že bude moci beztrestně napadnout živou oběť. Že je to tak, co, Jacku?“

Zakrákání, které se ozvalo v odpověď, znělo téměř dojemně. Černobílá kočička sála a sála život z opeřeného monstra a podobala se přitom krmícímu se vampýrovi.

Oona v hrůze přihlížela, jak se stvůra postupně scvrkává v nepatrnou sušinku. Chlupáč se konečně usadil, ohromný a kulatý, a začal se čistit, k čemuž si spokojeně předl. Jaspar Colinadous měl zjevně ze svého miláčka radost a natáhl se, aby ho poplácal po hlavě. „Šikovný chlapík, Chlupáči. Chudák Jack natáhl brka." Pyšně se usmál na své dva nové přátele. „Ta kočka už mi mnohokrát zachránila život."

„Jak to, žes znal tu příšeru jménem?" chtěla vědět Oona. Její krásná tvář se rděla a žena sotva popadala dech. Elrik si najednou vzpomněl na Cymoril, i když nedokázal přijít na to, čím mu ji připomněla.

„No, to bylo tak: Jack byl postrachem říše, ve které jsem žil jako tohle." Jaspar Colinadous gestem ukázal na své bohaté šatstvo. „Jack Trojzobák odjakživa znal Chlupáčovu sílu a bál se ho. Než jsem tam přišel, týral místní obyvatelstvo a já ho zkrotil – nebo přesněji řečeno Chlupáč ho zkrotil – ale nechal žít, protože to byl schopný mrchožrout a na onom místě bývalo v létě příšerně horko. Když jsem pronikl trhlinou v tkanivu vesmíru sem, zřejmě udělal totéž, ale o mně a o Chlupáčovi nevěděl. Není na tom nic tajemného, paní Oono."

Zhluboka se nadechla. „Jsem ti velice vděčna za pomoc, pane."

Sklopil hlavu. „Neměli bychom se raději vydat k Bráně do Maradoru? Ve Žraločí rokli na nás čekají další nebezpečí, i když lépe předvídatelná. Na mapě jsou vyznačena."

„Kdybych tak měl u boku meč," povzdechl Elrik procítěně, „byl bych si jistější, ať už by protivník byl přelud nebo skutečnost!" A rázoval dál za ostatními k horám.

Kočka zůstala vzadu, lízala si tlapky a čistila se, úplně jako obyčejná domácí micka, která právě zabila myš, řádící ve spižírně.

Konečně se země začala zvedat. Dostali se k úpatí Žraločích čelistí a před sebou uviděli velkou temnou rozsedlinu, rokli, která by je mohla zavést do další země jejich putování. V horku jalové pustiny vypadal ten průsmyk chladivý a téměř pohostinný, ale Elrikovi se zdálo, že v něm vidí nějaké postavy, světlé přízraky kmitající se na tmavém pozadí. „Jací lidé zde žijí?“ zeptal se Oony.

„Hlavně ti, kdo buď zabloudili nebo dostali strach pokračovat v cestě. Tomu průsmyku se taky říká Údolí plachých duší.“ Oona pokrčila rameny. „Ale myslím, že od nich nám nebezpečí nehrozí. Alespoň ne velké. Spojí se s jakoukoli silou, která vládne průsmyku.“

„A mapa o něm nic neříká?“

„Jen že se máme mít na pozoru.“

Zezadu se ozval jakýsi zvuk a Elrik se obrátil v očekávání nebezpečí, ale byl to jen Chlupáč, který je konečné dohonil, trochu kulatější, malinko ulízanější, ale už ve své původní velikosti.

Jaspar Colinadous se zasmál a sklonil se, aby mu kočka mohla vyskočit na rameno. „Nepotřebujeme žádné zbraně, co, když máme na ochranu takové šikovné zvířátko!“

Kočka mu olízla obličej.

Elrik hleděl do temného průsmyku a pokoušel se zjistit, co tam na ně může čekat. Na chviličku si pomyslel, že u vchodu spatřil jezdce na stříbrošedém koni v podivném brnění bílé, šedé a žluté barvy. Válečníkův kůň se vzepjal, jak ho muž obrátil, a vydal se zpět do temnoty. Elrika přepadla jakási předtucha, i když tu postavu nikdy předtím neviděl.

Oona a Jaspar Colinadous si zřejmé zjevení nevšimli a dál neúnavně kráčeli k průsmyku.

Elrik o jezdci pomlčel. Místo toho se zeptal Oony, jak to, že už jdou celé hodiny a přitom necítí hlad ani únavu.

„To je jedna z výhod téhle říše," řekla. „Ale má to i dost velké nevýhody, protože se dá lehce ztratit pojem o čase a člověk zapomene směr a cíl. Navíc je moudré pamatovat na to, že i když člověk neztrácí fyzickou energii ani nezakouší hlad, vyčerpává jiné formy energie. Třeba psychické a duševní síly, které jsou zrovna tak cenné, jak jistě uznáš. Važ si těchhle zdrojů, princi Elriku, protože je brzy budeš nutně potřebovat!"

Elrika napadlo, jestli snad taky neviděla toho bledého válečníka, ale z důvodů, které přesně nechápal, se mu nechtělo na něj ptát.

Kopce kolem nich rostly, jak se pomalu blížili ke Žraločí rokli. Ve stínu hor se už světla nedostávalo a Elrik pocítil chlad, který nebyl důsledkem pouhého šera.

Začal si uvědomovat přítomnost nových zvuků. Jaspar Colinadous se rozběhl k vysokému útesu, aby přes něj nahlédl a podíval se dolů. Vrátil se trochu zmaten. „Je tam hluboká propast. Řeka. Musíme najít most, než budeme moci dál." Něco zabručel ke své okřídlené kočce a ta okamžitě vzlétla nad propast a brzy se ztratila v temnotě.

Elrik během téhle vynucené přestávky pocítil stísněnost. Nebyl schopen odhadnout své fyzické potřeby, nebyl si jist, co se děje ve světě, který opustil, a zneklidňoval ho fakt, že se jim čas krátí a lord Gho se bude jistě držet svého prohlášení ohledně umučení mladého Anigha k smrti. Začínal si myslet, že byl za blázna, když se pustil do dobrodružství, které může skončit jen potížemi pro všechny. Napadlo ho, proč tak bezvýhradně věřil Ooně. Snad proto, že byl tak zoufalý, tak otřesený smrtí Alnaka Kreba…

Sáhla mu na rameno. „Pamatuj, co jsem ti řekla. Neunavíš se zde fyzicky, ale odnesou to tvé nálady Musíš hledat duchovní potravu stejně horlivě, jako bys za běžných okolností hledal jídlo a vodu."

Podíval se jí do očí a uviděl tam vroucnost a laskavost. Zoufalství ho hned začalo opouštět. „Musím přiznat, že jsem začal mít silné pochybnosti…“

„Když tě ten pocit přemůže, zkus se mi svěřit,“ řekla. „Znám to a možná ti dokážu pomoci…“

„Takže jsem plně ve tvých rukou, paní,“ řekl bez známky ironie.

„Myslela jsem, že si to uvědomuješ, když jsi souhlasil s naší cestou,“ pronesla tiše.

„Ano.“ Obrátil se a uviděl vracející se kočičku, jak se snáší

Jasparovi na rameno. Muž v turbanu pečlivě naslouchal a Elrik si byl jistý, že kočka mluví.

Konečně Jaspar Colinadous pokývl. „Je tu dobrý most, ani ne čtvrt míle odsud, a ústí na cestu, která vede přímo k průsmyku. Chlupáč mi řekl, že most střeží jeden válečník na koni. Můžeme snad doufat, že nás nechá projít.“

Šli podél toku řeky, nebe nad nimi temnělo a Elrik si přál, aby se ho kromě hladu a únavy nedotýkal ani rapidní pokles teploty, který ho roztřásl. Jen Jaspar Colinadous jej necítil.

Drsné skály na okraji propasti postupně mizely skláněly se dovnitř k průsmyku. Brzy před sebou spatřili most, úzký výstupek skály nad pěnící se řekou dole. A slyšeli ozvěnu vody, jak se vrhala do rokle. Nikde však neviděli strážce, kterého hlásila kočička.

Elrik se obezřetně pustil první a znovu si přál, aby měl s sebou zbraň. Dosáhl mostu a vstoupil na něj. Hluboko dole u paty žulových skal skákala a tančila šedá pěna a řeka zpívala podivnou píseň, napůl vítěznou, napůl zoufalou, téměř jako by byla živoucí bytostí.

Elrik se zachvěl a udělal další krok. V prohlubujícím se soumraku stále nikoho neviděl. Další krok a už se ocitl vysoko nad vodou; nechtěl se podívat dolů, aby ho k sobě nepřivolala.

Znal okouzlení takovými toky a věděl, že do sebe mohou člověka stáhnout, zhypnotizovat jej svým vířením a zvuky.

„Vidíš nějakou hlídku, princi Elriku?“ zavolal Jaspar Colinadous.

„Nevidím nic,“ ozval se Elrik. A udělal další dva kroky.

Oona se držela za ním a postupovala stejně obezřetně. Zahleděl se na vzdálenou stranu mostu. Velké tabule vlhké skály, pokryté lišejníkem a podivně zbarvenými popínavými rostlinami, se tam zvedaly a ztrácely se v temnotě. Zvuk vody mu vnucoval dojem, že slyší hlasy, drobné zvuky, jako by něco pleskalo o vodní hladinu, výhružné šoupání nohama. Pořád ale nic neviděl.

Elrik už stál v půli mostu, když rozpoznal ve stínech rokle koně a nejasný náznak jezdce, snad v brnění barvy jeho vlastní bledé pleti.

„Kdo je tam?“ Albín zvýšil hlas. „Přicházíme v míru. Nechceme nikomu ublížit.“

Opět to mohla znít jen voda, ale připadalo mu, že zaslechl tiché nepříjemné uchichtnutí.

Pak se zazdálo, že rachot vody zesílil. Uvědomil si, že slyší tlukot kopyt o skálu. Na druhé straně mostu se zničehonic objevila postava, jako by vyrostla z vodní tříště. Blížila se k němu s napřaženým dlouhým bílým mečem.

Neměl kam utéct. Jediný způsob, jak se vyhnout válečníkovi, bylo skočit z mostu do proudu řeky. Elrik se připravoval vyrazit. Oči měl jakoby zamlženy, ale doufal, že se mu podaří chytit koně za uzdu a alespoň jezdce zastavit.

Jako už jednou dříve ucítil mávání křídel. Něco přistálo na útočníkově přilbici a drásalo obličej pod ní. Chlupáč. Prskal a vřískal jako toulavá kočka v bitce o uleželou rybu.

Kůň se vzepjal. Jezdec ze sebe vydal vzteklý, bolestný výkřik a uvolnil uzdu, aby se pokusil zbavit běsnící kočičky.

Chlupáč se vznesl do vzduchu mimo jezdcův dosah. Elrik zahlédl zlobně planoucí stříbřité oči, pleť, která žhnula jako u malomocného, a pak už se nezvládnutelný kůň svalil na bok a klouzal po mokré skále. Ještě se pokoušel vyškrábat zpět na nohy, jezdec řval jako šílený, dlouhý bílý meč stále v ruce… A náhle se oba zřítili přes okraj mostu a padali dolů ve změti údů a kopyt do propasti, aby je pohltily vzdálené kalné vody.

Elrik lapal po dechu. Jaspar Colinadous přistoupil, chytil ho za paži a poskytl mu podporu. Pomohl mu a Ooně přejít na druhou stranu skalního jazyku. Zastavili se na břehu, stále jim ještě nedocházelo, co se tu vlastně přihodilo.

„Znovu děkuji Chlupáčovi," zachrčel Elrik s nejistým úšklebkem. „Máš to ale cenného mazlíčka, mistře Colinadousi."

„Cennějšího, než si myslíš," řekl mužík od srdce. „Sehrál klíčovou roli v dějinách několika světů!" Poplácal kočku, která se k němu vrátila, předoucí a spokojená sama se sebou. „Jsme rádi, že jsme ti mohli posloužit."

„Zbavili jsme se strážce mostu." Elrik pohlédl dolů do pěnící se řeky. „Čekají nás ještě další takové útoky, má paní?"

„S největší pravděpodobností ano," odpověděla. Mračila se jakoby nad nějakou hádankou, o které věděla jen ona sama.

Jaspar Colinadous sešpulil ústa. „Támhle," ukázal. „Podívejte, jak se strž zužuje. Je z ní tunel."

Bylo tomu tak. Teď viděli, jak se skály stýkají. Průsmyk byl sotva víc než jeskyní, vysokou tak, že jí Elrik mohl projít, aniž by skláněl hlavu. Vedla k němu řada hrubých schodů a čas od času se uvnitř objevil záblesk žlutého světla, jako by to místo osvětlovaly louče.

Jaspar Colinadous si povzdechl. „Doufal jsem, že s vámi poputuji déle, ale již se musím vrátit. Nemůžu dál než k Bráně do Maradoru, což je zřejmě tohle; kdybych jí byť nevědomky

prošel, už by bylo po mně. Teď si musím v Zemi všedních snů najít jiné společníky“ Zdálo se, že je mu to upřímně líto. „Sbohem, princi Elriku, sbohem paní Oono. Přeju vám hodně zdaru.“

Mužík se najednou obrátil a čile se vydal nazpátek po mostě, aniž se ohlédl. Zaskočil je téměř stejně jako při svém zjevení a zmizel i se svou kočkou v temnotě, než se zmohli na slovo.

Oona se s tím zdála být smířená a v odpověď na Elrikův tázavý pohled řekla: „Takoví lidé tady přicházejí a odcházejí. Další zákon, kterému se Zloděj snů učí, je *‘Nespoléhej na nic než na vlastní duši.’* Chápeš?“

„Chápu, že Zloději snů musí být hrozně osamělí, paní.“

A s tím Elrik počal stoupat na hrubě vytesané schody, které vedly k Bráně do Maradoru.

III.

O kráse nalezené v hlubokých slujích

Tunel se začal svažovat, sotva do něj vstoupili. Zatímco zpočátku bylo chladno, nyní se vzduch ohřál a byl tak vlhký, až Elrikovi chvílemi připadalo, že se prodírá vodou. Světélka, která prve považoval za lampy nebo louče, se zdála být přirozeně světélkujícími uzlíky jakési měkké zářící hmoty vyhlížející jako živý organismus. Přistihli se, že šeptají, jako by nechtěli vyrušit obyvatele tohoto místa. Přesto se zde Elrik nebál. Tunel měl ovzduší svatyně. Všiml si, že i Oonu trochu opustila její obvyklá obezřetnost, ač jí zkušenost velela varovat se všeho coby potenciálně nebezpečného klamu.

Mezi Sadanorem a Maradorem nebyla žádná jasná hranice, naznačovala ji snad jen lehká změna nálady. Pak tunel vyústil ve velký sál jasně zářících barev. Skály modrých a zelených, zlatožlutých a temně růžových odstínů, přecházejících plynule jeden do druhého, vyhlížely jako nedávno ztuhlá láva a podobaly se exotickým rostlinám. Vůně, jakoby pocházející z nejpříjemnějších, nejopojnějších květin, vnukaly Elrikovi pocit, že kráčí zahradami, ne nepodobnými zahradám jeho dětství,

místům svrchovaně bezpečným a klidným; nebylo však pochyb o tom, že toto místo je jeskyně a že jsou pod zemí.

Elrik, zpočátku potěšen nádherným prostředím, začal pociťovat jistý smutek. Dříve si na zahrady svého dětství nevzpomenul, na to nevinné štěstí, které Melniboňany bez rozdílu věku navštěvovalo tak zřídka. Myslel na matku, která zemřela při porodu, na nekonečně truchlícího otce, odmítnuvšího přijmout syna, který podle jeho mínění milovanou ženu zabil.

V hloubi sálu byl patrný nějaký pohyb a Elrik se opět začal obávat nebezpečí. Lidé, kteří se objevovali, však byli beze zbraní a jejich tváře vyzařovaly potlačovaný smutek.

„Jsme v Maradoru," zašeptala Oona s jistotou.

„Přišli jste se k nám připojit?" promluvila jedna žena. Byla oděna ve splývavé roucho nepřeberných blýskavých odstínů, které odrážely barvy skalních zdí a stropu. Měla dlouhé světle zlaté vlasy a barva jejích očí se podobala zašlému cínu. Vztáhla ruku a dotkla se Elrika – byl to pozdrav – a její ruka byla studená. Cítil, že i na něj přechází jakýsi pokojný smutek, a pomyslel si, že jsou i horší osudy než zůstat zde. Připomněl si touhy a potěšení minulosti, kdy byl život o tolik jednodušší a svět se zdál být lehce dobyvatelný a snadno zdokonalitelný.

Oona za ním promluvila hlasem, který mu zněl až příliš drsně. „Cestujeme vaší zemí, paní. Nechceme vám uškodit, ale nemůžeme se tu zdržet."

Promluvil jakýsi muž. „Cestujete? Co hledáte?"

„Hledáme," odpověděl Elrik, „Pevnost Perly."

Oonu zjevné jeho upřímnost nepotěšila. „Nechceme se zdržovat v Maradoru. Chceme jen zjistit, kde je další brána, Brána do Paranoru."

Muž se zamyšleně usmál. „Je ztracená, obávám se. Ztracená pro nás pro všechny Avšak žádná škoda. Je tu dobře, ne, co

myslíte?“ Upřel na ně zasněný, vzdálený pohled. „Nehledejte to, co vás může jen zklamat. My zde raději vzpomínáme na to, po čem jsme nejvíce toužili, a jaké to bylo…“

„Nebylo by tedy lepší to dále hledat?“ Elrika překvapil vlastní hrubý tón.

„Proč to, pane, když se skutečnost ve srovnání s nadějí může projevit jen jako nedokonalá?“

„To si myslíš, pane?“ Elrik chtěl nad tou myšlenkou pouvažovat, ale Oona mu pevněji sevřela ruku.

„Vzpomeň si, jaké jméno dali Zloději snů téhle zemi,“ zabručela.

Elrik uvažoval, zda je to skutečně Země dávných tužeb. Všechny jeho staré touhy se navracely zpět a přinášely s sebou pocit prostoty a klidu. Nyní si vzpomínal, jak se vždy zlobil, když přicházel na to, že jeho sny se jen s malou pravděpodobností vyplní. Zanevřel na nespravedlnost světa a věnoval se svým studiím magie. Umínil si prostřednictvím své moci změnit rovnováhu věcí, zavést větší svobodu, více spravedlnosti. Avšak jeho Melniboňané to odmítli přijmout. Rané sny se vytrácely a s nimi i naděje, která ho zprvu hřála u srdce. Nyní se mu ta naděje znovu nabízela. Existují někde království, kde se všechny jeho touhy stanou skutečností? Možná je takovou zemí právě Marador.

„Když se vrátím, najdu Cymoril a přivedu ji sem, pak bychom tu, myslím, mohli žít v harmonii s tímto lidem,“ řekl Ooně.

Zlodějka snů reagovala přezíravě.

„Jmenuje se to tu Země dávných tužeb – ne Země naplněných tužeb! To je rozdíl. City, které pociťuješ, jsou pohodlné a pohodlně dosažitelné – skutečnost zůstává mimo dosah, zatímco ty jen toužíš po nedostižném. Když se vydáš své sny naplnit, Elriku z Melniboné, teprve pak získáš ve světě

vážnost. Obrať se zády k svému odhodlání – ke svému vlastnímu odhodlání pomoci vybudovat svět, ve kterém vládne spravedlnost – a přestanu si tě vážit. Přestaneš si vážit sám sebe. Projevíš se jako lhář a já jako blázen, který věřil, že mi pomůžeš zachránit Svatou dívku!"

Elrika její výbuch vyvedl z míry. V příjemné klidné náladě, která ve zdejším ovzduší vládla, působil zle. „Ale já myslím, že není možné vybudovat takový svět. Není lépe žít v naději než s vědomím neúspěchu?"

„V takové bludy věří celá Maradorská říše. Zůstaň tu, jestli chceš, a věř v to, v co věří oni navěky. Ale já si myslím, že se člověk musí vždy pokoušet dosáhnout spravedlnosti, nehledě na to, jak mizivá je vyhlídka na úspěch!"

Elrik cítil únavu a toužil se na chvilku usadit a odpočinout si. Zívl a protáhl se. „Tito lidé zřejmě mají nějaké tajemství, které bych rád odhalil. Myslím, že si s nimi chvilku popovídám, než půjdeme dál."

„Udělej to a Anigh zemře. Svatá dívka zemře. A všechno, čeho si ceníš, také zemře." Oona nezvýšila hlas. Mluvila téměř věcným tónem. Ale naléhavost jejích slov narušila Elrikovo rozpoložení. Nebylo to poprvé, kdy zvažoval, že unikne do snů. V nich by mohl vládnout svému lidu a Yyrkoon by byl mrtev nebo ve vyhnanství.

Myšlenka na ctižádostivého bratrance a na Cymoril, která čeká na jeho návrat, aby se mohli vzít, pomohla Elrikovi připomenout si, proč je tady. Setřásl smířlivou náladu a poraženecké myšlenky na ústup. Uklonil se lidem z jeskyně. „Děkuji vám za vaši velkomyslnost, ale má cesta vede vpřed, Bránou do Paranoru."

Oona se zhluboka nadechla, snad úlevou. „Čas tu neplyne žádným známým způsobem, princi Elriku, ale buď si jist, že ubíhá rychleji, než by se ti líbilo…"

S hlubokou lítostí nechal Elrik melancholický lid za sebou a následoval ji dále do zářících jeskyní.

Oona dodala: „Tyhle kraje svůj název nemají nadarmo. Varuj se známého."

„Snad bychom si tu mohli odpočinout? Nabrat síly?" navrhl Elrik.

„Ano. A zemřít, naplněni sladkou melancholií."

Podíval se na ni překvapeně a viděl, že i na ni zrádná atmosféra zapůsobila. „Tohle se přihodilo Alnaku Krebovi?"

„Jistěže ne!" Vzpamatovala se. „Tak zřejmé pasti dokázal odolat."

Elrik si nyní připadal zahanben. „Skoro jsem zklamal při první vážné zkoušce odhodlání a sebekázně."

„My Zloději snů máme výhodu, že jsme tímhle prošli už mnohokrát," řekla mu. „Je stále snazší tomu odolat, i když svody jsou stejně silné."

„I pro tebe?"

„A proč by ne? Myslíš si, že nemám žádné zasuté touhy nic, o čem bych nechtěla snít? Žádné sladké chvilky dětství?"

„Odpusť mi, paní."

Pokrčila rameny. „Tahle stránka minulosti člověka přitahuje. Celá minulost, řekla bych. Ale zapomínáme na jiné stránky – na to, co nás v první řadě unáší do fantazírování."

„Ty snad věříš v budoucnost, paní?" pokusil se Elrik zažertovat. Skála jim pod nohama začala podkluzovat a tak byli nuceni zdolávat mírné klesání s větší opatrností. Elrik měl pocit, že vepředu znovu zaslechl řeku, možná, že nyní tekla pod zemí.

„Budoucnost skrývá tolik léček jako minulost," řekla s úsměvem. „Já věřím v současnost, můj pane. Ve věčnou současnost." Cosi v jejím hlase naznačovalo, že tenhle názor nezastává odjakživa.

„Myslím, že přemýšlení a sebelítost nabízí mnoho lákadel," řekl Elrik; pak zalapal po dechu nad tím, co uviděl vepředu.

Po skále dolů, ve dvou kanálech tvaru gigantického písmene V, stékalo roztavené zlato. Kov tekl ničím nezadržován a když se přiblížili, bylo zřejmé, že není horký. Tekl přičiněním čehosi jiného, snad nějakých chemických pochodů ve skále. Jak zlato dopadalo na dno jeskyně, roztékalo se v jezero a jezero zase zásobovalo potůček, který bublal a vedl svůj zářící drahocenný obsah níž, k další bystřině, která se na první pohled zdála být obyčejnou vodou. Ale když se Elrik podíval pořádně, zjistil, že tenhle proud je tokem stříbra. V místě soutoku se oba prvky mísily. Sledoval proud dál a viděl, že o kus dále se setkává s řekou, tentokrát blýskavě šarlatovou, možná z tekutých rubínů. Na všech svých cestách, v Mladých královstvích ani v nadpřirozených říších Elrik nikdy nic podobného neviděl. Vydal se blíž, aby záhadu prozkoumal, ale Oona ho zadržela.

„Dosáhli jsme další brány," řekla. „Nevšímej si toho zázraku, můj pane. Podívej."

Ukázala do místa mezi dvěma proudy zlata. Zahlédl tam cosi temného. „To je Paranor. Jsi připraven vstoupit do další snové krajiny?"

Elrik si vzpomenul na název, který mají Zloději snů pro tuto zemi, a dovolil si ironický úsměv. „Připraven jako vždy, paní."

Pak, sotvaže vykročil k bráně, ozval se za nimi zvuk cválajících kopyt, ostře zvonících o kámen jeskyně. Odrážel se o temný strop, zněl tisíci sály a Elrik neměl čas se ani obrátit, když ho něco těžkého udeřilo do ramene a odhodilo stranou. Měl pocit, že vidí mrtvolně bílého koně, jezdce v brnění ze slonoviny, perleti a bledé želvoviny, a pak už zjevení proniklo branou z tekutého zlata a zmizelo ve tmě za ní. Elrik

nepochyboval, že se setkal s jedním z válečníků, kteří ho napadli na mostě. Když kopyta doznívala a jejich zvuk pohlcovalo to, co leželo za branou, zdálo se mu, že slyší známý posměšný chechot.

„Máme nepřítele," řekla Oona. Ve tváři měla rozzlobený výraz, ruce v bok. „Už o nás vědí. Pevnost Perly se pouze nebrání. Útočí."

„Znáš tyhle jezdce? Už jsi je někdy viděla?"

Zavrtěla hlavou. „Znám jejich způsoby, to je vše."

„A nemůžeme se jim nějak vyhnout?"

„Těžko." Znovu se zamračila a zvažovala problém, o kterém evidentně nechtěla mluvit. Pak problém zřejmě pustila z hlavy, vzala ho za ruku a vedla pod dvěma kaskádami studeného zlata do další jeskyně. Ta se najednou naplnila slabě zelenou září, jako by procházeli pod baldachýnem listí v podzimním slunci. A Elrik si vzpomněl na starou říši Melniboné, na váhu její moci, kdy obyvatelé byli tak hrdi, že si nevážili zbylého světa; kdy pro jejich okamžitý rozmar byly přetvářeny celé národy. Vyšli do další jeskyně, tak velké, až si zprvu neuvědomil, že jsou stále pod zemí. Uviděl tam věže a minarety města, zářícího stejnou teplou zelení, stejně krásně jako jeho vlastní milovaný Imrryr, Snící město, které prozkoumával ve svých chlapeckých letech.

„Je to jako Imrryr a zároveň se mu to vůbec nepodobá," řekl překvapeně.

„Ne," odpověděla, „je to jako Londýn. Je to jako Tanelorn. Je to jako Ras-Paloom-Atai." Neznělo to kousavě. Znělo to, jako by skutečně věřila, že město připomíná všechna další, z nichž Elrik znal jméno jen jediného.

„Ale ty už to tu znáš. Jak se jmenuje?"

„Nemá jméno," odpověděla. „A má všechna jména. Jmenuje se tak, jak ho toužíš nazývat." A odvrátila se, jako by se chtěla zastavit, než ho povede dál po stezce kolem města.

„Nenavštívíme ho? Mohou tam být lidé, kteří mám pomohou najít cestu."

Oona mávla rukou. „A mohou tam být tací, kteří nám uškodí. Teď je jasné, princi Elriku, že se o naší výpravě ví a že nás jisté síly mohou chtít za každou cenu zastavit."

„Myslíš, že nás pronásledují Dobrodruzi Čarodějové?"

„Nebo jsou před námi. Přinejmenším něco z nich tu zůstalo." Opatrně hleděla směrem k městu.

„Vypadá to jako takové mírumilovné místo," řekl Elrik. Čím déle na město hleděl, tím více byl unesen jeho architekturou, pracující pouze se zelenkavým kamenem, avšak v odstínech od žluté až do modra. Mezi věžemi se vypínaly mohutné pilíře a klenuté mosty; byly tam sloupy tenké jako pavouci vlákna, avšak tak vysoké, že téměř mizely pod stropy jeskyně. Připadalo mu, že architektura odráží jistou část jeho samého, kterou si však nedokázal hned vybavit. Toužil tam jít. Čím dál tím míň ho bavilo Oonino vedení, i když přísahal, že ho bude ctít, a začínal věřit, že ona sama je ztracena, že není pro ten úkol nikdo vhodnější než on sám.

„Musíme dál," řekla. Mluvila teď ještě naléhavěji.

„Vím, že bych v tom městě objevil něco, co by udělalo Imrryr opět velkým. A v jeho velikosti bych ho mohl dovést k vládě nad světem. Ale tentokrát bychom namísto krutosti a hrůzy přinášeli krásu a dobrou vůli."

„Jsi k iluzím náchylnější, než jsem si myslela, princi Elriku," poznamenala Oona.

Vztekle se k ní obrátil. „Co je špatného na takové touze?"

„Je nereálná. Nereálná jako tohle město."

„To město mi připadá dost skutečné."

„Skutečné? Ano, svým způsobem. Jakmile projdeš jeho branou, sevře tě jako dávno ztraceného milence! Pojď, pane. Pojď!“ Zdálo se, že se jí zmocňuje stejně nešťastná nálada; vydala se chvatně po obsidiánové cestě, která se stáčela kolem kopce k městu.

Elrik, vyveden z míry tím náhlým obratem, se pustil za ní. Ale najednou byl jeho hněv ten tam. „Podřídím se, paní, tvému úsudku. Omlouvám se…“

Neposlouchala ho. Město se blížilo a blížilo, už je zastiňovalo. Hleděli nahoru na zdi, kopule a věže, tak ohromné, že se téměř nedala odhadnout jejich skutečná velikost.

„Zde je brána,“ řekla. „Zde! Projdi a já se s tebou rozloučím. Pokusím se zachránit to dítě sama a ty se můžeš oddat ztraceným nadějím a přitom přijít o ty současné!“

Nyní se Elrik lépe podíval na zdi, které vypadaly jako z jadeitu, a uviděl uvnitř temné postavy. Ty temné postavy patřily mužům, ženám a dětem. Přistoupil, aby se na ně podíval, a zalapal po dechu. Viděl živé tváře, strnulé oči, ústa ztuhlá ve výrazu hrůzy, úzkosti a strádání. Byli jako mouchy uvězněné v jantaru.

„To je neměnná minulost, princi Elriku,“ řekla Oona. „Takový je osud těch, kteří chtěli obnovit starou víru, aniž by dříve hledali novou. Tohle město přece jen má svůj název. Zloději snů mu říkají Město vynalézavé zbabělosti. Nepochopil bys spletitou logiku, která tolik lidí přivedla do této situace! Pro ni přinutili své milované sdílet s nimi svůj osud. Zůstaneš s nimi, princi Elriku, a budeš hýčkat své ztracené naděje?“

Albín se zachvěl a obrátil se. „Ale když viděli, co se stalo těm před nimi, proč šli dál až do města?“

„Byli slepí k tomu, co bylo zřejmé. Tohle je velký triumf nerozumu nad inteligencí a lidským duchem."

Společně se vrátili na cestu nad městem a Elrikovi se ulevilo, když krásné věže zůstaly daleko za nimi. Procházeli několika dalšími velkými jeskyněmi, z nichž každá měla vlastní město, ač žádné nebylo tak nádherné jako to první. Tyhle Elrik navštívit nezatoužil, ale v některých zahlédl jakýsi pohyb a Oona mu řekla, že podle ní všechna nejsou tak nebezpečná jako Město vynalézavé zbabělosti.

„Nazýváš tento svět Říší snů," řekl, „a opravdu, paní, to jméno sedí, protože říše je zřejmě přehlídkou všech snů a nemála nočních můr. Zdá se skoro, jako by se tohle místo zrodilo v mozku nějakého básníka, tak strhující je někdy podívaná na něj."

„Povídala jsem ti to," řekla. Teď, když uznal nebezpečí, mluvila o poznání vřeleji. „Mnoho z toho, čeho jsi zde svědkem, je polopřetvořená skutečnost, kterou jiné světy takové jako tvůj a můj, teprve zažijí. V jakém rozsahu bude kde existovat, to nevím. Tahleta místa byla utvářena celá staletí řadou Zlodějů snů a tak získalo formu to, co jinak formu nemá."

Elrik nyní začínal lépe chápat, co mu Oona vyprávěla. „Nevytváříte mapu toho, co existuje, ale formujete tuto realitu podle své vlastní mapy!"

„Do určité míry ano. Nevymýšlíme si. Jen zvláštním způsobem popisujeme. Tak můžeme vést stezky každou z nepřeberných Říší snů, protože v tomto jediném se nám říše přizpůsobují."

„Ve skutečnosti může být v každé říši třeba tisíc různých zemí?"

„Budeš-li to tak brát. Nebo nekonečně mnoho zemí. Nebo jedna jediná s nekonečnem podob. Cesty jsou vytvořeny tak,

aby poutníka bez kompasu neodvedly příliš daleko ze směru.“ Téměř vesele se zasmála. „Podivínská jména, která dáváme těmhle místům, nejsou z nějakého básnického vnuknutí ani z žertu, ale z nezbytnosti. Naše přežití závisí na přesném popisu!“

„Tvá slova jsou moudrá, paní. Ale mé přežití závisí také na dobré, ostré čepeli!“

„Když spoléháš na svou zbraň, princi Elriku, odsuzuješ se k prostému osudu.“

„Předpovídáš mi smrt, paní?“

Oona zavrtěla hlavou a její krásná ústa se zformovala do výrazu nejvyšší sympatie a něhy. „Smrt je téměř pro všechny z nás nevyhnutelná, ať už v té či oné podobě. A já připouštím, že jestli Chaos kdy porazí sám sebe, pak pak ty budeš nástrojem té pozoruhodné zkázy. Bude opravdu nešťastné, princi Elriku, jestli zároveň se zkrocením Chaosu zničíš sám sebe a vše, cos miloval!“

„Slibuji ti, paní Oono, že udělám, co budu moci, abych se takovému osudu vyhnul.“ Elrik se podíval Zlodějce snů do očí a to, co tam viděl, ho překvapilo. Raději už o tom dál neuvažoval.

Kráčeli lesem stalagmitů a stalaktitů, všechny zářily temně zelenou, tmavě modrou a sytě červenou barvou. Ozýval se melodický zvuk, jak voda stékala po klenbách jeskyní. Často někde spadla velká kapka, ale podmínky ve slujích byly takové, že brzy vše zase uschlo. Pomalu se uvolňovali. Kráčeli ruku v ruce, téměř vesele. A tehdy spatřili postavy, kmitající se mezi výběžky skály.

„Muži s meči,“ zabručel Elrik. Ironicky dodal, „To je situace, kdy by se nějaká zbraň hodila…“ Duchem napolo nepřítomen bloudil světem přízraků a hledal v paměti nějaké kouzlo, nějakou nadpřirozenou pomoc, ale nedařilo se mu to.

Zdálo se, že stezky ducha, po kterých byl zvyklý kráčet, se uzavřely.

Bojovníci byli zahalení do těžkých splývavých plášťů a hlavy jim chránily přilby z kovu a kůže. Elrik měl pocit, že zahlédl chladné tvrdé pohledy a tetované rty. Hned mu bylo jasné, že jsou to členové čarodějného vražedného cechu z Quarzhasaatu, zanechaní zde, zatímco jejich druhové z Říše snů zmizeli. Nepochybně zde zůstali lapeni. Bylo okamžitě jasné, že nemají v úmyslu s Elrikem a Oonou vyjednávat. Blížili se ve známé předzvěsti útoku.

Elrika zarazil podivný vzhled těch mužů. Postrádali jistou plynulost pohybů a čím více se blížili, tím více si uvědomoval, že se jim téměř dá prohlédnout skrz oči a do zákoutí lebek. Nebyli to obyčejní smrtelníci. Jednou viděl jim podobné v Imrryru. Tenkrát šel se svým otcem při jedné z těch vzácných příležitostí, kdy ho Sadric vzal s sebou na výlet, do jedné staré arény, jejíž vysoké zdi věznily Melniboňany, kteří v hledání čarodějného vědění pozbyli rozumu, avšak jejich těla stále žila. I oni se zdáli být posedlí chladnou vzteklou záští ke všemu, co nebylo jako oni.

Oona vykřikla, rychle klesla na koleno, jak na ni zaútočil meč, a ten neškodně zazvonil o jeden z velkých špičatých pilířů. Stalagmity stály tak blízko sebe, že se muži s meči jen obtížně mohli obracet a bodat. Albín a Zlodějka snů se chvíli krčili a uskakovali před ostřími, až jedno seklo Elrika do paže a on téměř v údivu spatřil, že ho útočící muž zranil do krve.

Princ z Melniboné věděl, že je jen otázka času, kdy budou oba mrtví. Pak, jak se opřel zády o jeden z velkých skalních zubů, náhle ucítil, jak se stalagmit za ním hýbe. Vytrhnul vyviklaný krápník ze skály vklínil si jej pod rameno a pak se s tím velkým kamenným oštěpem vší silou rozběhl proti nejbližšímu útočníkovi.

Hrot kamene vnikl do mužovy hrudi. Čaroděj zabiják vydal zoufalý zmučený výkřik a z rány kolem kamene začala prýštit podivná, nepřirozená krev, řinula se a vsakovala do válečníkových kostí, jako by jimi byla znovu pohlcována. Elrik přiskočil a vytrhl muži z rukou šavli a dýku, než se k němu zezadu stačil přiblížit další z útočníků. Všechen bojový důvtip a zkušenosti se Elrikovi vrátily Dlouho předtím, než získal Nositele bouří, se učil umění boje s mečem a dýkou, s lukem a kopím. Nyní nepotřeboval žádnou kouzelnou čepel, aby udělal krátký proces s druhým čarodějem zabijákem a stejně tak se třetím. Zakřičel na Oonu, aby se ozbrojila. Vyrážel mezi skalami a zběsile se potýkal s útočníky. Ti se nyní pohybovali pomalu a nejistě, ale žádný neutekl.

Oona se k němu brzy připojila a prokázala, že je stejně zdatná bojovnice jako on sám. Musel ocenit jemnost její techniky, jistou ruku, jíž odrážela a rozdávala nanejvýš účinné rány a zanechávala za sebou mrtvoly s úsporností kočky v hnízdě krys.

Elrik si vyšetřil chvilku, aby se zašklebil přes rameno. „Na člověka, který nedávno tak vynášel do nebes sílu slov oproti meči, si s čepelí vedeš velmi dobře, paní!“

„Často je dobré mít zkušenosti s obojím, než se člověk pro jedno rozhodne,“ řekla. Vyřídila dalšího z útočníků. „A připouštím, princi Elriku, že jsou chvíle, kdy kousek dobré oceli má i před chytře formulovaným obratem jistou výhodu!“

Bojovali společně jako dva staří kamarádi. Jejich technika se doplňovala a přitom byla podobná. Oba bojovali, jak bojují nejlepší vojáci, bez krutosti a bez potěšení ze zabíjení, se záměrem vyhrát tak rychle, jak jen to půjde, a způsobit protivníkům co nejméně bolesti.

Tihle protivníci však zřejmě bolestmi netrpěli, ale pokaždé, když některý zemřel, vyrazil znepokojivý úzkostný nářek a krev, která jim proudila z ran, byla skutečně podivná.

Konečně byli muž a žena hotovi. Stáli opřeni o ukořistěné zbraně, supěli a snažili se potlačit nevolnost, která tak často po bitvě následuje.

Pak, jak si Elrik všiml, začaly mrtvoly kolem nich rychle mizet, zůstalo po nich jen pár mečů. I krev se ztratila. Nezbylo vlastně nic, podle čeho by se dalo usuzovat, že se v téhle velké jeskyni odehrála bitva.

„Kam zmizeli?“

Oona zvedla ze země pochvu a vložila do ní svou novou šavli. I přes všechna předchozí prohlášení zjevně nezamýšlela pokračovat v cestě beze zbraní. Za opasek si zastrčila dvě dýky. „Zmizeli? Ach.“ Zaváhala. „Do těch hlubin, ze kterých pochází napůl živá hmota.“ Potřásla hlavou. „Byly to přízraky, princi Elriku, ale ne docela. Byly, jak jsem ti řekla, tím, co tu po sobě nechali Dobrodruzi Čarodějové.“

„Chceš říci, že se jejich část vrátila do našeho světa stejně jako část Alnaka?“

„Přesně tak.“ Nadechla se a vyrazila kupředu.

„Proč tu tedy Alnaka nenajdeme? Ještě živého?“

„Protože po něm nepátráme,“ řekla. A prohlásila to se vší svou známou umíněností, takže Elrik o moc blíž k pochopení nepostoupil.

„A možná bychom ho objevili v takovém stavu, jako Dobrodruhy Čaroděje v Zemi ztracené víry,“ řekl albín tiše.

„Ano,“ přitakala.

Elrik ji vzal do náruče. Stáli tak chvíli v objetí, než byli připraveni pokračovat dál a hledat Bránu do Celadoru.

Později, když Elrik své spojenkyni pomáhal přes další most, pod nímž líně tekla řeka čehosi hustého a hnědého, řekla

Oona: „Tohle pro mě není žádná všední výprava, princi Elriku. Proto jsem potřebovala, abys šel se mnou.“

Elrik neodpověděl. Trochu ho vyvedlo z míry, proč mluví o něčem, co oba považují za samozřejmé.

Když je pak napadly ženy se zobáky se sítěmi a bodci, netrvalo jim dlouho prosekat si cestu a zničit zákeřné útočící tvory. Příliš je nepřekvapily ani liškám podobné příšery, které klusaly na zadních nohách a byly opatřeny pařáty jako ptáci. Dokonce spolu žertovali, zatímco odráželi hordy chňapajících bestií, které připomínaly nejspíše koně velikosti psů a uměly několik slov lidského jazyka, aniž by ovšem chápaly jejich smysl.

Konečně dosáhli hranic Paradoru a spatřili před sebou dvě nejasně se rýsující veliké věže z otesaného kamene s balkonky okny terasami a cimbuřím, vše pokryto letitým břečťanem a pnoucím se ostružiním se světle žlutým ovocem.

„To je Brána do Celadoru,“ řekla Oona. Vypadalo to, že se jí do ní nechce. S jednou rukou na jílci meče a s druhou v Erikově se zastavila a zhluboka a pomalu se nadechla. „Je to země lesů.“

„Nazýváte ji Zemí zapomenuté lásky,“ řekl Elrik.

„Ano. To je jméno, které jí dali Zloději snů.“ Poněkud křečovitě se usmála.

Elrik nechápal její rozpoložení. Vyčkávavě bloudil pohledem z Oony na bránu a zpět.

Dotkla se jeho jako křída bílého obličeje. Její pleť byla zlatá, stále plná vitality Pohlédla mu do tváře. Pak se s povzdechem obrátila a vykročila k bráně. Elrika vzala za ruku a vedla ho za sebou.

Prošli mezi věžemi a Elrikovy nozdry okamžitě naplnila sytá vůně listí a trávy. Všude kolem se tyčily velké duby jilmy, břízy a nejrůznější jiné stromy, které Elrik neznal. Nevyrůstaly

pod světlem oblohy, ale byly živeny podivně zářícími skalami na stropě jeskyně. Elrikovi připadalo nemožné, aby mohly stromy růst pod zemí, a žasl nad zdravým a normálním vzhledem všeho okolního rostlinstva.

Vtom spatřil podivného tvora. Vynořil se z lesa na stezce, po které museli projít.

„Stát! Musím vědět, co tu chcete!“ Tvář mu pokrývala hnědá kožešina, zuby mu tak vyčnívaly uši měl tak mohutné a oči tak veliké a podobné kozím, že nejvíce ze všeho připomínal přerostlého králíka. Byl však důkladně vyzbrojen, oblečen v bronzovém brnění, s bronzovou čapkou na hlavě a jeho zbraně, meč a kopí z řemeslně dokonale opracované oceli, byly také vsazeny v bronzu.

„Chceme jen projít touto zemí, nenapáchat žádnou škodu a žádnou neutrpět,“ řekla Oona.

Králičí válečník zavrtěl hlavou. „To je dost neurčité,“ řekl, neočekávaně zvedl kopí a zarazil jeho hrot hluboko do kmene jednoho dubu. Dub vykřikl. „Tenhle mi to říkal taky. A mnoho dalších.“

„Tyhle stromy byli poutníci?“ ptal se Elrik.

„Jak se jmenuješ, pane?“

„Jsem Elrik z Melniboné a stejně jako tady má přítelkyně lady Oona tě nechceme nijak obtěžovat. Cestujeme dál do Imadoru.“

„Neznám žádného ‘Elrika‘ ani ‘Oonu‘. Jsem Hrabě z Magnes Doar a tahle země je v mém držení. Dobyl jsem ji. Podle starého práva. Musíte se vrátit bránou zpět.“

„Nemůžeme,“ namítla Oona. „Návrat by nás zničil.“

„Pokračování v cestě, madam, bude znamenat totéž. Takže co? Budete tábořit u bran navěky?“

„Ne, pane," řekla. Položila ruku na jílec meče. „Prosekáme si cestu tvým lesem, bude-li to třeba. Máme naléhavý úkol a nepřipustíme žádné zdržení."

Bojovný králík vytáhl kopí z dubu, který postupně přestal řvát, a mrštil jím do dalšího stromu. Tenhle se pro změnu začal svíjet a sténat, až dokonce i Hrabě z Magnes Doar zavrtěl podrážděně hlavou a vytáhl zbraň z kmene. „Musíte se mnou tedy bojovat, řekl bych."

A vtom zaslechli výkřik z druhé strany pravého pilíře. Objevilo se tam cosi bílého a vzpínajícího se. Byl to další z bledých jezdců vystrojených ve slonovině, želvovině a perleti, hrůzyplné oči záštiplně přivřeny. Kopyta jeho koně tloukla do zábrany, která na tom místě ještě nestála, když Oona a Elrik prve procházeli.

Pak padla a válečník zaútočil.

Albín a Zlodějka snů se přichystali k obraně, ale byl to Hrabě z Magnes Doar, který se vrhl kupředu a bodl kopím do válečníkova těla. Ocel se smekla, setkala se se zbrojí silnější, než se zdálo. Mužův meč se zvedl, udeřil a s téměř urážlivou lehkostí rozpoltil mosaznou přilbu a zajel králíkovi do mozku. Ten zavrávoral, chytil se za hlavu, meč i kopí upustil. Kulaté hnědé oči jako by se zvětšovaly a králík se dal do kňourání. Motal se na místě, pak padl na kolena.

Elrik a Oona se ukryli za kmen jednoho dubu, připraveni bránit se. Jezdec zaútočil.

Kůň se opět vzepjal, zafrkal stejným slepým vztekem jako jeho pán, a tu Elrik vyrazil ze skrýše, popadl odhozené kopí a bodl tam, kde se stýkal hrudní krunýř s okružím. Hrot zbraně hladce zajel do válečníkova hrdla.

Ozval se přidušený výkřik, který přešel ve známý chechot, jezdec obrátil koně a uháněl dál po stezce lesem. Tělo se

kymácelo a škubalo sebou jako ve smrtelné agonii, avšak kůň ho unášel dál a dál.

Pozorovali, jak se ztrácí v dálce.

Elrik se zachvěl. „Kdybych ho neviděl umírat na mostě ze Sadanoru, přísahal bych, že je to ten muž, který mě tam napadl. Byl mu zázračně podobný."

„Neviděl jsi ho umírat," opravila ho Oona. „Viděl jsi ho vrhnout se do řeky."

„No, teď je, myslím, už mrtvý, po téhle ráně. Skoro jsem mu usekl hlavu."

„Pochybuju, že je mrtvý," řekla. „Myslím, že je to náš nejmocnější nepřítel a že s ním nebudeme mít nic obzvlášť vážného do činění, dokud se nepřiblížíme k Pevnosti Perly."

„On chrání tu pevnost?"

„Mnoho jich ji chrání." Znovu ho rychle objala, pak klesla na kolena, aby prozkoumala mrtvého Hraběte z Magnes Doar. Ve smrti více připomínal člověka, srst na tváři a rukou mu už začínala blednout a dokonce i maso mizelo. Bronzová helma nabírala nepříjemný stříbrný odstín. Elrik si vzpomněl na Alnakovo umírání. Odvrátil oči.

Oona se také rychle postavila a v očích měla slzy Neplakala však pro Hraběte z Magnes Doar. Elrik ji vzal do náruče. Najednou cítil silnou touhu po někom, na koho si stěží vzpomínal ze starých snů, ze snů svého mládí, po někom, kdo možná ani nikdy neexistoval.

Připadalo mu, že se Oona slabě zachvěla, když ji objal. Vybavila se mu vzpomínka na jednu loďku, na plavovlasou dívenku, jež usnula na dně plavidla, které proud nesl na širé moře, na sebe ve člunu, jak k ní míří, hrdý, že bude jejím zachráncem. Věděl však jistě, že takovou dívku nikdy neznal, ač mu ji Oona připomínala dospělou.

Oona zalapala po dechu a odtáhla se od něj. „Myslela jsem, že jsi… Je to, jako bych tě znala odjakživa…“ Zakryla si dlaněmi obličej. „Ach, tahle proklatá země má přiléhavé jméno, Elriku!“

„Jaké nebezpečí nám tu ještě hrozí?“ zeptal se.

Zavrtěla hlavou. „Kdo ví? Mnoho nebo málo. Nebo žádné? Zloději snů říkají, že právě v Zemi zapomenutých lásek dochází k nejdůležitějším rozhodnutím. K rozhodnutím, která mohou mít obrovské důsledky.“

„Takže by je tu člověk neměl dělat? Neměl by se tu rozhodovat?“

Prohrábla si rukama vlasy. „Přinejmenším bychom měli mít na paměti, že důsledky se ještě dlouho nemusí projevit.“

Společně opustili mrtvého králíka–válečníka a pokračovali dál tunelem stromů. Čas od času Elrikovi připadalo, že vidí, jak na něj ze zelených temnot zírají tváře. Jednou si byl jist, že vidí postavu svého mrtvého otce Sadrika, truchlícího pro Elrikovu matku, jedinou bytost, kterou kdy opravdu miloval. Ten dojem byl tak silný, že Elrik zvolal:

„Sadriku! Otče? Zde tedy odpočíváš?“

Oona naléhavě vykřikla: „Ne! Nemluv na něj. Nepřiváděj ho k sobě. Nedělej z něj skutečnost! Je to jen léčka, Elriku. Další léčka.“

„Můj otec?“

„Miloval jsi ho?“

„Ano. I když to byla nešťastná láska.“

„Měj to na paměti. Nevolej ho sem. Bylo by zlé přivolat ho do téhle galerie přeludů.“

Elrik pochopil a nasadil všechnu sebekázeň, aby se zbavil otcova přízraku. „Pokoušel jsem se mu říct, Oono, jak moc jsem se rmoutil pro jeho ztrátu a zármutek.“ Rozplakal se. Tělo se mu roztřáslo citem, od kterého se, jak myslel, už dávno

oprostil. „Ach, Oono. Zemřel bych raději sám, abych mu ženu vrátil. Není nějaký způsob…?“

„Takové oběti nejsou k ničemu,“ řekla, popadla ho oběma rukama a přitiskla ho k sobě. „Zvlášť tady. Pamatuj na svůj úkol. Už jsme prošli tři ze sedmi zemí, které nás přivedou k Pevnosti Perly. Máme za sebou polovinu. To znamená, že už se nám povedlo víc než většině jiných. Vydrž, princi z Melniboné. Pamatuj, kdo a co závisí na našem úspěchu!“

„Ale kdybych měl možnost napravit něco tak špatného…?“

„To má co dělat s tvými vlastními pocity, ne s tím, co je a co může být. Chtěl by sis vymyslet přeludy a nechat je vystupovat ve svých snech? Přineslo by to štěstí tvé nešťastné matce a otci?“

Elrik se ohlédl přes rameno do lesa. Už tam po otci nebyla ani památka. „Vypadal tak opravdově. Z masa a kostí!“

„Musíš věřit, že ty a já jsme jediní živí v celé téhle zemi. A dokonce jsme…“ Zarazila se. Natáhla se k jeho tváři a políbila ho. „Odpočineme si na chvilku, jen abychom načerpali duševní sílu.“

A Oona zavedla Elrika do měkkého listí vedle stezky. A líbala ho a hladila něžnýma rukama po těle a postupně se mu stala vším, oč přišel ve své lásce k ženám, a on věděl, že je pro ni tím, co si ve své touze po mužích odmítala dovolit. A bez viny a lítosti si uvědomoval, že jejich milování nemá minulost a že jeho jediná budoucnost leží někde mimo jejich vlastní životy, mimo kteroukoli říši, kterou kdy navštíví, a nikdo nikdy neuhlídá následky.

A i přes vědomí toho byli bezstarostní a šťastní, dali si navzájem sílu, kterou potřebovali, chtěli-li doufat v naplnění svého úkolu a dosažení Pevnosti Perly.

IV.

Zásah navigátorky

Elrik, překvapen tím, že se necítí vyveden z míry, prošel šťastně bok po boku s Oonou třpytící se stříbrnou branou do Imadoru, nazývaného Zloději snů tajemně Zemí nové touhy. Shledal, že se ocitli na vrcholu mohutného schodiště. Stáčelo se dolů směrem k pláni, táhnoucí se k bledému mlhavě modrému obzoru, podobnému obloze. Na chvíli si pomyslel, že jsou s Oonou na těch rozlehlých schodech sami, a pak uviděl dav lidí. Někteří byli zabráni do vzrušeného rozhovoru, další mezi sebou směňovali zboží, jiní se objímali, zatímco ostatní se shlukovali kolem svatých mužů, řečníků, kněžek a vypravěčů; buď nadšeně poslouchali, nebo se přeli.

Schody dolů na pláň žily všemi formami lidských kontaktů. Elrik viděl zaklínače hadů, medvědáře, kejklíře a akrobaty. Byli oblečeni v úborech typických pro pouštní země – v obřích hedvábných pantalónech zelené, modré, zlaté, rumělkové a jantarové barvy, v pláštích z brokátu nebo sametu, v nejjemněji šitých turbanech, v beduínských pláštích a čapkách, ověšeni kovem, stříbrem a drahokamy všech druhů. Jejich zvířata, stánky a košíky přetékaly zbožím, výrobky z kůže, mědi a bronzu.

„Jak jsou krásní!“ vydechl. Skutečně, tihle lidé, ač nejrůznějších postav a velikostí, byli obdařeni stěží popsatelnou krásou. Pleť měli zdravou, oči jasné, pohyby kultivované a lehké. Nesli se sebevědomě a dobromyslně a přestože si určitě všimli Oony a Elrika, jak scházejí po schodech, vzali je na vědomí, aniž by vyvinuli nějakou snahu pozdravit je nebo se zeptat, co tu chtějí. Davem probíhali psi, kočky a opice, děti tu hrály různé záhadné hry, jaké hrají děti odjakživa. Vzduch byl teplý, voňavý a plný vůní ovoce, květin a dalšího zboží, které se tu prodávalo. „Kdyby tak všechny světy byly jako tenhle,“ dodal Elrik a usmál se na mladou ženu, která mu nabízela vyšívané plátno.

Oona si od chlapce, který k ní přiběhl, koupila pomeranče. Jeden podala Elrikovi. „Tohle je opravdu příjemná země. Nečekala jsem, že bude taková.“ Ale když se zakousla do pomeranče, vyplivla sousto na schody. „Nemá žádnou chuť!“

Elrik zkusil svůj a také zjistil, že je suchý a bez chuti.

Pocítil až nepřiměřené zklamání. Odhodil pomeranč. Ovoce se odrazilo od schodu a skákalo po stupních dolů, až zmizelo z dohledu.

Šedozelená pláň se ukázala být liduprostá. Táhla se přes ni cesta, široká a dobře dlážděná, ale na rozdíl od davu na schodech na ní nebylo vidět ani živáčka. „Zajímalo by mě, proč je cesta pustá,“ řekl Ooně. „Copak všichni lidé v noci spí na těch schodech? Nebo zmizí do jiné říše, když tu zařídili, co chtěli?“

„To se jistě brzy dozvíme, můj pane.“

Vložila svou ruku do jeho. Od milování v lese pocit velkého přátelství a vzájemných sympatií ještě zesílil. Necítil žádnou vinu; srdce mu napovídalo, že nikoho nezradil, a bylo jasné, že i ona je podobně bezstarostná. Jakýmsi podivným způsobem se posílili a jejich společná síla vydala za víc než každá zvlášť.

Byl to druh přátelství, který dřív nepoznal, a byl za něj vděčný. Měl za to, že se od Oony mnohému naučil a že ho Zloději snů mohou naučit ještě daleko více, což se bude hodit, až se vrátí do Melniboné, aby získal zpět od Yyrkoona trůn.

Jak sestupovali se schodů, zdálo se Elrikovi, že kostýmy lidí kolem jsou čím dál tím vypracovanější, šperky, pokrývky hlav a zbraně bohatší a exotičtější, postavy vyšší a tváře stále pohlednější.

Ze zvědavosti se zastavil u vypravěče, obklopeného davem, ale muž mluvil neznámým jazykem, vznešeným a monotónním, který mu nic neříkal. Znovu se s Oonou zastavil u prodavačky korálků a zeptal se jí laskavě, zda jsou lidé na schodech všichni stejného národa.

Žena se na něj zamračila, potřásla hlavou a něco odpověděla v cizím jazyce. Zdálo se, že její řeč má jen několik slov, často se opakovala. Porozuměl jim teprve jeden mladý chlapec, prodavač ovocné šťávy, u nějž se zastavili.

Hoch svraštil čelo, jako by si v duchu jejich slova překládal. „Ano, jsme lidé schodiště. Každý z nás tu má své místo, jeden pod druhým."

„Při tom, jak sestupujete, bohatnete a získáváte moc, že?" zeptala se Oona.

To ho popletlo. „Každý z nás tu má své místo," opakoval a pak se, jako by ho jejich otázky vyplašily, ukryl v hustém davu. Dole bylo lidí méně a Elrik viděl, že jich ubývá současně s tím, jak schodiště klesá k pláni. „Je to iluze?" zabručel k Ooně. „Připadá mi to jako sen."

„Do vnímání nám zasahuje pocit, jak by to mělo být," řekla, „a ten nám zkresluje vnímání tohohle místa, myslím."

„Není to iluze?"

„Ne v obvyklém smyslu slova.“ Snažila se nalézt vhodná slova, ale nakonec zavrtěla hlavou. „Čím více nám tato iluze připadá jako realita, tím víc se jí stává. Dává to smysl?“

„Myslím, že ano.“

Konečně se blížili patě schodiště. Měli před sebou posledních pár schodů, když tu spatřili, jak se k nim po pláni žene jezdec a zvedá za sebou vysoký sloup prachu.

Lidé za nimi se dali do křiku. Elrik se ohlédl a viděl, jak všichni rychle spěchají do schodů. Měl nutkání se k nim připojit, ale Oona ho zarazila. „Pamatuj, že nemůžeme zpátky,“ řekla. „Musíme čelit nebezpečí, jak nejlépe dokážeme.“

Postava na koni se už dala rozeznat. Byl to buď týž válečník v brnění z perleti, slonoviny a želvoviny nebo jeho dvojník. Třímal bílé kopí s hrotem ze zašpičatělé kosti a mířil jím přímo Elrikovi do srdce.

Albín vyrazil proti jezdci. Ocitl se již téměř pod kopyty koně, když bleskurychle taseným mečem bodl vzhůru a odrazil kopí. Síla úderu ho vrhla stranou, zatímco Oona v téměř telepatické souhře, jako by byli oba řízeni jediným mozkem, skočila a bodla pod mužovou zdviženou levou rukou ve snaze zasáhnout mu srdce.

Jezdcova pravá ruka v rukavici její úder odrazila. Obrátil koně a vyrazil k ní. V tom okamžiku Elrik poprvé jasně zahlédl jeho tvář. Byla hubená, bezkrevná, s očima podobnýma očím ryby, která už před drahnou dobou opustila tento svět, s ústy rozšklebenými posměšnou grimasou. Co ho však šokovalo, bylo to, že v ní spatřil též něco z Alnaka Kreba! Kopí se rozmáchlo, zasáhlo Oonu do ramene a srazilo ji k zemi.

Elrik byl na nohou, než mohlo kopí znovu dopadnout. Sekl mečem po podpěnce koně podle starého triku, který se naučil

od vilmirianských banditů. Ostří zarazila obrněná ruka a kopí se znovu napřáhlo, zatímco se albín vrhl kupředu, aby poskytl Ooně šanci na únik.

Přestože Elrik s Oonou bojovali jako lvi, jejich protivník jako by byl jasnozřivý, zdálo se, že předem uhodne každý jejich pohyb. Zatímco albín předstíral útok, vyslal svou mysl do říše duchů pro jakoukoli dosažitelnou pomoc. Ale pomoci se nedovolal. Zdálo se, jako by celá říše byla pustá, jako by byl zničeho nic celý svět přízraků, démonů a duchů vyhnán do pekel. Arioch nepomůže. Magie byla k ničemu.

Oona ostře vykřikla a Elrik spatřil, že byla odmrštěna na nejnižší schod. Pokusila se zvednout, ale něco ji ochromovalo. Sotva dokázala pohnout údy.

Bledý jezdec se znovu rozesmál a rozmáchl se ke smrtícímu úderu.

Elrik vydal svůj starý bojový výkřik a vrhl se na nepřítele ve snaze odvrátit jeho pozornost. Albín se hrozil toho, že by žena, ke které cítil hlubokou lásku a přátelství, došla újmy, a raději by zemřel, jen aby ji zachránil. „Ariochu! Ariochu! Krev a duše!“

Ale neměl tu svůj kouzelný meč, aby mu pomohl. Neměl nic než svůj důvtip a dovednost.

„Alnaku Krebe! Tohleto z tebe zbylo?“

Jezdec se téměř rozhorleně obrátil a mrštil kopím po běžícím muži. To byla jeho odpověď.

Elrik útok nečekal. Pokusil se uhnout, ale rukojeť kopí ho udeřila do ramene. Těžce padl do prachu a upustil meč. Zašmátral po něm, ale viděl, jak jezdec tasil svůj a blíží se k bezbranné Ooně. Zvedl se na koleno a hodil dýkou. Čepel neomylně nalezla cíl, zabodla se mezi pláty jezdcova brnění na zádech. Vytasený meč padl k zemi.

Elrik dosáhl své zbraně, zvedl se na nohy a ke své hrůze spatřil, že se jezdec znovu tyčí nad Oonou, meč opět pozvednut. Rány v rameni si vůbec nevšímal.

„Alnaku?“

Elrik se znovu pokusil oslovit tu část, která zde z Alnaka Kreba zbyla, ale tentokrát neuspěl. Vzduch naplnil známý příšerný, nelidský chechot; kůň zafrkal a jeho kopyta hrábla po ženě, zatímco Elrik vyskočil na schod.

Stěží si uvědomoval, co dělá. Natáhl ruce po jezdci, vrhl se kupředu, uchopil jej zezadu za ramena a pokusil se ho stáhnout z koně. Jezdec zavrčel a podařilo se mu obrátit se. Elrik odrazil svištící ránu a strhl jej z koně. Společně padli do písku, kousek od místa, kde ležela Oona. Obrněná útočníkova ruka drtila Elrikovu paži s mečem, ale albínovi se podařilo levou rukou vytáhnout dýku a už by byl zaútočil na ty příšerné oči, kdyby se mu mužovy prsty nesevřely na hrdle.

„Nejdřív musíš zabít mě, než ublížíš jí!“ Elrikův obvykle melodický hlas přešel v záštiplné vrčení. Ale válečník se jen znovu zasmál a Alnakova podoba se mu vytratila z tváře.

Chvíli se tak potýkali, aniž by kdo z nich získal významnou převahu. Elrik slyšel svůj vlastní dech, chroptění obrněnce, ržání koně a Oonino lapání po dechu, jak se pokoušela vstát.

„Bojovníku Perly!“

To nebyl známý hlas. Nepatřil Ooně, ale nějaké jiné ženě; a byl to hlas nemalé autority.

„Bojovníku Perly! Těmhle poutníkům už nesmíš dál ubližovat!“

Válečník zachrčel, ale ženy si nevšímal. Jeho zuby chňaply po Elrikově hrdle. Pokusil se obrátit dýku proti albínovu srdci. Na rtech se mu objevila pěna a v koutcích úst bílé kapičky.

„Bojovníku Perly!“

Válečník najednou promluvil. Šeptal Elrikovi spiklenecky: „Neposlouchej ji. Mohu ti pomoci. Proč se k nám nepřipojíš a nenaučíš se prozkoumávat Velkou step? Každý lov je tak štědrý! Jsou tu melouny, chutnají jako nejjemnější třešně. Daruji ti nádherné šatstvo. Neposlouchej ji. Neposlouchej. Ano, jsem Alnac, tvůj přítel. Ano!“

Elrika bláznivé blábolení odpuzovalo ještě víc než strašlivý zjev toho tvora a jeho síla.

„Pomysli na všechnu tu moc. Oni se tě obávají. Obávají se i mě. Elriku. Já tě znám. Nebuďme soupeři. Společně uspějeme. Nejsem volný, ale ty můžeš cestovat za nás za oba. Nejsem svobodný, ale ty nikdy neponeseš zodpovědnost. Nejsem svobodný, Elriku, avšak ovládám spoustu otroků. Jsou tví. Nabízím ti nové bohatství a nové názory, nové cesty k naplnění všech tužeb. Bojím se tě a ty se bojíš mne. Tak se spojme, jeden s druhým. To je to jediné pouto, které vždy znamená vše. Oni o tobě sní, všichni. I já, který nesním. Jsi jediný nepřítel.“

„Bojovníku Perly!“

Válečník s leprózní pletí se s rachotem kostí, slonoviny želvoviny a perleti vymotal z Elrikova sevření. „Společně ji dokážeme porazit,“ zamumlal naléhavě. „Žádná moc nám neodolá. Obdařím tě svou krutostí!“

Elrikovi se z toho všeho obracel žaludek. Pomalu se zvedl a podíval se směrem, kterým již hleděla Oona, nyní sedící na schodu a mnoucí si končetiny, do kterých se jí pozvolna navracel život.

Stála tam žena, vyšší než Elrik, zahalena v závoji a kapuci. Hleděla na ně, pak se její pohled přesunul na muže, kterého nazývala Bojovníkem Perly. Zvedla velkou hůl, kterou držela v pravici, a udeřila s ní o zem.

„Bojovníku Perly! Musíš mě poslechnout!“

Bojovník Perly zuřil. „Já nechci!“ vrčel a bil se do krunýře na prsou. „Zlobíš mě, paní Vzdechů.“

„Tihle dva jsou moji hosté a pod mou ochranou. Jdi, Bojovníku Perly. Zabíjej si jinde. Zabíjej skutečné nepřátele Perly.“

„Nechci, abys mi rozkazovala!“ Byl rozmrzelý, vzteklý jako dítě. „Všichni jsou nepřátelé Perly. I ty, paní Vzdechů.“

„Ty jsi ale hlupák! Zmiz!“ S tím zvedla hůl a ukázala k obzoru za schodištěm, kde se rýsovaly mlhavé skály, táhnoucí se donekonečna.

Opakoval varovně: „Zlobíš mě, paní Vzdechů. Jsem Bojovník Perly. Mám sílu, kterou mi dává Pevnost.“ Obrátil se na Elrika jako na přítele. „Spoj se se mnou a hned tady na místě ji zabijeme. Pak budeme vládnout – ty ve své svobodě, já ve svém otroctví. Všemu tomuhle a mnoha dalším říším, které ani Zloději snů neznají. Buďme bezpečni navždy. Buď můj. Oddáme se sobě. Ano, ano, ano…“

Elrik se otřásl a obrátil se k Bojovníkovi Perly zády. Šel pomoci Ooně na nohy.

Oona už mohla hýbat všemi údy, ale ještě byla omámená. Ohlédl se vzhůru na schody, mizející ve výšce a dálce. Nebyl vidět ani jeden z tech, kdo široké schodiště zalidňovali.

Elrik si znepokojeně změřil nově příchozí. Měla šaty z různých odstínů modři, protkávané stříbrnými nitkami, lemované zlatem a tmavě zelenou barvou. Nesla se se zvláštní grácií a důstojností a sledovala Oonu a Elrika jaksi pobaveně. Bojovník Perly se mezitím vyhrabal na nohy a vzdorovitě přešlapoval na místě, střídavě pohlížel na paní Vzdechů a vysílal ohyzdný spiklenecký úsměv k Elrikovi.

„Kam se poděli všichni lidé ze schodiště?“ chtěl vědět Elrik.

„Jen se vrátili domů, můj pane,“ řekla paní Vzdechů. Hlas, kterým k němu promlouvala, byl vřelý a zvučný, avšak

nepozbyl autority, se kterou nařizovala Bojovníkovi Perly aby zastavil útok. „Jsem paní Vzdechů a vítám tě v této zemi."

„Děkujeme ti za zásah, má paní," promluvila poprvé Oona, i když s jistou dávkou podezíravosti. „Ty tady vládneš?"

„Jsem jen průvodce a navigátorka."

„Ale tady ten blázen se podrobil tvému příkazu." Oona vstala, třela si ruce a nohy a vztekle měřila pohledem Bojovníka Perly. Ten se šklebil, ale ihned přestal, když k němu obrátila pozornost i paní Vzdechů.

„Je to hlupák," řekla pohrdavě. „Chrání Perlu. Ale je tak mdlého rozumu, že nedokáže pochopit povahu svého úkolu ani to, kdo je přítel a kdo ne. Zmůže se jen na ta nejomezenější rozhodnutí, ubožáček. Ten, kdo ho určil, měl sám jen nepatrný pojem o tom, jaký má být takový válečník."

„Jsi zlá! Nepodrobím se!" Bojovník Perly se znovu zasmál svým charakteristickým smíchem. „Nikdy! Tak! *Tak!"*

„Zmiz!" vykřikla paní Vzdechů a znovu ukázala holí, oči jí nad závojem hněvivě plály. „S nimi nemáš co dělat."

„Umírání je nemoudré, paní," řekl Bojovník Perly a vzdorovitě pokrčil rameny. „Dej si pozor na svou vlastní zkaženost. Můžeme všechno zrušit, jestli tihle provedou svůj úmysl."

„Táhni, ty hovado hloupé!" Ukázala na koně. „A nech tady to kopí. Jsi necitelný hloupý šašek!"

„Mýlím se," zeptal se Elrik, „nebo ten chlap mluví řečí lotrů?"

„Možná ano," zabručela Oona. „Ale možná, že mluví poctivěji než ti, kdo by nás chtěli chránit."

„Může přijít cokoli a čemukoli se bude muset odolávat!" řekl Bojovník Perly temně, zatímco nasedal. Rozjel se ke svému kopí, ležícímu na místě, kam dopadlo, když jím hodil po Elrikovi. „Proto tady musíme být my!"

„Zmiz! Zmiz!“

Sklonil se v sedle a natahoval ruku po kopí.

„Ne,“ prohlásila pevně, jako by mluvila k hloupému děcku. „Řekla jsem ti, že si ho nevezmeš. Podívej, cos provedl, Bojovníku Perly! Na tyhle lidi už nesmíš zaútočit.“

„Tak teda žádné spojení. Ne teď! Ale tahle svoboda se brzy změní a vše se sejde dohromady!“ Napůl pomatený jezdec vyrazil další děsivý smích, zabodl koni ostruhy do slabin a tryskem vyrazil směrem, odkud přijel. „Budou pouta! Ach, ano!“

„Chápeš, co říká, paní Vzdechů?“ zeptal se zdvořile Elrik, když válečník zmizel.

„Něco z toho ano,“ odpověděla. Připadalo mu, že se pod závojem směje. „Nemůže za to, že má chorý mozek. Víš, v tomhle světě je málo válečníků. On je možná ten nejlepší.“

„Nejlepší?“

Oonina cynická otázka zůstala nezodpovězena. Paní Vzdechů vztáhla ruku, na níž zářily pastelově zbarvené klenoty, a pokývla na ně. „Jsem tu navigátorkou. Mohu vás zavést na vlídné ostrovy, kde spolu mohou být milenci šťastni navěky. Znám takové místo, je skryté a bezpečné. Mohu vás tam odvést?“

Elrik pohlédl na Oonu, aby zjistil, jestli ji nabídka paní Vzdechů zaujala. Na chvilinku zapomněl, proč tu vlastně jsou. Bylo by úžasné strávit krátkou idylku v Oonině společnosti.

„Tohle je Imador, ne, paní Vzdechů?“

„Je to místo, kterému Zloději snů říkají Imador, ano. My ho tím jménem nenazýváme.“ Vypadala, že se jí něco nelíbí.

„Jsme ti vděčni za pomoc v téhle záležitosti, má paní,“ řekl Elrik, kterému připadalo Oonino chování trochu strohé. Chtěl se omluvit za způsoby své společnice. „Jsem Elrik z Melniboné

a tohle je paní Oona z cechu Zlodějů snů. Víš, že hledáme Pevnost Perly?“

„Ano. Tahle cesta vede přímo k ní. Zavede vás do lesů. Ale nebude to nejlepší cesta. Povedu vás, jakoukoli cestou si budete přát.“ Její hlas přicházel poněkud z dálky, jako by byla ospalá. Působil zasněně a Elrik dospěl k přesvědčení, že se urazila.

„Jsme ti převelice zavázáni, paní Vzdechů, a moc si ceníme tvé rady. Co bys nám navrhovala?“

„Abyste si především zřídili vojsko, myslím. Pro svou vlastní bezpečnost. Pevnost Perly má mnoho opevnění. Jste chrabří, oba dva. Je několik cest k úspěchu. Na konci mnoha dalších cest číhá smrt. O tom ale jistě víte…“

„Kde si můžeme naverbovat vojsko?“ Elrik si nevšímal Oonina varovného pohledu. Připadala mu trochu umíněná a příliš podezíravá, pokud se týkalo téhle vznešené paní.

„Nedaleko odsud je oceán. V něm leží ostrov. Lidé na tom ostrově touží bojovat. Půjdou za každým, kdo jim slíbí nebezpečí. Navštívíte ho? Je tam moc pěkně. Nedobytné hradby zahrady a jídla, co hrdlo ráčí.“

„Tvá slova znějí velice rozumně,“ řekl Elrik. „Možná by stálo za to přerušit výpravu a najmout vojáky z ostrova. Také Bojovník Perly mi nabízel spojenectví. Pomohl by nám? Dá se na něj spolehnout?“

„V tom, co chcete udělat? Ano, myslím, že ano.“

„Ne, paní Vzdechů,“ promluvila náhle Oona důrazně. „Děkujeme ti za vedení. Doprovodíš nás k Bráně do Faladoru? Znáš ji?“

„Znám to, čemu říkáš Brána do Faladoru, děvče. A ať jsou vaše otázky nebo přání jakákoli, je na mně, abych je zodpověděla a vyplnila.“

„Jak se tahle země jmenuje u vás?“

„Nijak.“ Oonina otázka ji zjevně zmátla. „Žádné jméno není. Je to tohle místo. Je to tady. Ale mohu vás tudy provést.“

„Věřím ti, paní.“ Oonin hlas změkl. Vzala Elrika pod paži. „My téhle zemi říkáme také Země nové touhy. Ale nové touhy mohou klamat. Vymýšlíme si je, když jsou ty staré těžko dosažitelné, že?“

Elrik jí rozuměl. Připadal si jako blázen. „Chceš nás odvést z cesty, paní Vzdechů?“

„Ale ne.“ Žena v závoji zavrtěla hlavou. Ten pohyb v sobě nesl veškerou její grácii a zdálo se, že se jí Elrikova přímá otázka poněkud dotkla. „Když je cesta neschůdná, je občas lepší vytyčit si nový cíl.“

„Ale naše cesta není neschůdná, paní Vzdechů,“ řekla Oona. „Zatím ještě ne.“

„To je pravda.“ Paní Vzdechů malinko pokývala hlavou. „Nabízím vám jen pravdu. V každém ohledu.“

„Raději se podržíme toho, čím jsme si nejjistější,“ pokračovala Oona měkce, „a tobě velice děkujeme za pomoc.“

„Je na vás, jak si vyberete, paní Oono. Pojďte.“ Žena se obrátila, šaty na ní zavlály jako ve vichřici, a vedla je od schodiště na místo, kde se země svažovala. Když přišli blíž, spatřili říčku. U břehu byl přivázaný člun. Měl zakřivenou příď z pozlaceného dřeva, ne nepodobnou konci Ooniny hole, a jeho boky byly pokryty tenkou vrstvou zlata, bronzu a stříbra. Zábradlí a stožár byly z mosazi a plachta, která se modrala stříbrnými nitkami, stejně jako šaty paní Vzdechů, byla svinuta pod ráhnem. Nebylo vidět žádnou posádku. Paní Vzdechů ukázala berlou. „Zde je loď, pomocí níž najdete bránu, kterou hledáte. Jsem povolána, paní Oono a princi Elriku, abych vás chránila. Neobávejte se mě.“

„Milá paní, my se tě nebojíme," řekla Oona upřímně, laskavým hlasem. Elrik byl jejím chováním zmaten, ale uznával, že se v dané situaci orientuje zřejmě lépe než on.

„Co to znamená?" zabručel Elrik, když paní Vzdechů sestupovala k lodi.

„Myslím, že to znamená, že už jsme blízko Pevnosti Perly," řekla Oona. „Pokusila se nám pomoci, ale není si moc jistá, jak nejlépe na to jít."

„Ty jí věříš?"

„Věříme-li sami sobě, pak myslím můžeme věřit i jí. Musíme vědět, na co se jí ptát."

„Věřím ti, Oono, že jí mám věřit," zasmál se Elrik.

Na vytrvalé naléhání paní Vzdechů vyšplhali do krásné lodě, která se slabě kolébala na temných vodách. Ty vody Elrikovi připadaly jako uměle vytvořený kanál, přímý a hluboký. V širokém oblouku míli nebo dvě od nich mizel v dálce. Albín se podíval nahoru; stále nevěděl, zda hledí na podivnou oblohu nebo na strop obrovské jeskyně. Viděl jen schody, táhnoucí se v dálce, a znovu zauvažoval, copak se stalo s jejich obyvateli poté, co prchli při útoku Bojovníka Perly.

Paní Vzdechů se chopila velkého kormidla. Jediným pohybem navedla plavidlo do středu vodní cesty. Krajina kolem se téměř okamžitě vyrovnala, takže bylo vidět šedivou poušť, táhnoucí se do všech stran, zatímco vepředu byla zeleň listoví a rýsující se kopce. Světlo Elrikovi připomínalo zářijový večer. Téměř cítil vůni růží raného podzimu, žloutnoucí stromy a ovocné zahrady Imrryru. Seděl usazen na přídi s Oonou po boku, opřenou o jeho rameno, vzdychal radostí a těšil se z klidné chvíle. „Má-li být zbytek naší cesty takový, rád tě doprovodím i na dalších výpravách, paní Oono."

I Oona byla dobře naložena. „Ano. Pak bude celý svět toužit po tom, stát se Zloději snů."

Loď proplula zatáčkou kanálu. Poplašilo je, když na obou březích spatřili postavy Byli to smutní, tiší lidé, odění v bíložlutém šatu, a hleděli na loď s očima plnýma slz, jako by byli svědky pohřbu. Elrik věděl jistě, že nepláčou pro něj ani pro Oonu. Zavolal na ně, ale zřejmě ho neslyšeli. Ve chvilce kolem nich propluli a loď se teď plavila mezi lehce se zvedajícími terasami s vinicemi, fíkovníky a mandloněmi. Vzduch sládl zrající úrodou. Jednou kolem proběhl tvoreček podobný lišce a po několika skocích zahnul do křovin. O chvíli později uviděli nahé muže tmavé pleti, jak se vkleče na všech čtyřech pídí po kořisti, až je to také přestalo bavit a zmizeli v podrostu. Kanál se začínal více a více kroutit a paní Vzdechů byla nucena opírat se do kormidla plnou vahou, aby udržela loď v kursu.

„Proč je kanál takto postaven?" zeptal se jí Elrik, když se ocitli znovu na přímějším úseku vody.

„To, co bylo nad námi, je nyní vepředu, a co bylo dole, je vzadu," odpověděla. „To je podstata všeho kolem. Já jsem navigátorka, a tak to vím. Ale vepředu, tam, kde šero, se řeka narovnává. Je to tak zařízeno pro lepší porozumění, myslím."

Její slova byla téměř tak zmatená jako slova Bojovníka Perly a Elrik se pokusil dobrat se jejich smyslu dalšími otázkami. „Pro lepší porozumění čemu, paní Vzdechů?"

„Jejich podstaty – její podstaty – tomu, s čím se musíte setkat – ach, podívejte!"

Řeka se rychle rozlévala v jezero. Na březích teď rostl rákos a po obloze létaly stříbrné volavky.

„Odsud již není daleko k ostrovu, o kterém jsem mluvila," řekla paní Vzdechů. „Mám o vás strach."

„Ne," odpověděla Oona vlídně, ale rozhodně. „Naveď loď přes jezero k Bráně do Faladoru. Děkuji ti."

„Ty díky jsou…" Paní Vzdechů zavrtěla hlavou. „Nenechám vás zemřít."

„Nezemřeme. Jsme tu, abychom ji zachránili."

„Ona se bojí."

„To víme."

„I ti druzí řekli, že ji zachrání. Ale udělali z ní… Zničili ji a je v pasti…"

„My to víme," řekla Oona a položila paní Vzdechů ruku na rameno, aby ji uklidnila, zatímco žena v kápi naváděla loď na otevřené jezero.

Elrik řekl: „Mluvíte o Svaté dívce a Dobrodruzích Čarodějích? Co ji věznì, paní Vzdechů? Jak ji můžeme osvobodit? Jak ji přivést zpět k otci a jejímu lidu?"

„Ach, to je klam!" Paní Vzdechů téměř vykřikla a ukázala na hladinu, do míst, odkud přímo k nim plavalo jakési dítě. Kůže toho chlapce však byla z kovu, ze zářícího stříbra, a jeho stříbrné oči žadonily o pomoc. Pak se dítě ušklíblo, sáhlo si ke krku, sundalo z něj hlavu a zmizelo. „Blížíme se Bráně do Faladoru," poznamenala Oona ponuře.

„Ti, kdo by ji chtěli vlastnit, ji také stráží," řekla paní Vzdechů najednou. „Ale ona jim nepatří."

„Já vím," odvětila Oona. Očima fixovala to, co leželo před nimi. Po jezeře se válela mlha. Podobala se nejjemnějšímu oparu, který se formuje na vodě za podzimních rán. Vládla tam atmosféra klidu, které nedůvěřovala. Elrik se ohlédl na paní Vzdechů, ale navigátorčiny oči byly bezvýrazné a neposkytovaly žádné vodítko k tomu, jaká nebezpečí je možno zanedlouho čekat.

Loď se maličko stočila a v mlze se začala objevovat země. Elrik zahlédl vzrostlé stromy, tyčící se nad shlukem skal. Stály

tam vysoké sloupy vápence; lehce se leskly v tlumeném příjemném světle. Viděl travnaté pahorky a pod nimi malé zátoky. Napadlo ho, zda je paní Vzdechů nakonec přece jen nezavezla na ostrov, o kterém se zmiňovala. Už se chystal se jí na to zeptat, když tu uviděl něco, co se ukázalo být masivními dveřmi z otesaného kamene, zdobenými složitými mozaikami, které nesly punc dlouhověkosti.

„Brána do Faladoru," řekla paní Vzdechů beze špetky znepokojení.

Pak se brána otevřela a vyrazil z ní děsivý vichr, který jim rval vlasy a šaty, drásal kůži, vřískal a kvílel jim do uší. Loď se zakolébala a Elrik měl obavy, že se převrhne. Běžel na záď, aby pomohl paní Vzdechů s kormidlem. Závoj jí přitom sklouzl z hlavy. Nebyla to už mladá žena. Měla však rysy až podivuhodně podobné dívence, kterou nechali v Bronzovém stanu, Svaté dívce kmene Bauradiů. Elrik přebral kormidlo, zatímco si paní Vzdechů závoj upravovala, a uvědomil si, že nikdy nepadla ani zmínka o Varadiině matce.

Oona spouštěla plachtu. První nápor větru ustal. Postupně se přibližovali k temné, podivně vonící bráně, která se před nimi otevřela.

Objevili se v ní tři koně. Kopyty bili do vzduchu. Švihali ocasy. Pak se dali do trysku po vodě směrem k lodi. Minuli ji a zmizeli v mlze. Ani jedno zvíře nemělo hlavu.

Teď se Elrika zmocnil strach. Ale byl to přirozený strach a ve chvilce nabyl opět sebekontroly. Věděl, že ať se země, do které vstoupí, jmenuje jakkoli, vládne v ní Chaos.

Když loď vplouvala pod otesanou skálu a do sluje za ní, vzpomněl si, že zde neovládá žádnou ze svých známých kouzelných formulí a čar; nikdo ze spojenců, ani jeho patron Kníže Pekel mu nemůže pomoci. Má k dispozici jen své

zkušenosti, odvahu a svou obvyklou vnímavost. V tu chvíli zapochyboval, jestli to bude stačit.

V.

Smutek královny, která nemůže vládnout

Mohutný blok obsidiánu se najednou začal tavit. Masa skelné zeleně se roztékala do vody, která syčela, čpěla a zvedala se z ní oblaka páry. Jak se závoj páry postupně trhal, objevila se jejich pohledům další řeka. Protékala úzkým korytem hlubokého kaňonu a zdála se být přirozeného původu. Elrik, který se nyní snažil všechno si zdůvodňovat, uvažoval, zda to není táž řeka, kterou přecházeli po mostě, na němž se utkal s Bojovníkem Perly.

Bárka, která zprvu působila tak robustně, se najednou ukázala být křehká. Vlny, jež se s burácením nezadržitelně hnaly kupředu, jí zmítaly tak, až si Elrik pomyslel, že nakonec jistě dosáhnou samého nitra světa.

Oona a Elrik stáli s paní Vzdechů na přídi u kormidla a pomáhali jí udržovat co nejstálejší kurs. Pak najednou řeka bez varování končila, přehoupli se přes vodopád a než si to stačili uvědomit, přistáli těžce dole v klidnější vodě. Bárka přesto tančila po hladině jako drobek chleba ve strouze a nad hlavou se jim klenula podivná obloha barvy zašlého cínu. Nad palmami, jejichž listy ze všeho nejvíce připomínaly zelenou

pokožku, vystavenou slunci, které nikdy nevyjde, létali temní kožnatí tvorové a dorozumívali se mezi sebou bezútěšnými výkřiky. Silně to tam páchlo hnilobou a bylo slyšet jen neustávající šplouchání a vzdálené burácení vody, narušené občasnými výkřiky létajících kreatur nad skalami a okolním porostem.

Bylo teplo, ale Elrik se zachvěl. Oona si zvedla límec kabátce a dokonce i paní Vzdechů se úžeji zahalila do pláště.

„Znáš tuto zemi, paní Oono?“ chtěl věděl Elrik. „Vím, že už jsi tuhle říši navštívila, ale zdáš se být stejně překvapená jako já.“

„Pokaždé vypadá jinak. Taková je povaha téhle říše. Snad by nám paní Vzdechů mohla povědět více.“ A Oona se zdvořile obrátila k navigátorce.

Paní Vzdechů si upravila závoje. Zřejmě jí nebylo po chuti, že Elrik spatřil její tvář. „Já jsem královna téhle země,“ řekla beze stopy hrdosti nebo jakéhokoli jiného citu.

„Máš tu nějaké poddané, kteří by nám mohli pomoci?“

„Jsem královna, ale nemám nad tou zemí žádnou moc, jen mě chrání. Tohle je místo, kterému říkáte Falador.“

„A je to říše bláznovství?“

„Brání se tím.“

„Zadržují to, co by chtělo ven,“ řekla Oona jakoby pro sebe. „Bojíš se těch, kdo chrání Falador, paní Vzdechů?“

„Teď jsem královna Vzdechů.“ Narovnala hrdě své půvabné tělo, ale zda to bylo myšleno žertem nebo vážně, Elrik nepoznal. „Jsem chráněna. Vy ne. Ani já vás tady neuchráním.“

Bárka pomalu plula dál po proudu. Sliz na skalách se proměňoval a pohyboval jako živý a ve vodě se objevovaly stíny které Elrika znepokojovaly. Byl by vytasil meč, kdyby mu to nepřipadalo nevychované.

„Čeho bychom se tu měli obávat?“ zeptal se královny.

Teď pluli pod velkým výběžkem skály, na níž stál muž na koni. Byl to Bojovník Perly a shlížel na ně se starou známou směsicí úsměšků a tuposti. Zvedl dlouhou hůl, na níž měl upevněn špičatý zkroucený roh jakéhosi zvířete.

Královna Vzdechů mu zahrozila. „Bojovník Perly tohle nesmí! Bojovník Perly musí poslouchat, i tady!“

Válečník vyrazil svůj příšerný chechot a obrátil koně. Ve chvilce zmizel.

„Zaútočí na nás?“ zeptala se Oona královny.

Královna Vzdechů byla plně zaměstnána kormidlem. Obratně navedla loď do menšího proudu, který se z řeky odděloval. Možná se tím snažila vyhnout konfliktu. „Má to zakázáno,“ řekla. „Ach!“

Voda nabrala rubínovou barvu a břehy tvořil lesknoucí se hnědý mech, pomalu obrůstající skálu. Elrik byl přesvědčen, že zahlédl jakési staré tváře, zírající na ně ze břehů a z útesů, ale necítil se ohrožen. Rudá tekutina vypadala jako víno a sladce opojně voněla. Zná královna Vzdechů všechna tajná a skrytá místa tohoto světa a vede je právě tudy proto, aby se vyhnuli nebezpečím?

„Zde má moc můj přítel Edif,“ řekla jim. „Je to vládce, jehož hlavním koníčkem je básnictví. Bude i nadále? To nevím.“

Rychle si zvykli na zvláštní způsob jejího vyjadřování a rozuměli mu již snáz, i když neměli tušení, kdo může být Edif. Proplouvali jeho zemí dál, až se najednou na obou březích v písku pouště objevily palmy, jako kdyby se blížili k oáze. Avšak žádná oáza se neobjevovala.

Obloha se brzy znovu změnila do červenohněda a kolem vyrostly skalní stěny. Ve vzduchu se vznášela jakási mdlá a skličující vůně. Elrikovi připomněla některé předpokoje v paláci: parfémy, kdysi sladké, avšak nyní vyčichlé. Jídlo, nad

nímž by se dřív sbíhaly sliny, nyní okoralé a zkažené. Květiny, které již nerostly, ale připomínaly člověku smrt.

Ve skalních stěnách po obou stranách se nyní objevovaly velké rozeklané dutiny, v nichž se valila a odrážela voda. Královna Vzdechů tím byla zřejmě znepokojena a vedla bárku pečlivě středem řeky. Elrik zpozoroval, jak se v jeskyních něco hýbe, nad vodou i pod ní. Viděl klapající rudá ústa a bledé strnulé oči. Připomínalo to tvory zrozené Chaosem.

Převelice zatoužil po svém kouzelném meči, po svém ochránci knížeti Pekel a po svých zaříkadlech a kouzlech.

Albína celkem ani nepřekvapilo, když se nakonec z jedné z jeskyní ozval hlas.

„Jsem Balis Jamon, Krvavý pán, a přeju si pár ledvinek."

„Jen tudy proplouváme!" zvolala v odpověď královna Vzdechů. „Nejsem tvoje potrava a nikdy nebudu!"

„Jejich ledvinky! Jejich!" požadoval hlas neústupně. „Tak dlouho už jsem neměl pořádnou baštu. Pár ledvinek! Pár ledvinek!"

Elrik vytasil meč a dýku. Oona jakbysmet.

„Moje nedostaneš, pane," zvolal albín.

„Ani moje ne," přidala se Oona a pátrala, odkud ten hlas vychází. Nevěděli jistě, která jeskyně labužníka skrývá.

„Jsem Balis Jamon, Krvavý pán. Jste na mém území a zaplatíte daň. Dvě ledvinky!"

„Vezmu si místo toho tvoje!" zavolal Elrik vzdorovitě.

„Táák?"

V nejvzdálenější jeskyni se začalo něco hýbat, voda se pěnila chvíli ven a chvíli dovnitř, pak z ní cosi vyplavalo a vrhlo se do středu řeky. Obtloustlá obluda s tělem ověnčeným nahnilými rostlinami a květy, se zvednutým rohatým rypákem, aby na ně viděla malýma černýma očkama. Tesáky v rypáku byly ulámané, žluté a černé a netvor si je olizoval

rudým jazykem, přičemž mu z tlamy odpadávaly do vody kousky zetlelého masa. Jednu velkou tlapu si držel na hrudi a když ji spustil, ukázala se na místě, kde mělo být srdce, temná zející díra.

„Jsem Balis Jamon, Krvavý pán. Koukejte, co musím doplnit, abych mohl žít! Mějte soucit, tvorečkové. Ledvinku nebo dvě a nechám vás jít. Já tu mám díru, ale vy jste celí. Musíte se se mnou spravedlivě rozdělit."

„Tohle je má jediná spravedlnost pro tebe, Balisi," řekl Elrik a zamával mečem, který i jemu samotnému připadal nicotný.

„Nikdy nebudeš celý, Balisi Jamone!" vykřikla královna Vzdechů. „Nikdy, pokud nebudeš mít více slitování!"

„No tak dobře! Jedna mi bude stačit!" Tlapa se začala natahovat k Elrikovi. Ten po ní sekl, ale minul, sekl znovu a cítil, jak meč zasáhl stvůru na zádech, avšak nezanechal téměř žádnou stopu. Tlapa hrábla po meči. Elrik stačil uhnout. Balis Jamon se směsicí zklamání a sebelítosti zavrčel a natáhl se oběma prackami po albínovi.

„Zadrž! Tady je ta tvá ledvinka!" Oona pozvedla předmět, z nějž odkapávala jakási tekutina. „Tady to máš, Balisi Jamone. Teď nás nech jet. Jsme spolu vyřízeni."

„Vyřízeni." Obrátil se, zjevně upokojen, opatrně sebral věc, kterou mu podávala, a zastrčil si ji do díry ve hrudi. „Dobrá. Jeďte!" A klidně se vracel zpět do své jeskyně. Jeho čest i hlad byly uspokojeny.

Elrik byl vděčný za záchranu života, ale vůbec ničemu nerozuměl. „Cos mu to dala, paní Oono?"

Zasmála se. „Velkou fazoli. Ze zásob, které mi ještě zbyly v mošně. Podobala se ledvině, zvlášť, když jsem ji namočila do vody. A pochybovala jsem, že ten rozdíl pozná. Vypadal jako pěkný primitiv."

Oči královny Vzdechů se upíraly nahoru, i když vedla plavidlo kolem jeskyní a rozšiřujícího se proudu. Buvoli na březích, kteří pili z řeky, zvedali hlavy a s opatrnou zvědavostí si je měřili.

Elrik sledoval navigátorčin pohled, ale viděl jen stále stejnou oblohu barvy duhy. Zastrčil meč do pochvy. „Tihle tvorové Chaosu se zdají být dost jednoduší. V mnoha směrech hloupější než jiní, se kterými jsem se setkal."

„Ano." Pro Oonu to nebylo nic nového. „Může být. Možná…"

Loď se najednou zvedla a Elrik si na chviličku pomyslel, že se snad Balis vrátil, aby se jim pomstil za to, že ho oklamali. Ale ukázalo se, že se ocitli na vrcholu mohutné vlny. Hladina vody mezi slizkými skalními zdmi rychle stoupala a na okrajích útesů se objevily postavy. Byly roztodivně zkroucené a nepravděpodobně veliké. Elrikovi to trochu připomnělo chudáky z Nadsokoru, neboť i ti byli oblečeni v hadrech a vykazovali známky sebezmrzačení, chorob, zranění a zanedbanosti. Otrhanci na útesech byli špinaví. Lačně hleděli na loďku a olizovali si pysky.

Teď si Elrik víc než kdy předtím přál, aby měl po ruce Nositele bouří. Kouzelný meč a trocha pomoci ze strany duchů by tuhle chátru zahnaly v hrůze na útěk. Ale měl jen zbraně, které ukořistil Dobrodruhům Čarodějům. Musel se spolehnout na ně, na spojenectví s Oonou a na jejich přirozeně se doplňující bojové umění. Loď se rozechvěla a vlna odešla tak náhle, jak se objevila. Vynesla je však na souš, na samý vrchol útesu. Ze všech stran je obklopovala ta znetvořená horda, supící, chrochtající a větřící kořist.

Elrik neztrácel čas vyjednáváním, místo toho ihned seskočil z přídě a sekl po prvních dvou kreaturách, které se po něm natahovaly. Meč, stále ostrý, jim odťal hlavy. Elrik stál nad

jejich těly a šklebil se jako vlk, jímž ho ostatně nezřídka spolubojovníci nazývali. „Chci vás dostat všechny," zvolal. Použil bravurní kousek, který se naučil od pirátů z Vilimirianských soutěsek. Opět se vrhl dopředu, vyrazil a zasáhl dalšího tvora Chaosu do hrudi. „Musím vás zabít všechny, než budu spokojen!"

To nečekali. Začali šoupat nohama. Pokukovali po sobě. Obraceli zbraně v rukou, popotahovali si hadry a škubali rukama a nohama.

Oona se objevila Elrikovi po boku. „Chci na tom mít svůj podíl," zvolala. „Nech mi jich pár, Elriku." Pak vyrazila kupředu a skolila tvora s opičí tváří, který vláčel skvostnou sekyru, nádhernou ruční práci, zcela jistě ukradenou některé oběti.

Královna Vzdechů zezadu zavolala: „Nezaútočili na vás. Jen hrozili. Opravdu je to nutné?"

„Je to naše jediná šance, královno Vzdechů!" odpověděl Elrik přes rameno a naznačil útok na další dva napůl lidské tvory.

„Ne! Ne! To není žádné hrdinství. Co může strážce dělat, když už víc není hrdinou?"

Tomu nerozuměla již ani Oona a když se na ni Elrik tázavě podíval, zavrtěla hlavou.

Lůza se teď začínala osmělovat a shlukovala se. Rypáky větřily. Jazyky olizovaly sliny z ochablých úst. Dychtivé oplzlé oči podlité krví a hnisem záštiplně pošilhávaly.

Pak se trhani začali přibližovat a Elrik cítil, jak se jeho meč zadrhl, neboť se ztupil na prvních dvou tvorech. Avšak krk stále ještě dokázal přetnout. Zlostně hledící hlava upadla, ruce po něm chňaply. Drželi se s Oonou zády k sobě a pohybovali se společně, takže byli z jedné strany chráněni lodí, které se ta sběř zřejmě bála dotknout. Královna Vzdechů ztrápeně při té

podívané plakala, ale nad tvory Chaosu neměla žádnou moc. „Ne! Ne! To jí ve spánku nepomůže! Ne! Ne! Ona je potřebuje, já to vím!“

V té chvíli Elrik uslyšel zvuk kopyt a nad hlavami svírajícího se kruhu přišer spatřil bílé brnění Bojovníka Perly.

„To jsou jeho tvorové!“ zamumlal. „Tohle je jeho vlastní vojsko, chce se nám pomstít!“

„Ne!“ Hlas královny Vzdechů zněl nyní jakoby zdálky. „Nic nechápeš! To je tvoje vojsko. Budou ti věrní. Ano.“

Elrikovi se při těch slovech náhle rozbřesklo. Že by královna Vzdechů také nebyla ve skutečnosti člověk? Jsou snad všichni tito tvorové pouhé převtělení, maskující se za lidi? Vysvětlovalo by to jejich podivnou mysl, zvláštní logiku, nezvyklý slovník.

Ale na přemýšlení nebyl čas, kreatury je nyní s Oonou zle tlačily, takže jen stěží dokázali odrážet jejich meče. Krev prýštila, lepkavá a smrdutá, stříkala a stékala po zbraních i po rukou. Elrikovi se zvedal žaludek, měl pocit, že ho ten puch přemůže dřív než zbraně oblud.

Bylo jasné, že té chátře neodolají. Elrik pocítil hořkost, když si uvědomil, jak blízko se dostali k cíli cesty, a to všechno jen proto, aby byli zničeni nejubožejšími z tvorů Chaosu.

Pak mu k nohám klesla další těla a on si uvědomil, že nepadla jeho rukou. I Oonu tenhle vývoj situace překvapil.

Vzhlédli. Nechápali, co se to stalo.

Bojovník Perly si prosekával cestu chátrou, kosil ji svým provizorním kopím, řezal nožem, chechtal se a jásal nad každým životem, který zmařil. Strašlivé oči mu zářily jakýmsi potěšením a dokonce i jeho kůň srážel dav kopyty a chňapal po něm zuby.

„To je to pravé!“ Královna Vzdechů zatleskala. „Tak je to správné. To ti zajistí čest!“

Chátra, postupně zatlačována Bojovníkem Perly a Elrikem s Oonou, kteří se znova pustili do útoku, začínala ochabovat.

Brzy se celý strašlivý dav stáhl ke kraji útesu a vzápětí raději naskákal do propasti, než by se podstoupil smrt kostěným kopím nebo stříbrným mečem Bojovníka Perly.

Smál se, když vháněl zbytky davu do záhuby. Vysmíval se jim. Nadával jim do zbabělců a bláznů. „Odporné kreatury. Odporné! Odporné! Táhněte! Zhyňte! Táhněte! Táhněte! Táhněte! Jste vyhnáni. Vyhnáni odsud! Ano!“

Elrik a Oona se opřeli o loď a snažili se popadnout dech.

„Jsme ti moc vděčni, Bojovníku Perly,“ řekl albín, „když se jezdec v brnění přiblížil. Zachránil jsi nám život.“

„Ano,“ přikývl vážně Bojovník Perly s neobyčejně zamyšleným výrazem. „Je to tak. Teď si budeme rovni. Pak poznáme pravdu. Já nejsem svobodný jako ty. Věříš tomu?“ Jeho poslední otázka byla učena Ooně.

Přikývla. „Věřím, Bojovníku Perly. Já jsem taky ráda, žes nám pomohl.“

„Já jsem ten, kdo ochraňuje. To se musí udělat. Pokračujete v cestě? Byl jsem váš přítel.“

Oona se ohlédla na královnu Vzdechů, která rozhodně kývala hlavou a vzpínala ruce jakoby v děkovném gestu.

„Zde nejsem váš nepřítel,“ řekl Bojovník Perly, jako by poučoval nějaké prosťáčky. „Kdybych byl celý, byla by z nás skvělá trojice! Ano! Vy to víte! Nemám nic svého. Ta slova jsou její, víte. Myslím.“

A s tímhle značně záhadným prohlášením obrátil koně a odjel neznámo kam po travou zarostlé vápencové skále.

„Příliš mnoho obránců, málo ochránců.“ Oonina slova zněla stejně tajemně jako předchozí Bojovníkova. Než se mohl Elrik dovtípit, co chtěla říci, obrátila se zpět ke královně

Vzdechů. „Má paní? Tys nám povolala Bojovníka Perly na pomoc?“

„Myslím, že ho povolala.“ Královna Vzdechů vypadala jako v transu. Bylo podivné slyšet, jak o sobě mluví ve třetí osobě. Elrik by rád věděl, zda je to zde běžné, a znovu ho napadlo, že možná lidé téhle říše lidmi ani nejsou, jen na sebe vzali lidskou podobu.

Nyní uvázli vysoko nad řekou. Elrik se přiblížil k okraji propasti a pohlédl dolů. Viděl jen pár těl, která se zachytila na skalách, a pak další, která unášel proud. Byl rád, že se jejich loď nemusí prodírat vodou mezi tolika mrtvolami.

„Jak se dostaneme dál?“ zeptal se Oony. Přepadla ho vidina: spatřil sebe sama a ji v Bronzovém stanu, dítě mezi nimi. Všichni umírali. Pocítil naléhavou potřebu drogy, jako by se opět hlásila o slovo a připomínala mu jeho závislost. Vzpomněl si na Anigha v Quarzhasaatu a na Cymoril, svou snoubenku, čekající v Imrryru. Udělal správně, když nechal Yyrkoona vládnout místo sebe? Každičké z učiněných rozhodnutí se nyní jevilo jako bláznovství. Jeho sebevědomí, nikdy zvlášť vysoké, kleslo teď nízko jako nikdy dřív. Nedostatek předvídavosti, neúspěchy, hloupost, všechno mu připomínalo, že je nejen fyzicky nedostatečný, ale že postrádá i prostý zdravý rozum.

„To je v povaze hrdiny,“ řekla královna Vzdechů bez souvislosti. Pak se na ně podívala mateřskýma, laskavýma očima. „Jste v bezpečí!“

„Myslím, že se děje něco důležitého,“ řekla Oona. „Cítím to. Ty ne?“

„Ano. Hrozí nějaké nebezpečí ve světě, který jsme opustili?“

„Snad ano. Královno Vzdechů, jsme daleko od Brány do Bezejmenné země? Jak budeme pokračovat dál?“

„Za pomoci můřích ořů," řekla. „Voda zde vždycky stoupá a já mám ty můry. Musíme na ně jen počkat. Už jsou na cestě." Mluvila věcným tónem. „Tenhleten dav mohl být váš. Teď už ne. Ale já nedokážu předvídat. Každá nová past je pro mě záhadou, stejně jako pro vás. Umím navádět, jako navádíš ty To máme společné, víš."

Na obzoru se začala mihotat a lesknout duhová světélka, podobná polární záři. Královna Vzdechů si oddechla, když bleskotání spatřila. Byla spokojena.

„Dobře. Dobře. Ne pozdě! Jsou jen jiní."

Světla nyní naplňovala celou oblohu. Když se přiblížila, zjistil Elrik, že je vyzařují velká průsvitná křídla, nesoucí štíhlá těla tvorů, jež připomínali spíše obrovské motýly než můry. Tvorové začali bez váhání klesat, až byli všichni tři cestovatelé i jejich loď obklopeni jemnými křídly.

„Do lodi!" zvolala královna Vzdechů. „Spěšně. Poletíme."

Rychle ji poslechli a bárka se okamžitě vznesla do vzduchu, nesena na zádech velkých můr, které chvíli letěly podél kaňonu a pak se spustily dolů do propasti.

„Dívala jsem se, ale není tam nic," řekla královna Vzdechů Elrikovi a Ooně jakoby na vysvětlenou. „Teď můžeme pokračovat."

Tvorové spustili překvapivě šikovně bárku na řeku a vraceli se zpět kaňonem. Než zmizeli, naplnili na okamžik bezútěšné místo zářivým pestrobarevným světlem. Elrik se poškrábal na čele. „Tohle je opravdová Země bláznovství," řekl. „Myslím ale, že jsem to já, kdo je tu šílený, paní Oono."

„Ztrácíš sebedůvěru, princi Elriku," odvětila pevně. „To je velká léčka téhle země. Začínáš si myslet, že ne všechno kolem, ale ty sám jsi blázen. Už jsme své duševní zdraví ve Faladoru prověřili. Nezoufej. Nebude to dlouho trvat a dosáhneme poslední brány."

„A co bude tam?“ zeptal se hořce. „Nějaký vznešený rozum?“ Cítil se jaksi podivně vyčerpán. Fyzicky byl stále schopen pokračovat, ale myslí a duchem se ocitl na dně.

„Nedokážu předvídat, co objevíme v Bezejmenné zemi,“ řekla. „Zloději snů mají malý vliv na to, co se děje za sedmou bránou.“

„Všiml jsem si, jak velký vliv máš tady!“ Ale nechtěl se jí dotknout. Usmál se, aby dal najevo, že žertoval.

Zepředu uslyšeli vytí, tak bolestné, že si dokonce i královna Vzdechů zakryla uši. Znělo jako šílený štěkot nějakého obrovského psa, odráželo se ozvěnou v rokli, až hrozilo, že se z jejích zdí začnou valit kameny. Jak je proud nesl záhybem řeky, spatřili tam stát bestii, gigantickou huňatou šelmu, podobající se vlku, s hlavou zvednutou v dalším zavytí. Voda se jí řítila kolem mohutných pracek a pěnila jí kolem těla. Zvíře k nim obrátilo pohled a v tu chvíli zmizelo. Slyšeli už jen ozvěnu zběsilého vytí. Proud se zrychlil. Královna Vzdechů pustila kormidlo a zakryla si uši. Loď se stočila po proudu a odrazila se od skály. Královna se ani nepokusila převzít nad ní opět kontrolu. Elrik kormidlo chytil, ale přestože nasadil všechnu sílu, nic s lodí nepořídil. Nakonec to vzdal i on.

Řeka ubíhala dál a dál, tekla strží, která se stále prohlubovala, takže zanedlouho zavládla téměř úplná tma. Viděli tváře, které se na ně šklebily. Cítili ruce, které se po nich natahovaly. Elrik si začínal myslet, že každá smrtelná bytost, která kdy zemřela, je teď tady, aby ho děsila. V temné skále spatřil několikrát svůj vlastní obličej i tvář Cymoril a Yyrkoona. Sledoval, jak se odehrávají staré bitvy. A navštívily ho známé mučivé pocity. Cítil ztrátu všeho, co kdy miloval, zoufalství ze smrti a bezbřehé osamění. Brzy se i jeho hlas přidal ke všeobecnému nářku. Vyl stejně hlasitě jako ten obrovitý pes, dokud s ním Oona nezatřásla, nezakřičela na něj

a nepřivedla ho zpět k rozumu z hlubin šílenství, které se ho pokoušelo zmocnit.

„Elriku! Poslední brána! Už jsme skoro tam! Seber se, princi z Melniboné. Až dosud jsi byl odvážný a vynalézavý. Tohle od tebe bude žádat daleko víc a ty musíš být připravený!“

Elrik se dal náhle do smíchu. Smál se nad svým osudem, nad osudem Svatého dítěte, nad Anighovým osudem a nad osudem Oony. Smál se, když si vzpomenul na Cymoril, která ho čeká na Dračím ostrově a ani neví, zda žije nebo je mrtev, zda je svobodný či v otroctví.

Když na něj Oona znovu, tentokrát již zoufale, zakřičela, vysmál se jí do obličeje.

„Elriku! Všechny nás zradíš!“

Přestal se smát. Řekl tiše a téměř triumfálně: „Ano, paní, to je pravda. Všechny vás zradím. Neslyšela jsi? Můj osud je zrazovat!“

„Mě nezradíš, pane!“ Vlepila mu políček. Štípla ho. Nakopla. „Mě nezradíš a Svaté dítě taky ne!“

Ucítil silnou bolest, ne z jejích ran, ale z hlubin své vlastní mysli. Vykřikl a pak se rozvzlykal. „Ach, Oono. Co se mi to stalo?“

„To je zkrátka Falador,“ řekla prostě. „Už jsi v pořádku, princi Elriku?“

Tváře ze skal na něj stále promlouvaly. Vzduch byl pořád plný všeho, čeho se bál, všeho, co ze sebe nejvíc nenáviděl.

Třásl se. Nedokázal jí pohlédnout do očí. Uvědomil si, že pláče. „Jsem Elrik, poslední z královského rodu v Melniboné,“ vzlykl. „Poznal jsem už hrůzu a přivolával jsem knížete Pekel. Tak proč se teď bojím?“

Neodpověděla a on od ní žádnou odpověď nečekal.

Loď se houpala, otáčela, zvedala a klesala.

Najednou se uklidnil. V upřímné náklonnosti sevřel Ooně ruku.

„Myslím, že už je to v pořádku," řekl.

„Tamhle je ta brána," promluvila za nimi královna Vzdechů. Už zase svírala kormidlo a druhou rukou ukazovala dopředu.

„To je země, které říkáte Bezejmenná," řekla. Teď mluvila jasně, ne tak tajemně jako po celou dobu. „Tam najdete Pevnost Perly Ona vás nemůže přivítat."

„Kdo?" chtěl vědět Elrik. Voda byla již opět klidná. Pluli pomalu k velkému alabastrovému podloubí, jehož okraje byly ozdobeny jemnými lístky a keříky. „Svaté dítě?"

„Může být zachráněna," řekla královna Vzdechů, „jen vámi dvěma, myslím. Pomohla jsem jí zůstat tady a čekat na vysvobození. Ale to je vše, co mohu. Bojím se, víte."

„To my taky, paní," ujistil ji upřímně Elrik.

Loď brzdily protiproudy plula stále pomaleji, jako by se jí do poslední brány Říše snů nechtělo.

„Ale nemohu být nápomocna," řekla královna Vzdechů. „Mohu se nanejvýš tajně spolčovat. Byli to ti muži. Přišli. Pak přišli další. A pak už byl jen ustup. Kéž bych tak znala taková slova. Vy byste jim rozuměli, kdybych vám je řekla. Ach, je to tu těžké!"

Elrik se díval do jejích ztrápených očí a uvědomil si, že v této zemi je vězněm spíše Královna Vzdechů než on s Oonou. Připadalo mu, že chce uniknout a že ji zde drží jen láska a ochranitelské city k Svaté dívce. Žila zde opravdu dlouho předtím, než přišla Varadia?

Loď začala vplouvat do alabastrového oblouku. Ve vzduchu to příjemně vonělo solí, jako by se blížili k oceánu.

Elrik se rozhodl, že se zeptá na to, co mu vrtalo hlavou.

„Královno Vzdechů," začal, „ty jsi Varadiina matka?"

Bolest v jejích očích se prohloubila a žena v závoji odvrátila tvář. Bolestně se rozvzlykala, až ho to vyděsilo.

„Ach, kdo ví?“ zvolala. *„Kdo ví?“*

TŘETÍ ČÁST

Kdo je to? Chrabrý, hrdý pán
jenž osudem byl povolán
ovládat zbraně z dávných
dnů a bourat hradby paláců?
Pozbude čest a lásku svou,
zradí i rasu letitou, opustí
cestu poklidnou a nechá v
smrti za sebou trup, jímž i
mouchy pohrdnou?

Z Kroniky Černého meče

I.

Na Dvoře Perly

Elrik znovu zažil podivné mrazení z toho, že krajinu před sebou poznává, i když si nepamatoval, že by ji kdy viděl. Bledě modrá mlha stoupala kolem cypřišů, datlových palem, pomerančovníků a topolů, jejichž zeleň byla pastelově jemná. Na kvetoucích loukách se čas od času objevily oblé bílé balvany a v dálce se rýsovaly hory s čepicemi sněhu. Vypadalo to, jako by tu krajinu nakreslil malíř nejjemnějšími barvami, nejjemnějšími doteky štětce. Byla to vize ráje, po šíleném Faladoru zcela nečekaná.

Královna Vzdechů mlčela od chvíle, kdy Elrikovi odpověděla na otázku, a mezi trojicí cestovatelů zavládla podivná atmosféra. Ale ani ten neklid nedokázal Elrikovi zkazit potěšení ze světa, do kterého vstoupili. Nebesa (byla-li to nebesa) byla plná perleťových mráčků, zabarvených dorůžova a do nejjemnější žluti, z jakéhosi domku s rovnou střechou kousek od nich stoupala stužka bílého kouře. Loď se zastavila v tůni s poklidně se perlící vodou a královna Vzdechů jim pokynula, aby vystoupili.

„Půjdeš s námi do Pevnosti?“ zeptala se Oona.

„Ona neví. Já nevím, jestli se to může,“ řekla královna a přivírala nad závojem oči.

„Tak ti teď dáme sbohem.“ Elrik se uklonil a políbil ženinu jemnou ručku. „Děkuji ti za pomoc, paní, a doufám, že mi odpustíš mou neotesanost.“

„Je odpuštěno, tak.“ Elrik vzhlédl a měl pocit, že se královna Vzdechů směje.

„Já ti také děkuji, má paní,“ řekla Oona téměř spiklenecky, jako někomu, s nímž sdílí nějaké tajemství. „Víš, jak zde najdeme Pevnost Perly?“

„Ten tam to bude vědět.“ Královna ukázala ke vzdálenému domku. „Sbohem, jak jsi řekl. Dokážete ji zachránit. Jen vy.“

„A děkuji ti i za důvěru,“ dodal Elrik. Téměř bezstarostně vykročil po trávě a následoval Oonu přes pole k domku. „To je velká úleva, má paní. Takový kontrast oproti té zemi šílenství!“

„Ano.“ Odpověděla jakoby opatrně a ruka jí zabloudila na jílec meče. „Ale pamatuj si, princi Elriku, že šílenství má v různých světech mnoho podob.“

Nepřipustil, aby mu její podezíravost zkazila potěšení. Umínil si dostat se do nejlepší formy, aby byl připraven na věci příští.

Oona první dosáhla dveří bílého domku. Venku se v kamení popelily dvě slepice. Starý pes, přivázaný k sudu, k nim vzhlédl přes černý čumák a zašklebil se. Párek koček si na střeše čistil stříbrné kožíšky. Oona zaklepala a dveře se téměř okamžitě otevřely. Stál v nich hezký vysoký mladý muž s hlavou zabalenou do starého beduínského pláště, na sobě měl lehké hnědé šaty s dlouhými rukávy Zdálo se, že je návštěvou potěšen.

„Zdravím vás,“ řekl. „Jsem Chamog Borm, momentálně ve vyhnanství. Přicházíte s dobrými zprávami ode Dvora?“

„Nemáme žádné zprávy, obávám se,“ řekla Oona. „Jsme poutníci a hledáme Pevnost Perly. Je někde blízko?“

„V srdci a ve středu těchto hor.“ Mávl rukou směrem k vrcholkům. „Připojíte se ke mně na malé občerstvení?“

Jméno, kterým se mladý muž představil, a jeho neobvyklý zjev přiměly Elrika, aby si znovu začal lámat hlavu a pokoušel se vzpomenout, proč mu to všechno připadá tak známé. Věděl, že mužovo jméno nedávno někde slyšel.

Ve studeném domku jim Chamog Borm uvařil bylinkový nápoj. Vypadalo to, že je hrdý na své zkušenosti s prací v domácnosti, a bylo jasné, že to není žádný prostý chalupník. V jednom rohu místnosti se na hromadě vršila bohatá zbroj, ocel tepaná stříbrem a zlatem, přilba zdobená vysokým bodcem a ten bodec zdobili ornamentální hadi a draci propletení v souboji. Leželo tam taky kopí, dlouhý zahnutý meč, dýky – zbraně a výstroj všeho druhu.

„Ty jsi válečník?“ zeptal se Elrik, když usrkl horký nápoj. „Máš krásnou výzbroj.“

„Kdysi jsem byl hrdina,“ řekl Chamog Borm smutně, „dokud jsem nebyl odvolán ze Dvora Perly.“

„Odvolán?“ Oona přemýšlela. „Za co?“

Chamog Borm sklopil oči. „Za zbabělost. Myslím však, že neprávem, protože jsem byl očarován.“

Teď si Elrik vzpomněl, kde jeho jméno zaslechl. Když dorazil do Quarzhasaatu, bloumal v horečce po tržištích a poslouchal vypravěče. Nejméně tři historky, které vyslechl, oslavovaly Chamoga Borma, legendárního hrdinu a posledního chrabrého rytíře říše. Jeho jméno se uctívalo všude, dokonce i v kočovnických táborech. Avšak Elrik byl přesvědčen o tom, že Chamog Borm žil – žil-li kdy vůbec – nejméně před tisícem let!

„Co to bylo za čin, kvůli němuž jsi byl obviněn?“ zeptal se.

„Nepodařilo se mi zachránit Perlu, která je nyní začarovaná a věžní nás všechny v neustávajícím utrpení.“

„Jaké je to kouzlo?“ zeptala se Oona rychle.

„Naše vládkyně ani mnoho poddaných nemůže opustit Pevnost. Já jsem je měl osvobodit. Namísto toho jsem na nás povolal ještě horší kouzlo. A mým trestem je opak toho jejich. Oni nemohou ven. Já se nemůžu vrátit tam.“ Čím déle mluvil, tím byl skleslejší.

Elrik, ještě pořád vyvedený z míry nad rozhovorem s hrdinou, který měl být už celá staletí po smrti, k tomu neměl mnoho co říci, ale Oona zřejmě rozuměla všemu. Udělala soucitné gesto.

„Dá se tam Perla najít?“ chtěl vědět Elrik a přemýšlel o dohodě uzavřené s lordem Gho, o mučení a smrti hrozící Anighovi, o Ooniných předpovědích.

„Jistě,“ řekl překvapeně Chamog Borm. „Někteří věří, že vládne celému Dvoru a snad i světu.“

„Bylo tomu tak vždycky?“ zeptala se Oona tiše.

„Už jsem vám řekl, že ne.“ Změřil si je jako párek prosťáčků. Pak sklopil oči, utopen ve své vlastní hanbě a pokoření.

„Doufáme, že ji vysvobodíme,“ řekla Oona. „Půjdeš s námi a pomůžeš nám?“

„Nemohu pomoci. Už mi nevěří. Jsem vypovězen,“ odpověděl. „Ale mohu vám přenechat svou výstroj a zbraně, takže alespoň část ze mě půjde do boje.“

„Díky,“ řekla Oona. „Jsi štědrý.“

Chamog Borm ožil, když jim pomáhal vybírat ze svých zásob. Elrik zjistil, že mu krunýř brnění sedí skvěle, přilba jakbysmet. Pro Oonu se našlo něco podobného a řemeny utáhli, jak jen to její drobné tělo dovolovalo. V nové zbroji vypadali téměř k nerozeznání stejně. V Elrikovi se opět něco probudilo, jakýsi hluboký pocit zadostiučinění, kterému sotva rozuměl, ale který vítal. V brnění se cítil nejen bezpečněji, ale

hlouběji si uvědomoval i svou vnitřní sílu, sílu, kterou jak věděl, bude muset v nadcházejícím střetu vynaložit až do posledního zbytku. Oona ho varovala před lstivými nebezpečenstvími Pevnosti Perly

Chamog Borm rozdával dál, a to dva šedé koně, které vyvedl ze stáje za domkem. „To je Taron a Tadia. Bratr a sestra, byli dvojčata. Nikdy se od sebe neodloučili. Kdysi jsem je vedl do boje. Tehdy jsem pozvedl zbraň proti Zářící říši. A nyní poslední vládce Melniboné pojede namísto mě naplnit můj osud a skoncovat s obležením Pevnosti Perly."

„Ty mě znáš?" Elrik se zkoumavě zahleděl na pohledného mladíka a pátral po známkách léčky nebo dokonce výsměchu, ale v jeho klidných očích po nich nebyla ani stopa.

„Jeden hrdina druhého pozná, princi Elriku." A Chamog Borm se natáhl a stiskl Elrikovi předloktí v přátelském gestu pouštních lidí. „Kéž získáš vše, co chceš, a kéž tak učiníš se ctí. I ty paní Oono. Jste ze všech nejodvážnější. Sbohem."

Vyhnanec se za nimi díval ze střechy svého domku, dokud nezmizeli z dohledu. Nyní se velehory přiblížily jako by je objímaly, a oni viděli širokou bílou cestu táhnoucí se jejich středem. Světla bylo tolik jako v pozdním letním odpoledni, ale Elrik stále nevěděl, zda mají nad hlavami nebe nebo vzdálený strop veliké jeskyně, neboť slunce se stále neobjevovalo. Je snad Říše snů nekonečná řada takových jeskyní? Zmapovali Zloději snů celý tento svět? Mohou projít hory, celou bezejmennou zemi za nimi a pustit se znovu zpět sedmi branami, až dorazí zpět do Země všedních snů? A najdou Jaspara Colinadouse, jak na ně čeká tam, kde ho opustili?

Když dosáhli cesty, zjistili, že je z čistého mramoru, ale koně byli tak dobře okovaní, že ani jedinkrát neuklouzli. Jejich trysk se začal ozvěnou odrážet širokým průsmykem a stáda

gazel a divokých ovcí zvedala hlavy od pastvy, aby si je prohlédla, dva stříbrné jezdce na stříbrných koních na cestě do bitvy se silami, které věžní jinou sílu v Pevnosti Perly.

„Ty jsi těmhle lidem rozuměla lépe než já." řekl Elrik Ooně, když se cesta začala stáčet nahoru ke středu pásma hor a světlo bylo studenější a obloha z jasné a nevlídné šedi. „Víš, co můžeme čekat v Pevnosti Perly?"

Lítostivě zavrtěla hlavou. „Je to, jako když rozumíš kódu a nevíš, k čemu se slova skutečně vztahují," řekla mu. „Ta moc je dost silná na to, aby se zbavila hrdiny, jako je Chamog Borm."

„Znám jen tu legendu a to ještě z útržků, které jsem zaslechl na trhu otroků v Quarzhasaatu."

„Povolala si ho Svatá dívka, jakmile zjistila, že ji čeká další útok. O tom jsem alespoň přesvědčena. Nečekala, že zklame. A on skutečně nějak vše ještě zhoršil. Připadala si jím zrazená a vyhnala ho na samý kraj Bezejmenné země, snad aby tam vítal jiné, kteří ji možná přijdou vysvobodit, a pomáhal jim. Nepochybně proto jsme dostali všechnu tu výbavu hodnou hrdiny, takže můžeme vypadat stejně heroicky jako Chamog Borm."

„Ale my známe tenhle svět míň než on. Jak můžeme uspět někde, kde se to jemu nepodařilo?"

„Možná právě díky té nevědomosti," řekla. „A možná ne. Nedokážu ti odpovědět, Elriku." Přiblížila se k němu a nahnula se v sedle, aby ho políbila na tvář, tam, kde ji nekryla přilba. „Měl bys vědět tohle. Nezradím ji ani tebe, bude-li to možné. Ale budu-li si muset vybrat, koho zradím, myslím, že to budeš ty."

Elrik se na ni zmateně podíval. „Dá se to čekat?"

Pokrčila rameny a pak si povzdechla. „Nevím, Elriku. Podívej. Myslím, že jsme se dostali k Pevnosti Perly!"

Stavba vyhlížela jako palác vyřezaný z nejjemnější slonoviny. Tyčil se na sněhu, bílý na pozadí stříbrné oblohy, s tisícem tenkých věžiček a střílen, kupolí, záhadných staveb, které vypadaly, jako by zkameněly vletu. Byly tam mosty a schodiště, stáčející se zdi a galerie, balkony a zahrady na střechách plné pastelových tónů, nespočet různých rostlin, květin, křovin a stromů. Elrik na všech svých cestách viděl pouze jedno místo, které se mohlo rovnat Pevnosti Perly, a tím bylo jeho vlastní město, Imrryr. Avšak Snící město bylo exotické, bohaté, světské; oproti spletité strohosti tohoto paláce působilo jako romantická fantazie.

Jak se tak blížili po mramorové cestě, zjistil Elrik, že Pevnost není čistě bílá, ale má i odstíny modré, stříbrné, šedé a růžové, někdy také malinko žluté a zelené a měl pocit, jako by celá ta věc byla vyřezána z nějaké gigantické perly. Brzy dosáhli jediné brány do Pevnosti, velkého kruhového otvoru, chráněného hrotitými bodci, které vycházely seshora, zdola, zleva i zprava a sbíhaly se ve středu. Pevnost byla obrovská a už jen před její branou si připadali jako trpaslíci.

Elrika nenapadlo nic lepšího než zvolat: „Ve jménu Svaté dívky, otevři se! Přicházíme svést boj s těmi, kdo zde vězní její duši!“

Slova se rozléhala mezi věžemi pevnosti a rozeklanými vrcholy hor vzadu a zdálo se, jako by mizela kdesi ve výškách stropu jeskyně. Mezi stíny za branou zahlédl mihnout se cosi šarlatového, pak to zase zmizelo. Vtom ucítil jemný parfém, smísený s touž podivnou vůní oceánu, kterou zaznamenal, když vstoupili do Bezejmenné země.

Pak se najednou brána otevřela, tak rychle, jako by se rozplynula, a stál před nimi jezdec, jehož neveselý smích už dávno znali.

„To je to, co se má stát,“ řekl Bojovník Perly.

„Spoj se znovu s námi, Bojovníku Perly“ řekla Oona s celou svou nemalou autoritou.

„Ne. Ona nesmí být zrazena. Musíte zmizet. Hned! Hned! Hned!“ Pohazoval hlavou, když vyrážel svá slova, přesně jako zdivočelý pes.

Elrik tasil meč. Zářil stejným stříbrným jasem, jaký vycházel ze zbraně Bojovníka Perly. Oona následovala jeho příkladu, i když poněkud neochotně.

„Projdeme, Bojovníku Perly“

„Nikdo neprojde! Chci vaši svobodu.“

„Ona ji bude mít!“ řekla Oona. „Není tvoje, pokud ti ji neudělila sama.“

„Řekla, že je moje. Tak se stane. *Tak* se stane!“

Elrik tomuhle podivnému rozhovoru nerozuměl a snahou o pochopení ani neztrácel čas. Pobídl svého stříbrného koně vpřed. Meč mu zářil v ruce. Byl tak vyvážený, tak dobře mu seděl v dlani, že měl na chvíli pocit, jako by držel v ruce kopii Nositele bouří. Je to snad meč ukutý Řádem, aby sloužil jeho zájmům, stejně jako Nositel bouří byl podle všech zvěstí ukován Chaosem?

Bojovník Perly se zachechtal a strašlivé oči se mu rozšířily. Byla v nich smrt. Smrt celého světa. Nechal poklesnout kopí, které už důvěrně znali, a Elrik si všiml, že je dosud pokryto zaschlou krví. Bojovník se ani nehnul, když kopí najednou mířilo albínovi do očí, takže se musel vrhnout stranou, aby se hrotu vyhnul. Ťal nahoru, silně, jak to jen šlo, a pocítil velký odpor, větší než kdy dřív. Bojovník Perly zřejmě od jejich posledního střetnutí nabral sílu.

„Prostá duše!“ Rty se zkřivily při té urážce takovým odporem, jakého jen byl válečník schopen. A začal se znovu smát, tentokrát proto, že na něj najížděla Oona, meč napřažený před sebou, v druhé ruce kopí, otěže mezi zuby.

Meč vyrazil, kopí se napřáhlo k ráně. Pak obě zbraně v jedné chvíli zasáhly, krunýř Bojovníka Perly praskl jako skořápka nějakého obřího korýše a jeho trup provrtal meč.

Elrik užasl nad taktikou, jakou nikdy předtím neviděl. Oonina síla a koordinace byly téměř neuvěřitelné. Byl to výkon, o kterém bojovníci tisíc let tušili, že jej někdo provede, mnozí ho zkoušeli a umírali při pouhém pokusu.

Kopí splnilo svůj úkol, rozpáralo brnění Bojovníka Perly a meč práci dokonal. Ale válečník nebyl mrtvý.

Sténal. Chrčel. Zmítal se. Jeho meč se pozvedl, jako by chtěl zabránit již zasazené ráně. Mohutný kůň se vzepjal a nozdry se mu vzdouvaly vztekem. Oona své zvíře obrátila a vytáhla hrot meče z těla Bojovníka Perly. Sáhla pro druhé kopí a pro dýku.

Elrik znovu popojel kupředu s kopím namířeným na rozpárané brnění, chtěl následovat jejího příkladu, ale ostří zasáhlo slonovinu a rána sklouzla. Elrik na chviličku ztratil rovnováhu, ale pouhý okamžik Bojovníkovi Perly stačil k tomu, aby příležitosti využil. Meč zasáhl ocel Elrikova brnění, rozezvučel mu v hlavě kakofonii zvuků a před očima vymaloval ohňostroj hvězdiček. Klesl koni na šíji, sotva schopen čelit dalšímu náporu. Pak Bojovník Perly zaječel. Oči se mu stále rozšiřovaly, ústa rudě zela a vycházel z nich odporný dech, zatímco zpod límce brnění mezi přilbou a krunýřem se mu valila krev. Naklonil se k Elrikovi a albín ocenil, že mu jílec kopí trčí z hrudi přesně v tom místě, kde mu Oona rozpárala brnění.

„To tak nezůstane!“ zvolal Bojovník Perly. Byla to výhrůžka. „To nemůžu udělat!“

Pak se svalil z koně a jako pytel kostí zarachotil na dlažbě nádvoří. Zdobená fontána za ním, představující fíkovník obtížený ovocem, začala chrlit vodu, naplnila okolní koryto, až

přetekla a smáčela tělo Bojovníka Perly. Kůň bez jezdce se dal do ržání, otáčel se kolem dokola, vzpínal se s pěnou u huby a pak tryskem vyrazil branou ven po mramorové cestě pryč.

Elrik obrátil těžké tělo, aby se přesvědčil, že z Bojovníka Perly vyprchal život, a aby si prohlédl rozbité brnění. Obdivoval se Oonině manévru. „Tohle jsem ještě nikdy neviděl," řekl, „a to už jsem bojoval po boku pověstných válečníků i proti nim."

„Zloděj snů musí umět spoustu věcí," reagovala na tu chválu. „Naučila jsem se takovým taktikám od své matky; to byla větší bojovnice, než já kdy budu."

„Tvá matka byla taky Zlodějka snů?"

„Ne," řekla Oona prostě a obhlížela svůj poničený meč, pak zvedla zbraň Bojovníka Perly. „Byla to královna." Zkoušela jeho váhu, pak odhodila svůj vlastní a pokusila se zasunout nový meč do pochvy. Byl příliš široký, proto si ho opatrně zasunula za pás, odepnula pochvu a odhodila ji na zem. Voda z fontány už jim dosahovala po kotníky a plašila koně.

Provedli je branou ve tvaru srdce na další nádvoří. I zde byly fontány, ale nepřetékaly. Vypadalo to, že jsou vyřezány ze slonoviny, jako téměř vše zde v Pevnosti, a představovaly stylizované volavky, které se dotýkají zobáky. Elrik si matně vybavil architekturu Quarzhasaatu. Na rozdíl od ní však tady nebyl znát úpadek tohoto místa, žádná sešlost věkem, která charakterizovala Quarzhasaat. Postavili snad pevnost předkové současných pánů z Quarzhasaatu, Rady šesti a Jednoho navrch? Uprchl před tisícovkami let nějaký mocný král z města a dorazil až sem, do Říše snů? Dostala se snad takhle legenda o Perle do Quarzhasaatu?

Následovalo nádvoří za nádvořím, každé po svém výjimečně krásné, až se Elrik začal obávat, zda je tahle cesta pouze neprovede pevností na druhou stranu.

„Na takovou velkou stavbu je tu nějak vylidněno," poznamenal k Ooně.

„Brzy najdeme obyvatele, myslím," zabručela Oona. Nyní stoupali po spirálové cestě, která vedla kolem mohutného ústředního paláce. Ač to místo mělo strohou náladu i vzhled, Elrikovi jeho architektura nepřipadala studená, bylo v ní něco životného, jako by to bylo zformováno z masa a posléze zkamenělo.

Koně stále vedli s sebou, zvuk jejich kopyt nyní tlumil přepychový koberec. Procházeli síněmi a chodbami, jejichž zdi byly ověšeny tapiseriemi a zdobeny mozaikami. Neviděli však žádné portréty, všechna výzdoba byla tvořena jen geometrickými obrazci.

„Myslím, že se blížíme k srdci Pevnosti," zašeptala mu Oona, jako by se bála, že je někdo uslyší, přestože na dohled nebylo ani živáčka. Dívala se za vysoké sloupy skrz řadu pokojů, které jako by osvětloval sluneční svit zvenku. Elrik sledoval její pohled a zazdálo se mu, že dveřmi provanula jakási modrá látka a zase zmizela. „Kdo to byl?"

„Pořád totéž," řekla si Oona pro sebe. „Pořád totéž." Avšak meč už měla v pohotovosti a naznačila Elrikovi, aby se zachoval stejně. Vstoupili na další nádvoří. Tohle se zdálo být otevřeno k obloze – ke stejné šedé obloze, kterou viděli předtím v horách. Kolem se v několika patrech tyčily galerie. Elrik měl pocit, že vidí tváře, jak na ně civí. Vtom mu obličej skropila jakási tekutina a on téměř vdechl vazkou červenou kapalinu, která se na něj lila. Z každičkého místa galerie se jí na ně valilo víc a víc a zakrátko byli po kolena v tom, co Elrikovi připadalo jako lidská krev. Nad hlavou uslyšel jakési mručení, tichý smích a pláč.

„Přestaňte!“ zavolal a přebrodil se ke stěně. „Chceme vyjednávat. Chceme jen Svatou dívku! Vraťte nám její duši a my odejdeme!“

Odpovědí mu byla další sprška krve. Odvlekl koně k dalším dveřím. Byly zavřeny na závoru. Pokusil se ji zvednout. Pokusil se ji vyrazit z držáků. Podíval se na Oonu, která ze sebe stírala rudou tekutinu a blížila se k němu. Natáhla dlouhé prsty a nalezla jakýsi knoflík. Závora se pomalu, téměř neochotně zvedla, ale byla otevřena. Žena se na něj zašklebila. „Stejně jako většina mužů v panice nejsi zrovna důvtipný, můj pane.“

Její ironie se ho dotkla. „Nevěděl jsem, že existují takové způsoby jak otevřít, má paní.“

„Příště na to mysli a budeš mít v téhle pevnosti větší vyhlídky na přežití,“ řekla.

„Proč s námi nechtějí vyjednávat?“

„Asi nevěří, že jsme připraveni se dohodnout,“ odpověděla. Pak dodala: „Ve skutečnosti se můžu o jejich jednání jen domýšlet. Každé dobrodružství Zloděje snů se liší od toho předchozího, princi Elriku. Pojď.“ Vedla ho kolem řady bazénů naplněných horkou vodou, ze kterých stoupala pára. Nikdo se v nich nekoupal. Náhle měl Elrik pocit, že v hloubce zahlédl nějaké tvory, snad ryby. Nahnul se, aby to prozkoumal, ale Oona ho stáhla zpět. „Varovala jsem tě. Ta zvědavost by tě mohla stát život a mě taky.“

Ve vodě sebou cosi hodilo, zabublalo a rázem to zmizelo. Okamžitě nato se místnosti začaly třást, voda se pěnila. V mramorových podlahách se objevily trhliny. Koně frkali strachy a hrozilo, že ztratí rovnováhu. Sám Elrik se málem skácel do jedné z otevřených puklin. Zdálo se, jako by hory náhle postihlo zemětřesení. Avšak když se spěšně vrhli k další

galerii, která se otevírala na nehybný trávník, všechny známky zemětřesení pominuly

Blížil se k nim jakýsi muž. Držením těla připomínal královnu Vzdechů, ale byl menší a starší. Bílé vousy mu spadaly až na plášť ze zlaté látky a v ruce držel podnos se dvěma koženými váčky „Uznáváte moc Pevnosti Perly?“ řekl. „Já jsem tady majordomus.“

„Komu sloužíš?“ zeptal se Elrik stroze. Meč měl stále v ruce a nijak se nesnažil zakrývat, že je připraven ho použít.

Majordomus vypadal vyveden z míry. „Sloužím Perle, samozřejmě. Tohle je Pevnost Perly!“

„Kdo tady vládne, starý muži?“ zeptala se ho Oona ostře.

„Perla. Už jsem to řekl.“

„A Perle nevládne nikdo?“ Elrik byl zmaten.

„Už ne, pane. A nyní, vezměte si tohle zlato a jděte. Nepřejeme si na vás dál plýtvat silami. Jsou umdleny, avšak ne vyčerpány. Myslím, že vás brzy zničí.“

„Porazili jsme všechny vaše strážce,“ řekla Oona. „Proč bychom měli chtít zlato?“

„Vy netoužíte po Perle?“

Než stačil Elrik něco říci, Oona ho varovným gestem umlčela.

„Jsme tu jen proto, abychom osvobodili Svatou dívku.“ Majordomus se zasmál. „Tohle prohlašují všichni, ale chtějí Perlu. Nemůžu ti věřit, paní.“

„Jak můžeme svá slova dokázat?“

„Nemůžete. My už pravdu známe.“

„Nechceme vyjednávat s tebou, pane majordome. Sloužíš-li Perle, komu slouží Perla?“

„Tomu dítěti, myslím.“ Zkrabatil čelo. Její dotaz ho popletl, i když Elrikovi připadal velice prostý. Jeho obdiv k Zlodějce snů ještě vzrostl.

„Víš, můžeme vám v té věci pomoci," řekla Oona. „Duch toho dítěte je uvězněn. A dokud je vězněn, jste zajatci i vy"

Starý muž jim znovu nabídl váčky zlata. „Vemte si to a odjeďte."

„Nemyslím, že to uděláme," odpověděla Oona pevně a pustila se s koněm kolem starce dál. „Pojď, Elriku."

Albín zaváhal. „Nemůžeme se od něj dozvědět ještě něco?"

„Nemůže nám říct více."

Majordomus se za ní rozběhl, houpal těžkými váčky, tác mu s cinknutím upadl na zem. „Ona není! Bude to bolet! To nemá být. Přijde bolest! Bolest!"

Elrik pocítil ke starci soucit. „Oono. Měli bychom ho vyslechnout."

Nezastavila se. „Pojď. Musíš."

Už se naučil věřit jejímu úsudku. Také on se protlačil kolem stařík, který ho přitom mlátil pytli zlata a kvílel, slzy se mu koulely po tvářích a stékaly do vousů. Odrazit ho si vyžadovalo také jistý druh odvahy.

Před nimi se objevil další velký zaoblený vstup se zdobným mřížovím a mozaikami, lemovaný pásy jadeitu, modrého smaltu a stříbra. Cestu uzavíraly dvoukřídlé dveře z tmavého dřeva, veřeje a knoflíky byly z mosazi.

Oona nezaváhala. Lehce vztáhla ruce ke dveřím a opřela se o ně špičkami prstů. Křídla se pomalu, stejně jako předtím závora, začala rozevírat. Zevnitř se k nim donesl jakýsi slabý zvuk, něco jako kňourání. Dveře se otevíraly víc a víc, až se v pantech zvrátily dozadu.

To, co viděl, Elrika na chvíli úplně přemohlo.

Velkou komnatu, která se před nimi otevřela, naplňovala šedozlatá záře. Vycházela ze sloupu výšky asi urostlého muže, na jehož vršku spočívala koule. V jejím středu zářila ohromná Perla, veliká přibližně jako Elrikova pěst. Nahoru ke sloupu ze

všech stran vedla krátká schodiště a ta byla lemována něčím, co mu v první chvíli připadalo jako sousoší. Pak si uvědomil, že jsou to muži, ženy a děti, odění v nejrůznějších úborech, většinou však v šatech běžných v Quarzhasaatu a mezi pouštními kočovníky.

Stařec je klopýtavě dohonil. „Neničte to!“

„Bráníme se, pane majordome,“ řekla mu Oona, aniž by se na něj podívala. „Nic víc od nás nepotřebuješ vědět.“

Pomalu vcházeli do komnaty vedli své stříbrné koně, stříbrné meče v rukou, světlo Perly se dotýkalo jejich stříbrného brnění a přileb a předávalo i jim svůj měkký lesk.

„To není k udolání. To není k ubránění. To není k uloupení.“

Elrik se zachvěl, když ten hlas uslyšel. Ohlédl se ke vzdáleným zdem komnaty a tam stál Bojovník Perly, brnění rozbité a zkrvavené, tvář jednu velkou zhmožděninu, oči střídavě ožívaly a vyhasínaly. Chvílemi to byly Alnakovy oči.

Následující válečníkova slova zazněla téměř dojemně. „Nemohu s vámi bojovat. Už ne.“

„Nejsme tu, abychom ničili,“ opakovala Oona. „Jsme tu, abychom vás osvobodili.“

Nehybné postavy ožily. Objevila se žena v modrém rouchu se závojem. Oči královny Vzdechů nesly stopy pláče. „S tímhle jste přišli?“ ukázala na meče, koně a zbroj. „Ale naši nepřátelé tu nejsou.“

„Brzy tu budou,“ řekla Oona. „Myslím, že brzy, má paní.“

Elrik, stále vyveden z míry, se ohlédl, jako by tam mohl nepřátele zahlédnout. Učinil pohyb směrem k Perle ze Srdce světa, jen aby se tomu zázraku mohl obdivovat. Postavy okamžitě ožily a vstoupily mu do cesty.

„Ukradneš ji!“ Stařec vypadal ještě ubožeji než prve, ještě bezmocněji.

„Ne," řekla Oona. „To nemáme v úmyslu. Musíte to pochopit." Mluvila naléhavě. „Poslal nás Raik Na Seem, abychom ji našli."

„Je v bezpečí. Řekněte mu, že je v bezpečí."

„Není v bezpečí. Brzy bude zničena." Oona se obrátila k mumlajícímu davu. „Je uvězněna, stejně jako my. Příčinou je ta Perla."

„To je léčka," namítla královna Vzdechů.

„Léčka," zopakoval Bojovník Perly a ze zpustošeného hrdla mu vyšel tichý smích.

„Léčka," řekl majordomus a pozvedl vaky zlata.

„Nepřišli jsme nic ukrást. Přišli jsme vás bránit. Podívejte!" Oona máchla mečem kolem dokola, aby jim ukázala, co dosud nezaznamenali.

Ze zdí komnaty se vynořovali tetovaní bojovníci z Quarzhasaatu v kápích s rukama plnýma nejroztodivnějších zbraní. Dobrodruzi Čarodějové.

„Nemůžeme s nimi bojovat," řekl Elrik tiše ke své družce. „Je jich příliš mnoho." A připravil se na smrt.

II.

Zničení Pevnosti

Oona nasedla na svého stříbrného koně a pozvedla stříbrný meč. Zvolala: „Elriku, dělej to, co já!“ a pobídla hřebce do klusu, až kopyta zahřměla komnatou.

Elrik se vyšvihl do sedla, uchopil kopí rukou, ve které třímal otěže, a s máchajícím mečem se pustil do boje proti vetřelcům. Byl připraven s odvahou zemřít, byť právě ve chvíli zdánlivého vítězství.

Teprve když se kolem něj shlukli, sekyry, palice, kopí a meče napřaženy k útoku, pochopil Elrik, že Oonina akce nepramenila z čirého zoufalství. Ty poloviční přízraky se pohybovaly mátožně, oči měly zamlženy, klopýtaly a rozdávaly jen slabé údery.

Krveprolití se mu začalo hnusit. Následoval Oonina příkladu, sekal a bodal do všech stran, téměř mechanicky. Hlavy odlétaly od těl jako shnilé ovoce. Údy odpadávaly jako listí na podzim. Těla se hroutila pod údery kopí nebo meče jako domečky z karet. Hustá krev, krev již mrtvých, ulpívala na zbraních a brnění, výkřiky zněly Elrikovým uším dojemně.

Kdyby byl nepřísahal, že Oonu nezradí, ujel by pryč a nechal by ji pokračovat ve vražedném díle samotnou. Muži v kápích dále vylézali ze zdí, setkávali se s ostrou ocelí a

zkušeností zdatných bojovníků. Pro Elrika a Oonu v tom nebylo mnoho nebezpečí.

Za nimi, shluknuti kolem sloupu s Perlou, přihlíželi dvořané. Zjevně netušili, s jak prostou překážkou se ti dva stříbrem obrnění válečníci potýkají.

Konečně bylo po všem. Těla bez hlav a končetin se vršila všude po komnatě. Elrik a Oona masakr skončili. Byli vzteklí, nešťastní a z toho, co museli udělat, se jim zvedal žaludek.

„Hotovo," řekla Oona. „Je po Dobrodruzích Čarodějích."

„Vy jste praví hrdinové!" Královna Vzdechů k nim sešla po schodech, oči jí zářily obdivem, náruč rozevřenu.

„Jsme, kdo jsme," řekla Oona. „Jsme smrtelní bojovníci a zničili jsme hrozbu Pevnosti Perly" Mluvila velebným rituálním tónem a Elrik jí s důvěrou a chutí naslouchal.

„Jste děti Chamoga Borma, Bratr a Sestra Kostlivého měsíce, děti Vody a Chladných vánků, Rodiče stromů…" Majordomus upustil váčky zlata a roztřásl se pláčem. Plakal úlevou a radostí a Elrik viděl, jak moc se podobá Raiku Na Seemovi.

Oona už byla z koně dole a právě se ocitla v náruči královny Vzdechů. Šourání a pochichtávání mezitím prozradilo, že se blíží Bojovník Perly.

„To už pro mé není," řekl. V Alnakových mrtvých očích byla jen odevzdanost. „To už je na rozpadnutí…" Klesl po hlavě na mramorovou podlahu, brnění rozlámané, údy rozhozené. Nebylo na něm už maso, jen kosti, takže vše, co zbylo z Bojovníka Perly, nepřipomínalo nic víc než nepoživatelné zbytky kraba, večeři nějakého většího mořského tvora.

Královna Vzdechů popošla k Elrikovi s rozpřaženými pažemi a vypadala menší, než když se s ní setkali poprvé. Dosahovala mu sotva po bradu. Její objetí bylo vřelé a albín si

všiml, že i ona pláče. Pak jí závoj sklouzl z tváře a on spatřil, že omládla, takže je z ní sotva dívenka.

Za královnou Vzdechů stála Oona a smála se jeho užaslému prozření. Jemně se dotkl dívčiny tváře, známých kudrn vlasů a zatajil dech.

Byla to Varadia. Svatá dívka kmene Bauradiů. Byla tím dítětem, jehož duši slíbil osvobodit.

Oona se k němu přidala a sevřela ochranitelsky Varadii kolem ramen. „Teď víš, že jsme tví skuteční přátelé."

Varadia přikývla a rozhlédla se po dvořanech, kteří opět zaujali své předchozí ztuhlé postoje. „Bojovník Perly byl nejlepší, kdo byl k mání," řekla. „Nemohla jsem povolat nikoho zdatnějšího. Chamog Borm mě zklamal. Dobrodruzi Čarodějové byli na něj moc silní. Teď mohu zrušit jeho vyhnanství."

„Spojili jsme jeho sílu s naší," řekla Oona. „Tvou sílu a naši sílu. Proto jsme uspěli."

„My tri nejsme přízraky," řekla Varadia se smíchem, jako by na to přišla teprve teď. „*Proto* jsme uspěli."

Oona kývla na souhlas. „Proto jsme uspěli, Svatá dívko. Teď musíme uvážit, jak tě dostaneme zpátky do Bronzového stanu, ke tvým lidem. Jsi nositelkou veškeré jejich hrdosti a historie."

„Vím. Měla jsem se chránit. Myslím, že jsem selhala."

„Neselhala jsi," řekla Oona.

„Dobrodruzi Čarodějové už znovu nezaútočí?"

„Nikdy," řekla Oona. „Ani tady, ani nikde jinde. O to se s Elrikem postaráme."

A tu si Elrik s obdivem uvědomil, že to byla Oona, kdo nakonec povolal přízraky Dobrodruhů Čarodějů, a že je pozvala, aby mohla předvést jejich porážku.

Oona se na něj podívala a pohledem ho varovala, aby držel jazyk na uzdě. Teprve nyní si uvědomoval, že všechny jejich boje, snad s výjimkou některých s Bojovníkem Perly a s Dobrodruhy Čaroději, byly sny toho dítěte. Legendární hrdina Chamog Borm ji zachránit nemohl, protože věděla, že není skutečný. Podobně ji nemohl spasit ani Bojovník Perly, z velké části její výmysl. Ale on s Oonou byli skuteční. Stejně skuteční jako dívka sama. V hlubokém snění, v němž se maskovala za královnu neúspěšně hledající pomoc, pravdu znala. Nebyla schopna uniknout ze sna, poznala však rozdíl mezi svým vlastním sněním a tím, co nevymyslela – což byla ona sama, Oona a Elrik. Ale Oona musela ukázat, že dokáže porazit všechno, co zbylo z původní hrozby, a tou ukázkou dítě osvobodila.

Avšak stále setrvávali všichni tři ve snu. Velká Perla pulsovala stejně silně jako prve, Pevnost se všemi svými bludišti, spletitými chodbami a komnatami jim byla stále vězením.

„Tys tomu rozuměla," řekl Elrik Ooně. „Tys věděla, o čem Královna Vzdechů mluví. Byl to hlas snícího dítěte – hlas hledající sílu a nenacházející ji. Dětské chápání síly."

Ale Oona ho znovu pohledem umlčela. „Varadia teď ví, že síla se nikdy nedá nalézt v ústupu. Vše, co může člověk při ústupu učinit, je to, že nechá jednu sílu zničit druhou, nebo že se schová, jako se schovává před bouřkou, kterou nemůže ovlivnit. Nic tím nezíská, vyjma sebe sama. A nakonec se člověk musí vždycky střetnout s ďáblem, který ho může zničit." Znělo to, jako by byla v transu, a Elrik si domýšlel, že opakuje to, co se naučila při svém řemesle.

„Nepřišli jste ukrást Perlu, ale zachránit mě z tohohle vězení," řekla Varadia, když Oona vzala její ruce do svých a pevně je držela. „Můj otec vás poslal, abyste mi pomohli?"

„Požádal nás o pomoc a my jsme rádi vyhověli," řekl Elrik. Konečně zasunul stříbrný meč do pochvy. V brnění pohádkového hrdiny si připadal trochu hloupě.

Oona si toho všimla. „Tohle všechno vrátíme Chamogu Bormovi, můj pane. Smí se vrátit do Pevnosti, lady Varadie?"

Dítě se zašklebilo. „Pravdaže!" Zatleskala a do dveří vešel Chamog Borm ve svých vyhnaneckých šatech, kráčel hrdě a poklekl u nohou své paní.

„Má královno," řekl. V ušlechtilém hlase bylo znát silné pohnutí.

„Vracím ti tvou zbroj a zbraně, tvé dva koně Tadiu a Tarona i veškerou tvou čest, Chamogu Borme," řekla Varadia vřele a slavnostně.

Elrik a Oona hned sundali brnění a zůstali zase jen v běžných šatech. Chamog Borm oblékl svůj stříbrem a zlatem tepaný prsní krunýř, holenní brnění a přilbu z lesknoucího se stříbra; své meče a kopí upevnil v pochvách u boku koně. Zbylou zbroj připevnil na záda Tadii. Konečně byl hotov. Opět poklekl před svou královnou. „Má paní. Jaký úkol pro tebe mám vykonat?"

Varadia odpověděla rozvážně: „Dávám ti volnost cestovat, kam se ti zachce, velký Chamogu Borme. Ale věz jedno – musíš dál bojovat se zlem, kdekoli na něj narazíš a nikdy nesmíš znovu nechat Dobrodruhy Čaroděje, aby zaútočili na Pevnost Perly."

„Přísahám."

Legendární hrdina se poklonil Ooně a Elrikovi a pomalu vyjel ze sálu, hlavu nesl hrdě a vznešeně vztyčenou.

Varadia byla spokojena. „Udělala jsem ho znova tím, čím byl, než jsem ho povolala. Teď vím, že legendy samy o sobě nemají žádnou moc. Moc pramení z toho, co z nich živí udělají. Legendy představují jen ideál."

„Jsi moudré dítě," řekla Oona s úctou.

„A neměla bych být? Jsem Svatá dívka Bauradiů," řekla Varadia vesele. „Copak nejsem Věštkyní Bronzového stanu?" Sklopila oči, snad v návalu smutku. „Nebudu už dlouho dítětem. Myslím, že přijdu o svůj Palác a všechna jeho království…"

„Něco se vždycky ztrácí." Oona položila dítěti ruku na rameno. „Ale mnoho se toho také získá."

Varadia se ohlédla na Perlu. Elrik sledoval její pohled a všiml si, že celý Dvůr nyní mizí, stejně jako mizely davy lidí na tom velkém schodišti, když byli napadeni Bojovníkem Perly, chvilku předtím, než se poprvé setkali s Paní Vzdechů. Teď si uvědomoval, že ve svém převleku je ona sama vedla k vlastní záchraně, jak nejlépe mohla. Našla si je. Ukázala jim způsob, jakým mohou za pomoci rozumu a odvahy provést její záchranu.

Varadia stoupala po schodech, ruce vztahovala k Perle. „Tohle je příčina všeho našeho neštěstí," řekla. „Co s ní uděláme?"

„Asi ji zničíme," řekl Elrik.

Ale Oona zavrtěla hlavou. „Zůstane-li neobjeveným pokladem, budou se po ní zloději neustále pídit. To je však příčina uvěznění Varadie v Říši snů. To k ní přivedlo Dobrodruhy Čaroděje. Proto ji omámili a pokusili se ji unést. Všechno zlo pochází ne z Perly samotné, ale z toho, co z ní udělali zlí lidé."

„Co zamýšlíš?" chtěl vědět Elrik. „Prodáš ji na příštím trhu snů?"

„Možná bych to měla udělat. Ale to nezajistí Varadiino bezpečí do budoucna. Chápeš?"

„Dokud zůstane Perla legendou, najde se vždycky někdo, kdo se za legendou bude hnát?"

„Přesně tak, princi Elriku. Proto bychom ji neměli zničit, myslím. Tady ne."

Elrikovi na Perle nezáleželo. Sen a odhalení různých rovin skutečnosti v Říši snů ho tak pohltily, že úplně zapomněl na svůj původní úkol, na ohrožení vlastního života i na ohrožení života Anighova.

Oona mu to musela připomenout. „Vzpomeň si, v Quarzhasaatu žijí lidé, kteří nejsou jen tvými nepřáteli, Elriku z Melniboné. Jsou to také nepřátelé téhle dívky. Nepřátelé Bauradiů. Ještě pořád máš před sebou úkol, i když se vrátíme do Bronzového stanu."

„Pak mi musíš poradit, paní Oono," řekl Elrik prosté, „vždyť jsem tu nováček."

„Nemůžu ti poradit nijak moc jasně." Odvrátila od něj pohled, jakoby rezervovaně, snad bolestně. „Ale mohu rozhodnout. Musíme si Perlu vzít."

„Jestli tomu dobře rozumím, Perla neexistovala, dokud si ji páni z Quarzhasaatu nevymysleli, dokud někdo neobjevil legendu, dokud nepřišli Dobrodruzi Čarodějové."

„Ale teď existuje," řekla Oona. „Lady Varadie, dáš mi tu Perlu?"

„S radostí," řekla Svatá dívka, vyběhla zbývající schody, sejmula krycí kouli z podstavce a udeřila s ní o zem, takže se střípky mléčného skla rozlétly do všech koutů a smíchaly se s kostmi a brněním Bojovníka Perly. Jednou rukou sebrala Perlu, jako by obyčejné dítě uchopilo ztracený míč. Potěšeně si ji přehazovala z ruky do ruky, už se jí víc nebála. „Je moc pěkná. Není divu, že ji hledali."

„Vytvořili ji a pak využili, aby tě lapili." Oona se natáhla a zachytila Perlu, kterou jí Varadia hodila. „Jaká ostuda, že ti, kdo dokážou vymyslet takovou krásu, mohou zajít tak

ďábelsky daleko, aby ji dostali…“ Zamračila se a v náhlém znepokojení se rozhlédla.

Na Dvoře Perly se začalo smrákat.

Ze všech stran se počal ozývat příšerný zvuk, mučivé sténání, silné vrzání a nářek, ztrápený jek, jako by se všechny trýzněné duše v celém vesmíru najednou daly do křiku.

Jekot se jim provrtával do mozku. Zakrývali si uši. V hrůze přihlíželi, jak se podlaha Dvora zvedá a vlní, jak jim slonovinové zdi se všemi svými nádhernými mozaikami a řezbami začínají práchnivět před očima, jak se rozpadají a hroutí jako kostra vytažená po dlouhé době z hrobu.

A pak nad všemi těmi zvuky uslyšeli smích.

Byl to příjemný smích. Byl to přirozený smích dítěte.

Byl to smích osvobozené duše. Patřil Varadii.

„Konečně se rozpadá. Všechno se to rozpadá! Ach, přátelé, už nejsem otrok!“

Vší tou padající špínou, vší hnilobou a rozpadem, který se na ně valil, troskami Pevnosti Perly se k Elrikovi a Varadii blížila Oona. Spěchala, ale byla opatrná. Chytila Varadii za ruku.

„Ještě ne! Je moc brzo! Tím můžeme všechno zničit!“

Přiměla Elrika, aby i on vzal dítě za ruku a vedli ho hroutící se ječící temnotou, ven z komnaty, otřásajícími se chodbami, na nádvoří, kde teď fontány kropily trosky a kde zdi nebyly ničím jiným než hnijícím masem a rozpadaly se, jak je míjeli. Pak je Oona přinutila k běhu, až měli před sebou poslední bránu. Dosáhli lávky a mramorové cesty. Před nimi ležel most. Oona ty dva téměř táhla za sebou, běžela tak rychle, jak jen dokázala, zatímco se Pevnost Perly rozpadala v nicotu a řvala přitom jako umírající zvíře.

Most jim připadal nekonečný. Elrik ani nedohlédl na druhou stranu. Konečně se Oona zastavila a nechala je zvolnit do chůze, neboť už dorazili k bráně.

Brána byla vyřezaná z rudého pískovce. Zdobily ji kachle a obrazy gazel, leopardů a divokých velbloudů. Po tolika monumentálních vstupech působila téměř všedně, avšak Elrik cítil jisté znepokojení, když jí měl projít.

„Bojím se, Oono," řekl.

„Bojíš se smrtelnosti, myslím." Pobídla ho. „Máš velikou odvahu, princi Elriku. Tak ji teď nasaď, prosím tě."

Potlačil hrůzu. Pevně a na uklidnění stiskl dítěti ruku.

„Jdeme domů, ne?" zeptala se Svatá dívka. „Co se tam bojíš najít, princi Elriku?"

Vděčně se na ni za tu otázku usmál. „Nic moc, lady Varadie. Zřejmě nic víc než sebe sama."

Společně vstoupili do brány.

III.

Oslavy ve Stříbrokvěté oáze

Elrik se probral vedle dosud spícího dítěte a byl překvapen, že si připadá velmi osvěžený. Hůl, která jim pomohla v Říši snů dosáhnout podstaty, byla ještě pořád zaklesnuta za jejich spojené ruce. Podhlédl přes dítě a viděl, jak se Oona začíná hýbat.

„Tak jste tedy neuspěli?“

Byl to hlas Raika Na Seema, plný smutku a rezignace.

„Cože?“ Oona se rychle podívala na Varadii. Jak ji sledovali, začala jí pleť zářit zdravím. Otevřela oči a uviděla svého úzkostlivého otce, jak na ni hledí. Usmála se. Byl to bezstarostný, prostý smích, který už Oona a Elrik znali.

První staršina klanu Bauradiů se rozplakal. Plakal, jako plakal majordomus na Dvoře Perly. Plakal úlevou a plakal radostí. Sevřel dceru do náruče a štěstím nebyl mocen slova. Dokázal jen natáhnout ruku k přátelům, k muži a ženě, kteří se vydali do Říše snů, aby osvobodili duši jeho dítěte, jež uprchlo před zlem, najatým lordem Gho.

Dotkli se té ruky a pak opustili Bronzový stan. Společně vyšli do pouště, tam se k sobě obrátili a podívali se navzájem do očí.

„Měli jsme společný sen," řekl Elrik. Mluvil měkce, láskyplně. „Myslím, že to bude pěkná vzpomínka, lady Oono." Vzala mu tvář do dlaní. „Jsi moudrý, princi Elriku, a jsi odvážný, ale jistá zkušenost ti chybí. Doufám, že se ti podaří ji získat."

„Proto se potloukám po světě, má paní, a proto jsem nechal bratrance Yyrkoona coby regenta na Rubínovém trůně. Jsem si vědom více než jednoho nedostatku."

„Jsem šťastná, že jsme snili spolu," řekla.

„Přišla jsi o svou pravou lásku, myslím," řekl Elrik. „Rád jsem ti pomohl zmírnit bolest z té ztráty"

Chviličku nevěděla, co má albín na mysli, pak vyjasnila čelo. „Mluvíš o Alnaku Krebovi? Měla jsem ho ráda, můj pane, ale byl pro mě spíš bratr než milenec."

Elrik se ocitl v rozpacích. „Promiň mi troufalost, paní Oono."

Vzhlédla k obloze. Krvavý měsíc dosud svítil. Vysílal své rudé paprsky na Bronzový stan, kde se Raik Na Seem vítal s navrátivší se dcerou. „Nezamilovávám se tak snadno, jak si myslíš." Znělo to významně. Povzdechla si. „Ještě pořád máš v plánu vrátit se do Melniboné ke své snoubence?"

„Musím," odpověděl. „Miluji ji. A mám v Imrryru povinnosti."

„Příjemné povinnosti!" Řekla to jízlivě a popošla od něj pár kroků s hlavou skloněnou, ruku na opasku. Kopla do písku barvy zaschlé krve.

Elrik se ovládl, ač ho srdce bolelo. Mohl jen stát a čekat, dokud se k němu nevrátila. Už se zase usmívala. „No, princi Elriku, nechceš se připojit ke Zlodějům snů a žít nějaký čas naším způsobem?"

Elrik zavrtěl hlavou. „Tvé řemeslo po mě žádá příliš, má paní. Ale jsem vděčný za to, co mě tohleto dobrodružství

naučilo, jak o sobě samém, tak o světě snů. Pořád z něj chápu jen málo. Stále si nejsem úplně jistý, kudy jsme to putovali a s čím jsme se setkávali. Nevím, kolik z Říše snů bylo výtvorem lady Varadie a kolik tvým. Jako bych byl svědkem války výmyslů! A přispěl jsem svým snem nějak i já sám? Nevím."

„Ach, věř mi, princi Elriku, bez tebe bych asi neuspěla. Viděl jsi toho už tolik z jiných světů! A četl jsi ještě víc. Nelze příliš podrobně rozebírat tvory a místa, které člověk potká v Říši snů, ale buď jsi jist, že jsi svým dílem přispěl. Možná víc, než by sis myslel."

„Může se někdy ze snů stát skutečnost?" zajímalo ho.

„V Mladých královstvích žil jeden dobrodruh, hrabě Aubec," řekla. „Ten věděl, jak mocným tvůrcem skutečnosti dokáže být lidská mysl. Někteří tvrdí, že on a lidé jeho druhu pomohli vybudovat Mladá království."

Elrik přikývl. „Znám tu legendu. Ale myslím, že je asi tak reálná jako příběh Chamoga Borma, má paní."

„Můžeš si myslet, co si přeješ." Odvrátila se od něj k Bronzovému stanu. Právě z něj vycházel starý muž se svou dcerou. Odněkud zevnitř stanu se začaly ozývat bubny. Přidal se krásný zpěv, tucet melodií, spojených dohromady a promísených. Kolem Raika Na Seema a Varadie se začali pomalu shromažďovat všichni, kdo bděli v Bronzovém stanu u těla Svaté dívky. Jejich písně byly písněmi nevýslovné radosti. Jejich hlasy naplňovaly poušť jásavou vitalitou a odrážely se dokonce až od vzdálených hor.

Oona vzala Elrika přátelsky a na usmířenou za ruku. „Pojď," řekla, „připojíme se k oslavám."

Ale ušli jen pár kroků a už byli vyzdviženi na ramena davu a neseni nad pouští ke Stříbrokvěté oáze, rozesmátí a nakažení všeobecnou radostí.

Ihned propukly oslavy, jako by Bauradiové a všechny ostatní pouštní rody byly na tuto chvíli připraveny. Chystala se všemožná lahodná jídla, až byl vzduch plný nepřeberného množství vůní, při nichž se sbíhaly sliny a zdálo se, že veškerá skladiště koření světa byla přinucena vydat své zásoby. Všude hořely kuchyňské ohně, obrovské pochodně, lampy a svíce a z kašbehu Moulor Ka Riiz, který shlížel dolů na velkou oázu, vyjížděli aloum'ritští strážci v celé parádě svého starobylého brnění, svých rudozlatých přileb a krunýřů, s bronzovými, mosaznými a ocelovými zbraněmi. Měli mohutné rozvětvené vousy a vysoké turbany ovinuté kolem špicí přileb. Byli oděni v pláštích z dokonale zpracovaného a stříbrem protkávaného brokátu a vysokých botách, vyšívaných ornamenty téměř tak spletitými jako ty na blůzách. Byli to hrdí veselí muži a jeli po boku svých žen, také obrněných a třímajících luky a štíhlá kopí.

Všichni se brzy zamíchali do pestrého davu, který vztyčil rozlehlé pódium a na ně umístil vyřezávané křeslo. Na to křeslo posadil usmívající se Varadii, aby všichni viděli, že se Svatá dívka Bauradiů vrátila ke svému rodu a přinesla zpět jeho historii, hrdost a budoucnost.

Raik Na Seem stále plakal. Kdykoliv uviděl Oonu a Elrika, popadl je a přitiskl k sobě, děkoval jim a líčil, jak nejlépe mohl, co pro něj znamená mít takové přátele, takové zachránce, takové hrdiny.

„Vaše jména si budou Bauradiové pamatovat navěky A o cokoli nás požádáte, bude-li to čestné, což jistě ano, dáme vám to. Ocitnete-li se v nebezpečí deset tisíc mil odsud, pošlete vzkaz Bauradiům a oni vám přispěchají na pomoc. Zatím buďte hrdi na to, že jste osvobodili ze zajetí duši dobrosrdečného dítěte."

„A to je také naše odměna," usmála se Oona.

„Všechno naše bohatství je teď vaše," řekl stařec.

„Nepotřebujeme bohatství," odpověděla Oona. „Myslím, že jsme objevili lepší věci."

Elrik jí dal za pravdu. „Kromě toho, v Quarzhasaatu žije muž, který mi slíbil polovinu říše, když pro něj vykonám pouhou malou službičku."

Oona porozuměla Elrikově narážce a zasmála se.

Raik Na Seem byl malinko znepokojen. „Pojedeš do Quarzhasaatu? Pořád tam máš co dělat?"

„Ano," odvětil Elrik. „Je tam jeden chlapec, který úzkostlivě čeká na můj návrat."

„Ale uděláš si čas oslavovat, hodovat se mnou a s Varadii? Sotva jste s tím dítětem promluvili!"

„Myslím, že ho známe dost dobře," opravil ho Elrik. „Dost dobře na to, abychom si ho považovali. Je skutečně největším pokladem Bauradiů, můj pane."

„Mohli jste spolu mluvit v té bezútěšné říši, kde bylo vězněno?"

Elrik to chtěl prvnímu staršinovi vysvětlit, ale Oona ho rychle přerušila, tak dobře už znala podobné otázky.

„Trochu, můj pane. Hluboce na nás zapůsobila její inteligence a odvaha."

Čelo Raika Na Seema se zkrabatilo, napadlo ho něco jiného. „Synu můj," obrátil se na Elrika, „dokázal jsi v té říši přežít bez potřeby drogy?"

„Ano," potvrdil Elrik. Pak si uvědomil, co řekl. Poprvé porozuměl tomu, jaké dobro získal díky svému dobrodružství. „Ano, pane. Pomáhat Zloději snů má velké výhody, které jsem až dosud neocenil!"

Elrik se nyní s radostí zapojil do hostin, vážil si chvil strávených s Oonou, Bauradii a všemi ostatními kočovnými kmeny. Znovu si připadal, jako by se vrátil domů, tak

pohostinní byli ti lidé. Přál si, aby tak mohl strávit život zde, učit se jejich způsobům, jejich filozofii a užívat si jejich zábav.

Později, když ležel pod velkým datlovníkem a pohrával si s jedním ze stříbrných květů, vzhlédl k Ooně, která seděla vedle něj, a řekl: „Za všech svodů, kterým jsem čelil v Říši snů, je tenhle asi největší, Oono. Tohle je prostá skutečnost a mně se nechce ji opustit. A opustit tebe."

„Myslím, že už nás nečeká žádný společný osud," povzdechla si. „Rozhodně ne v tomto životě nebo v tomto světě, myslím. Nejprve se staneš legendou, pak nezbude nikdo, kdo by si na tebe vzpomněl."

„Všichni mí přátelé zemřou? Mám být sám?"

„Myslím, že ano. Zatímco budeš sloužit Chaosu."

„Sloužím sobě samému a svému lidu."

„Když tomu věříš, Elriku, musíš udělat víc, abys toho dosáhl. Něco málo jsi udělal a snad jsi tím neskončil. Ale Chaos ti nemůže být přítelem a nezradit tě. Nakonec máme vždycky jen sebe, na koho můžeme spoléhat. Žádná příčina, žádná síla, výzva ani vůle tu pravdu nikdy nenahradí…"

„Byl jsem to já, kdo se vydal na cesty, lady Oono," připomenul jí. Zahleděl se přes poušť, přes klidné vody oázy Nadechl se chladného voňavého pouštního vzduchu.

„Odjedeš brzy?" chtěla vědět.

„Zítra," řekl. „Musím. Ale jsem zvědav, co zjistím; jakou že to skutečnost jsem stvořil."

„Ach, myslím, že nějaký sen nebo dva se skutečností staly," řekla tajemně a políbila ho na tvář. „A další se jí stanou už brzy."

Nezabýval se tou záhadou, neboť Oona vytáhla z váčku velkou Perlu a podávala mu ji.

„Ona existuje! Nebyla to chiméra, za kterou jsme ji měli! Pořád ji máš!"

„Je tvoje," řekla. „Nalož s ní, jak uznáš za vhodné. Tohle té přivedlo do Stříbrokvěté oázy. Tohle tě přivedlo ke mně. Myslím, že ji neprodám na trhu snů. Chci, abys ji vlastnil ty Myslím, že bude tvoje po právu, Elriku. Staň se, co se má stát, Svatá dívka ji dala mně a teď ji já dávám tobě. Pro ni skonal Alnac Kreb. Všichni ti vrahové zemřeli, aby ji dostali…"

„Měl jsem pocit, žes řekla, že ta Perla neexistovala, dokud po ní Dobrodruzi Čarodějové nezačali pátrat."

„To je pravda. Ale teď existuje. Tady je. Perla ze Srdce světa. Velká Perla z legendy. Nemáš pro ni využití?"

„Musíš mi vysvětlit…" začal, ale přerušila ho.

„Neptej se mě, jak se sny stávají skutečností, princi Elriku. Tahle otázka zajímala filozofy všech věků a všech míst. Ptám se tě znova – máš pro ni využití?"

Zaváhal, pak se pro tu nádheru natáhl. Držel ji v dlaních a převaloval sem a tam. Žasl nad její nádherou, nad bledou krásou. „Ano," řekl. „Myslím, že pro ni mám využití."

Když si ji kladl do mošny, Oona řekla měkce: „Myslím, že je to ďábelská věc tahle Perla."

V tom s ní byl zajedno. „Taky si myslím, ale někdy se dá jedno zlo použít proti druhému."

„Tenhle argument nemohu přijmout." Zdálo se, že je znepokojena.

„Já vím," řekl. „Už jsi to řekla." Teď bylo na něm, aby se k ní nahnul a něžně ji políbil na rty. „Osud je krutý, Oono. Bylo by snazší, kdyby nás nasměroval na jedinou neměnnou stezku. Místo toho nás nutí volit a nikdy nevíme, zda jsme vybrali správně."

„Jsme smrtelníci," řekla s pokrčením rameny. „Takový je náš osud."

Plácla ho do čela. „Máš starosti, můj pane. Myslím, že ti ukradnu pár drobnějších snů, které tě trápí."

„Dokážeš ukrást bolest, Oono, a přeměnit ji na něco, co se dá prodat na tom tvém trhu?“

„Jistě, to dělám často,“ odpověděla.

Položila si jeho hlavu na klín a začala mu třít spánky Něžně na něj shlížela.

Ospale zamumlal: „Nemůžu zradit Cymoril. Nemůžu…“

„Nežádám po tobě víc, než abys spal,“ řekla. „Jednoho dne budeš mít čeho litovat a poznáš skutečnou lítost. Ale teď tě mohu zbavit části toho, co je nepodstatné.“

„Nepodstatné?“ Jeho hlas začínal znít nezřetelně, jak ho postupně uspávala.

„Pro tebe myslím, můj pane. Pro mne však ne…“

A Zlodějka snů se dala do zpěvu. Zpívala ukolébavku. Zpívala o chorém dítěti a rmoutícím se otci. Zpívala o štěstí, nalezeném v prostých věcech.

Elrik usnul. A zatímco spal, Zlodějka snů zapojila svou magii a odebrala mu pár polozapomenutých vzpomínek, které ho dřív za nocí mučily a které ho mohly mučit i v nocích, které měly teprve přijít.

Když se Elrik následujícího rána probudil, vstal s lehkým srdcem a čistým svědomím, s nezřetelnými vzpomínkami na dobrodružství v Říši snů, s neutuchající náklonností k Ooně a s rozhodnutím dostat se, jak jen to nejrychleji půjde, do Quarzhasaatu a dát lordu Gho to, po čem na světě nejvíce touží.

Rozloučení s lidmi kmene Bauradiů bylo upřímné a smutek nad rozchodem vzájemný. Prosili ho, aby se vrátil, aby se k nim připojil na jejich cestách, aby s nimi lovil jako kdysi Rackhir jeho přítel.

„Jednoho dne se k vám pokusím vrátit,“ řekl. „Ale nejprve musím naplnit nejednu přísahu.“

Jeden z chlapců mu bojácně přinesl jeho velký černý válečnický meč. Když si ho Elrik připínal, zdálo se, jako by Nositel bouří sténal zadostiučiněním nad tím, že jsou zase spolu.

Byla to Varadia, která mu stiskla ruce a políbila je; dala mu tak požehnání za celý klan. Byl to Raik Na Seem, kdo mu řekl, že je nyní Varadiiným bratrem a jeho vlastním synem. Pak předstoupila Oona Zlodějka snů. Rozhodla se zůstat na nějaký čas hostem Bauradiů.

„Sbohem, Elriku. Doufám, že se zase setkáme. Za lepších okolností."

Pobavilo ho to. „Za lepších okolností?"

„Alespoň co se mě týče, v každém případě." Zašklebila se a s pohrdáním poplácala hrušku jeho meče. „A přeju ti, abys uspěl při pokusech stát se pánem téhleté věci."

„Myslím, že teď jsem jejím pánem," řekl.

Pokrčila rameny. „Pojedu s tebou kousek po Rudé cestě."

„Uvítám tvou společnost, má paní."

Bok po boku, stejně jako v Říši snů, jeli Elrik a Oona pospolu. A ač si albín nepamatoval, jak se cítil prve, nyní pociťoval jakési souznění, jako by nalezl jistý duševní klid. Zmocnil se ho smutek, když se od ní nakonec oddělil, aby sám pokračoval směrem ke Quarzhasaatu.

„Sbohem, drahá přítelkyně. Budu si pamatovat, jak jsi porazila Bojovníka Perly v Pevnosti Perly Tahle vzpomínka asi nikdy nevybledne."

„To mě těší." Z hlasu jí zazněl náznak smutku. „Sbohem, princi Elriku. Věřím, že nalezneš vše, co potřebuješ, a že dojdeš klidu, až se vrátíš do Melniboné."

„K tomu jsem pevně odhodlán, paní." Zamával jí, nechtěl už déle protahovat loučení. Pobídl koně vpřed.

Očima, které se zvolna plnily slzami, pozorovala, jak odjíždí po dlouhé Rudé cestě ke Quarzhasaatu.

IV.

V Quarzhasaatu se rozhodne

Elrik z Melniboné dojel do Quarzhasaatu zhroucený v sedle, takřka koně neovládal. Lidé, kteří se kolem něj seběhli, se vyptávali, zda není nemocen, zatímco jiní se báli, že do jejich krásného města vnáší mor a užuž by ho hnali pryč.

Albín pozvedl svou zvláštní hlavu, jen aby vyrazil jméno svého patrona, lorda Gho Fhaaziho, a aby řekl, že potřebuje jistý elixír, který šlechtic vlastní. „Musím mít ten elixír," řekl jim, „nebo zemřu dřív, než dokonám svůj úkol…"

Staré věže a minarety Quarzhasaatu byly v dohasínajících paprscích velkého rudého slunce nádherné a ve městě se rozhostil ten druh klidu, který nastupuje, když jsou všechny denní záležitosti u konce a než se začne se zábavami.

Jeden bohatý obchodník s vodou, který toužil udělat si očko u šlechtice, který bude možná brzy zvolen do Rady, osobně provedl Elrikova koně elegantními uličkami a působivými třídami, až dorazili do mohutného paláce lorda Gho Fhaaziho, plného zlata a vadnoucí zeleně.

Obchodník byl odměněn správcovým slibem, že se o něm zmíní u svého pána, a Elrik, mumlající a kňourající si sám pro sebe, občas trochu zasténal a olízl si lačné rty. Krásnými zahradami se dostal k hlavnímu paláci.

Lord Gho osobně vyšel albína uvítat. Od srdce se smál, když viděl, v jak ubohém se nachází stavu.

„Zdravím, zdravím, Elriku z Nadsokoru! Zdravím tě, bělolící komický Zloději snů. No, dnes nejsi tak hrdý! Rozmařile jsi hospodařil s elixírem, který jsem ti dal, a teď se vracíš žebrat o další – v horší kondici, než když jsi tu byl poprvé!"

„Ten chlapec…" zašeptal Elrik, zatímco mu sluhové pomáhali z koně. Paže mu bezvládně visely, když ho nesli na ramenou. „Žije?"

„Těší se lepšímu zdraví než ty sám, pane!" Světle zelené oči lorda Gho Fhaaziho přetékaly prvotřídní zlomyslností. „A je v bezpečí. Byl jsi v té věci neústupný jako skála, než jsi odejel. A já jsem muž, který dostojí svému slovu." Pletichář si pohladil mastné prstence vousů a šibalsky se zasmál. „A co ty, mistře zloději, ty taky vždy dodržíš, cos slíbil?"

„Do písmene," zabručel albín. Rudé oči se mu na chvíli obrátily v sloup a na vteřinu to vypadalo, že opustil tento svět. Pak se bolestně podíval na lorda Gho. „Dáš mi protijed a vše, cos slíbil? Vodu? Bohatství? Toho chlapce?"

„Žádné strachy, žádné strachy. Ale právě teď nejsi v nejlepší pozici pro vyjednávání, zloději. Co Perla? Našel jsi ji? Nebo jsi mi přišel hlásit neúspěch?"

„Našel jsem ji. A mám ji schovanou. Ten elixír…"

„Ano, ano. Já vím, co ten elixír dokáže. Musíš být velice silný, když ještě teď dokážeš mluvit." Quarzhasaaťan dohlédl na muže a ženy, kteří Elrika donesli do chladného nitra paláce, uložili ho na velké polštáře s třapci ze šarlatového a modrého sametu a podali mu vodu k pití a jídlo.

„Touha po elixíru je horší a horší, co?" Lord Gho se vydatně bavil Elrikovým utrpením. „Elixír tě stravuje, i když sis myslel, že ty stravuješ jej. Jsi prohnaný, mistře zloději.

Schoval jsi tu Perlu, říkáš? Nedůvěřuješ mi snad? Jsem šlechtic z největšího města na světě!“

Elrik, celý uprášený po dlouhé jízdě, se protáhl na polštářích a pomalu si otřel ruce o šaty. „Ten protijed, můj pane…“

„Víš, že ti ho nedám, dokud nebudu mít v ruce Perlu…“ Lord Gho se přátelsky sklonil ke své oběti. „Abych ti řekl pravdu, zloději, nečekal jsem, že na tom budeš tak, jak jsi! Nechtěl bys ještě doušek mého elixíru?“

„Dej mi, jestli můžeš.“

Elrik vypadal, jako že je mu všechno jedno, ale lord Gho chápal, jak na tom ve skutečnosti musí být zoufale. Obrátil se, aby vydal rozkazy otrokům.

Pak Elrik řekl: „Ale přiveď toho chlapce. Přiveď toho chlapce, abych viděl, že nedošel žádné újmy, a abych od něj samotného uslyšel, co se dělo, když jsem byl pryč…“

„To je maličkost. Dobrá.“ Lord Gho Fhaazi dal znamení jednomu z otroků. „Přiveď chlapce Anigha.“

Šlechtic přešel k velkému křeslu, stojícímu na malém pódiu mezi brokátovými baldachýny, a složil se do něj. Čekali. „Nepředvídal jsem, že tu cestu přežiješ, mistře zloději, natož že uspěješ a nalezneš Perlu. Naši Dobrodruzi Čarodějové jsou nejchrabřejší, nejzkušenější ze všech válečníků, jsou cvičeni ve všech druzích magie a zaříkání. Avšak ti, které jsem vyslal, a všichni jejich bratři neuspěli! No, tohle je pro mě šťastný den. Dám tě do pořádku, to ti slibuju, abys mi mohl vyprávět o všem, co se přihodilo. Co Bauradiové? Zabil jsi jich mnoho? Všechno mi podrobně vylíčíš, abych mohl, až předvedu Perlu, podat příběh, který se k ní váže. To jí dodá na hodnotě, víš. Až mě zvolí, budu mnohokrát žádán, abych ten příběh podrobně vylíčil, tím jsem si jist. Rada bude tolik závidět…“ Olízl si

obarvená rudá ústa. „Musel jsi to dítě zabít? Co jsi spatřil nejdřív, například když jsi se dostal do Stříbrokvěté oázy?“

„Nějaký pohřeb, jak si vzpomínám…“ Elrik malinko ožil. „Ano, pohřeb to byl.“

Dva strážní přivedli svíjejícího se chlapce. Nezdál se být nijak zvlášť potěšen, když viděl Elrika roztaženého na polštářích. „Ach, pane! Jsi ubožejší než předtím.“ Přestal se vzpouzet a pokoušel se zamaskovat své zklamání. Nenesl stopy žádného mučení a nezdálo se, že by došel nějaké újmy.

„Jsi v pořádku, Anighu?“

„Ano. Jeho lordstvo občas přišlo, aby mi vyprávělo, co se stane, když nepřineseš tu perlu, ale takové blbiny se píšou po zdech, nebylo to pro mě nic nového.“

Lord Gho se zamračil. „Dej si pozor, hochu…“

„Určitě ses vrátil s Perlou,“ řekl Anigh a rozhlédl se. „Je to tak, co, můj pane? Jinak bys tu nebyl, že?“ Malinko se mu ulevilo. „Teď budeme moci jít?“

„Ještě ne!“ zavrčel lord Gho.

„Ten protijed,“ připomenul se Elrik. „Máš ho tady?“

„Jsi moc netrpělivý, mistře zloději. Ale tvá mazanost nachází v mé dobrého soupeře.“ Lord Gho se uchechtl a varovně zvedl prst. „Potřebuju nějaký důkaz, že tu Perlu opravdu máš. Dáš mi jako záruku například svůj meč? Koneckonců, jsi moc slabý, abys ho udržel. K ničemu ti už není.“ Natáhl se chtivě k albínovu boku a Elrik se od něj slabě odtáhl.

„No tak, no tak, mistře zloději. Neboj se mě. V tomhle jsme na jedné lodi. Kde je ta Perla? Rada se schází dnes večer ve Velké Sněmovně. Donesu-li tam Perlu, pak… Ach, ještě dnes večer budu mocný!“

„I červ je hrdý, je-li pánem na svém hnojišti,“ poznamenal Elrik.

„Nerozhněvej ho, pane!“ zvolal Anigh poplašeně. „Ještě pořád nevíš, kde má ten protijed!“

„Musím mít Perlu!“ Lord Gho začínal být z netrpělivosti podrážděný. „Kam jsi ji schoval, zloději? V poušti? Někde ve městě?“

Elrik se pomalu zvedal na polštářích. „Ta Perla byla jen sen,“ řekl. „To tvoji zabijáci z ní udělali skutečnost.“

Lord Gho Fhaazi se zamračil, poškrábal se na nabíleném čele a dal najevo vzrůstající nervozitu. Podezíravě si Elrika změřil. „Chceš-li další elixír, neměl bys mě urážet, zloději. A nic na mě nezkoušej. Ten chlapec by hned zemřel a ty s ním, a já bych na tom nebyl o nic hůř.“

„Ale mohl bys na tom být líp, pane, řekl bych. S tím místem v Radě, myslím.“ Elrik vypadal, jako by nabíral sílu, a vztyčil se na přepychovém sametu. Naznačil chlapci, aby k němu přistoupil. Stráže se tázavě podívaly na svého pána, ale ten jen pokrčil rameny. Anigh, zamračený zvědavostí, popošel k albínovi. „Myslím, že jsi nenasytný, pane. Chtěl bys vlastnit celý svůj svět. Ten patetický monument zničené pýchy své rasy!“

Lord Gho na něj zlobně pohlédl. „Zloději, chceš-li se dát zase dohromady, chceš-li protijed, aby ses osvobodil od drogy, kterou jsem ti dal, pak ke mně musíš být zdvořilejší…“

„Ach, ano,“ řekl Elrik přemýšlivě a sáhl do kabátce. Vytáhl kožený váček. „Elixír, který mě měl udělat tvým otrokem!“ Zasmál se. Otevřel váček.

Na napřažené dlani se mu koulela Perla, za kterou lord Gho nabízel polovinu svého bohatství, pro kterou poslal stovku mužů na smrt, pro kterou byl hotov unést a zabít jedno dítě a uvěznit další.

Quarzhasaaťan se roztřásl. Vykulil podmalované oči. Zalapal po dechu a naklonil se, téměř v mdlobách.

„Tak je to pravda," řekl. „Našel jsi Perlu ze Srdce světa…"

„Je to jen dárek od přítelkyně," řekl Elrik. S perlou stále vystavenou na dlani se zvedl na nohy a položil ochranitelsky ruku kolem chlapcových ramen. „Když jsem ji získal, zjistil jsem, že mé tělo přestalo toužit po elixíru, a proto tvůj protijed nepotřebuju, lorde Gho."

Lord Gho jej sotva slyšel. Oči upíral na velkou Perlu. „Je tak obrovitá… Ještě větší, než jsem o ní slyšel… Je skutečná. Vidím, že je skutečná. Ta barva… Och…" A natáhl se pro ni.

Elrik ruku stáhl. Lord Gho se zamračil a vzhlédl na albína pohledem žhavým lačností. „A dívka zemřela? Měla tu Perlu, jak někteří tvrdili, v těle?"

Anigh se vedle Elrika zachvěl.

Elrikův hlas, ač plný odporu, zněl stále měkce. „Nikdo mou rukou nezemřel, kdo by už dříve nebyl mrtvý. Tak jako jsi už mrtvý ty, můj pane. Byl to tvůj pohřeb, jehož jsem byl svědkem ve Stříbrokvěté oáze. Nyní mám vykonat proroctví

Bauradiů. Mám pomstít všechen žal, který jsi způsobil jim a jejich Svatému dítěti."

„Cože! Ostatní taky vyslali vojáky! Celá Rada a polovina kandidátů měli sekty Dobrodruhů Čarodějů, které hledaly Perlu. Většina těch bojovníků neuspěla nebo přišla o život. Případně byla pro neúspěch popravena. Nikoho jsi nezabil, říkáš. No, pak tedy máš čisté ruce, co? To je skvělé. Dám ti, co jsem slíbil, mistře zloději…"

Lord Gho, chvějící se touhou, natáhl ruku po Perle.

Elrik se zasmál a k Anighově překvapení nechal šlechtice, aby mu Perlu z dlaně sebral.

Lord Gho těžce oddechoval a mazlil se se svou kořistí. „Ach, ta je skvostná. Ach, je skvělá…"

Elrik znovu promluvil, stejně vyrovnaně jako prve. „A co má odměna, lorde Gho?"

„Co?“ Nepřítomně vzhlédl. „No ano, jistě. Vaše životy Už ten protijed nepotřebuješ, říkáš. Výborně. Tak můžete jít.“

„Myslím, žes mi také nabízel veliké jmění. Všemožné bohatství. Vysoké postavení mezi panstvem v Quarzhasaatu.“

Lord Gho se zaškaredil. „Nesmysl. Ten protijed by byl až moc. Ty nejsi člověk, který by si dovedl užít takových věcí. Člověk musí být vychován k tomu, aby dokázal majetek moudře a s náležitou rozvahou využít. Ne, ne, nechám tebe i toho chlapce jít…“

„Nedodržíš naši dohodu, pane?“

„To byly jen tlachy – žádná dohoda. Jediná dohoda se týkala chlapcovy svobody a protijedu. Zmýlil ses.“

„Nepamatuješ se na nic ze svých slibů?“

„Slibů? Jistěže ne.“ Zavrtěl hlavou, až se mu nakadeřená brada a vlasy zatřásly

„… ani z mých?“

„Ne, ne. Rozčiluješ mne.“ Očima stále hltal Perlu. Laskal ji, jako se laská milované dítě. „Jdi, pane. Dokud jsem k tobě ještě vlídný.“

„Je mnoho přísah, které mám naplnit,“ řekl Elrik, „a svým slovům dostojím.“

Lord Gho vzhlédl a jeho výraz ztvrdl. „Dobrá. Už mě to unavuje. Do večera budu členem Rady šesti a Jednoho navrch. Když vyhrožuješ mně, vyhrožuješ celé Radě. Proto jste oba nepřátelé Quarzhasaatu. Jste zrádci říše a podle toho s vámi bude naloženo! Stráže!“

„Ty jsi ale blázen,“ řekl Elrik. Anigh vyjekl, protože si na rozdíl od lorda Gho dobře pamatoval sílu Černého meče.

„Udělej, co po tobě chce, lorde Gho!“ vykřikl Anigh. Bál se spíše o sebe než o šlechtice. „Prosím tě, mocný pane! Udělej, co říká!“

„Takhle se nemluví se členem Rady," pronesl lord Gho ublíženým tónem. „Stráže – hned je odveďte z mé síně. Pověste je nebo jim podřízněte hrdla – mně je to fuk…"

Stráže o kouzelném meči neměly ani ponětí. Viděly jen štíhlého muže, který vypadal jako malomocný, a viděly malého bezbranného hocha. Zašklebily se, jako by jejich pán zažertoval, tasily meče a téměř lehkomyslně se blížily.

Elrik stáhl Anigha za sebe. Ruka mu sjela k rukojeti Nositele bouří. „To od vás není moudré," varoval stráže. „Nijak zvlášť netoužím vás zabít."

Vzadu za vojáky jedna ze služebných otevřela dveře a vyklouzla ven na chodbu. Elrik ji sledoval, jak mizí. „Uděláte nejlíp, když se ztratíte jako ona," řekl. „Asi má představu, co bude následovat, když nám budete dál takhle vyhrožovat…"

Stráže se teď bez zábran rozchechtaly. „To je ale cvok," řekl jeden voják. „Dobře že se ho lord Gho zbaví!"

Vrhl se k Elrikovi. Tu chladný vzduch přepychové komnaty proťalo zavytí kouzelného meče – zavytí hladového vlka, vypuštěného z klece, toužícího jen zabíjet a krmit se.

Elrik pocítil, jak jím projel náraz síly, když čepel zasáhla prvního vojáka a rozťala ho od temene až k hrudní kosti. Další se pokusil narychlo změnit svůj původní útok v úprk, klopýtl a byl probodnut hrotem meče. V očích se mu objevila hrůza, když cítil, jak z něj kouzelný meč vysává duši.

Lord Gho se ve svém velkém křesle ochromeně přikrčil.

V ruce svíral Perlu. Druhou ruku vztáhl v obranném gestu, jako by doufal, že se tak ochrání před Elrikovou ránou.

Avšak Elrik, posílen vysátou energií, zasunul meč do pochvy a pěti rychlými kroky dosáhl pódia. Měřil si seshora lorda Gho, který se třásl hrůzou.

„Vezmi si tu Perlu zpět. Výměnou za můj život…" zašeptal Quarzhasaaťan. „Za můj život, zloději…"

Elrik nabízenou perlu přijal, ale nehnul se z místa. Sáhl do měšce u opasku a vylovil láhev elixíru od lorda Gho. „Chtěl bys něco na spláchnutí?“

Lord Gho se třásl jako ratlík. Pod pudry a líčidly byl bledší a bledší. „Nerozumím ti, zloději.“

„Chci, abys tu Perlu snědl, můj pane. Dokážeš-li ji spolknout a přežít, no pak bude jasné, že proroctví o tvé smrti bylo předčasné.“

„Spolknout ji? Je moc velká. Sotva ji dostanu do úst!“ Lord Gho se zahihňal, doufal, že albín jen žertuje.

„Ne, můj pane. Myslím, že ji můžeš spolknout. Nakonec, jak jinak by se dostala do těla toho dítěte?“

„Byla – říkají, že byla – jen sen.“

„Ano. Snad tedy dokážeš spolknout sen. Možná se dostaneš do Říše snů, a tak unikneš svému osudu. Musíš to zkusit, můj pane, jinak z tebe můj kouzelný meč vysaje duši. Co si vybereš?“

„Ach, Elriku. To není spravedlivé. Uzavřeli jsme dohodu.“

„Otevři pusu, lorde Gho. Kdo ví, možná se Perla scvrkne nebo se tvé hrdlo roztáhne jako hrdlo hada? Had by tu perlu spolkl hravě, můj pane. A ty jsi bezpochyby lepší než nějaký had?“

Anigh stál u okna, ze kterého se snažil zírat, aby nemusel přihlížet pomstě, podle něj velice nechutné. Náhle zašeptal: „Ta služka, Elriku. Zalarmovala celé město.“

V zelených očích lorda Gho se na chviličku objevila zoufalá naděje a zase odumřela, když Elrik postavil láhev na opěradlo velkého křesla a povytáhl meč z pochvy. „Tvá duše mi pomůže bojovat s těmihle dalšími vojáky, lorde Gho.“

Mocný pán z Quarzhasaatu pomalu, s pláčem a kňouráním, začal otevírat ústa.

„Tady máš znovu tu Perlu, můj pane. Šup tam s ní. A dej si záležet, můj pane. Takhle máš jistou šanci přežít."

Ruka lorda Gho se třásla. Ale nakonec pomalu zamířila s Perlou k nabarveným rtům. Elrik vytáhl z láhve s elixírem zátku a nalil mezi zkřivené čelisti šlechtice něco tekutiny. „A teď polykej, lorde Gho. Polykej Perlu, pro kterou bys byl nechal zabít dítě! A pak ti povím, kdo vlastně jsem…"

O pár minut později se rozletěly dveře a Elrik poznal tetovanou tvář Managa Isse, vůdce Žluté sekty a příbuzného lady Iss. Manag Iss bloudil pohledem z Elrika na nehybně zkroucené rysy lorda Gho a zpět. Šlechtic naprosto selhal, Perlu se mu polknout nepodařilo.

Manag Iss se otřásl. „Elriku. Slyšel jsem, že ses vrátil. Říkalo se, že máš smrt na jazyku. To byla zřejmě lest, která měla oklamat lorda Gho."

„Ano," potvrdil Elrik. „Musel jsem osvobodit toho chlapce."

Manag Iss máchl mečem, který třímal v ruce. „Našel jsi tu Perlu?"

„Našel."

„Má paní Iss mě poslala, abych ti za ni nabídl cokoli, po čem toužíš."

Elrik se zasmál. „Vyřiď jí, že v půlhodince budu ve Sněmovně Rady. Přinesu tu perlu s sebou."

„Ale budou tam i ostatní. Ona se s tebou chce domluvit o samotě."

„Není moudré tak hodnotnou věc vydražit?" zeptal se Elrik.

Manag Iss se pousmál a zastrčil meč do pochvy. „Jsi prohnaný. Myslím, že nevědí, jak jsi prohnaný. Nevědí ani, kdo jsi. To jim musím teprve říci."

„No, můžeš jim sdělit, co jsem právě prozradil lordu Gho. Že jsem dědičný vládce Melniboné," řekl Elrik lehce. „Protože taková je pravda. Má říše přežila poněkud lépe než ta tvoje, myslím."

„To je může podráždit. Chtěl bych zůstat tvým přítelem, Melniboňane."

„Díky, Managu Issi, ale nepotřebuju další přátele z Quarzhasaatu. Prosím, udělej, co jsem ti řekl."

Manag Iss si změřil zmasakrované stráže, mrtvého lorda Gho, který nabral podivnou barvu, nervózního chlapce a gestem Elrika pozdravil.

„Ve Sněmovně za půl hodiny, vládče Melniboné." Otočil se na podpatku a odešel z komnaty.

Elrik vydal Anighovi pokyny ohledně odjezdu a bylin z Kwanu a vyšel na nádvoří. Slunce zapadlo a všude po Quarzhasaatu plály pochodně, jako by město očekávalo útok.

Sluhové lorda Gho z paláce zmizeli. Elrik došel do stáje a našel svého koně a sedlo. Osedlal hřebce Bauradiů a přes sedlo pečlivě přehodil těžký ranec, pak nasedl a jel ulicemi. Hledal podle Anighova popisu Sněmovnu.

Město bylo nepřirozeně tiché. Zjevně byl vydán zákaz vycházení, protože na ulicích nehlídkovaly ani stráže.

Elrik lehkým klusem projel třídu Vojenského vítězství, bulvár Dávného úspěchu a půl tuctu dalších grandiózně pojmenovaných tepen, až před sebou spatřil dlouhou nízkou budovu, která ve své prostotě nemohla být ničím jiným než sídlem quarzhasaatské moci.

Albín se zastavil. Meč mu po boku zabroukal, jako by požadoval další krveprolití.

„Musíš mít strpení," řekl mu Elrik. „Možná, že nebude třeba bojovat."

Měl pocit, že ve stromoví a křovinách kolem Sněmovny zahlédl pohyb nějakých stínů, ale nevšímal si toho. Bylo mu jedno, co kují a kdo ho sleduje. Měl poslání, které měl naplnit.

Konečně se dostal ke dveřím budovy. Nepřekvapilo ho, že je nalezl otevřené. Sesedl, přehodil si balík přes rameno a těžce vešel do velké prosté místnosti bez jakékoli okázalosti a ozdob, v níž stálo sedm židlí s vysokými opěradly u nabíleného dubového stolu. V půlkruhu u jedné jeho strany stálo šest zahalených postav v pláštících ne nepodobných těm, které nosí sekty Dobrodruhů Čarodějů. Sedmá postava měla vysoký kuželovitý klobouk, který jí zcela kryl i tvář. Zahalená osoba promluvila. Elrika nepřekvapilo, že slyší ženský hlas.

„Jsem Jeden navrch," řekla. „Věřím, žes nám přinesl poklad, který umocní slávu Quarzhasaatu."

„Věříš-li, že tenhle poklad umocní slávu Quarzhasaatu, pak mé putování nebylo marné," řekl Elrik. Shodil balík na zem. „Řekl vám Manag Iss vše, co jsem po něm vzkázal?"

Jeden ze členů Rady se pohnul a zadeklamoval, téměř jako by pronášel přísahu: „Žes potomek zaplaveného Melniboné, ano!"

„Melniboné není zaplaveno. Ani se neodřízlo od reality okolního světa jako vy" pronesl Elrik pohrdavě. „Už je to dávno, co jste vyzvali naši moc na souboj a porazili se vlastní hloupostí. A nyní mě vaše lačnost přivedla zpět do Quarzhasaatu, když bych byl klidně mohl projet vaším městem nepovšimnut."

„Neobviňuj nás!" Zahalená žena se urazila. „A kdo nám to způsobil tolik těžkostí? Ty, krev té zvrhlé lidské rasy, která kopuluje pro svou potěchu se zvířaty a rodí…" ukázala na Elrika „… takové, jako jsi ty!"

Elrik nehnul ani brvou. „Řekl vám Manag Iss, abyste se přede mnou měli na pozoru?" optal se tiše.

„Řekl nám, že máš Perlu a kouzelný meč. Ale taky nám prozradil, že jsi sám.“ Jedna navrch si odkašlala. „Řekl, že jsi přinesl Perlu ze Srdce světa.“

„Přinesl jsem ji i to, v čem je obsažena,“ potvrdil Elrik. Sehnul se a rozvázal sametový pytel, jež odhalil mrtvolu lorda Gho Fhaaziho se zkřiveným obličejem. Měl velkou bouli na hrdle a vypadalo to, jako by se mu nepřirozeně zvětšil ohryzek.

„Tohle je ten, kdo mě pověřil, abych našel Perlu.“

„Slyšeli jsme, žes ho zamordoval,“ řekla Jedna navrch s nelibostí. „Ale to je asi u Melniboňanů běžné.“

Elrik na to nereagoval. „Lord Gho Fhaazi má tu Perlu v hrdle. Mám ji pro vás vyříznout, milí šlechtici?“

Všiml si, že se nejméně jeden z nich otřásl, a pousmál se. „Posíláte nájemné vrahy zabíjet, mučit, unášet a provádět vaším jménem všemožné zlo a nesnesete pohled na trochu krve? Dal jsem lordu Gho vybrat. Zvolil si sám. Jedl a pil tak nestřídmě, že jsem měl za to, že Perlu dokáže dostat do žaludku. Ale trochu mu zaskočilo a to byl jeho konec.“

„Ty jsi ale krutý lump!“ Jeden z mužů popošel, aby si prohlédl mrtvolu svého rádoby kolegy. „Ano, to je Gho. Ale má teď lepší barvu, řekl bych.“

Žert se u vůdkyně nesetkal s pochopením.

„Nabízíš nám tedy mrtvolu?“

„Pokud si nepřejete vyříznout Perlu, pak ano.“

„Managu Issi,“ řekla jedna ze zahalených žen a zvedla hlavu. „Ukaž se, byl bys tak hodný?“

Dobrodruh Čaroděj vystoupil ze skrytých dveří. Podíval se na Elrika téměř omluvně. Ruka mu zajela k rukojeti nože.

„Nenecháme Melniboňana, aby více proléval quarzhasaatskou krev,“ řekla Jedna navrch. „Manag Iss Perlu vyřízne.“

Vůdce Žluté sekty se zhluboka nadechl a popošel k mrtvole. Rychle udělal, co mu bylo nařízeno. Krev mu ještě stékala po ruce, když zvedl do výše Perlu ze Srdce světa.

Radu to ohromilo. Několik jejích členů zalapalo po dechu a něco si mezi sebou šeptali. Elrik věděl, že ho dosud podezírali ze lži; vždyť lži a intriky byla jejich druhá přirozenost.

„Drž ji vysoko, Managu Issi," řekl albín. „Tohle je věc, po níž jste všichni tak lačně toužili, že jste za ni byli připraveni zaplatit zbytky své cti."

„Dej si pozor, pane!" zvolala Jedna navrch. „Měli jsme s tebou prozatím trpělivost. Řekni si cenu a pak zmiz."

Elrik se rozesmál. Byl to neveselý smích. Melnibonský smích. V té chvíli byl pravým obyvatelem Dračího ostrova. „Dobrá. Toužím po tomhle městě. Ne po jeho lidech, po ničem z jeho pokladů, ne po jeho zvířatech, dokonce ani po vodě ne. Nechám vás odejít se vším, co unesete. Chci pouze město. Víte, je totiž podle dědického práva moje."

„Cože? To je nesmysl. Jak bychom na to mohli přistoupit?"

„Musíte na to přistoupit," řekl Elrik. „Nebo se mnou bojovat."

„Bojovat s tebou? Vždyť jsi sám."

„O tom nemůže být ani řeči," zvolal další člen Rady. „Je to blázen. Musí se zabít jako vzteklý pes. Managu Issi, zavolej sem své bratry a jejich muže."

„Nemyslím, že je to radno, sestřenko," řekl Manag Iss a otevřeně se obrátil k lady Iss. „Myslím, že by se mělo vyjednávat."

„Jakže? Stal se z tebe snad zbabělec? Má s sebou tenhle lotr vojsko?"

Manag Iss se podrbal na nose. „Má paní…"

„Zavolej své bratry, Managu Issi!"

Kapitán Žluté sekty se poškrábal na ruce oděné v hedvábí a zamračil se. „Princi Elriku, pochopil jsem, že nás vyzýváš k boji. Ale my ti nijak nevyhrožujeme. Rada sem přišla s dobrým úmyslem nabídnout ti něco za tu Perlu…“

„Managu Issi, opakuješ jen jejich lži,“ řekl Elrik, „a to od tebe není poctivé. Jestliže mi nemíní ublížit, proč jsi byl se všemi svými bratry v záloze? Viděl jsem poschovávány nejmíň dvě stovky válečníků.“

„To bylo jen takové opatření,“ řekla Jedna navrch. Obrátila se ke zbytku Rady. „Říkala jsem vám, že je hloupost povolat jich tolik tak brzy.“

Elrik řekl klidně: „Všechno, co jste, milí šlechtici, udělali, byla hloupost. Byli jste krutí, chamtiví, nedbali jste na životy a vůli druhých. Byli jste slepí, nerozvážní, provinciální a nenápadití. Myslím, že vláda, která nedbá na nic krom svých požitků, by měla být přinejmenším vystřídána. Až všichni opustíte město, zvážím volbu guvernéra, který bude vědět lépe, jak posloužit Quarzhasaatu. Pak, možná, vám dovolím vrátit se zpět do města…“

„Zab ho!“ zvolala Jedna navrch. „Neztrácej s ním už čas. Pak se mezi sebou dohodneme, komu bude patřit Perla.“

Elrik si téměř lítostivě povzdechl a řekl: „Raději se se mnou pusť do vyjednávání, paní, než já sám ztratím trpělivost. Jakmile vytasím meč, už nebudu víc rozumný a milosrdný…“

„Zab ho!“ trvala na svém. *„A pospěš si s tím!“*

Manag Iss měl ve tváři výraz muže odsouzeného k něčemu horšímu, než je smrt. „Paní…“

Popošla kupředu, vysoký klobouk se jí zakymácel. Vytáhla mu z pochvy meč. Napřáhla se, aby albínovi setnula hlavu.

Rychle vyrazil. Jeho paže připomínala útočícího hada. Sevřel jí zápěstí. „Ne, paní! Poctivě tě varuju, přísahám!“

Nositel bouří mu u boku zamručel a otřásl se.

Pustila meč, odvrátila se a třela si pohmožděné zápěstí.

Manag Iss sáhl po upuštěném meči. Dělal, jako by ho chtěl zasunout do pochvy, a pak se nenápadným pohybem pokusil zbraň pozvednout a zasáhnout Elrika mezi žebra. Po vyděšené tváři mu přeběhl odevzdaný výraz, když albín, který útok předvídal, couvl a současně tasil Černý meč. Ten se pustil do zpěvu své podivné ďábelské písně a zaplál hrozivým černým leskem.

Manag Iss jen zalapal po dechu, když mu hrot probodl srdce. Ruka, jež stále svírala Perlu, se natáhla, jako by ji nabízela zpátky Elrikovi. Pak mu skvost vypadl z prstů a zarachotil o zem. Tři členové Rady se po něm vrhli, pak se střetli s umírajícím zrakem Managa Isse a zase se stáhli zpět.

„Honem! Honem! Honem!“ křičela Jedna navrch a jak Elrik čekal, ze všech koutů Sněmovny se začali rojit příslušníci různých sekt Dobrodruhů Čarodějů, zbraně v pohotovosti.

Albín nasadil svůj strašlivý bitevní škleb, rudé oči mu plály, tvář na sebe vzala masku Smrti a meč se stal mstitelem Bauradiů a všech těch, kdo po tisíciletí trpěli nespravedlivostí Quarzhasaatu.

Duše, které získal, nabídl svému patronovi, knížeti Pekel, mocnému knížeti Ariochovi, který se už vykrmil mnoha životy, věnovanými Elrikem a jeho černým mečem.

„Ariochu! Ariochu! Krev a duše pro mého pána Ariocha!“

A pak teprve nastal pravý masakr.

Byl to masakr, před nímž bledly všechny ostatní. Byl to masakr, jež nebude nikdy zapomenut v žádných análech pouštního lidu. Ten se o něm dozvěděl od uprchlíků, kteří tu noc raději prchli do vyprahlé pouště, než by museli čelit bílému chechtajícímu se démonovi na koni Bauradiů, který cválal sem a tam po jejich nádherných ulicích a učil je, jaká může být zaplacena daň za samolibost a tupou krutost.

„Ariochu! Ariochu! Krev a duše!“

Mohli by vyprávět o bělolícím tvoru z pekel, jehož meč zářil nepřirozeným jasem, jehož rudé oči plály příšerným hněvem, který se sám zdál být obdařen jakousi nadpřirozenou silou a který už stejně jako jeho oběti nebyl svým pánem. Zabíjel bez slitování, bez rozdílu, bez krutosti. Zabíjel, jak zabíjí zdivočelý vlk. A při zabíjení se chechtal.

Ten smích Quarzhasaat nikdy neopustí. Zůstane obsažen ve větru, který tam vane z Pouště vzdechů, v hudbě fontán, v bušení kovářů a klepání zlatníků při práci. A stejně tak zůstane v ovzduší pach krve, spolu se vzpomínkou na krveprolití, které zanechalo město bez Rady a bez armády.

Quarzhasaat však už nikdy nebude hýčkat legendy o své moci. Nikdy už nebude nakládat s pouštními kočovníky hůř než se zvířaty. Nikdy už nebude pociťovat tu sebezničující pýchu, kterou pozná každá velká říše chvíli před zánikem.

Když krveprolití skončilo, zhroutil se Elrik z Melniboné v sedle a zastrčil nasyceného Nositele bouří do pochvy. Oddychoval, nabit démonickou silou, která jím stále pulsovala, vytáhl z mošny velkou Perlu a podržel ji v záři vycházejícího slunce.

„Teď zaplatili, jak náleželo, myslím.“ A hodil Perlu do strouhy, kde malý psík olizoval srážející se krev.

A seshora se pomalu jako temný mrak začali na nádherné věže a zahrady Quarzhasaatu snášet supi, stahující se zeširoka zdaleka za příslibem nezapomenutelné hostiny.

V Elrikově tváři se nezračila žádná hrdost na vykonaný čin. Pobídl koně na západ směrem k místu na cestě, kde na něj měl čekat Anigh s dostatkem kwanských bylin, vody, s koňmi a jídlem potřebným ke zdolání Pouště vzdechů a k nalezení známějšího života a magie v Mladých královstvích.

Na město, které konečně ve jménu svých předků dobyl, se ani neohlédl.

V.

Rozuzlení při západu Krvavého měsíce

Oslavy ve Stříbrokvěté oáze pokračovaly ještě dlouho poté, co dorazily zprávy o Elrikově pomstě na těch, kdo chtěli uškodit Svaté dívce Bauradiů. Zprávy přinesli Quarzhasaaťané, kteří uprchli z města při pohromě, jež v jeho dlouhých dějinách neměla obdoby.

Zlodějku snů Oonu, která se zdržela ve Stříbrokvěté oáze déle, než bylo nutné, a které se stále nechtělo odjet za svými záležitostmi, ty zprávy nijak nepotěšily, rozesmutnily ji, doufala, že se přihodí něco jiného.

„On – slouží Chaosu a já Řádu," říkala si. „A kdo může říci, kdo z nás hůř otročí?" Ale povzdechla si a pustila se do oslavování s elánem ne zrovna spontánním.

Bauradiové a další kmeny kočovníků to nezaznamenaly, protože nové zprávy jen umocnily jejich nadšení. Zbavili se tyrana, jediné hrozby které se kdy v této pouštní krajině obávali.

„Co nás nezničí, to nás posílí," řekl Raik Na Seem. „Měli jsme veliké potíže, ale díky tobě, Oono, a Elrikovi z Melniboné se změnily v triumf. Brzy někteří z nás navštíví Quarzhasaat a

stanoví podmínky, za kterých hodláme v budoucnu obchodovat. Myslím, že se spravedlivě dohodneme.“ Velice se bavil. „Ale počkáme, až tam mrchožrouti trochu uklidí.“

Varadia podala Ooně ruku a spolu kráčely k tůním velké oázy. Krvavý měsíc zapadal a stříbrné lístky květin zářily stále jasněji. Krvavý měsíc však brzy zmizí, květiny opadají a pak nastane čas, aby se pouštní lidé rozešli.

„Tys toho bělolícího muže milovala, že?“ zeptala se Varadia.

„Sotva jsem ho znala, dítě.“

„Já jsem vás oba poznala dost dobře, a to zanedlouho.“ Varadia se usmála. „Rychle dospívám, co? Sama's to řekla.“

Oona musela souhlasit. „Ale je to beznadějné, Varadie. Máme tak rozdílné osudy. A mně se moc nelíbí cesta, kterou si vybral.“

„Je ovládán. Nemůže jednat z pouhé vlastní vůle.“

„Snad ano,“ řekla Oona. „Avšak někteří z nás dokážou odmítnout osud, který nám přichystají Páni Řádu a Chaosu, a přesto přežijí a stále tvoří něco, co bohové nemohou ovlivnit.“

Varadia ji chápala. „Naše konání zůstává záhadou,“ řekla. „Stále nedokážu pochopit, jak jsem vytvořila Perlu, abych unikla nepřátelům, kteří ji hledali. A jak se pak stala skutečností!“

„Vím, že se to stává,“ řekla Oona. „To jsou právě výtvory, které Zloději snů hledají a na kterých zakládají své živobytí.“ Zasmála se. „Tvá Perla by mi ho zajistila nadlouho, kdybych ji vzala na trh.“

„Jak to přijde, že se ze snů stává skutečnost, Oono?“

Oona se odmlčela a shlédla dolů, do vody, ve které se odrážel světlerůžový kotouč měsíce. „Perlorodka se cizím tělískům snaží bránit tím, že kolem nich vytvoří něco, co se nakonec stane perlou. Takhle k tomu někdy dochází. A jindy

je lidská vůle tak silná, touha po něčem tak intenzivní, že se zdánlivě nemožné stane skutečností. Není neobvyklé, Varadie, že se sen přemění ve skutečnost. To je jeden z důvodů, proč si vážím člověka, i přes veškerou jeho krutost a nespravedlnost, se kterou jsem se na svých cestách setkala."

„Myslím, že ti rozumím," řekla Svatá dívka.

„No, všemu tomu velice dobře porozumíš časem," ujistila ji Oona. „Neboť jsi jedna z těch, kdo jsou schopni stvořit ze snů skutečnost."

O pár dní později byla Oona připravena odjet ze Stříbrokvěté oázy směrem na Elwher a nezmapovaný východ. Naposledy promluvila s Varadii.

„Vím, že máš ještě jedno tajemství," řekla Zlodějce snů. „Nepodělíš se o ně se mnou?"

Oonu to překvapilo. Její úcta k dívčině vnímavé inteligenci vzrostla. „Chceš si ještě popovídat o povaze snů a skutečnosti?"

„Myslím, že nosíš pod srdcem dítě, Oono," řekla Varadia přímo. „Není tomu tak?"

Oona sepjala ruce a opřela se o koně. S úsměvem potřásla hlavou. „Je pravda, že v sobě soustřeďuješ veškerou moudrost svého lidu, mladá dámo."

„Dítě toho, kterého jsi milovala a který je pro tebe ztracen?"

„Ano," přiznala Oona. „Myslím, že to bude děvče. Možná dokonce bratr a sestra, vykládám-li si správně náznaky. Ve snech se dá získat více než perly, Varadie."

„A dozví se otec někdy o svém potomstvu?" otázala se tiše Svatá dívka.

Oona chtěla odpovědět, ale zjistila, že nemůže. Rychle se ohlédla ke vzdálenému Quarzhasaatu. Teprve po chvíli dokázala přinutit své rty k odpovědi.

„Nikdy," řekla.

Michael Moorcock
ELRIK Z MELNIBONÉ

Z anglického originálu
ELRIC OF MELNIBONÉ a **THE FORTRESS OF THE PEARL**,
přeložily Jarmila Vegrichtová, Dana Chodilová

Ilustrace na obálce Martin Zhouf
Grafická úprava obálky Martin Zhouf
Odpovědný redaktor Dimitrij Dudík (Elrik z Melniboné),
Blanka Jehlíková (Pevnost Perly)
Sazba MPN
Vytiskly Tiskárny Vimperk, a. s., Pasovská 55

Vydal D-Consult, s. r. o., v nakladatelství DEUS
jako svou 29. Publikaci
Praha 1998, vydání 1.

Prodejní cena včetně DPH 159 Kč